COLECȚIA

Iubiri de poveste

TERESA MEDEIROS

Hoțul de inimi

TERESA MEDEIROS
HOŢUL DE INIMI

Heather and Velvet by **Teresa Medeiros**

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactori: Mira Velcea, Diana Calangea
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Alina Simut

Scriitorilor de ficţiune romantică din America şi tuturor surorilor şi fraţilor mei de breaslă care şi-au revărsat sentimentele, cerneala şi lacrimile pentru ca eu să rămân cu mintea limpede: Emily Alward, Elizabeth Bevarly, Melissa Bregenzer, Norma Brown, Gwen Duzemberry, Elizabeth Lynn Gray, Kristin Hannah, Karen Harper, Mary Hooper, Lori şi Tony Karayianni, Rebecca Lee, Stephanie Spearman, Shirley Turner şi Jean Marie Willett.

Pentru Andrea, care mi-a adus aminte că există lucruri pentru care a meritat să lupt.

Şi pentru Michael, întotdeauna.

Prolog

Regiunea muntoasă a Scoţiei, 1773

Ticălosul părea mort. Sebastian îl împinse încet cu talpa, aşteptând ca mâna aspră să se întindă după el şi să-l smucească de piciorul subţire pregătindu-se să audă un hohot de râs. I se prelingea bere din colţul gurii. Sebastian îndrăzni să-l împingă mai tare, apăsându-i abdomenul cărnos cu talpa desculţă. Nimic. Nici măcar un sforăit de om beat. Nenorocitul *era* mort.

Sebastian se ghemui lângă el. Cum de murise atât de liniştit? Sebastian îşi imaginase întotdeauna că acesta avea să-şi dea duhul într-un acces de turbare, zgomotos, furios, cu venele livide de la tâmplă pulsându-i până când, într-un final, aveau să-i plesnească. Nu fusese deloc aşa. Doar o cădere bruscă şi o bufnitură, şi dus era.

Sebastian îşi dădu la o parte de pe frunte o şuviţă murdară de păr, şi privirea lui ţâşni în sus, spre căpriorii sculptaţi din sală. Îşi ţinu răsuflarea în tăcerea de acolo. Era ca şi cum toate clopotele din lume încetaseră dintr-odată să mai bată, lăsând în aer doar ecourile persistente. Veniră apoi înspre el alte sunete, care nu erau înăbuşite de zgomot de vase de ceramică spărgându-se sau de bufnitura unui pumn la urechea lui: şoaptele rândunelelor dintre căpriori, foşnetul unui pin, vâjâitul uşor al vântului peste câmpii. Lăsă capul în jos. Era tăcerea unei catedrale şi îl făcu să-şi dorească să plângă.

Cu toate acestea, nu era vreme de plâns. MacKay avea să vină după el. Duşmanul tatălui său avea să vină să îl ia pe Dunkirk, după cum tatăl său îl avertizase întotdeauna că urma să se întâmple. Sebastian strânse din buze. MacKay putea să ia castelul în stăpânire, dar nu putea pune niciodată stăpânire pe el.

Îşi prinse bine mâinile sub cizmele tatălui său. Brendan Kerr nu mirosea mai rău mort decât viu, dar lucrul acesta avea să se schimbe în curând dacă îl lăsa mult timp în căldura verii. Sebastian începu să îl tragă după el. Braţele lui lungi şi subţiri nu se dezvoltaseră în acelaşi ritm cu lăţimea tot mai mare a umerilor lui, dar, cu o voinţă de neclintit, trase repede corpul tatălui său printre numeroasele oase de fazan aruncate pe podeaua de piatră.

Când ajunse pe iarbă, Sebastian se opri, tremurând din pricina efortului, simţindu-şi stomacul strâns ca un nod din cauza foamei. Sudoarea i se strecura printre genele lungi, închise la culoare. Şi-o şterse.

„Ai ochii şi firea plăpândă a unei fătuci, băiete."

Se împiedică, tresărind din obişnuinţă. Căzu în genunchi pe picioarele subţiri şi îşi stăpâni cu greu un strigăt. Dar tatăl lui nu se ridică. Brendan Kerr zăcea ghemuit pe iarbă; o muscă îi bâzâia în jurul capului.

Dinţii băiatului se încleştară ca reacţie la impulsul sălbatic de a împinge corpul tatălui în josul pantei, de a-l lăsa să se rostogolească şi să se răsucească până în mlaştina de jos. Dar nu. Mama lui nu şi-ar fi dorit un asemenea lucru. Avea să îi ofere tatălui său o înmormântare creştinească, aşa cum se cuvenea. Avea să îl îngroape atât de adânc şi să îngrămădească atât de multe pietre peste el, încât vocea lui nu avea să se mai ridice niciodată şi să îl bântuie. Soarele se ducea uşor spre asfinţit când Sebastian aruncă ultima piatră pe mormântul tatălui său. Sunetul pietrei răsună în tăcere. O briză răcoroasă îi încâlcea părul şi îi lipea de piele tunica îmbibată de sudoare. Momentul acela părea să atragă după sine altceva. Cu neîndemânare, degetele lui acoperite cu noroi uscat schiţară semnul crucii pe piept. Era simbolul mamei lui, religia mamei lui, pe care şi-o amintea doar pe jumătate şi neclar, căci nu o practicase.

O acvilă de munte zbură deasupra, trezindu-i lui

Sebastian un sentiment ameţitor de libertate. Urcă scările de la Dunkirk, spre turn. Îi luă doar câteva minute să-şi îndese puţinele lucruri într-un sac – o tunică zdrenţuită, doi cartofi uscaţi, o broşă de argint cu filigran care îi aparţinuse mamei lui. Se întoarse să plece, apoi se opri, stând nemişcat pentru o clipă în bătaia unei raze de soare.

Lăsându-se în genunchi, lângă pat, aruncă peste umăr o privire vinovată. Ultima dată când îndrăznise să atingă cufărul tatălui său, primise nişte palme care îi făcuseră urechile să-i ţiuie zile întregi.

Mâinile îi tremurară când deschise cufărul. Tartanul greu era aşa cum şi-l amintea, împăturit de mâinile tatălui său cu o grijă care îl făcuse pe Sebastian să se simtă ros de invidie. Tartanul era ultima amintire a vremurilor trecute în care cei din clanul Kerr şi cei din clanul MacKay luptaseră împreună. Uniţi sub o singură căpetenie, un singur clan. Îşi trecu un deget murdar peste carourile verzi şi negre, visând la vremea când se încleştaseră săbiile, şi sunetul ascuţit al cimpoaielor bântuise dealurile cufundate în ceaţă.

Se ridică, înfăşurându-şi tartanul în jur. Lâna bogată îi cuprinse corpul subţire, şi stătea să cadă. Scotoci prin sac şi scoase broşa mamei lui pentru a-şi lega îmbrăcămintea la umăr.

Soarele care apunea aprinse cerul în portocaliu în vreme ce Sebastian sări peste zidul scund, în ruină, apoi o luă în josul pantei. În vreme ce vântul unduia ierburile mlaştinii, creând iluzia unei pături aurii, neclare, Sebastian alerga, bucurându-se de flexarea şi întinderea propriilor muşchi, de pământul bogat de sub tălpile lui asprite. Stofa îi lovea coapsele. La jumătatea drumului, se opri, poticnindu-se şi, când se întoarse, văzu silueta castelului Dunkirk având ca fundal cerul care se întuneca.

Jură că avea să se întoarcă într-o bună zi. Nu ca să se furişeze noaptea, ca un hoţ, ci ca să urce pe drumul ce ducea la castel, într-o trăsură frumoasă, cu punga doldora

de bani şi cu stomacul plin. Avea să fie atât de puternic, încât nimeni şi nimic nu avea să îndrăznească a-l opri. Nici legea. Nici MacKay. Nici măcar ecoul batjocoritor al vocii tatălui său.

Avea să stea pe dealul acela, îmbrăcat în haine alese, şi avea să scuipe pe mormântul tatălui său.

Într-o bună zi.

Îşi strânse sacul cu o smucitură şi se avântă, cu paşi mari, fără să se mai uite în urmă, în noaptea care se adâncea.

Partea întâi

O rochie simplă şi cu un chip blajin
Pot inima a face să tresalte;
Dar inocenţa şi simplitatea vin
Să dea săgeţii lustru ca nimeni alte.

Robert Burns

Capitolul 1

Northumberland, Anglia, 1791

Prudence se afundă în tufişurile dese. Părul prins în coc, la ceafă, i se desfăcu şi îi căzu în jurul umerilor, ca nişte frânghii îmbibate cu apă. Se opri din drumul ei nebunesc să-şi scoată, cu degete îndemânatice, agrafele de păr cu vârfurile din perle. Le îndesă cu grijă în buzunarul adânc, să nu se piardă vreuna, deşi bănuia că precauţia era nejustificată. Deşi mătuşa ei nu ar fi recunoscut niciodată aşa ceva, ea nu ar fi irosit perle veritabile pe nepoata ei

lipsită de eleganţă.

Îşi stoarse cu putere fustele de catifea înainte de a-şi continua drumul. Frunzele ude o loveau peste faţă. Fulgerul inunda cerul nopţii şi crengile dezgolite se zbăteau pe fundalul pânzei albe a cerului. Prudence deschise gura să ţipe din nou, dar sunetul îi fu smuls de o rafală de vânt, apoi înecat de răsunetul puternic al tunetului. Şuvoaiele de ploaie înmuiau pădurea, făcând ca până şi pinii încărcaţi de conuri să fie o umbrelă inutilă în faţa potopului dezlănţuit de vânt. Prudence se prinse bine cu braţul de un copac şi îşi înclină capul, străduindu-se să audă orice urmă de strigăt disperat, dincolo de urletul intens al furtunii.

Ridicându-şi faţa spre ploaie, îşi dori să se lase în voia euforiei nopţii – bubuiturile tunetului, lumina fulgerului, felul în care ploaia de vară îi lovea pielea. Cât de diferit era să facă asta în loc să stea ghemuită în pernele confortabile de pe scaunul ei de la fereastră, cu cartea în mână, urmărind picăturile de ploaie şiroind pe sticla ferestrei. O sete primitivă îi deschise larg gura, ca ploaia să-i ajungă pe limbă. Dar, cu toate acestea, nu era vreme de contemplaţie. Ezitarea ei putea însemna moartea cuiva drag.

Fustele ei grele i se lipiseră de picioare în vreme ce ea se strecura prin desişul de pe culmea unui deal abrupt. Vântul vuia în jurul ei, suflându-i rochia departe de corp. Un bubuit puternic se auzi prin pădure. Prudence crezu că era vorba despre tunet, dar sclipirea fulgerului lumină drumul de jos, arătându-i că se înşela. Cerul se întunecă din nou. Îşi ţinu bine echilibrul pe coasta noroioasă a dealului şi se uită pe furiş, vederea ei slabă fiind îngreunată de perdeaua cenuşie de ploaie.

O trăsură cu patru cai se oprise pe drum, balansându-se. Poleiala scotea în evidenţă blazonul elaborat de pe uşă, un blazon pe care Prudence nu îl recunoscu. Îşi ţinu răsuflarea când îşi dădu seama de ce se oprise trăsura atât

de brusc.

Era înconjurată de siluetele obscure a şase bărbaţi călare. Caii lor neîngrijiţi loviră cu copitele în drum când un bărbat, care era, evident, căpetenia lor, strigă o comandă către vizitiu. Chiar şi în lumina slabă, faţa vizitiului avea o paloare cadaverică. Tunetul mai bubui o dată, de data aceasta în depărtare. Prudence îşi înfipse unghiile în rădăcinile dezgolite ale unui nuc în clipa când unul dintre bandiţi trânti uşa trăsurii, scuturând-o din balamale. Ţipătul cadenţat al unei femei străbătu noaptea. Liderul grupului ridică uşor mâna. Fulgerul străluci pe ţeava lucioasă a pistolului său. Dar nu pistolul fu cel care îi atrase atenţia lui Prudence. Ci ghemotocul mic de puf gri cu alb care se aruncă de pe o ramură ca să se agaţe de acoperişul trăsurii.

— Sebastian! ţipă ea.

Uitând de orice urmă de precauţie, Prudence se repezi pe deal în jos, pe jumătate împleticindu-se, pe jumătate alunecând printre frunzele devenite lunecoase din cauza noroiului.

Strigătul acela însemnă nimicirea lui Sebastian Kerr. El se răsuci în şa, cercetând coasta dealului în căutarea sursei acelui strigăt nepământean – numele lui de botez într-un loc în care el nu avea niciun nume. Într-un moment de nebunie, fu la un pas de-a crede că era vocea mamei lui, răguşită de teamă şi de dor.

Noaptea explodă într-un amestec confuz de sunet şi mişcare. Calul lui Sebastian se răsuci cu el, împotrivindu-se apăsării zăbalei. Abia clipind, ca să nu-şi trădeze prezenţa, vizitiul îşi învârti băţul, lovindu-l pe Sebastian direct în abdomen. O armă se descărcă cu o scânteiere, îmbâcsind aerul cu duhoarea înţepătoare de foc şi praf de puşcă, în timp ce Sebastian căzu de pe cal. Ateriză pe pământ, glezna îndoindu-se sub el cu o pocnitură care nu anunţa nimic bun. Ţipătul fără sens al femeii din trăsură continuă.

Într-o clipă de rătăcire, Sebastian îşi dori să o fi împuşcat.

Ceilalţi cai se învârtiră, făcând din drum o mare de noroi, apoi se împrăştiară în noapte, în vreme ce călăreţii lor cu pelerine şi măşti stăteau lipiţi de gâturile lor vânjoase. Vizitiul ridică mâna înmănuşată. Sebastian încremeni, aşteptând lovitura mortală a băţului noduros. În schimb, vizitiul lovi biciul strălucitor de spinarea cailor, făcându-le semn să se urnească din loc. Trăsura porni cu iuţeală, balansându-se nebuneşte din pricina vitezei.

Noaptea deveni din nou liniştită, abandonându-se ropotului ploii şi bubuitului tunetului, în timp ce furtuna se potoli, devenind o ploaie mai aşezată.

Sebastian zăcea într-o pâclă de noroi şi durere. Ploaia îi curgea în gură. Îl strigase mama lui pe nume? Închise ochii şi-o auzi vorbind melodios, în franceză, simţi pe frunte atingerea mâinii ei liniştitoare. Pe măsură ce îşi recăpătă suflul după lovitura primită, deveni conştient de zvâcnirea gleznei. Cât era de prost! Mai mult ca sigur că tatăl lui fusese cel care-l strigase. Îşi ţinu ochii strâns închişi când piciorul îi fu străbătut de un val de durere. Zgomotul gros, specific scoţian, al tatălui său atinse apogeul. „Sebastian! Un nume prostesc pentru un băiat prost.” Tresări, aşteptându-se să fie lovit cu putere în gleznă de o cizmă acoperită cu noroi. Şi totuşi, ploaia era singura care îl atingea. Realitatea se întoarse, la fel de rece şi de consistentă precum mâzga care-i mânjea coatele. Îşi înăbuşi un val de resentimente faţă de tovarăşii săi care îl abandonaseră. Dar îi era greu să îi blesteme, având în vedere că el fusese cel care îi învăţase tot ce ştiau. „Să nu riscaţi niciodată aşteptându-i pe cei răniţi”, îi instruise el. „Un bărbat căzut este ca un ştreang pentru cel de lângă el.” îşi învăţaseră bine lecţiile. Sebastian se cutremură imaginându-şi-l pe D’Artan ridicând din sprâncene când oamenii lui aveau să se întoarcă în Edinburgh cu mâna goală.

Se simţi copleşit de oboseală. Noaptea începuse rău. Fusese furtuna neaşteptată, apoi prima trăsură pe care o acostaseră refuzase să se oprească. Următoarea trăsură fusese pesemne blestemată, cu un vizitiu încăpăţânat şi o domniţă durdulie, care se pusese pe ţipat. Şi, în cele din urmă, fiinţa misterioasă care alergase în josul dealului.

Sebastian se sprijini într-un cot şi privi atent ploaia. O fată stătea în noroi la câţiva metri depărtare, părând indiferentă la căderea neîntreruptă a ploii, la fustele ei din catifea, acum mânjite, la şuviţele grele de păr încâlcite în jurul feţei. Şi indiferentă la prezenţa lui. Avea capul plecat şi fredona *numele lui* unui biet ghem de blană cuibărit sub bărbia ei. Sebastian simţi un nod ciudat în gât auzindu-şi numele rostit pe tonuri atât de afectuoase. Nici măcar frumoasa lui amantă engleză nu îi striga numele cu o asemenea afecţiune în timpul aventurilor lor amoroase. Pentru o clipă, se simţi ridicol şi nebuneşte de gelos pe pisoiul pe care fata îl legăna la sân.

— Ce obrăznicătură eşti, Sebastian! îl dojeni ea cu tandreţe, netezind blana udă a creaturii care tremura. Te-am căutat peste tot. Am crezut că Boris a plecat şi te-a târât din nou după el.

Pisoiul mieună, supărat chiar şi doar de gândul la o asemenea experienţă umilitoare. Gura lui roz, acum căscată, păru suficient de mare cât să-l poată înghiţi cu totul. Sebastian îşi dori să fie în locul animalului.

Îşi drese glasul insinuant, trecând cu privirea de la felina sâcâitoare la fată. Se ţintuiră reciproc cu privirea. Ea îşi miji pe dată ochii, uitându-se la el nedumerită. Strângând pisoiul într-o mână, se căţără până la el, atingându-i uşor glezna.

— Eşti rănit, nu-i aşa?

Sebastian îşi strânse piciorul tare, astfel că degetele i se albiră.

— Acum sunt.

Prudence se lăsă din nou în genunchi.

— Să-l chem pe şerif? E o cunoştinţă de-a mea.

Sebastian mormăi, întrebându-se dacă noaptea aceea avea să se termine vreodată.

— Normal că îţi este.

Pisoiul se zvârcoli să se elibereze din strânsoarea ei şi urcă pe piciorul lui Sebastian, oprindu-se să îşi înfigă ghearele ascuţite precum acele în kiltul lui. Sebastian urlă. Fata înhăţă animalul, făcând kiltul lui Sebastian să se ridice alarmant de mult.

— Uită-te la tine, pisoi rău. Cât eşti de obraznic! Trebuie să-l iertaţi, domnule. Mi-e teamă că are o fire nestăpânită şi face numai pozne.

— Şi mie mi-au fost aduse cam aceleaşi acuzaţii, murmură Sebastian, distras de vederea ademenitoarea a pielii ei catifelate în clipa când se aplecă peste el.

În cele din urmă, fata reuşi să desfacă ghearele pisicii din kilt. Netezi cu degetele tartanul murdărit de noroi, apoi nu mai făcu nicio mişcare.

— Ştiu cine eşti, şopti ea. Tu eşti Kirkpatrick, Cumplitul Bandit Scoţian.

Îşi îndreptă privirea spre masca de mătase care acoperea jumătatea superioară a feţei lui. Întinse mâna spre ea. Sebastian o prinse de încheietura subţire.

— Mă poţi considera, liniştită, cumplit.

Ea înţelese aluzia. Braţul i se relaxă, iar el îi dădu drumul. Reticenţa lui nu o împiedică să se aplece în faţă, sprijinindu-se pe mâini şi genunchi, ca să-i cerceteze cu atenţie faţa. Spre disperarea lui Sebastian, entuziasmul, nu teama lumină expresia feţei. Ar fi trebuit să o alunge pe fetişcana aceea prostuţă, dar, dacă nu-şi dorea să îşi găsească sfârşitul pe drumul acela rece şi înnoroiat, avea nevoie de ajutorul ei.

— Am citit totul despre tine. Vocea ei căpătă un ton de veneraţie. Tu eşti năpasta de la graniţa cu

Northumberland. Teroarea fără chip a Scoţiei şi a Angliei. O pacoste pentru justiţia tuturor naţiunilor. O reamintire sumbră a sălbăticiei şi a lăcomiei care sălăşluiesc în adâncul omului civilizat. Niciun călător nu este în siguranţă din cauza ta. Niciun nobil nu are vreo apărare împotriva uneltirilor tale. Tu jefuieşti, răpeşti şi distrugi.

— Şi trişez la jocul de cărţi, o întrerupse el, temându-se că expunerea ei înflăcărată a nelegiuirilor lui mişeleşti avea s-o facă să leşine de extaz. Deşi nu-mi pot înfrâna un sentiment de mândrie faţă de prezentarea ta detaliată şi cât se poate de exagerată a desfrânărilor mele, acum sunt doar un bărbat rănit care stă întins în ploaie, cu capul zvâcnind de durere şi cu glezna ruptă. Nu departe de aici este coliba unui mic arendaş. Mă ajuţi până acolo?

Ea se apropie şi mai mult, cu ochii mari, plini de speranţă.

— Mă răpeşti?

— Nu.

Pe chipul ei se citi dezamăgirea.

— Foarte bine, atunci. El îşi recuperă pistolul din noroi şi îndreptă ţeava groasă spre pieptul ei. Ajută-mă!

*

Ea îl ajută. Îşi strecură pisoiul în buzunar, unde acesta începu să zbiere fără încetare până când îl scoase, murmurând ceva despre ace de păr. Îndesă animalul în celălalt buzunar, apoi îşi propti umărul sub umărul lui Sebastian şi mai că îl ridică.

El fu surprins de forţa ei. Era cu un cap mai scundă decât el, dar corpul ei suplu avea o eleganţă feroce, care îi permise să-şi păstreze echilibrul chiar şi atunci când el se împiedică. Când se lovi cu glezna de un ciot colţuros, s-ar fi prăbuşit în agonie dacă ea nu şi-ar fi strecurat braţele în jurul taliei lui, ca să-l sprijine. Când trecură un pârâu mic, el

se opri brusc, conştient de faptul că nu mai putea face alt pas. Se ţinură strâns unul de altul, ca şi cum ar fi fost iubiţi, braţele ei prinzându-l cu fermitate de talie, iar fruntea lui apăsată de obrazul ei. Ploaia se revărsa asupra lor, unindu-i şi mai tare.

— Nu pot să merg mai departe, îi şopti el în păr. Vocea i se îngroşă pe măsură ce epuizarea şi durerea îl făcură să renunţe la tonul civilizat. Lasă-mă şi întoarce-te acasă, fătucă, înainte să murim amândoi din cauza mea.

— Prostii! Pragmatismul dur din vocea ei sună ca o provocare. Ai spus că acea colibă e chiar peste deal şi exact spre dealul acela mergem noi acum. Ce fel de creştină aş fi eu să te las aici să mori?

— O creştină de toată frumuseţea.

Panta era un coşmar de frunze alunecoase. De mai multe ori, mâna fetei se strânse peste a lui, ghidându-i-o spre o rădăcină noduroasă de care să se prindă. Aproape ajunseseră pe coama dealului, când glezna care îl durea cedă, şi el alunecă înapoi jumătate din drumul parcurs. Simţi cum masca i se smulgea de pe faţă, dar nu se sinchisi. Îşi lipi obrazul de nămolul cel negru, bucurându-se de senzaţia de amorţeală care îl cuprinse.

Fata îl prinse de centură, agitându-l din nou. Durerea lui se transformă în furie. Îşi înălţă capul şi urlă:

— La naiba, fătucă, lasă-mă în pace, căci, dacă nu, Dumnezeu mi-e martor, te împuşc.

— Ar putea fi o problemă, pentru că pistolul tău e la mine.

Ceaţa din ochii lui Sebastian se limpezi în vreme ce el se uita fix în gura ţevii propriului pistol. Fata îngenunche în faţa lui, arătând mai degrabă ca o nimfă zburdalnică a pădurilor decât ca o lady. Rochia îi era făcută ferfeniţe, iar noroiul îi mânjea fiecare centimetru de piele dezgolită. Ea îi întinse o mână murdară.

— Dă-mi mâna.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet ironic.

— Mă răpeşti, fătucă?

— Da, flăcăule, asta fac, spuse ea, imitându-i accentul. Mişcă-ţi fundul ăla nenorocit sus pe deal înainte de a mă vedea nevoită să te împuşc.

Sebastian îşi lăsă capul în jos. Nu ştiuse că râsul putea fi aşa dureros. Fără a-şi ridica privirea, îşi înălţă braţul. Degetele lor pline de noroi se uniră. El o strânse, scurt, de mână înainte de a-şi relua târâşul dureros spre coama dealului.

Coliba arendaşului era cuibărită la capătul unei văi retrase. Un izvor argintiu clipocea lângă ea, revărsându-se peste malurile şerpuitoare şi lovind pietrişul de pe margine. Coliba arăta de parcă fusese adusă pe sus de o rafală de vânt, iar acoperişul fusese trântit după aceea, ca o completare. Avea ferestrele deformate şi uşa strâmbă. Prudence rezistă tentaţiei de a-şi înclina capul ca să vadă dacă astfel acea colibă s-ar vedea dreaptă. Inima îşi acceleră bătăile la gândul de a intra în ascunzătoarea unui bandit.

O rafală de vânt şi ploaie îi lovi chiar când ea se împinse în uşă. Aceasta nu se urni.

— Loveşte-o cu piciorul, îi porunci Kirkpatrick.

Ea îl privi neîncrezătoare, apoi lovi delicat uşa.

— Nu aşa. Cu toată forţa.

Prudence îşi trase piciorul. Nu doar că îşi lăsă toată greutatea pe picior, dar lăsă şi toată greutatea lui asupra ei. Uşa se deschise brusc, iar ei se prăbuşiră amândoi înăuntru, pe podea. Buzunarul lui Prudence se agită în semn de protest.

Banditul bombăni.

— Mă omori. Ar fi trebuit să te las să-l aduci pe şerif. Putea să mă omoare şi să-mi curme suferinţa.

Ea strâmbă din nas.

— Nu fi nerecunoscător. Sarcasmul nu-ţi şade bine. Se

retrase de sub corpul lui greu. Salvarea hoţilor este o îndeletnicire nouă pentru mine.

— Nu te-au învăţat aşa ceva la petrecerile alea londoneze ale lumii bune?

— Eu nu am luat niciodată parte la aşa ceva.

Îngenunchind, Prudence se uită la colţurile întunecate ale colibei. O pâlpâire îndepărtată de fulger îi dezvălui un felinar ruginit şi o cutie cu iască agăţate într-un cui de lemn. Ea se târî până la el şi aşteptă următorul fulger pentru a aprinde o cremene şi a atinge un chibrit de fitilul zdrenţuit. Un nimb de lumină aurie ilumină colţul prăfuit. Ea se ridică, mişcând felinarul dintr-o parte în alta.

Coliba era murdară, lăsată cu mult timp în urmă pradă creaturilor şi pânzelor de păianjen. Singurul mobilier era reprezentat de o masă şi un scaun sculptate grosier şi aşezate în faţa unei vetre de piatră. Grămezi de cenuşă şi bucăţi de lemn pe jumătate ars erau adunate pe grătar. Un morman de stinghii era îngrămădit lângă vatră. Nu era niciun pat, dar mai multe pături puse una peste alta aflate în colţul îndepărtat al camerei păreau să joace rol de pat. Cele două ferestre nu aveau sticlă în rame, ci pânză neagră de sac, grea, zdrenţuită şi găurită ici-colo. Prudence tremura. Simţea aerul umed şi rece pe pielea udă. Traversă repede coliba şi împinse uşa să se închidă, sunetul ploii reducându-se astfel la un ropot plăcut ce se auzea pe acoperişul de paie.

Sebastian stătea întins lângă uşă. Nu zisese nimic în ultimele câteva minute, iar ea se întrebă dacă era inconştient. Respiraţia i se acceleră când îngenunche lângă el, îndreptând strălucirea blândă a felinarului spre faţa lui.

I se tăie răsuflarea când felinarul îi fu smuls din mână şi aruncat în faţă. Dându-se înapoi, ea îşi protejă ochii de strălucirea orbitoare. De dincolo de acea lumină îngrozitoare auzi o voce marcată de violenţă şi disperare.

— Întoarce-te! Dacă-mi vezi faţa, viaţa ta nu mai

valorează nimic. Nici pentru mine, nici pentru oamenii mei.

Prudence clipi, simţind că o cuprinde deodată teama. Se strădui să i se adreseze cu calm:

— Dacă nu-ţi dai jos hainele alea ude, viaţa *ta* nu va mai avea nicio valoare. Cum să am grijă de tine dacă nu te pot vedea?

Urmă o tăcere îndelungată. Apoi, cu vocea încă iritată, dar subţire din cauza durerii, el spuse:

— Pune felinarul în colţ. Lumina de acolo ar trebui să fie de-ajuns.

Ea făcu întocmai. De data aceasta, când se apropie, el nu protestă. Prudence nu putea vedea altceva decât strălucirea din ochii lui şi conturul întunecat al trăsăturilor lui.

— Nu sunt sigur că mă pot ridica.

Când ea trase păturile mai aproape, pisoiul ieşi din buzunar şi sări pe podea. Se plimbă nesigur, explorând coliba. Prudence îl prinse pe bărbat de sub braţe şi îl trase. El se împinse cu piciorul sănătos până când reuşi să se aşeze pe aşternutul improvizat. Prudence îi sprijini glezna de o pătură îndoită, apoi îngenunche, din nou, lângă el. Chiar şi în lumina slabă, îl simţea cum îi studia chipul. Îşi ascunse stinghereala prefăcându-se ocupată să-i desfacă tartanul şi să-i netezească hainele.

— Cum te cheamă? întrebă el.

— Prudence.

El râse scurt.

— Este imposibil. Faith, Hope, Charity sau chiar Rash Impetuosity[1] ţi s-ar potrivi mai bine, dar sigur nu Prudence.

— Mă tem că îmi pierd simţul raţiunii atunci când vine vorba despre pisici. În mod normal, sunt o fată foarte precautà. Se întinse peste el să îi scoată cămaşa umedă,

---

1 În engleză, în original, Credinţă, Speranţă, Milostenie, Impetuozitate Nechibzuită; joc de cuvinte pornind de la numele ei, Prudence, care înseamnă „chibzuinţă, precauţie", (n.red.)

din pânză.

Sebastian o prinse cu o mână de braţ. Strânsoarea fu dezarmant de blândă.

— O fată precaută nu ar sta singură într-o colibă izolată cu banditul Kirkpatrick, nu-i aşa?

Degetele lui îi atinseră braţul, iar pielea ei se înfioră la această scurtă atingere. Nu pricepuse dacă fusese ameninţată sau avertizată.

Cu o mişcare rapidă prin care spera să-şi ascundă tremurul brusc, ea puse o pătură peste el şi întinse mâna.

— Kiltul, te rog.

Fu recunoscătoare că nu-i putea vedea expresia feţei.

Ca să acopere mormăielile lui îndurerate în timp ce îşi dădea jos kiltul, ea întrebă:

— Este romantic să fii bandit? Jefuieşti de la bogaţi şi dai la săraci, ca Robin Hood?

Vocea lui deveni aspră.

— Mda, dau la săraci. Îmi dau mie. Eu sunt cel sărac.

— Asta e o atitudine lipsită de generozitate, nu crezi?

— Ai fost vreodată săracă?

Întinse mâna, kiltul atârnându-i de un deget. Ea luă îmbrăcămintea udă şi o scutură.

— Dacă vrei să ştii, n-am niciun ban.

— N-ai niciun ban? El râse zgomotos. Doar cei bogaţi folosesc expresia asta. Aş fi dispus să pun rămăşag că nu ai suferit niciodată de foame, nu-i aşa?

Furia îi accentuă accentul irlandez. „R”-urile lui începură să se reverse ca marea pe timp de furtună.

— Este o diferenţă însemnată între a fi sărac îmbrăcat în catifea şi a fi sărac şi cu stomacul gol. Ai furat vreodată mâncare de la un câine ca să ai ce mânca la cină? Ai fost atât de obosită vreodată încât ţi-ai pierdut cunoştinţa pentru că ai vânat toată ziua şi nu ai putut prinde nimic altceva decât o veveriţă aţoasă?

Ea îi puse mâna, liniştitor, pe pieptul gol.

— Iartă-mă. Întotdeauna reuşesc să spun ce nu trebuie. Pielea de sub palma ei era acoperită de fire de păr. Nu mai atinsese niciodată până atunci pieptul unui bărbat, iar căldura acestuia o surprinse. Nu am niciun drept să te judec.

El mormăi un răspuns, ca şi cum s-ar fi simţit ruşinat de izbucnirea lui înflăcărată. Mâna ei alunecă în jos ca să-i atingă, încet, abdomenul. El respiră brusc. Trupul i se încordă violent. Prudence îşi retrase repede mâna.

— N-am vrut să te rănesc. Am văzut că bărbatul te-a lovit acolo. Vei avea o vânătaie groaznică mâine.

— Mă voi îngrijora de asta mâine, spuse el aspru.

Închise ochii şi îşi întoarse capul într-o parte. Ea îl privi câteva minute, şi, cum nu-l mai văzu mişcându-se, se gândi că a adormit. Trase o pătură prăfuită peste el şi i-o îndesă cu grijă în jurul umerilor.

Prudence se înşelase. Sebastian nu dormea. De îndată ce ea se dădu în lături, el deschise ochii, urmărindu-i fiecare mişcare cu o curiozitate avidă. Ea rămase în picioare în faţa vetrei, aruncând o privire prin colibă. El îşi dori ca ea să înceteze să privească pe furiş. Simţi o dorinţă absurdă de a-i vedea culoarea ochilor.

La fel de absurdă cum fusese senzaţia pe care o avusese când ea îl atinsese. Nu durerea îi făcuse stomacul să tresară la mângâierea ei uşoară, ci delicateţea uluitoare a vârfurilor degetelor ei. Nu-şi putea aminti un alt moment când atingerea unei femei îi stârnise o reacţie atât de violentă.

Ea se lăsă în genunchi în faţa vetrei şi aprinse un mic foc cu şipcile care fuseseră lăsate acolo. Mişcările ei erau chibzuite, dar elegante. Se întrebă câţi ani avea. Părea mai degrabă femeie decât fată. Nu păruse emoţionată ca o fecioară când îl ajutase să se dezbrace. Mâinile ei fuseseră liniştitoare şi abile. Făcuse ceea ce trebuia fără să roşească sau să se bâlbâie. Fata asta era o enigmă pe care Sebastian

intenţiona să o desluşească.

Curând, Prudence aprinse un foc vioi în vatră. Se ridică şi se întinse cu eleganţa leneşă a unei femei care se crede singură. Respiraţia lui Sebastian se înteţi când o văzu ridicând braţele şi desfăcând rândul de nasturi ai corsajului ei. Hainele îi erau ude leoarcă. Era firesc ca ea să vrea să şi le dea jos. Nefiresc era freamătul corpului lui Sebastian când ea îşi trase rochia peste cap. În alte circumstanţe, ar fi putut înţelege acel neastâmpăr, dar nu acum, când stătea întins, bătut, cu glezna ruptă şi pe jumătate mort pe o podea rece şi murdară.

O observă cum tremura în juponul ei subţire şi în cămăşuţă. Când se aplecă să-şi desfacă pantofii murdari de noroi, materialul umed se lipi de corpul ei în toate locurile nepotrivite. Lumina focului care strălucea în spatele ei scotea în evidenţă formele suple ale picioarelor ei lungi şi umflăturile moi ale sânilor. Sebastian gemu.

Ea se întoarse repede să se uite la el, ridicând mâinile să-şi acopere sânii. El închise brusc ochii şi se răsuci puţin, ca şi cum ar fi avut dureri. Avea dureri, dar nu de genul celor la care se gândea ea.

De îndată ce se crezu în siguranţă, el deschise, pe furiş, un ochi. Fata stătea pe marginea vetrei, pieptănându-şi cu degetele părul încâlcit. Părul ei avea o nuanţă intensă de maro, era catifelat şi i se revărsa până aproape de talie.

Căldura focului ajunse până la Sebastian. Pleoapele i se făcură grele. Se cuibări mai bine în pături, fascinat de mişcarea hipnotică a degetelor lui Prudence care treceau prin cascada bogată a părului ei. Îşi dori ca propriile lui degete să facă asta.

Ca prin magie, simţi căldura delicată a părului sub vârfurile degetelor lui. Pisoiul lui Prudence se împinse cu capul în palma lui, cerând atenţie. Sebastian îl mângâie sub bărbia blănoasă, cu degetul mare de la mână, simţind vibraţia profundă a unui tors care ar fi fost demn de un leu.

Pisoiul se ghemui mulţumit în îndoitura cotului lui.

— Sebastian, şopti el. Ce nume prostesc!

La fel ca numele de Prudence.

Era pe punctul de a adormi, când îşi aduse aminte că pistolul lui era încă la fată.

*

Prudence aşteptă cât putu ea de mult. Juponul şi cămăşuţa erau calde şi uscate, doar părul îi era umed. Îşi rosese trei unghii. Când îşi agăţă felinarul pe deget şi se strecură spre aşternut, îşi aminti de replica mustrătoare a mătuşii ei: „Curiozitatea este foarte necuviincioasă pentru o lady”. Totuşi, tatăl lui Prudence nu o numise curiozitate. O numise o minte ascuţită pentru judecăţi logice. Ceea ce tatăl ei nu reuşise să-i spună era că gândirea logică nu era un atu pe care şi-l doreau pretendenţii la mâna ei. Prudence se îndoia serios că un bandit disperat ar fi apreciat mai mult aşa ceva.

Ea îngenunche lângă aşternut, juponul protejându-i genunchii în timp ce ţinea felinarul sus. Tâlharul dăduse deoparte aproape toate păturile. Singura pătură rămasă îi coborâse periculos de mult pe şolduri. Un oftat serios putea să o dea la o parte. Pieptul îi era acoperit de păr pufos, de culoarea mierii. Făcând ochii mari, Prudence îl urmări cu privirea până acolo unde se îngusta şi devenea o linie subţire, apoi dispărea sub pătură. Mişcând felinarul, ea trecu în sus cu privirea de-a lungul corpului lui. Era de înălţime medie, dar lăţimea considerabilă a umerilor îl făcea să pară mai mare decât era.

Pe buzele ei înflori un zâmbet când văzu ghemul gri pufos ascuns lângă cotul lui. Pisoiul somnoros se uită la ea privind-o nemulţumit. Prudence îşi duse degetul la buze, rugându-l să tacă. Cu un mieunat slab, pisoiul se întinse şi îşi odihni bărbia pe lăbuţe.

Prudence îşi simţi gura uscată ca bumbacul când flacăra felinarului creă un nimb de lumină pe faţa tâlharului. Părul lui avea mare nevoie de o tunsoare. Se întinse să i-l dea la o parte de pe frunte înainte de a conştientiza ceea ce făcea. Trăgându-şi mâna înapoi, atinse din greşeală metalul fierbinte al felinarului. Îşi înăbuşi un oftat de durere, spunându-şi că era mai bine să se ardă într-un fel decât în altul.

Ridicând felinarul, îi studie cu ardoare trăsăturile. Soarele îi netezise pielea, dându-i o culoare caldă, nisipoasă, aproape la fel cu a părului. Sprâncenele aveau o nuanţă mai închisă. Un mănunchi de gene de culoarea cărbunelui îi înfrumuseţa obrajii. „Mătuşa Tricia ar fi în stare să ucidă pentru astfel de gene”, se gândi Prudence. Nici măcar cantităţi mari de funingine nu ar putea crea un efect similar. Nasul îi era uşor strâmb, ca şi cum ar fi fost rupt o dată, dar aerul ameninţător era atenuat de câţiva pistrui ce se întindeau de-a lungul lui. O cicatrice slab vizibilă îi însemna partea de dedesubt a bărbiei. Linii superficiale îi mărgineau gura de-o parte şi de alta şi îi încreţeau fruntea. Prudence bănui că nu fuseseră create de trecerea anilor, ci de vânt şi de vreme. Aprecie că avea în jur de treizeci de ani.

Lumina lămpii se juca peste gura lui ca o iubită, şi Prudence simţit o durere în piept. Avea o gură minunată, bine conturată, cu buza de jos mai groasă decât cea de sus. Chiar şi în somn, încordarea maxilarului îl făcea să pară îmbufnat într-un mod care ar fi provocat orice femeie. Prudence voia să-i atingă gura, s-o facă să se curbeze într-un zâmbet sau să se mai îmbuneze de tandreţe.

Se apleca în faţă ca hipnotizată.

— Ametist.

Cuvântul acesta veni de nicăieri. Privirea ei sări vinovată de la buzele banditului la ochii lui larg deschişi.

Capitolul 2

Prudence fu prinsă într-o capcană pe care ea însăşi o crease, paralizată nu de cercul acuzator de lumină, ci de ochii străinului, care aveau culoarea cenuşie, ceţoasă, a ploii de vară. Se simţi ca un fluture de noapte amărât, bătând din aripi în faţa unei stele.

— Ametist? repetă ea, încet.

Poate banditul visa pietrele pe care le furase.

— Ochii tăi, spuse el. Sunt de ametist.

Ea clipi. Prudence nu avea nicio dificultate să vadă lucrurile la apropiere, aşa că acum nu era nevoie să se uite cu ochii mijiţi. Dacă îşi închidea ochii, bănuia că avea să-i vadă în continuare faţa, întipărită permanent în mintea ei. El nu o atinse, şi totuşi ea fu incapabilă să se mişte. Rămase acolo, în lumină, aşteptând ca el să-i reproşeze ceva, să ţipe la ea sau să o împuşte. Îşi muşcă buza de jos, apoi îi dădu drumul repede, amintindu-şi că mătuşa ei spusese că obiceiul acela copilăresc îi punea în evidenţă dinţii urâţi.

Sebastian o analiză cu sinceritate, şi bănuielile i se confirmară. Fata era de-a dreptul minunată. Alabastrul delicat al pielii ei conferea trăsăturilor bine proporţionate o fragilitate surprinzătoare. O despicătură aproape imperceptibilă îi încorona vârful nasului subţire, iar pedanteria acelui nas era contrazisă de o uşoară suprapunere a dinţilor, care o făcea să pară adorabil de bosumflată. Genele negre, scurte şi groase, îi încadrau ochii violeţi. Lumina lămpii scotea în evidenţă nuanţe de vin rubiniu în buclele catifelate ale părului ei.

Sebastian prinse o buclă între vârfurile degetelor. Era la fel de delicat şi de greu precum părea. Uitase plăcerea de a atinge părul unei femei fără să-i rămână pudră pe

mâini. Zvâcnirea necontenită din glezna lui se diminuă pe măsură ce o nouă zvâcnire îi pompa sânge în vene într-un ritm primitiv.

Făcu ochii mici, într-o senzualitate leneşă pe care Prudence o confundă cu somnolenţa.

— Stinge felinarul, îi ceru el.

Îl ascultă, uşurată că scăpase şi nu fusese certată sau împuşcată. Erau dintr-odată înconjuraţi de întuneric. Lumina focului crea umbre pâlpâitoare pe perete.

— Întinde-te lângă mine.

Uşurarea ei dispăru când simţi căldura răguşită din vocea lui. Întunericul îi învăluia trăsăturile, amintindu-i fetei că el era un străin, cu toate implicaţiile periculoase ale prezenţei unui bărbat necunoscut întâlnit în singurătatea seducătoare a nopţii.

Îşi răsuci juponul între mâini.

— Nu sunt foarte obosită, mulţumesc.

— Nu eşti nicio mincinoasă prea pricepută. O prinse de încheietura subţire a mâinii. Dacă te jignesc, poţi să mă loveşti cu piciorul în gleznă. În clipa asta sunt relativ inofensiv.

Prudence se îndoia că putea fi inofensiv chiar de-ar fi avut ambele picioare rupte. Niciun bărbat cu o gură ca a lui nu era inofensiv.

— Nu te voi răni, spuse el. Te rog.

Acel „te rog” o convinse. Cum putea să reziste unui comportament aşa manierat din partea unui tâlhar? După un moment de ezitare, se întinse lângă el, cu braţele şi picioarele ţepene ca nişte scânduri. El îşi strecură un braţ pe sub umerii ei, într-o îmbrăţişare relaxată, iar ea îşi aşeză capul în scobitura umărului lui cu mai multă uşurinţă decât ar fi sperat. Ploaia bătea liniştitor pe acoperişul de paie.

— Nu ai familie care să-şi facă griji pentru tine? întrebă el. Nu va fi nimeni neliniştit că nu te întorci?

— Ar trebui să spun că da, nu-i aşa? Aşadar, vei ezita

să mă sugrumi ca nu cumva să dea careva buzna.

El chicoti.

— Poate că totuşi te pricepi să minţi. Ai auzit zvonuri despre mine cum că sugrum femei?

Ea se gândi o clipă.

— Nu, dar o prietenă de-a mătuşii mele, o anume domnişoară Devony Blake, pretinde că ai necinstit-o vara trecută. A fost subiectul fiecărui picnic şi al fiecărui bal luni întregi. A leşinat destul de frumos de fiecare dată când a spus povestea aceea oribilă.

— Sunt sigur că aşa a făcut, spuse el tăios. Cu detalii numeroase şi precise. Ce părere ai despre această domnişoară Blake?

Prudence îşi îngropă faţa în clavicula lui.

— Nu are pic de creier în capul ei blond şi prostuţ. E mai plauzibil ca ea să fi sărit pe tine.

— Deci numai o fată fără minte m-ar necinsti? Desenă cu vârful degetului un model, în glumă, pe braţul ei. Spune-mi, mătuşa asta se va îngrijora în privinţa ta?

— Ea era plecată la o cină, la miezul nopţii, când am ieşit eu. Poate o să creadă că m-am furişat afară pentru o întâlnire amoroasă.

Prudence zâmbi gândindu-se că era puţin probabil să se întâmple aşa ceva.

Sebastian nu găsi nimic de râs. O ţinu mai strâns cu braţul de umeri.

— Asta ai făcut?

— Da, aşa am făcut. Din nou, ea luă în derâdere pronunţia lui, cu o precizie nefirească. Pentru a mă întâlni cu cel mai frumos voinic care se găseşte între Londra şi Edinburgh.

Glezna lui Sebastian începu să îi zvâcnească din nou.

— Cu iubitul tău? întrebă el încet.

— Nu, prostuţule – cu Sebastian al meu.

Auzind-o pe stăpâna lui rostindu-i numele pe un ton

afectuos, pisoiul îşi ridică privirea, torcând somnoros. Sebastian profită de distragerea atenţiei pentru a se apropia mai tare de Prudence, simţindu-se inexplicabil de entuziasmat la auzul cuvintelor ei. Pisoiul părăsi îndoitura cotului lui şi urcă pe burtă, spre pieptul lui Prudence.

— Animal neastâmpărat, murmură el.

Se întinse să mângâie pisoiul, şi mâna lui găsi blana mătăsoasă în acelaşi moment ca mâna ei. Vârfurile degetelor lor se atinseră, şi ea râse de aproape rămase fără suflare.

— Părea o dimineaţă atât de obişnuită când m-am trezit, spuse Prudence. Am făcut baie. Mi-am aranjat părul. Mi-am mâncat prunele şi frişca. Vocea ei sună ciudat şi pentru ea, mai degrabă ca vocea lui Devony Blake decât ca a ei. Dacă cineva mi-ar fi spus că voi trăi o aventură atât de extraordinară până la căderea nopţii – vreau să spun, să stau întinsă în braţele unul tâlhar l-aş fi crezut nebun.

El îşi trase braţul de sub ea şi se propti pe cot.

— Şi dacă ţi-ar fi spus cineva că un bandit te va săruta?

Ea înghiţi în sec.

— Aş fi zis că e un dement, un nebun, un smintit…

Vocea ei se estompă, iar degetele lui se întrepătrunseră cu ale ei. Îşi lăsă capul jos spre ea, blocând lumina slabă a focului, şi îşi atinse gura minunată de a ei. Ea tremură din cauza căldurii neobişnuite. El îi atinse delicat buzele cu ale lui, şi, cu fiecare mişcare ademenitoare, adâncea presiunea, contopindu-şi buzele cu ale ei ca şi cum fuseseră dintotdeauna menite să facă asta. Gura lui era la fel de fină şi de fermă precum îşi imaginase.

— Delicios, murmură el, lăsând săruturi mici de-a lungul buzei ei cărnoase de jos şi în colţurile gurii.

Nimeni nu îi mai spusese că era „delicioasă”. Prudence se gândi că exista riscul să leşine, dar, pe de altă parte, era posibil ca el să continue să o sărute. Sau, şi mai

rău, putea să se oprească, îşi astâmpără dezamăgirea când el făcu asta.

Buzele lui îi atinseră pleoapele.

— Închide ochii. Mâna lui îi prinse bărbia; degetul lui mare se strecură, încetişor, peste buza ei de jos. Şi deschise gura.

— Nu… nu ştiu, spuse ea, cuvintele ei ieşind în izbucniri nervoase, dacă cineva ţi-a mai zis asta, dar tu ai tendinţa de a fi autoritar. Este un defect de caracter care ar putea fi remediat dacă…

Înainte de a-şi putea închide gura, el se năpusti spre ea şi îi prinse buza de jos între dinţi. Icnetul ei fu stăvilit de invazia şireată a limbii lui. Îi prinse maxilarul cu mâna, ţinându-i gura deschisă până când ea nu mai avu voinţa sau tendinţa de a o închide. Apoi, degetele lui alunecară în spatele gâtului ei într-o mângâiere catifelată. Limba lui alunecă peste dinţii ei şi se cufundă mai adânc. Când îi simţi căldura trupului, Prudence se gândi că ar putea muri. Ar fi trebuit să simtă repulsie. Femeile decente nu sărutau astfel. Şi totuşi, modul în care gura ei era acaparată şi dezmierdată de acest bărbat nu era respingător, ci captivant. Propria ei limbă răspunse cu o smucitură ademenitoare.

Tâlharul icni de parcă ar fi fost în agonie, degetele lui puternice răsucindu-se în părul ei. Ea se trase înapoi, aducându-şi brusc aminte de glezna lui rănită.

— Te rănesc?

— Nu, fetişcană. Mă omori. Şi îmi place la nebunie.

Plăcerea lui Sebastian se intensifică în clipa când îşi dădu seama că ea nu mai fusese sărutată înainte. Găsi fermecătoare inocenţa ei, răspunsul ei stângaci având un farmec senzual fără pereche. Mintea lui se grăbi să se gândească la alte experienţe cu care i-ar fi plăcut să o familiarizeze.

O sărută până când gurile lor se amestecară într-o

armonie fierbinte, mieroasă. Prudence nu ar fi putut spune când se termina un sărut şi când începea celălalt. El era un tâlhar născut şi crescut pentru aşa ceva, care o lăsa fără suflare şi fără voinţă cu fiecare mişcare ispititoare a limbii lui. Nu avea nevoie de pistol sau de vreo altă armă, ci doar de marginea ascuţită, ca de sabie, a farmecului său erotic. Pe măsură ce plăcerea îşi răspândea aripile ei vinovate în adâncitura stomacului ei, Prudence îi acceptă invitaţia misterioasă şi nerostită de a-i explora gura cu limba ei, la început cu timiditate, apoi cu o lăcomie crescândă. Nu ştia ce stârnea în Sebastian abandonarea ei, poate faptul că atingerea limbii ei curajoase de a lui îl ducea la limita nebuniei. Tot ceea ce ştia ea era că se simţea la fel de slabă şi de neajutorată precum un pisoi în îmbrăţişarea lui.

Pisoiul lui Prudence îşi alese cu încăpăţânare momentul acela să hoinărească. Degetele lor împreunate nu mai mângâiau pisica, iar banditul profită de ocazie, lăsându-şi mâna să alunece peste pieptul ei, până când prinse umflătura delicată a unui sân cu o tandreţe nemărginită. Degetele lui erau subtile şi îndemânatice, şi, preţ de o clipă de tulburare, Prudence nu fu conştientă de sursa acestei plăceri noi şi îmbătătoare. Cămaşa i se uscase bine de tot, dar degetele lui iscoditoare găsiră cu uşurinţă vârful încordat al sânului ei sub pânza subţire. Provocă mugurul dureros între două degete, trimiţând valuri furnicătoare de senzaţii în fiecare centimetru din trupul ei. Şocul fu la fel de mare de parcă ar fi atins-o pe pielea goală.

Ruşinea îi inundă obrajii cu o căldură proaspătă. Ce făcea? Avea să o creadă la fel de neruşinată ca Devony Blake. Vinovăţia şi panica îi înăbuşiră plăcerea. Îşi dezlipi buzele de pe ale lui şi îl împinse.

— Te rog, opreşte-te. Te implor.

Sebastian ridică privirea. Degetele lui încetară mişcarea lor ademenitoare, dar mâna lui încă îi ţinea uşor

sânul. O clipă îndelungată, ea ascultă respiraţia lui întretăiată înainte de a-şi găsi curajul să-l privească în faţă. Chiar şi în lumina slabă, ea putea simţi încleştarea maxilarului lui, îndârjirea privirii lui scrutătoare. Dacă el considera că ea doar îl aţâţa, amândoi ştiau că ea era pierdută.

— Ai spus că nu mă vei răni, şopti ea…

Buzele lui o atinseră pe gât, apoi urcară spre lobul urechii.

— Asta te doare? Degetul lui mare se plimbă pe mugurul sânului ei. Sau asta?

Ea îşi arcui gâtul, incapabilă să-şi ascundă tremurul de plăcere.

— Nu. Da. Nu ştiu. Vreau doar să te opreşti.

El îi suflă uşor în ureche.

— De ce ai venit aici cu mine?

— Nu pentru asta.

— Eşti chiar atât de sigură?

Mintea lui Prudence era atât de derutată, încât nu mai era sigură nici de propriul nume.

— Am venit pentru că aveai nevoie de ajutor.

Replica aceasta i se păru şi ei neconvingătoare. El clătină din cap cu o siguranţă înnebunitoare.

— Ai venit pentru că erai plictisită. Pentru că trecuse prea mult timp de când ţi se întâmplase ceva palpitant. Ţi-am văzut chipul în ploaie. Am văzut foamea din privirea ta.

Banditul minţise, se gândi ea. O rănea. Crudul adevăr al vieţii ei o tăie ca o lamă. Ea încercă să se întoarcă, dar el o prinse cu mâna de bărbie.

— Nu durează mult timp, spuse el, până când o femeie ca tine ajunge să se plictisească de filfizonii în catifea şi dantelă, cu mâinile lor fine şi cu peruci vopsite. Ei îţi recită poezii, dar sunt prea timizi să te sărute aşa cum îţi doreşti să fii sărutată.

Prudence simţi că îi venea să plângă de uşurare. Se

înşelase. El nu ştia nimic despre viaţa ei. Sebastian se trase înapoi când o simţi tremurând. La început, se temu că o făcuse să plângă.

Un hohot uşor de râs scăpă, în schimb, printre buzele ei. Ea oftă şi întinse un braţ, ca o regină.

— „Încet! Ce străluceşte-acolo oare? Spre răsărit a strălucit un soare”[2] – e chiar Prudence.

Se prăbuşi, chicotind.

Fata vorbea aiureli, se gândi Sebastian, iar el nu era un bărbat care să tolereze aiurelile. Dar ar fi ascultat cu plăcere pălăvrăgeala ei în timp ce i-ar fi dat jos juponul de pe şoldurile subţiri şi i-ar fi tras cămăşuţa peste cap. Îşi îngropă faţa în părul ei bogat, moale, lucios în faţa acestei viziuni tentante. Părul îi mirosea dulce şi a curat, precum liliacul în ploaie.

— Tu nu ai nevoie de poezie, Prudence. Tu eşti o poezie.

Ea se întinse liniştită sub el. Îl strânse uşor cu mâinile de umeri, fără să-l tragă mai aproape sau să-l împingă la o parte. Sebastian ştia că avea de luat o decizie. O gleznă ruptă nu l-ar fi oprit să o seducă pe această fată fermecătoare dacă şi-ar fi propus să facă asta. În acest moment, nu era convins că s-ar fi oprit nici dacă avea gâtul rupt. Totuşi, nevoia lui crescândă se războia cu frământările letargice ale conştiinţei lui epuizate.

Îi promisese că nu avea să o rănească. Şi era destul de înţelept să ştie că, pentru unele femei, seducţia putea aduce la fel de multă durere ca un viol. Dacă o trimitea acasă la mătuşa ei copleşită de ruşinea de a se fi dat ca o destrăbălată unui străin, preţul aventurii ei din noaptea aceasta furtunoasă ar putea fi prea mare. Apoi, exista întotdeauna riscul unui copil. Un bastard. La fel ca el. Sebastian cunoştea modalităţi prin care să reducă acel risc,

---

2 Citat din *Romeo şi Julieta,* de William Shakespeare, actul II, scena a II-a (n.red.)

dar dorinţa lui pentru această fată era atât de puternică, încât nu avea încredere în el însuşi că avea să le poată folosi.

Ridică privirea.

— Presupun că nu m-ai lăsa să-ţi scot toate hainele şi să te ating dacă ţi-aş promite că nu fac nimic altceva, spuse el direct.

— Aş prefera să nu faci asta. Dar îţi mulţumesc, domnule, pentru că m-ai întrebat.

El se retrase de lângă ea cu un geamăt deznădăjduit. Glezna i se răsuci într-o poziţie nefirească, iar el se cutremură de durere. Fiecare durere, zvâcnire şi muşchi obosit din corpul lui se trezise la viaţă, amplificat de nefericirea dorinţei lui înfrânate.

Prudence îi atinse braţul.

— Chiar îţi sunt recunoscătoare. Eşti foarte drăguţ că nu…

El îşi trase braţul şi îşi propti capul.

— Păstrează-ţi recunoştinţa pentru tine, dacă nu vrei să rămâi fără ea.

Ea tăcu. Izbucnirea lui de vinovăţie reuşi să-l enerveze şi mai mult pe Sebastian.

— Oh, hai să trăncănim în continuare, nu? Vorbeşte despre ceva. Orice. Preferabil ceva al naibii de neplăcut, să-mi iau gândul de la… glezna mea. Vorbeşte despre călugări păroşi. Broaşte moarte. Mai spune-mi nişte nenorocite de citate din Shakespeare.

— De ce jefuieşti oameni? întrebă ea, căzută pe gânduri.

— De ce comit unii oameni jafuri? Pentru bani.

— Bani pentru ce?

El deschise gura să dea un răspuns frivol şi fu la fel de surprins ca ea când adevărul ieşi la suprafaţă.

— Bani pentru a câştiga înapoi terenul şi castelul tatălui meu, de la cel care le-a furat, MacKay cel cu inima

întunecată.

Ea se ridică şi se sprijini într-un cot. El abia putea desluşi forma ei în întuneric, dar interesul şi curiozitatea ei erau un lucru palpabil. Îşi dădu seama că tocmai îi dezvăluise mai mult decât le spusese majorităţii bărbaţilor alături de care prădase în ultimii şapte ani.

— Cum ţi-ai pierdut pământul? întrebă ea.

— Familia noastră nu are parte de noroc. Bunicul meu şi-a legat soarta de Bonnie Prince Charlie în 1746. Când a fost învins, Coroana Angliei ne-a deposedat de titlurile noastre. MacKay a luat pământul. Când a murit tatăl meu, a luat şi castelul.

— Vei putea să-l răscumperi cu bani?

— Nu. Dar cu banii voi cumpăra influenţă şi suficientă respectabilitate cât să pot lupta cu Killian MacKay.

— Te-ai gândit vreodată să faci o muncă onorabilă?

— Cândva. Când eram mai tânăr şi mai prost decât sunt acum. Dar, când vii din ţinuturile muntoase, cei de la câmpie nu dau doi bani pe tine. Nu mi-am putut permite să plec în Grand Tour[3] şi să-mi finalizez astfel educaţia. Ce puteam să fac? Să fur, să lupt şi să îi înspăimânt de moarte pe oameni. Aşa că mi-am folosit abilităţile într-un mod eficient.

— Ai destui bani să cumperi un alt castel?

— Vreau castelul ăla. Dunkirk a fost singura mândrie a tatălui meu. Voi face orice pentru a-l lua înapoi.

O notă de tristeţe îi atinse vocea.

— Mai mult ca sigur că ţi-ai iubit tatăl foarte mult.

Sebastian închise ochii.

— L-am urât pe nenorocitul ăla. Mi-am dorit din tot sufletul să moară. Căscă. Noapte bună, domnişoară

3 Excursie tradiţională prin Europa la care luau parte tinerii din clasa superioară sau cei mai puţin avuţi, dar care îşi găseau pe cineva să-i sponsorizeze; excursia era un fel de ritual de cizelare a educaţiei, (n.red.)

Prudence.

Prudence tăcu o bună bucată de timp.

— Noapte bună, domnule... Cumplit. Întinse păturile peste amândoi. Trebuie să ai mai multă grijă. Jaful este o vocaţie periculoasă. Riscantă atât pentru sufletul tău, cât şi pentru gât.

El deschise un ochi.

— Ai plânge dacă m-ar spânzura?

— Probabil aş plânge.

— Atunci, voi avea mai multă grijă decât am avut până acum.

El îi luă mâna şi i-o puse uşor în dreptul inimii lui, ca şi cum acolo i-ar fi fost locul. Prudence se uită în gol, la tavan, până când nu mai putu distinge între bătaia ploii şi bătaia constantă a inimii tâlharului sub palma ei.

*

Sebastian se trezi scăldat de razele soarelui. O clipă, crezu că era în dormitorul amantei lui, în casa din Londra a acesteia. Dar unde erau stâlpii cu caneluri ai baldachinului, moliciunea somptuoasă a pernelor cu pene, pereţii de marmură netezi şi reci? Amanta lui nu putea tolera lumina soarelui şi ţinea trase draperiile grele până târziu, după-amiaza. Se frecă la ochii obosiţi şi se uită în jur, apoi zâmbi derutat.

Prudence lăsase uşa deschisă, proptită cu un vătrai ruginit, şi rupsese materialul gros din cele două ferestre. O adiere uşoară stârnea mirosul îmbătător de caprifoi de afară, şi lumina soarelui pătrundea în colibă, aducând cu ea căldura parfumată a pământului spălat de ploaie. Soarele de dimineaţă îşi croia drum în jos, pe horn, acoperind cu pete de lumină vatra imaculată. Coliba cea mică fusese măturată. Sebastian nu avea nicio îndoială că el era acum cel mai prăfuit din toată coliba.

Mătura zdrenţuită a lui Prudence părea mai potrivită pentru călărit decât pentru făcut curat. Pisoiul ei îşi împărţea energia debordantă între urmărirea măturii şi doborârea firelor de praf din razele soarelui. Când Prudence ridică mătura să cureţe pânzele groase de păianjen de pe tavanul cu grinzi, Sebastian îşi încrucişă braţele sub cap, desfătându-se cu încântarea dată de faptul că o putea urmări.

Ea îşi prinse limba între dinţi – un gest de concentrare copilărească – şi fredonă încet. La fiecare câteva secunde, îi scăpa câte o notă ascuţită. Obrazul îi era murdar de noroi. Lumina soarelui îi înfrumuseţa părul cu nuanţe de roşu. În continuare nu purta nimic în afară de cămăşuţă şi de jupon. Când trecu pragul, soarele îi puse în lumină formele picioarelor lungi şi posteriorul zvelt. Un fior de regret strânse vintrele lui Sebastian, şi el blestemă în şoaptă. Cum de fusese atât de binevoitor noaptea trecută? Dar, urmărind-o cu privirea, chiar şi pofta lui fu temperată de un sentiment ciudat de mulţumire.

Ea îl făcu să se întrebe cum ar fi fost dacă s-ar fi născut în familia unui mic arendaş în loc să fie fiul bastard al unui lord brutal din ţinuturile muntoase ale Scoţiei. Cum s-ar fi simţit să se trezească în fiecare dimineaţă într-un asemenea peisaj? O cabană curată şi măturată. O soţie care să fredoneze cântece. Nu fu dificil să-şi imagineze trei sau patru micuţi ascunzându-se pe după juponul lui Prudence.

Faţa lui se întunecă, şi el îşi alungă imaginea din minte. Orice femeie cu care el s-ar căsători ar fi prea bogată să ştie ce capăt al măturii se foloseşte. Nici nu s-ar deranja să-şi strice talia mică purtând în pântece copiii lui, chiar dacă ar fi suficient de tânără. Acela era doar un vis ce trebuia dat uitării. Numai castelul Dunkirk avea importanţă acum.

Începu să vorbească, iar vocea lui dobândi un accent

tăios pe care nu îl intenţionase.

— Dacă aş mai fi dormit, probabil ai fi agăţat draperii şi te-ai fir apucat de croşetat milieuri.

Ea tresări, scăpând mătura cu o bufnitură. O pânză subţire de păianjen alunecă şi se lăsă pe părul ei ca o bonetă de nuntă. Lucrul acesta nu îi îmbunătăţi dispoziţia. O enerva ca el să se uite aspru la ea, de sub sprâncenele lui încruntate. Ea ridică din umeri, ca şi cum s-ar fi scuzat.

— Este un obicei de-al meu să fac curăţenie. Mama mea a murit de tânără. Eu am avut grijă de tatăl meu când am trăit la Londra. Se îndreptă încet spre scaunul pe care era atârnată rochia ei. Cum îţi este glezna?

— Încă ruptă. Omul meu, Tiny, va trebui, probabil, să o rupă din nou înainte să o pună la loc.

Ea se cutremură. Sebastian încercă să se ridice în fund, strâmbându-se când muşchii stomacului deveniră rigizi, în semn de protest.

— Speram că vei fi plecată când mă trezesc.

Ea făcu semn, neconvingător, spre podea.

— Era atât de mult praf. M-am gândit să pun lucrurile în ordine puţin.

— Sunt sigur că Tiny va aprecia asta când îşi va bea aici ceaiul de după-amiază. Dar ai face bine să pleci acum. El e puţin cam imprevizibil. S-ar putea să hotărască să-ţi rupă ţie piciorul, nu mie.

Chipul ei oscilă între un zâmbet şi o încruntare. Imaginea în care ea era chinuită de cineva pe nume Tiny[4] nu părea o ameninţare reală. Îşi dori ca el să nu se mai uite urât la ea. Trebuia să fie ceva ce putea face pentru a-l determina să o privească aşa cum o făcuse cu o seară în urmă. Chipul ei se lumină când văzu vasul pe masă. Îl luă de acolo şi i-l duse lui ca şi cum ar fi fost Sfântul Graal.

— Ţi-am spălat pistolul. Era plin de noroi.

Sebastian scoase un zgomot scurt în fundul gâtului

---

4 În engleză, în original, „minuscul" (n.red.)

când se uită în vas la arma cufundată în apă. O scoase repede cu două degete. Apa curgea din ţeava de lemn, lustruită. Avea dreptate în legătură cu un singur lucru. Pistolul nu mai era plin de noroi.

Părea atât de încântată de ea, încât furia lui se transformă într-un hohot de râs, şi spuse doar un „mulţumesc” înăbuşit.

Zâmbind alene, îi îndepărtă pânza de păianjen din păr. Ochii i se deschiseră la culoare, într-un cenuşiu somnoros, şi inima lui Prudence bătu mai repede. Mai mult ca sigur că mătuşa ei avea dreptate: bărbaţilor le plăceau femeile fără minte. Lui nici măcar nu îi trecuse prin cap că ea spălase arma pentru a evita ca el să o împuşte.

Când se aplecă în faţă, Sebastian se gândea la orice numai nu la împuşcături. Ea îşi învăţase bine lecţiile din cursul nopţii. Genele ei negre se lăsară pentru a-i face ochii să se închidă. Buzele i se întredeschiseră când ea îşi înclină faţa spre a lui. El gemu şi îşi afundă mâna în părul ei şi limba în adâncitura caldă, umedă a gurii ei. O cuprinse cu braţul, cu pistolul atârnând uitat pe vârfurile degetelor lui.

Un urlet furios din pragul uşii o făcu pe Prudence să se lase în poala lui.

— Ce să fie, Kirkpatrick? Ai de gând s-o iubeşti pe fătuca asta sau s-o împuşti?

Sebastian puse un deget în semn de avertisment pe buzele tremurânde ale lui Prudence.

— Fii tare, scumpo, şopti el. Urmează să faci cunoştinţă cu oamenii mei cei veseli.

Capitolul 3

Prudence se întoarse încet cu faţa spre bărbaţi. Kirkpatrick îşi ţinu mâna ferm în jurul taliei ei. Cei doi

bărbaţi nu arătau deloc veseli, se gândi ea. Chiar şi lumina soarelui tremura înaintea uriaşului blond care stătea în pragul uşii. Când se aplecă sub pragul de sus, podeaua se cutremură sub forţa picioarelor lui puternice. Nu putea fi altcineva decât Tiny. Îşi dădu capul pe spate, cu un râs care zgudui lemnăria.

— Te-am înspăimântat, nu-i aşa? M-ai învăţat bine, băiete. Mai bine hoţia decât bogăţia.

Barba lui lungă şi mizerabilă şi aureola de păr blond îl făceau să arate mai mult ca un viking aflat în locul nepotrivit decât ca un bandit de la frontiera scoţiană. Pe de-o parte, Prudence se aşteptă să o ia pe umăr şi să o ducă pe nava lui de război. Se lipi cu spatele de pieptul lui Kirkpatrick, iar el o ţinu cu mâna de abdomen, mângâind-o liniştitor.

Ea se trase în faţă când bărbatul cocoţat pe pervazul ferestrei scoase un sunet teribil.

— Fie-ţi ruşine, Kirkpatrick, unde ţi-e masca? Probabil nu prea te sinchiseşti de micuţa ta iubită, nu-i aşa? S-o duc la o plimbare acum sau mai târziu?

Prudence se gândi că era cel mai urât copil pe care îl văzuse vreodată. Apoi, îşi dădu seama că nu era deloc un copil, ci un tânăr, cu trăsăturile ascuţite ca ale unei vulpi. Braţele lui subţiri erau pline de muşchi întinşi precum firele unui pian. Buzele lui plesniră când trase nectarul dintr-o floare de caprifoi şi se uită chiorâş la Prudence.

— Nu va fi necesar, Jamie, spuse Kirkpatrick. Fata este oarbă.

— Oarbă? răsună vocea uriaşului.

— Oarbă? repetă Prudence.

Kirkpatrick o pişcă tare. Ea îi aruncă îndatoritoare o privire pe furiş.

— M-ai auzit, spuse el. E oarbă. Nu poate vedea nimic în afară de puţină lumină şi câteva forme. Aşa a ajuns să se rostogolească pe deal în jos, aseară.

Jamie strivi floarea în pumnul lui pistruiat.
— Şi ce căuta pe deal? Culegea margarete?
Înainte ca Kirkpatrick să poată răspunde, Prudence spuse:
— Eram la picnic.
Fruntea lui Tiny se încreţi într-o încruntătură furtunoasă, îşi încrucişă peste piept braţele lui mari ca nişte trunchiuri de mesteacăn.
— A fost al dracului de umed pentru picnic, nu-i aşa?
Kirkpatrick o trase de păr, în semn de avertisment. Ea îl ignoră.
— Mai devreme, în ziua aceea, nu a fost umed. Vedeţi, rătăceam de ore întregi, când stăpânul vostru a fost atât de binevoitor cât să mă salveze şi mă aducă aici… la castelul lui.
Clipi des, privind la jumătate de metru mai jos şi la vreun metru mai departe de locul de unde venea vocea hodorogită.
— Stăpânul nostru? urlă Jamie.
— Castelul lui? răsună vocea lui Tiny.
Prudence bâjbâi cu piciorul podeaua, strâmbându-se când îşi înţepă degetul mare într-o aşchie.
— Cel mai bine ar fi să-mi adun lucrurile. Stăpânul Kirkpatrick a spus că unul dintre voi, lacheii, va fi îndeajuns de binevoitor să mă însoţească la drum, unde aş putea aştepta vreo trăsură spre casă.
— Aşa a zis? Tiny se încruntă. Stăpânul nostru are sufletul cel mai pur şi mai plin de generozitate.
Sebastian rânji.
— Aşa mi s-a spus.
Prudence se ridică. Jamie sări de pe pervazul ferestrei, în colibă. Sebastian îşi încleştă maxilarul, dar nu se lăsă trădat nici măcar de o vagă încruntătură. Ştia că încă nu erau convinşi de nevinovăţia ei. Spera din tot sufletul că şi ea îşi dădea seama de asta. Îşi încrucişă braţele peste

piept, ca să-şi ascundă pumnii încleştaţi.

Prudence făcu un pas nesigur înainte, cu braţele întinse bâjbâind prin aer. Având grijă să nu scoată un sunet, Tiny împinse un scaun în calea ei. Sebastian tresări când ea se lovi cu fluierul piciorului de scaun.

— Scuzaţi-mă, domnule, spuse ea.

Prudence îşi căută drumul bâjbâind în jurul mesei, cu un crescendo de bufnituri convingătoare. Când mâna ei atinse partea din spate a scaunului, Jamie îi smulse rochia şi o ţinu, cu veselie, ridicată. Ace de păr, din argint, căzură răsunând pe podea. El ridică unul, muşcă perla, apoi şi-o îndesă între buze.

Prudence pipăi fiecare bară a scaunului din spate, încruntându-se de nedumerire.

— Sunt sigură că în locul acesta mi-am lăsat rochia să se usuce.

Jamie îi aruncă în faţă rochia de catifea.

— Uite. Probabil a alunecat.

— Mulţumesc, spuse ea, cu vocea înăbuşită.

Îşi trase rochia peste cap. Toţi cei trei bărbaţi priviră cu nesaţ cum îşi încheie nasturii de la corsaj şi îşi trase pantofii umezi.

Îndreptându-se de spate, ea îşi împreună mâinile. Sebastian se întristă când îşi dădu seama ce aştepta ea. Dacă pisica aia arţăgoasă nu ar fi umblat pe acolo şi nu s-ar fi frecat de gleznele ei. Tiny observă pisoiul în acelaşi moment cu Sebastian. Acesta se ghemui în spatele unuia dintre picioarele mesei, coada lui pufoasă tremurând în aşteptarea loviturii cizmei lui Tiny.

Tiny se aplecă şi luă animalul în palmă. Îl ridică până la nivelul ochilor, uitându-se, curios, la mustăţile lui nemulţumite.

Prudence îşi ţinu ochii strâns închişi, oprindu-şi lacrimile. Nu îndrăzni să protesteze sau să trădeze faptul că ştia că el îl ţinea în mână pe Sebastian. Bărbatul ar fi putut

rupe cu uşurinţă gâtul animalului între două degete.

Un sunet jos umplu coliba. Brusc, ea deschise ochii. La început, crezu că bărbatul acela masiv mârâia la pisica ei, apoi zări zâmbetul de pe chipul lui Kirkpatrick. Tiny torcea. Freca burta pisoiului de faţa lui aspră, cu ochii strânşi ca două linii.

— Îmi plac foarte mult pisicile. Mama mea a ţinut întotdeauna o pisică acasă.

— Şi mie îmi plac, spuse Jamie. Când nu este nimic mai mare de mâncat.

Prudence se cutremură.

— Are animalul acesta micuţ un nume, fătucă? o întrebă Tiny.

— Sebastian.

Jamie râse zgomotos.

— Ce nume prostesc.

Sebastian sări ca ars.

— Dă-i doamnei pisica, Tiny. Jamie, condu-o până la drum. Du-o *direct* la drum. Apoi vino iute înapoi. Înţelegi?

Jamie îşi scoase şapca lui lipsită de formă, făcând o plecăciune batjocoritoare.

— Nu sunt scrântit, stăpâne.

Tiny aşeză frumos pisoiul în braţele lui Prudence.

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule Tiny.

Prudence fu nevoită să-şi asume un ultim risc. Merse bâjbâind de-a lungul peretelui, până când degetul ei de la picior atinse aşternutul lui Sebastian. Îngenunche lângă el, cât se poate de conştientă de cele două perechi de ochi care o urmăreau sfredelitor, din spate. Faptul că se prefăcea a privi în gol îi dădu şansa de a-l studia. Nu avea nevoie să-l studieze. Faţa lui îi era întipărită perfect în memorie. Avea să o vadă în fiecare dimineaţă la trezire şi în fiecare noapte, la culcare. Lumina soarelui îi scotea în evidenţă ridurile, dar nu îi ştirbea cu nimic înfăţişarea incredibilă. Ea îl atinse pe obraz, întipărindu-şi în memorie

şi textura acestuia.

— Vă mulţumesc pentru amabilitatea dumneavoastră, domnule. Nu voi uita ajutorul pe care mi l-aţi dat.

El o strânse de mână, rapid, cu putere.

— Cu siguranţă.

Ea se întoarse înainte să i se umple ochii de lacrimi. Jamie îi oferi braţul. Stătea acolo prosteşte, ignorându-l, până când el o luă de braţ.

— Aţi auzit vreodată gluma despre târfa oarbă şi marinarul fără braţ? întrebă el, conducând-o până la uşă.

Sebastian o urmări cum se îndepărta cu un sentiment de triumf. Apoi cadrul uşii rămase gol. Soarele îşi pierdu strălucirea, împrăştiindu-şi lumina plictisitoare de la mijlocul dimineţii. El se strâmbă, adâncindu-şi liniile grave din jurul gurii.

Tiny se sprijini de masă. Lemnul gemu sub greutatea lui.

— M-am temut pentru tine, băiete, când am verificat stejarul bătrân după vreun bilet, dar nu am găsit niciunul. M-am gândit că te-a prins legea.

Sebastian refuză să întâlnească privirea scrutătoare a celuilalt bărbat. Tiny îl cunoştea mai bine decât oricine. Alergaseră împreună pe câmpuri când fuseseră mici. Tiny era singurul care avusese vreodată curajul să se plaseze între Sebastian şi pumnii tatălui său. Îl costase doi dinţi şi îi adusese loialitatea neclintită a lui Sebastian.

— Ştii că lui D’Artan nu îi va place deloc treaba asta, continuă Tiny. Dacă fata vorbeşte, ar putea fi în joc gâtul tău şi al lui, deopotrivă.

Sebastian simţi cum îi cade pe chip o mască rece; masca de pe faţa tatălui lui, ferocitatea jovială pe care îşi dorise întotdeauna să o distrugă.

— Nu, Tiny. Dacă vorbeşte, gâtul ei va fi în joc.

Tiny clătină din cap, obosit, şi traversă coliba pentru a se aşeza lângă el. Lumina soarelui scânteia ca argintul când

el aruncă acele ei în poala lui Sebastian.

— Ai face bine să le preţuieşti. Doar atât ţi-a rămas din aventura de noaptea trecută.

Sebastian aşteptă până când Tiny plecă să-i facă o atelă, apoi adună acele de păr. Le ţinu respectuos, ca şi cum ar fi fost înfrumuseţate cu ceva mult mai preţios decât perlele.

*

Jamie era fiinţa cea mai neplăcută pe care Prudence o întâlnise vreodată. Îşi dorea să fie singură cu gândurile ei, dar el tot pălăvrăgea lipsit de griji, spunându-i glume mai potrivite pentru un bordel decât pentru compania unei doamne. Ea se depărtă de el când bărbatul se opri să se scarpine între picioare şi să scuipe. Până să ajungă la drum, el o târâse printr-o tufă umedă de mărăcini, două găuri de iepure şi un trunchi de copac. Ştia că picioarele ei aveau să se învineţească până a doua zi, şi pielea ei delicată deja o mânca probabil din cauza unei plante toxice.

Jamie se uită în ambele sensuri pe drumul pustiu, scărpinându-se în cap. Prudence făcu un pas în spate, temându-se că ar putea sări ceva din părul lui neîngrijit.

— Nu-mi place să te las aici, de una singură, spuse el. Ai putea fi atacată de răufăcători. Ştii cum sunt tâlharii. Iubesc fetele oarbe. Se uită chiorâş la ea. Fetele oarbe nu ştiu pe cine sărută.

— Voi fi bine. Dacă mă poţi aşeza la marginea drumului, sunt sigură că va trece cineva curând.

Rezistă impulsului de a-l lovi cu piciorul când el o conduse în mijlocul drumului şi o împinse, făcând-o să se aşeze.

— Aşa, iubire. Stai aici în pâlcul acesta de flori sălbatice. Nu-i aşa că sunt frumoase? Strâmbă din nasul lui de vagabond. Miroase-le acum.

Prudence nu simţi niciun miros. Noroiul de pe drum îi mânjise fusta. Mai mult ca sigur că el o credea oarbă *şi* proastă, se gândi ea. Ea zâmbi senină spre cel mai apropiat copac.

— Mulţumesc. Eşti un gentleman adevărat.

El merse de-a roata ei până când ajunse în spatele ei.

— Eu plec acum. O zi bună. El alergă pe loc o clipă, apoi se ridică încet, ţinându-şi răsuflarea. Prudence începu să fredoneze încet, ca orice lady care fusese lăsată în mijlocul florilor pentru a aştepta următoarea trăsură. După trei strofe din „Păstorul meu este Dumnezeu cel Viu”, Jamie oftă înfrânt şi dispăru în pădure. Prudence nu se mişcă. Soarele dimineţii se întinse spre amiază.

În cele din urmă, îndrăzni să se uite pe furiş în spatele ei. Lumina soarelui strălucea de pe frunzişul lucios. Ciripitul unei ciocârlii rupse tăcerea prelungă a pădurii. Nevăzând şi neauzind altceva, ea îşi strânse fustele pline de noroi şi o luă la fugă spre luncă.

Un cap ciufulit îşi făcu apariţia din spatele unui stejar. Ochii căprui se făcură mici, iar Jamie bombăni ca pentru sine când Prudence sări un gard, rochia ei udă leoarcă fiind ca o pată movulie pe un câmp presărat cu flori galbene.

El se trase de urechi şi chicoti.

— Al naibii de agilă pentru o fată oarbă, nu crezi, Kirkpatrick, băiete?

Porni în fugă spre colibă, sărind peste pietre şi ocolind copacii, ca un muntean nebun ce era.

*

Prudence se strecură pe fereastra de la capătul coridorului de la etaj, binecuvântând spalierul de fier şi canaturile de la fereastră pe care mătuşa ei le alesese în decursul acţiunilor ei continue de redecorare. Fereastra lui Prudence fusese închisă. Îşi scoase pantofii şi merse în

vârful picioarelor pe podeaua placată cu parchet. Se auzi ecoul unor paşi sacadaţi pe lemnul lustruit. Se uită disperată în jur. Nu era nicio uşă sau un alcov prin preajmă. Se lipi de perete, ca şi cum ar fi putut, în vreun fel, să se camufleze în ornamentaţia elaborată. Old Fish, bătrânul majordom, apăru de după colţ, sugându-şi cu zgomot obrajii scofâlciţi.

Trecu pe lângă ea fără să arunce o a doua privire.

— Bună dimineaţa, domnişoară Prudence. Mătuşa ta a trimis vorbă că e plecată la Londra pentru două săptămâni. Speră că te vei distra.

Prudence rămase privind în gol în urma bărbatului, cu ochii măriţi, apoi se uită în jos. Fusta ei atârna zdrenţuită în jurul gleznelor mânjite de noroi şi zgâriate, iar nasturii de la rochie erau săriţi ca nişte arcuri din aţele slăbite. O şuviţă încâlcită de păr îi atârna peste un ochi.

Simţi un val de tristeţe. Tocmai avusese parte de cea mai extraordinară aventură din viaţa ei şi nici măcar un singur suflet nu îi dusese dorul.

Se strecură în camera ei mică, fără să se mai deranjeze să-şi înăbuşe sunetul paşilor. O tăcere înspăimântătoare a casei o învălui. Îşi eliberase pisoiul să zburde prin grădina de plante medicinale, împrejmuită, dar acum îşi dorea să-l fi adus sus, să-i ţină companie. Sperând că o baie liniştitoare avea să-i ridice moralul, sună să vină servitoarea. Patul ei confortabil, cu baldachin, părea şi el ademenitor. Era foarte uşor să invoce o durere de cap şi să-şi petreacă restul după-amiezii acolo. Cerul îi era martor că mătuşa ei făcea asta destul de des. Dar mătuşa ei nu era întotdeauna singură când invoca un astfel de motiv.

La gândul acesta, Prudence se simţi străbătută brusc de o durere intensă. Se întoarse prea repede, trântind o figurină din porţelan a zeiţei Diana aflată pe masa ei de toaletă. Figurina se făcu cioburi pe podea, lăsând doar cercul zimţat al unei guri care să o mustre pentru

izbucnirea neobişnuită.

Două servitoare aduseră în cameră cada din cositor. Fără să lase să se întrevadă nicio urmă de curiozitate, măturară rămăşiţele zeiţei Diana şi luară hainele pe care Prudence porunci să le ardă.

După baie, Prudence îşi puse pe ea un halat din pânză şi se aşeză la masa ei de toaletă. Îşi trase părul care îi cădea pe faţă şi şi-l prinse într-un coc strâns. Niciun singur cârlionţ umed nu fu lăsat să scape. Îl fixă la ceafă, înfigându-şi, metodic, agrafele. „Păr greu”, se gândi ea. „Păr imposibil.” Pudra nu se lipea uşor de el. Nu se ondula de la sine. De câte ori îi sugerase mătuşa ei să şi-l taie şi să-şi cumpere o perucă la modă!? Dacă ea refuzase, preferând să şi-l poarte întins şi lipit de scalp, astfel încât nimeni altcineva să nu observe cât era de imposibil.

„Nu ai nevoie de poezie, Prudence. Tu eşti o poezie.”

O bântuia accentul lui răguşit. Îşi apăsă degetele de frunte, ca şi cum ar fi putut opri astfel ecoul vocii lui. Tâlharul îşi îngropase faţa în părul ei imposibil. Respiraţia lui caldă, dulce trecuse prin buclele ei grele. El o privise adânc în ochi şi întrebase dacă putea să o atingă. Îşi înfipse, cu putere, încă o agrafă în păr, încântată de faptul că durerea îi distrăgea atenţia.

Deschise o cutie din lemn de cireş şi scoase o pereche de ochelari grei, pe care şi-i puse pe nasul subţire. Tatăl ei îşi rupsese din timpul dedicat invenţiilor lui ca să-i facă o pereche la modă pentru ea.

Ridicând capul, Prudence îşi văzu reflexia în oglindă. Fata impetuoasă care petrecuse noaptea în braţele unei tâlhar dispăruse. În locul ei stătea o femeie simplă, ale cărei trăsături erau prea comune ca să poată primi chiar şi atributul de urâtă. Prudence Walker. Prudence cea simplă, fiică ascultătoare, nepoată cuminte. Cochilii groase de sticlă îi ascundeau ochii. Nici măcar la vârsta de unsprezece ani, ea nu avusese inima să-i explice tatălui ei că ascuţimile

neclare ale vieţii erau, uneori, mai binevoitoare decât claritatea.

Oglinda se văluri în faţa ei şi reflexia ei deveni înnegurată precum ochii cenuşii – culoarea razelor de soare reflectate în lucirea oţelului.

Capitolul 4

Sticla ferestrei împărţea lumea în diamante verzi, scânteietoare. Sebastian auzi uşa din spatele lui deschizându-se şi închizându-se. Înainte de a se întoarce, îşi mută greutatea pe celălalt picior, pentru a nu lăsa să se vadă cât de mare nevoie avea de baston.

Covorul persan înăbuşi zgomotul paşilor lui D'Artan. Se aşeză în spatele biroului din lemn de nuc, iar Sebastian rămase cu faţa la el. Bărbatul mai în vârstă se lăsă pe spate în scaun şi îşi propti degetele osoase sub bărbie. Un zâmbet misterios îi apăru pe buzele subţiri. Nu îl pofti pe Sebastian să se aşeze. În încăpere nu se mai găsea nimic altceva în afară de acel birou şi de scaunul, ca un tron, al lui D'Artan. Sebastian ştia ce făcea D'Artan. Avea să-şi păstreze tăcerea enigmatică până când Sebastian avea să înceapă să se bâlbâie. Sebastian era hotărât să nu-i dea această satisfacţie. Strânse mânerul de aur în formă de gheară al bastonului.

D'Artan însă îl cunoştea pe Sebastian, poate mai bine decât îl cunoştea Sebastian pe el. Spasmul uşor al degetelor lui Sebastian îl făcu pe celălalt bărbat să zâmbească mai larg.

Franceza lui mieroasă se revărsă asupra lui Sebastian la fel de lin cum peruca lui argintie i se revărsa peste scalp.

— Cum e rana? Te deranjează?

— Nu. E aproape vindecată.

Sebastian minţea. Înaintea unei ploi puternice, zvâcnirea gleznei lui îi putea aduce lacrimi în ochi. Încă se trezea tremurând şi înecat de sudoare din cauza coşmarurilor legate de acea dimineaţă însorită când Tiny îi rupsese din nou osul. Opiumul pe care Tiny îl forţase să-l fumeze îi amorţise durerea, dar nu şi memoria. Nu estompase nici amintirea vocii unei fete, la fel de fină şi de ademenitoare precum firele de catifea unite în ţesătură. Sebastian nu dorea să vorbească despre noaptea aceea. Nu voia ca rânjetul lui D'Artan să-i păteze acea amintire.

Lovi cu bastonul în covor.

— Ai un refugiu foarte elegant aici.

D'Artan ridică dintr-o sprânceană.

— Lord Campbell a avut amabilitatea să-mi acorde dreptul de a-i folosi moşia de la ţară cât timp el locuieşte în oraş.

— Încă eşti favoritul celor din Edinburgh, nu-i aşa? Încerci să obţii simpatia lui Lord Campbell pentru soarta tragică a emigrantului francez care fuge de terorile revoluţiei?

— Britanicii simt recunoscuţi pentru lipsa lor de imaginaţie, atâta timp cât nu e la mijloc pielea lor tăbăcită. Ei văd în mine soarta lor, dacă se va întâmpla ca revoluţia să treacă dincoace de Canal. D'artan destupă o carafă şi turnă scotch în două pahare, umplându-le până sus. Îi întinse unul lui Sebastian. Acesta este unul dintre motivele pentru care te-am chemat. Admiraţia lui Lord Campbell a culminat, în cele din urmă, cu ceva mai substanţial. Plec mâine la Londra pentru o întâlnire cu regele. Urmează să fiu ales în Camera Comunelor, şi mi se va încredinţa o pensie anuală considerabilă, de cinci mii de lire.

Sebastian se înecă. Băutura îl arse pe gât când îşi dădu capul pe spate şi râse.

— Cred că bătrânul George o ia iar razna. Cum ar reacţiona regele şi Lord Campbell dacă ar şti că nu

protejează un emigrant, ci un revoluţionar, şi că pensia ta considerabilă va fi trimisă la Paris, ca să se cumpere praf de puşcă şi arme?

D'Artan ridică din umeri.

— Fără praf de puşcă, nu putem avea o revoluţie.

— Fără revoluţie, nu avem niciun război cu Anglia. Mă îndoiesc că regele va fi atât de ospitalier când îşi va vedea propria ţară în cătarea acelor arme.

— Răspândirea noii ordini este inevitabilă. D'artan ridică paharul. Totul pentru gloria Franţei.

Sebastian închină, ridicând paharul.

— Totul pentru gloria lui D'artan. Cât de mari sunt aspiraţiile tale, mai exact? Cetăţean de onoare al Marii Britanii, poate?

Se şterse la gură cu dosul palmei, într-un gest vulgar pe care ştia că D'artan avea să-l dispreţuiască. D'artan bătu în birou cu unghiile lui lungi, uitându-se cu dezgust la bastonul lui Sebastian.

— Ai avut un accident nefericit. Dar nu la fel de nefericit ca indiscreţia care a urmat, nu-i aşa? Omul tău mi-a vorbit despre o anumită domnişoară.

„Naiba să-l ia pe Tiny", se gândi Sebastian. Era la fel de protector ca o lupoaică ce îşi apără puii. Se îmbărbătă pentru replica pe care o simţi venind.

— Departe de mine gândul să-ţi invidiez legăturile amoroase, continuă D'artan, dar nu crezi că nu e înţelept să-ţi descoperi chipul în faţa unei fetişcane care vorbeşte numai prostii?

În vocea lui se simţea reproşul, dar expresia îi rămase neschimbată. Sebastian crezuse întotdeauna că faţa lui D'artan era, în mod straniu, lipsită de ridurile fireşti pentru un bărbat de vârsta lui.

— Nu tu ai fost cel care mi-a spus că masca adaugă aventurilor tale romantice atracţia faţă de pericol şi le grăbeşte desfăşurarea?

Sebastian se întrebă dacă spusese cu adevărat el vreodată aşa ceva. Probabil avusese o izbucnire de infatuare după întâlnirea cu Devony Blake.

— Nu a fost intenţia mea să-mi dezvălui chipul. Mi-a căzut masca. În ceea ce priveşte fata, ea nici nu a vorbit aiureli, nici nu a fost iubita mea.

D’artan îşi drese glasul.

— Înseamnă că a fost o situaţie chiar mai nefericită. Ar fi trebuit să insişti, ca să ţi-o faci iubită. O ameninţare cu scandalul ar fi putut-o reduce la tăcere în mod eficient.

— Nu-mi amintesc ca violul să facă parte din îndatoririle mele.

D’Artan ridică din umeri aşa cum doar francezii puteau face.

— De ce să o consideri o datorie? Ia-o ca pe un privilegiu al statutului tău.

Sebastian se întoarse spre fereastră, simţind nevoia să stea un moment departe de acei ochi de oţel, pentru a-şi potoli respiraţia. Lambriurile închise la culoare, de stejar, absorbeau atât lumina soarelui, cât şi aerul. El deblocă fereastra şi o împinse să se deschidă. În încăpere pătrunse o adiere uşoară, aducând cu ea mirosul de caprifoi şi căldura sâcâitoare a unei zile perfecte de vară. Un fior neaşteptat de dor îi puse lui Sebastian un nod în gât.

Se propti cu pumnul de pervazul ferestrei.

— Dacă eşti atât de bine informat, atunci trebuie să ştii şi că fata despre care vorbeşti era oarbă.

D’Artan râse zgomotos, elegant.

— Puţin cam prea diferită de o negustorească oarecare, nu-i aşa?

Sebastian se întoarse.

— Incidentul e de domeniul trecutului. N-o s-o mai văd niciodată. Ce importanţă mai are ea acum?

— Ea nu are importanţă. D’Artan bătu cu pumnul în birou, permiţând ca furia lui Sebastian să i-o alimenteze pe

a lui. Tu eşti cel care are importanţă. Pentru Franţa şi pentru mine. Fiind Sebastian Kerr, tu poţi asigura suportul pentru noul guvern francez în cele mai înalte cercuri ale lumii bune din Londra şi din Edinburgh.

— Intenţionam să vorbesc cu tine despre asta. Presupun că bârfele pe care ţi le-am furnizat despre discursul marchizului de Dover *împotriva* Adunării Naţionale nu au avut nimic de-a face cu accidentul nefericit de trăsură suferit de el în parc.

D’Artan clătină din cap cu tristeţe.

— E păcat de picioarele lui. Se spune că e posibil să meargă din nou într-o bună zi. Dar nu te-am chemat aici pentru a discuta despre lipsa de pricepere a marchizului în ceea ce priveşte caii. Se ridică şi făcu câţiva paşi în spatele biroului, cu mâinile împreunate la spatele. Până acum, ţi-am îngăduit mica ta înclinaţie pentru jaful la drumul mare, dar nu îmi voi risca noua mea poziţie şi influenţa pe care o va aduce aceasta. Ai devenit mult prea îndrăzneţ. Devii o legendă de-a lungul graniţei! Lumea compune balade despre aventurile neînfricatului scoţian. Magistraţii aceia englezi prefăcuţi încep să te invidieze. La cine crezi că visează soţiile lor când…

— Destul! urlă Sebastian.

D’Artan primi trecerea lui Sebastian de la limba franceză la engleză cu un zâmbet care semăna mai degrabă cu o grimasă forţată.

— Ai face bine să-ţi aminteşti că „mica mea înclinaţie pentru jaf” ţi-a umplut cuferele cu aur cu mult timp înainte ca Lord Campbell să-ţi acorde măcar o audienţă. Cine crezi că a plătit pentru toate acele tunuri şi pistoale preţioase cu care ai făcut contrabandă în Franţa? Accentul lui Sebastian deveni mai puternic. Uită de fată. Era îmbrăcată după moda de acum doi ani. E, probabil, sora vreunui moşier sărac. Mă îndoiesc că se învârte în aceleaşi cercuri ca mine.

— Poate ai dreptate, spuse D’Artan cu un calm

exasperant. Totuşi, miza e prea mare acum. Dacă eşti prins, numele tău va fi legat fără mari eforturi de al meu. Atunci, toată munca mea ar fi în zadar. Se lăsă din nou pe scaun şi scotoci prin hârtiile de pe biroul lui, ca şi cum deveniseră deodată extrem de importante. Înainte de a mă întoarce la Londra, în august, aş dori ca ea să dispară. Ceva simplu. O cădere de pe cal. Un accident la vânătoare. Ştii cum să aranjezi astfel de lucruri.

Sebastian se întoarse şi bâjbâi după marginea pervazului de la fereastră ca un orb. Verdele cochet al peluzei tăiate impecabil i se păru batjocoritor. De ce era nobilimea atât de hotărâtă să creeze o Anglie în miniatură oriunde mergeau, să tundă şi să înlăture toate urmele de sălbăticie şi măreţia care erau specifice Scoţiei? Îi era dor de vârfurile înzăpezite de la Ben Nevis, de câmpurile sălbatice, năpădite de buruieni, de la Strathnaver.

O nouă hotărâre îi făcu maxilarul să se încordeze. D'Artan nu ştia, dar, până să se întoarcă el de la Londra, Sebastian avea să fie prins pentru totdeauna într-o închisoare împrejmuită de garduri vii, frumos tunse, şi de fântâni de marmură. Avea să fie totuşi o capcană aleasă de el, şi el avea să scape astfel de oameni ca D'Artan pentru tot restul vieţii.

Cuvintele lui Prudence îi răsunară în minte în tonurile dulci ale unui înger care îl certa: „Jaful este o vocaţie periculoasă. Riscantă pentru sufletul tău, cât şi pentru gât". Poate că nu era prea târziu să-şi scape o parte a sufletului, înainte de a deveni genul de om care ar ucide lumina din ochii de ametist de dragul lăcomiei şi al politicii.

D'Artan se ridică şi traversă încăperea până la el.

— Dacă refuzi să te protejezi pe tine însuţi, voi fi obligat să-l trimit pe unul dintre oamenii mei să o găsească. Nu cred că ei au precizia ta nemaipomenită – şi nedureroasă. Nu mi-ar plăcea să iasă o harababură.

Sebastian nu se deranjă să-şi ascundă dispreţul din

voce.

— Nu va fi necesar. Dacă îmi mai iese vreodată în cale, ceea ce nu cred că se va întâmpla, voi avea grijă personal să rezolv lucrurile.

D'Artan îl bătu afectuos cu mâna pe umăr.

— Foarte bine, băiete. Faci cinste sângelui tău franţuzesc. Mama ta ar fi mândră de tine.

— Nu cred, bunicule. Cred că tatăl meu ar fi mândru de mine.

Sebastian dădu la o parte mâna bătrânului de pe umărul lui şi porni cu paşi mari spre uşă, răsucind bastonul ca şi cum ar fi fost doar un accesoriu. D'Artan se uită pe fereastră în timp ce nepotul lui traversă peluza cu privirea întunecată şi plină de griji.

*

Un ţipăt înfuriat spulberă liniştea. Prudence simţi că înlemneşte. Cartea îi alunecă de pe genunchi.

— Prudence! Ţipătul strident fu urmat de un răget. Prudence! Vino şi dă jos bestia asta blestemată de pe peruca mea!

Ochii lui Prudence se făcură mari în spatele ochelarilor.

— Sebastian, murmură ea.

Sări de pe scaun şi alergă, cu fustele ridicate, pe coridor, spre dormitorul mătuşii Tricia. Înainte de a putea ajunge la uşă, pisoiul goni pe după colţ, cu peruca între dinţi. Când ajunse cu labele pe parchetul dat cu ceară, alunecă. Îşi scoase ghearele, încercând zadarnic să-şi încetinească alunecarea, trasând o dâră de zgârieturi pe suprafaţa preţioasă. Se lovi de peretele opus într-o explozie de pudră, apoi rămase acolo, mişcându-şi capul şi peruca până când deveni imposibil să le diferenţieze cineva. Prudence merse repede la el şi îi luă peruca, în timp ce

mătuşa ei se repezi din camera ei într-un nor răzbunător de mătase răvăşită.

Tricia arătă cu mâna, tremurând, spre Sebastian.

— Bestia asta… monstrul… creatura asta răutăcioasă…

În timp ce Sebastian îşi lingea pudra de pe labe cu demnitatea rănită, ea împroşca vorbe incoerente. Tricia refuza să strige pisoiul pe nume – sau chiar să recunoască faptul că acesta avea un nume.

Văzând că isteria mătuşii se îndrepta rapid spre un leşin, Prudence îi oferi peruca încâlcită. Ea o smulse din mâna lui Prudence, urlând, din nou, îngrozită şi mijind ochii.

— Ar fi trebuit să-i spun lui Old Fish să o dea pe fiara aia de mâncare lui Boris cât timp am fost la Londra.

Prudence împinse pisica în spatele ei, clipind nevinovată.

— Mătuşă Tricia, nu te încrunta aşa. Îţi ies în evidenţă acele linii mici de pe frunte.

Faţa mătuşii Tricia deveni, imediat, netedă, ca şi cum ar fi căzut peste ea o mască de porţelan. Îşi atinse pielea delicată de sub ochi cu o unghie lungă, vopsită într-un roşu aprins, înainte de a ofta uşurată. Încruntarea scăpată de sub control nu îi accentuase ridurile.

Uitând de pisică, se îndreptă, agitată, spre camera ei.

— Vino, Prudence. Poţi să stai cu mine cât timp mă îmbrac.

— Asta e şi dorinţa inimii mele, spuse încet Prudence.

Sărută pe nas pisoiul obraznic, înainte de a-l lăsa liber, şi îşi urmă mătuşa.

Dormitorul duhnea a pudră şi a apă de liliac. Rochiile erau împrăştiate peste tot în cameră, ca victimele neajutorate ale unei explozii înspăimântătoare. Prudence se cutremură la gândul acesta. Dădu la parte un jupon din dantelă de pe un scaun îmbrăcat în brocart şi se aşeză la picioarele mătuşii ei, odihnindu-şi bărbia în palmă.

În timp ce privea, Tricia îşi întinse funingine peste sprâncenele castanii, făcându-le întunecate la culoare, ca nişte aripi graţioase. Trucul acesta îi conferi chipului ei o expresie de surprindere continuă, ingenuă şi naturală, căci se pricepea la folosirea cosmeticelor.

— Faţa mea este o pânză, îi spuse ea, încântă, lui Prudence. Este responsabilitatea mea să o transform într-o operă de artă, de neuitat.

Prudence era de acord că era o operă de artă, deşi Tricia folosea mai multă vopsea decât Michelangelo – dar o făcea într-un mod atât de subtil, încât nu apărea niciodată bătătoare la ochi sau machiată excesiv în cercul ei social relativ la modă.

— Ştii, draga mea Prudence, spuse ea, punctându-şi buzele întinse cu carmin, aceasta este cea mai importantă zi din viaţa mea.

— Am crezut că cea mai importanta zi din viaţa ta a fost ziua în care te-ai căsătorit cu vicontele.

Mătuşa ei oftă.

— Ah, da, bietul meu Gustav.

— Gustav a fost prinţul german, îi aminti Prudence. Bernard a fost vicontele.

Tricia păru nedumerită preţ de o clipă, agăţându-şi un guler din dantelă în jurul gâtului ei de alabastru. Prudence şi-o imagină cum îşi numără pe degete, în minte, foştii soţi.

Tricia flutură mâinile în aer, ca o fetişcană.

— Gustav. Bernard. Ce contează? Trecutul, oricât ar fi fost de dulce, tot trecut este. Astăzi îl întâmpinăm la Lindentree pe noul meu logodnic. O prinse pe Prudence de bărbie cu mâna ei moale, albă. El este nerăbdător să te cunoască. L-am asigurat că nu vei fi o povară pentru noi, după ce ne căsătorim. I-am spus cât de mult te adora bietul meu Gustav.

— Acela trebuie să fi fost bietul Rutger. Gustav era deja mort când am venit să locuiesc la tine. Şi Rutger nu

mă adora. Pur şi simplu m-a tolerat, pentru că am ţinut registrele cu cheltuielile casei. Bernard mă adora.

Tricia se aplecă. Rată cu câţiva centimetri obrazul lui Prudence. O strânse, scurt, pe Prudence de umeri, asigurând-o că i-ar fi plăcut să o sărute, dacă astfel nu şi-ar fi şters pudra.

— *Eu* te ador. Îmi eşti la fel de dragă şi de demnă de încredere ca Boris al meu.

Prudence se încruntă. Faptul că era comparată cu un câine danez care lăsa bale şi se comporta prosteşte din când în când i se părea, în cel mai bun caz, un compliment dubios.

Tricia îşi apăsă dinţii cu limba.

— Nu mai face grimase, dragă. Nu devii mai tânără dacă faci asta.

Scârţâitul roţilor trăsurii pe caldarâm o făcu să se agite frenetic, agitaţie care ar fi fost mai potrivită pentru a doua venire a lui Hristos.

— Oh, Doamne, a ajuns! Îşi aruncă pe umeri o eşarfă de caşmir. De ce nu mergi să-ţi pudrezi smocul ăla de păr? Şi să-ţi îndrepţi ochelarii ăia îngrozitori. Vrei să te vadă cum te uiţi cu ochii mici, ca un chinez?

Fără să aştepte răspunsul lui Prudence, îşi ascunse o rozetă parfumată în corsaj şi ieşi din cameră, ridicându-şi fustele foşnitoare ca să-şi arate fundele mici de pe partea din spate a papucilor ei.

Prudence rămase aşezată o clipă, supravegheată de un rând de suporturi fără chip pentru peruci. În cele din urmă, se ridică oftând. Nu prea reuşea să-şi alunge norul de depresie care o copleşise după noaptea în care îndrăznise să treacă frontiera scoţiană. Era ca şi cum o altă frontieră din viaţa ei fusese trecută. Acum, drumul din faţa ei se ivea drept, mohorât şi insuportabil de lung. Privirea îi rătăci spre fereastră, atrasă de trilurile unui sturz şi de mirosul puternic de caprifoi.

Lângă fereastră, patru îngeri poleiţi cu aur ţineau în mâinile lor dolofane o oglindă mare, de perete. Când Prudence îşi analiză reflexia, zâmbetele lor atotcunoscătoare şi capricioase păreau a o lua în râs. Şterse nişte dungi de pudră de pe materialul simplu al fustei ei, pregătindu-se să-l cunoască pe încă unul dintre pretendenţii mătuşii ei.

În cei şapte ani în care trăise la Lindentree, Prudence devenise obişnuită cu parada constantă de duci bătrâni care de-abia se ţineau pe picioare şi de prinţi detronaţi. Cu toţii aveau în comun trei trăsături: erau străini, bogaţi şi, de preferinţă, infirmi. Tricia avea şi ea standardele ei: nu se căsătorise niciodată cu doi bărbaţi din aceeaşi ţară. Prin această metodă, strânsese o avere frumuşică, precum şi titlurile de contesă, baroneasă şi prinţesă a unei ţări mici, austriece, pe care Prudence nu o putuse localiza pe nicio hartă.

Dacă mătuşa ei alesese să creadă că se căsătorea din dragoste, cine era Prudence să îi spună altceva? Domnii cei bătrâni duceau cu ei în mormânt amintirea zilelor fericite petrecute în îmbrăţişarea unei mirese iubitoare, frumoase şi relativ tinere. Cei mai mulţi dintre ei erau prea miopi pentru a observa fluxul continuu de amanţi ai Triciei. Prudence spera doar ca aceasta să poată merge şi să nu-i curgă saliva.

Îşi ascunse o şuviţă rătăcită de păr înapoi în cocul strâns şi îşi aranjă ochelarii cu o smucitură sfidătoare.

— Hai, Prudence. Făcu o reverenţă imaginii din oglindă. Să mergem să îl întâlnim pe viitorul tău unchi? Nu am nicio îndoială că, pur şi simplu, te va adora.

*

Soarele de după-amiază îşi revărsă razele peste peluză. Când Prudence păşi pe verandă, o trăsură trecu

zgomotos pe lângă ea, îndreptându-se spre uşa larg deschisă a grajdului. Boris dansă în jurul roţilor ei, lătrând răguşit. Un vizitiu vânjos îşi înclină pălăria cu boruri largi spre ea. Prudence ridică o mână pentru a-şi feri ochii de strălucirea soarelui şi se uită în jur după mătuşa ei.

La cotitura aleii lungi şi cuprinzătoare, Tricia împreună cu un bărbat stăteau la umbra unei sălcii. Umbrele împestriţau umerii lui largi. Acesta părea să se ţină mai bine decât majoritatea, constată Prudence în vreme ce îşi prinse fustele cu mâinile şi porni pe peluză. Nu era aplecat de spate. Nu era excesiv de înalt, dar lăţimea umerilor lui eclipsa graţia delicată a Triciei. Deşi stătea cu picioarele depărtate, ferm, şi ţinea un baston subţire într-o mână, nu lăsa nicio impresie că ar fi avut picioarele crăcănate. Când Prudence se apropie, văzu că el nu purta perucă. Părul lui era pudrat într-o nuanţă de gri nisipos şi prins într-o coadă elegantă la ceafă.

Râsetele Triciei sunau ca un clopoţel. Niciun bărbat, se gândi Prudence, nici măcar un bărbat trecut de vârsta la care să se lase impresionat, nu avea cum să nu aprecieze farmecul acelor râsete. Fustele Triciei se legănau în bătaia brizei, în vreme ce ea atinse mâneca tunicii lui. Îşi înclină faţa spre el, ascultând cu o aviditate evidentă vocea lui joasă, şoptită. Când bărbatul se aplecă să o sărute, Prudence se ascunse în spatele celui mai apropiat copac, jenată că întrerupea o astfel de scenă delicată.

În acel moment, Old Fish ieşi din casă, aducând o tavă de argint cu băuturi. Vocea Triciei se auzi puternică:

— Uite că vine vinul. Şi aceea este nepoata mea, în spatele copacului.

Prudence blestemă în tăcere mesteacănul subţire.

— Vino, draga mea, continuă Tricia, şi stai alături de noi la această sărbătoare. Sper că va fi prima dintr-o serie numeroasă pentru noi trei. Adăugă, cu voce scăzută, către bărbat: Nepoata mea este destul de timidă. Va trebui să nu

o bagi în seamă.

„De ce nu?” se gândi Prudence, auzind-o perfect dar pe mătuşa ei. Toţi ceilalţi făceau asta. Se îndoia că logodnicul mătuşii ei avea să fie extrem de încântat să adauge povara unei nepoate nemăritate în casa lui. Se strecură tiptil din spatele copacului şi urmă curba aleii pietruite, rezistând impulsului de a-şi târşâi picioarele şi de a lovi pietrele ca un copil încăpăţânat.

Old Fish ajunse la salcie odată cu ea. Străinul ridică un pahar cu vin de pe tavă şi se întoarse să o salute.

Ochii cenuşii dantelaţi ca negurile dealurilor scoţiene străluciră în jos, spre ea.

Prudence rămase hipnotizată în timp ce el făcu o reverenţă politicoasă şi îi aduse mâna în dreptul buzelor. Cel mai îngrozitor lucru nu era faptul că era însuşi Kirkpatrick, Cumplitul Bandit Scoţian. Cel mai îngrozitor lucru nu era nici că acesta urma să se însoare cu mătuşa ei. Cel mai îngrozitor lucru era că el nu-şi aducea aminte de ea.

Expresia lui politicoasă era la fel de negrăitoare şi de indiferentă ca a unei cârtiţe. Dulceaţa superficială a zâmbetului lui era mai dureroasă decât dacă ar fi scos un pistol şi ar fi împuşcat-o mortal chiar acolo.

Tricia o luă cu un braţ pe Prudence şi cu celălalt pe el. Braţul lui Prudence atârna fără vlagă în timp ce Tricia îl privea admirativ pe logodnicul ei.

— Vedeţi. Am ştiut că voi doi o să vă înţelegeţi de minune.

El şopti o încuviinţare rezervată şi sorbi din vinul roşu.

— La urma urmei, bolborosi Tricia, ar fi fost tragic dacă cei doi oameni pe care îi ador cel mai mult pe lumea asta nu s-ar fi plăcut.

— De-a dreptul îngrozitor, şopti Prudence.

Vocea ei îl făcu să îşi înalţe capul. Vinul i se scurse pe ciorapii albi, până în pantofii cu cataramă.

Tricia le strânse braţele amândurora.

— Ştiam că vă veţi înţelege straşnic. Dragul meu Sebastian şi draga mea Prudence.

El îi întâlni privirea peste peruca Triciei. Când el făcu ochii mari, Prudence simţi un fior trecându-i pe şira spinării. Cum putuse ea să-şi amintească atracţia exotică din ochii lui fără să-şi aducă aminte şi de pericolul paralizant care pândea în adâncimile lor cenuşii?

Capitolul 5

Sebastian nu-şi putea desprinde privirea de la Prudence.

— Sebastian. Sebastian, dragă, îmi dai, te rog, untul?

Vocea Triciei nu era altceva decât bâzâitul sâcâitor al unui ţânţar insistent. Sebastian îi întinse castronul cu sos. Toţi ochii curioşi de la masă clipiră spre el. El îşi îndreptă din nou atenţia spre Tricia şi schimbă castronul cu sos cu vasul cu unt, chicotind uşor.

— Iartă-mă, dragă. Călătoria lungă m-a zăpăcit.

Trebuia să aibă mai multă grijă, constată el. Nu ar fi fost bine să observe careva cât de preocupat era de fiinţa dichisită care lua cina de cealaltă parte a mesei. În tăcere, blestemă ospitalitatea Triciei. Îi invitase nu numai pe Blake, vecinul ei moşier, şi pe fiica lui, Devony, cu zâmbetul ei prostesc, ci şi pe şeriful comitatului, Sir Ario Tugbert, pentru a sărbători sosirea lui la Lindentree. Dacă nepoata Triciei îndrăznea să vorbească, înainte să se încheie acea cină interminabilă şeriful ar avea de sărbătorit ceva mai mult decât o simplă logodnă. Sebastian ciuguli heringul afumat din farfuria lui şi se mulţumi să o analizeze pe Prudence pe sub vălul bogat de gene pe care îl detestase mereu.

Din descrierea făcută de Tricia nepoatei ei

necăsătorite, se aşteptase să întâlnească o babornıţă cu dinţii strâmbi. O încruntare nedumerită îi încreţi fruntea. Nu se putea uita la ea fără să nu aibă în faţa ochilor imaginea fermecătoare a unei fete pe care ploaia o udase leoarcă şi care râdea din tot sufletul, imagine care se suprapunea acum peste calmul ireproşabil pe care-l afişa ea. Era ca şi cum ar fi urmărit o acuarelă ceţoasă trecând peste liniile dure, dar simple ale unui desen în creion. Efectul era discordant. Sebastian prinse piciorul de cristal al paharului cu vin fără să-şi dea seama ce făcea. Fiecare gest al ei îl captiva în timp ce căuta un indiciu al celeilalte fete, fata care îi bântuise visele după acea noapte ploioasă.

Ea mânca ţinându-şi capul plecat, fără a lua parte la conversaţia marcată de chicoteli însufleţite şi de clinchetul argintului lovit de cristal. Îşi tăie heringul în bucăţi mici, înainte de a duce fiecare pătrat tăiat frumos între buzele ei delicate. Mânca atât de încet, încât Sebastian începu să numere fiecare îmbucătură.

Se oprea între muşcături să-şi împingă ochelarii grei înapoi pe nasul subţire. Părul ei des era prins într-un coc strâns la ceafă, iar Sebastian se simţi dintr-odată inexplicabil de furios. Ce drept avea să umble în lume arătând ca servitoarea cuiva? Îşi dorea nespus de mult să-i desfacă părul, să-şi treacă mâinile prin el şi să vadă dacă mai era la fel de fin cum şi-l amintea el.

— Spune-ne despre tine, Lord Kerr, îi ceru moşierul, făcându-l pe Sebastian să-şi îndrepte repede atenţia înapoi asupra oaspeţilor Triciei. Din câte a povestit Tricia despre tine, se pare că eşti înger şi sfânt într-o singură persoană.

Cu colţul ochiului, Sebastian observă că Prudence se opri din mestecat. Se forţă să-şi menţină privirea aţintită asupra lui Blake şi să nu se uite la ea. Moşierul era un bărbat cu maxilar pronunţat, care arăta ca şi cum ar fi fost îndesat în lavaliera lui scrobită – după care explodase. O perucă în formă de conopidă stătea uşor strâmbă pe capul

lui. Pudra de orez era vizibilă în cutele adânci din jurul ochilor.

— Ca majoritatea bărbaţilor, spuse Sebastian, reuşind să zâmbească, mă tem că sunt mai degrabă un păcătos decât un sfânt. Nu trebuie să lăsaţi admiraţia Triciei să vă inducă în eroare.

Tricia îl bătu uşor pe mână.

— Nu fi modest, băiat prostuţ ce eşti! Ea se aplecă în faţă, cuprinzându-i pe toţi cei aşezaţi la masă în cercul fermecat al mărturisirii ei. Sebastian este un lord scoţian. El are un castel somptuos în munţi, care a aparţinut clanului Kerr vreme de multe secole. Oferă negreşit cea mai frumoasă privelişte romantică – are turnuri semeţe, un şanţ cu apă, un pod mobil.

— Şi o temniţă, sper, spuse Sir Ario. Nicio casă nu ar fi completă fără o temniţă.

Mărul lui Adam i se mişcă vizibil când râse la propria glumă.

Lui Sebastian îi pieri zâmbetul. El nu avea o slăbiciune nici pentru şerifi, nici pentru nobilimea engleză împroprietărită. Nu se putu abţine să nu observe felul autoritar în care tânărul înalt trăsese scaunul pentru Prudence şi privirile posesive pe care i le arunca în timpul cinei. Lui Sebastian îi venea să-l înjunghie cu furculiţa.

Tricia îşi ţuguie buzele, bosumflându-se.

— Am încercat să-l conving pe Sebastian să ne petrecem luna de miere la castel. Nu vreţi să îmi daţi o mână de ajutor?

Sebastian îi acoperi mâna cu a lui. Oare mereu turuia atâta? Nu observase lucrul acesta în discuţiile spumoase ale societăţii londoneze.

— Tricia, ţi-am spus că Dunkirk ar fi mult prea primitiv pentru gusturile tale delicate. Eu sunt plecat de-acolo de ani de zile, şi castelul necesită lucrări de renovare serioase. Poate mai târziu, când vom fi căsătoriţi.

Ea îl privi cu o adoraţie evidentă.

— Mie nu mi-ar păsa atâta timp cât aş fi cu tine.

Prudence îşi împinse deoparte farfuria, ca şi cum şi-ar fi pierdut, brusc, apetitul. „Gata, urmează”, se gândi Sebastian. Intenţiona să-l denunţe. Fusese un nebun că rămăsese după ce o văzuse. Ar fi trebuit să sară înapoi în trăsură şi să se facă nevăzut.

Ea ridică privirea. Sticla groasă a ochelarilor ascundea frumuseţea letală a ochilor ei.

— Sebastian? spuse ea cu răceală. Nu este acesta un nume neobişnuit pentru un scoţian?

Sebastian simţi că maxilarul i se încleştează cu o voinţă a lui, proprie.

— Mama mea a fost franţuzoaică. Avea o slăbiciune pentru Bach.

Prudence se jucă cu paharul.

— Eşti norocos că Mozart nu a fost compozitorul ei preferat. Te-ar fi putut boteza Wolfgang.

Sebastian simţi că îi zvâcneşte un muşchi în maxilar. Un hohot nervos de râs îi scăpă lui Sir Ario. Prudence insistă.

— Şi tatăl tău?

— Un lord scoţian. Ca mine.

Ei i se ridică un colţ ai gurii.

— Ah, un om mare. Trebuie să fi fost foarte apropiat de el.

„Naiba s-o ia pe fata asta!” se gândi Sebastian. Îşi dorea să se întindă peste masă şi să o scuture până când atitudinea ei glacială avea să dispară.

— Am fost, spuse el încet.

— N-am putut să nu observ că şchiopătezi, continuă ea. Ai fost rănit recent?

Sebastian văzuse şi buldogi care aveau mai puţină tenacitate. Tricia îl salvă cu nişte vorbe pline de compasiune:

— Mă tem că Sebastian al meu suferă de pe urma unei răni vechi, din război.

Privirea lui Prudence nu se clinti de la fata lui.

— Ce război ar putea fi acela?

Sebastian simţi că zâmbetul îi devine rigid, transformându-se într-o grimasă.

— Tu n-ai cum să fi auzi de el. A fost un război între clanurile scoţiene.

Ea clipi inocent.

— Am crezut că au fost scoşi în afara legii de la revolta scoţiană din 1746.

Pusese suficient de multă presiune asupra lui. Sebastian se aplecă în faţă, cu zâmbetul lui răutăcios, şi „r”-urile îi deveneau tot mai pronunţate.

— Nu e surprinzător că nu ai citit despre ea în ziarele de aici. A fost o chestiune înspăimântătoare, şi totul a început când o fătucă neatentă nu a învăţat să-şi ţină gura. Ochii îi străluceau. După ce a fost găsită pe câmpuri, strangulată cu propriile panglici de păr…

Cu răsuflarea întretăiată, Devony Blake se împinse de la masă. Se prăbuşi pe scaunul de brocart într-o grămadă strălucitoare de volane şi dantelă.

Tricia sări şi alergă pe după masă.

— Oh, dragă. Cât am fost de nechibzuiţi. Ştiţi că Devony leşină doar dacă e pomenit numele de Scoţia, iar noi continuăm să turuim despre asta.

Prudence se întoarse la mâncarea din farfurie, ignorând cu un calm enervant privirea încruntată a lui Sebastian. Tatăl lui Devony îndesă încă o furculiţă plină cu hering în gură.

— Va fi bine într-un minut. Desfaceţi-i eşarfa aceea, vă rog, să nu se sufoce.

În timp ce Tricia slăbi strânsoarea eşarfei cu pricina, Sir Ario îngenunche lângă scaunul lui Devony şi îi făcu vânt cu şervetul.

Moşierul Blake făcu semn cu furculiţa, gest ce trimise în zbor mici bucăţi de hering.

— Trebuie să o ierţi pe fiica mea, Lord Kerr. A avut o întâlnire nefericită cu unul dintre conaţionalii tăi. Mă tem că a fost răpită şi folosită de un bandit scoţian neruşinat. Niciodată nu va mai fi la fel.

Devony flutură din genele lungi. Sir Ario o mângâie pe încheietura mâinii.

— A fost blestematul acela de Kirkpatrick. Presupun că i s-a dus vestea până în regiunile muntoase ale Scoţiei.

Sebastian ridică paharul pentru a-şi ascunde gura.

— Am auzit de el.

Sir Ario pufni furios.

— Al naibii monstru neruşinat crede că poate jefui oameni cumsecade şi răpi fete tinere nevinovate!

Sebastian nu voia să-l dezamăgească pe şeriful însetat de corectitudine, dar Devony Blake nu fusese nici nevinovată, nici răpită în noaptea aceea pe care o petrecuseră împreună. Începea să priceapă cum se explica părerea lui Prudence despre el. Gândul acesta nu-i dădea linişte.

Determinarea îl făcu pe Sir Ario să îşi înalţe capul semeţ. Păru aproape frumos pentru o clipă.

— Jur că voi strânge laţul în jurul gâtului acelui ticălos înainte ca vara asta să se termine.

Sebastian rezistă impulsului de a-şi slăbi nodul eşarfei. Prudence putea face ca şeriful să strângă ştreangul în jurul gâtului ticălosului chiar înainte ca acea cină să ia sfârşit.

Oftând, cu răsuflarea întretăiată, Devony se ridică. Sebastian încercă să-şi amintească de ce fusese vreo clipă atras de ea. Îi mulţumi lui Dumnezeu că nu îşi scosese masca de faţă cu ea.

— Mă simt umilită, spuse ea. Dar, de fiecare dată când mă gândesc la Scoţia, îmi amintesc de acea noapte

oribilă. Se clătină pe picioare, dând semne că ar putea leşina din nou. Ochii ei albaştri, inexpresivi, se înceţoşară. Bărbatul acela… Nu-l voi uita niciodată. Braţele lui musculoase, mâinile neobosite, căldura gurii lui pe buzele mele…

Cu o lovitură precisă din cot, Prudence răsturnă paharul de vin. Vinul roşu curse peste faţa de masă curată, din pânză, şi ajunse în poala lui Devony.

Devony sări, ţipând, uitând de leşin. Smulse şerveţelul de la Ario şi tamponă pata roşie care se răspândea peste fusta ei delicată, din organdi roz.

— Oh, nu, rochia mea cea nouă! Trebuie să fii întotdeauna aşa o vacă neîndemânatică, Prudence?

Prudence murmură nişte scuze şi apucă tacticos cu furculiţa încă o îmbucătură de hering. În timp ce toţi ceilalţi se îngrijeau de isteria lui Devony, Sebastian ridică paharul spre Prudence, închinând batjocoritor.

Ochelarii ei reflectau lumina candelabrului cu flăcări duble de lumânare, făcând ca expresia ei să fie atât de enigmatică de parcă ea ar fi fost acum cea care purta mască. Lui Sebastian nu-i plăcu acel efect.

Îndrăzni să i se adreseze direct.

— Spune-mi, domnişoară Walker, cum de ai ajuns să trăieşti cu mătuşa ta?

Când Prudence dădu să răspundă, Tricia ridică privirea de la fusta lui Devony şi spuse:

— Prudence a venit să locuiască cu mine după moartea fratelui meu. Livingston a fost un inventator. Mult mai în vârstă decât mine, desigur.

— Desigur, întări moşierul Blake ideea, galant. Tricia a fost întotdeauna copilul acestui comitat.

Aruncă o privire plină de speranţă spre farfuria goală. Tricia se ridică, ascultătoare, şi sună pentru desert, lăsând-o pe Devony pe mâinile pricepute ale şerifului. Sebastian bătu cu degetele lui lungi în pahar.

— Un inventator. Ce interesant! Ce-l interesa pe tatăl tău?

Prudence nici măcar nu apucă să deschidă gura înainte ca Tricia să ciripească:

— Lucruri prosteşti. Nimic important. Muschete. Pistoale. Praf de puşcă.

Sebastian încetă să mai bată în pahar. Ecoul unghiilor lui lovind cristalul răsună în tăcere.

— Înainte de a muri tata, spuse Prudence în grabă, lucra la un acid fulminic puternic, pentru a înlocui praful de puşcă.

— Un concept interesant, spuse Sir Ario. M-ar fi putut face să nu irosesc câteva sute de focuri de armă din cauza pulberii care arde încet.

Ea încuviinţă din cap.

— Tata ar fi putut face şi ca armata regelui să nu cheltuiască o avere pe praful de puşcă, dacă ar fi reuşit, dar George nu a fost interesat. Dacă ar fi fost pudră pentru perucă în loc de praf de puşcă, nu am nicio îndoială că regele ar fi finanţat orice experiment pe care tata ar fi vrut să-l realizeze.

Un zâmbet lent, periculos, curbă buzele lui Sebastian.

— Eu însumi prefer sabia, dar am fost mereu curios în privinţa unui lucru. Spune-mi, domnişoară Walker, ce credea tatăl tău despre efectul apei asupra prafului de puşcă?

O gropiţă apăru într-un colţ al gurii lui Prudence.

— El a descoperit că are un efect de înmuiere, milord.

Sebastian se lăsă pe spate în scaun şi îşi încrucişă braţele peste piept.

— Da. Bănuiesc că aşa e.

— Prudence a fost asistenta tatălui ei, spuse Sir Ario, aproape cu mândrie.

— O preocupare revoltătoare pentru o tânără. Tricia îşi atinse uşor nasul cu o batistă parfumată când îşi aduse

aminte de trecut. Ori de câte ori îl vizitam, acolo era şi biata creatură – hainele ei duhneau a sulf, faţa îi era mânjită cu cărbune.

— Grafit, îşi corectă Prudence mătuşa.

— Oh, vai! spuse Tricia. Am vorbit suficient despre asemenea prostii la cină. Experimentele ridicole ale lui Livingston nu l-au dus nicăieri, decât la explozia în faţa Academiei Regale şi a jumătate din întreaga Londră. Nu m-am simţit niciodată atât de umilită.

Blake flutură furculiţa.

— Nu ar fi trebuit să toarne coniacul acela peste mercur. O risipă de coniac de calitate!

Tricia încuviinţă din cap.

— Toate speranţele lui de a obţine un titlu nobiliar de onoare din partea regelui au zburat. Pe deasupra, nu am mai putut găsi din el decât cataramele de la pantofi şi peruca! Ştiind cât de excentric era, probabil nici măcar nu le purta atunci. Am avut norocul că a trimis-o pe Prudence înapoi acasă pentru a-i aduce ochelarii, altfel nu am fi găsit nimic din ea, doar agrafele de păr.

Sebastian simţi că i se face rău la stomac.

— Într-adevăr, o nenorocire, murmură el.

Studie faţa lui Prudence, să vadă ce efect ar fi putut avea discursul dur al Triciei asupra ei. Nuanţa pielii ei era atât de delicată, încât ar fi crezut că era imposibil să devină mai palidă. Se înşelase.

Ea se ridică de la masă. Chiar şi în contrast cu albul puternic al feţei de masă, articulaţiile degetelor ei păreau subţiri şi palide.

— Cred că mă ia o durere de cap. Dacă sunteţi binevoitori să mă scuzaţi de la desert, mă voi retrage în camera mea.

Nu aşteptă să audă obiecţiile Triciei. Fugi repede din sala de mese, aproape ciocnindu-se de o servitoare durdulie care aducea o tavă de argint cu cireşe scăldate în

coniac aprins.

Servitoarea ţinu tava în echilibru, dându-şi ochii peste cap, când Prudence dispăru.

— Doamne, Lady Tricia, fata asta ne va aduce moartea la toţi într-o bună zi.

Sebastian aşteptă ca Tricia să-şi apere nepoata şi să o mustre pe servitoare că îşi permisese să spună aşa ceva. În schimb, buzele ei se curbară într-un zâmbet de felină.

— Haide, Blake, stinge focul ăla, bine? Cireşele sunt favoritele tale. Sper doar că lui Sebastian îi vor plăcea cel puţin pe jumătate cât îţi plac ţie.

Mâna Triciei îi mângâie coapsa, la adăpostul feţei de masă. Sebastian abia dacă observă acest lucru, privirea lui fiind atrasă de heringul pe jumătate mâncat şi de farfuria goală de desert de pe cealaltă parte a mesei.

Se ridică brusc, iar şervetul îi căzu pe podea.

— Dacă mă scuzi, draga mea, trebuie să mă ocup de vizitiu…

Restul scuzei lui se pierdu într-un bolborosit în timp ce ieşea cu paşi mari din sala de mese, ciocnindu-se de servitoarea durdulie suficient de puternic cât să o facă să se clatine.

Coridorul era gol. Sebastian merse cu paşi mari, fără să atingă podeaua cu bastonul. Plăcile de marmură de la intrare păreau să se întindă la nesfârşit. În cele din urmă, o văzu – o siluetă depărtată, cu capul plecat, cu mâna aşezată calm pe balustradă în timp ce urca scările. Talentul de hoţ îi fu de ajutor lui Sebastian. O prinse de încheietura mâinii înainte ca ea să audă că cineva o urma.

Ea se răsuci cu o treapăt mai sus de el, şi el îi văzu privirea întunecată şi abătută, în spatele sticlei fragile. Strânsoarea lui se atenuă. Degetul lui mare îi simţea pulsul tot mai rapid la încheietura mâinii.

Erau atât de multe lucruri pe care dorea să i le spună, atât de multe lucruri pe care simţea nevoia să i le spună.

Dar, în acelaşi timp, amândoi erau conştienţi de faptul că Old Fish se afla în spatele lor, făcându-şi de lucru cu o stropitoare în jurul portocalului din ghiveci.

Elocinţa pe care Sebastian şi-o perfecţionase la Londra nu îl ajută de această dată, lăsându-l să pară stânjenit şi stângaci ca un şcolar.

— Tatăl tău, domnişoară Walker… îmi pare foarte rău pentru el.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Ea îşi strânse mâna în pumn, dar nu se trase deoparte.

Sebastian se întrebă câtă furie ascundea ea sub calmul aparent. Ar trebui să o avertizeze de costul acelei atitudini. Şi el îşi înăbuşise propria furie ani întregi, rămânând supus sub fiecare lovitură, până când nu mai putuse simţi nimic. Îşi dorea ca ea să îşi sprijine capul pe umărul lui şi să lase amărăciunea care îi umplea ochii să se verse în balsamul vindecător al lacrimilor.

Old Fish se aplecă peste plantă, cu spatele la ei. Sebastian nu se putu abţine. Întinse mâna şi o mângâie pe obraz cu dosul palmei. Pielea ei avea textura satinului şi culoarea crem, aşa cum îşi amintea.

— Unele răni se vindecă mai greu decât altele.

Ea tresări de parcă el ar fi lovit-o. Privirea ei se mută, repede, în jos, spre baston.

— Cum ar fi, de exemplu, rana ta veche din război?

El îşi coborî mâna, iar ea se întoarse cu un foşnet de material.

— Ai face bine să te întorci la invitaţi, milord. Logodnica ta te aşteaptă.

În timp ce ea urca treptele, cu spatele şi cu umerii perfect drepţi, Sebastian răsuflă zgomotos, plin de frustrare. Se depărtă de scări şi întâlni privirea rece a lui Old Fish. Nările fine ale majordomului simţeau cel mai firav miros de scandal.

Înainte de a putea protesta, Sebastian îi luă vasul de tablă din mână şi îl întoarse cu susul în jos. Nu ieşi nimic. Îl scutură înainte de a i-l da înapoi.

— Pomul ar putea creşte mai repede, omule, dacă te-ai deranja să pui apă în stropitoare.

Zâmbind angelic, Sebastian îşi îndesă bastonul sub braţ şi se înapoie în salon.

*

Prudence trânti uşa camerei ei, răsuci cheia cu degete tremurânde şi se sprijini cu spatele de uşă. Respira greu, de parcă urcase un munte abrupt, nu o scară. Inspiră adânc, de mai multe ori, tremurând, luptând cu sentimentul că era urmărită. Tăcerea care o înconjura fu întreruptă de râsul exploziv al Triciei, care răsuna până sus pe scări. Nu modul lipsit de respect în care mătuşa Tricia descrisese moartea tatălui lui Prudence o făcuse pe faţă să vrea să scape de acolo, ci compasiunea sinceră din ochii lui Sebastian Kerr.

De la sosirea lui Sebastian, Prudence reuşise să îndure plimbarea de la alee la casă cu Tricia agăţată de braţul lui, ca o lipitoare. Îndurase şi stânjeneala din timpul ceaiului, deşi tartele cu unt aveau, pentru ea, gust de rumeguş, de fiecare dată când Sebastian se uita la ea. Rezistase în timpul cinei şi îndurase oscilaţia exasperantă a expresiei lui de la curiozitate nedumerită la ceva ce se apropia de ostilitate.

Dar, când se uitase la ea de parcă şi-ar fi dorit să întindă mâna şi să o prindă pe a ei, demnitatea ei aparentă dispăruse. Îşi apăsă cu o mână obrazul care îi ardea. Nu visase nicio clipă că el avea să fie atât de îndrăzneţ şi de nesăbuit încât să o urmărească, să spună că îi părea rău pentru tatăl ei, să-i atingă faţa…

Îşi scoase rochia, apoi trase copcile corsajului, îndoindu-le de le făcu inutilizabile. Nu avea niciun chef să

cheme o servitoare să o dezbrace, de parcă ar fi fost o păpuşă invizibilă.

O cuprinse indignarea. Sebastian Kerr fusese extrem de arogant participând la una dintre petrecerile mătuşii ei îmbrăcat într-o manieră atât de bizară! Nu purtase perucă. Stratul de pulbere care dădea strălucire părului lui negru era atât de subţire, încât putea fi o insultă mai mare decât dacă nu ar fi folosit deloc.

Îşi aruncă rochia în dulap şi scoase o cămaşă de noapte din bumbac. Şi-o trase peste cap, pe dos, rată găurile mânecilor şi petrecu următoarele câteva secunde încercând să-şi scoată capul, mormăind în tot acest timp. Apoi reuşi să scoată capul, şi părul i se despleti, împrăştiind agrafe pe covorul decolorat.

Pielea bronzată a lui Sebastian, deşi nu era la modă, îl făcea pe Sir Ario, cu faţa lui pudrată, să arate ca un cadavru. Pantalonii lui până la genunchi, de culoarea cărbunelui, se potriviseră exact cu culoarea genelor lui dese, şi se lipiseră de coapsele lui într-un mod cât se poate de indecent. Redingota lui era lipsită de orice dantelă, cu excepţia unei benzi înguste în jurul manşetelor. Dar cea mai şocantă dintre toate fusese eşarfa lui neapretată. Cutele ei fine, lejere încadraseră frumos jocul îndrăzneţ de emoţii de pe faţa lui.

Prudence îşi desprinse restul agrafelor şi îşi trecu o perie aurită prin părul bogat. Peria se prinse într-un smoc de păr încâlcit. Ea trase, durerea resimţită oferindu-i o satisfacţie perversă. Începu să-şi împletească părul, apoi se opri. Avea vreo importanţă dacă se pieptăna sau nu? Nu era nimeni să o vadă în intimitatea dormitorului ei simplu. Îşi trase o bonetă de noapte pe cap, atât de tare, că aceasta îi acoperi şi ochii.

O agrafă de păr i se înfipse în călcâi în timp ce se îndreptă încet, pe bâjbâite, spre pat. Se strecură sub cuvertură, îşi lăsă capul pe braţele încrucişate şi se uită în

sus la rama baldachinului. Tricia avea un pat de mahon, masiv, cu stâlpi sculptaţi şi cu perdele brodate. Patul mic al lui Prudence era făcut din fier uşor şi acoperit cu muselină albă. Stâlpii aveau în vârfuri ornamente din alamă lustruită.

Când se întoarse pe o parte şi îşi aranjă perna, avu senzaţia tulburătoare că avea din nou unsprezece ani şi se chinuia să înţeleagă de ce tatăl ei trebuia să trimită fiecare ban pe care îl avea în plus „bietei lui surori orfane”.

— Ai răbdare, draga mea Prudence, spunea el. Nu va fi nevoie decât de un cuvânt din partea regelui, şi viitorul tău va fi sigur. Va veni şi vremea noastră curând.

Prudence încă mai aştepta.

Cât timp ea şi tatăl ei trăiseră în confortul rustic oferit de apartamentul lor cu două camere din Londra, Tricia huzurea la ţară, în Northumberland, colecţionând şi apoi aruncând măsuţe Hepplewhite şi linguşindu-şi iubiţii într-un stil la fel de elegant. Prudence încercase să nu o urască pe minunata ei mătuşă.

Pentru Prudence, vizitele rare ale Triciei în apartamentul lor aglomerat fuseseră precum vizitele pământeşti ale unei zâne îmbrăcate în satin. Tricia o mângâia pe obraz, cu degetele ei reci sub mănuşile de plasă. O înduioşare irezistibilă îi încălzea ochii de chihlimbar când îşi apăsa o batistă parfumată pe nasul ei delicat. Pentru un scurt moment, desfătându-se cu atenţia pe care o primea de la Tricia, lui Prudence nu i se mai părea atât de îngrozitor să fie inteligentă, slabă şi simplă.

Compasiunea din atingerea lui Sebastian îi spusese altceva. Prudence se aruncă pe burtă. Compasiune era un cuvânt prea bun. Poate, într-o zi, avea să înveţe să-l separe de milă.

Roţile trăsurii huruiră pe pietrişul aleii. Vocea plină de vioiciune a Triciei luându-şi rămas-bun se înălţă până la fereastra deschisă a lui Prudence. Devony Blake, se gândi ea, era acum liberă să meargă acasă şi să viseze la

banditul ei misterios cu mâini neobosite şi cu buze înfierbântate, în timp ce Tricia avea să facă mai mult decât să viseze alături de un bărbat care era un mister mai mare decât ştia ea.

Prudence oftă, dorindu-şi să fi avut pisoiul ghemuit lângă ea. El era, probabil, în grădina de plante medicinale, fugărind raze de lună şi visând la zâne cu mustăţi. De ce ar sta alături de ea atunci când avea nevoie de el? Ce-ar fi putut ea aştepta de la un animal cu un nume de trădător – Sebastian? Îndeosebi un animal de sex masculin.

Pe scări se auzi scârţâitul unei scânduri. Îşi trase cuvertura peste cap. Un schimb de replici şoptit fu urmat de un râs gutural, apoi chicotele fură înăbuşite brusc, într-un mod căruia Prudence alese să nu-i dea o semnificaţie. Se închise o uşă. Tăcerea cuprinse întreaga casă.

Prudence rămase nemişcată până când picioarele ei deveniră rigide şi nu mai putu îndura să respire aerul sufocant de sub cuvertură. „Cum de-a îndrăznit ticălosul să îşi arate compasiunea?” se întrebă ea, aruncând înapoi cuvertura.

Se ridică să se plimbe prin cameră. Lumina lunii împestriţa covorul cu dungi ca nişte zăbrele. O adiere intensă, răcoroasă, de noapte, mişcă perdelele. Agitaţia ei crescu până la un nivel aproape nebunesc. Luă o carte şi o aruncă pe jos, apoi merse la urciorul din ceramică. Era gol.

Servitoarele uitau mereu să-l umple. Nu încăpea îndoială că urciorul Triciei era plin cu apă rece. Probabil că Old Fish mărunţise el însuşi gheaţa pentru a-i face doamnei pe plac.

Prudence îşi simţi dintr-odată gâtul atât de uscat de parcă ar fi traversat Sahara fără ajutorul unei cămile. Îşi încleştă maxilarul, spunându-şi că nu avea să rămână prizonieră în dormitor pentru tot restul vieţii ei pentru simplul fapt că mătuşa ei avusese nechibzuinţa să se căsătorească cu un bandit.

Luă un capot pe ea şi scoase capul pe uşă să se uite în stânga şi în dreapta. Coridorul lung era gol. O singură lumânare într-un felinar împrăştia o strălucire blândă pe podeaua lustruită din lemn de cedru. Old Fish ţinea întotdeauna o lumânare aprinsă pentru stăpâna lui. Tricia ura întunericul.

Prudence se strecură pe hol, bravada ei dispărând împreună cu temperamentul ei sălbatic. Trecuseră zilele când ar fi mers în camera mătuşii ei pentru ceva de băut. Dumnezeu ştie ce privelişte dezgustătoare ar putea-o întâmpina de acum acolo.

Se lăsă în jos în capul scărilor şi se uită printr-o balustradă în formă de liră. Se prinse cu mâinile de fierul forjat, rece. Lumina lunii şi umbrele punctau intrarea de jos. O lumânare lăsată să ardă în salon crea o mică pată de lumină peste dalele din marmură. Prudence ascultă, dar auzi numai scârţâielile ciudate şi gemetele tipice oricărei case abandonate în liniştea nopţii.

Se strecură în jos pe scări. Simţi sub palmă balustrada umedă din mahon. Când coborî ultima treaptă şi se întoarse spre confortul lumesc al bucătăriilor, un braţ cu muşchi încordaţi o prinse de talie şi o trase lângă un piept puternic, de bărbat. O mână fermă îi astupă gura, înăbuşindu-i strigătul.

Capitolul 6

Prudence aşteptă ca braţul de oţel din jurul taliei ei să se ridice şi să i se strângă în jurul gâtului. Îşi putea deja imagina conversaţia dintre Tricia şi logodnicul ei, la micul dejun, în dimineaţa următoare.

Bosumflarea lui Sebastian avea să pară autentică, după cum se cuvenea.

— Îmi pare îngrozitor de rău, draga mea. Am confundat-o cu un hoţ şi am strangulat-o şi am omorât-o, din greşeală.

Tricia l-ar fi bătut pe Sebastian pe braţ, jucăuşă, cu evantaiul.

— Băiat prostuţ ce eşti. Vai, ce păcat! Nu ai lăsat mizerie, nu? Am pus podeaua aia de marmură anul trecut în februarie.

Prudence îşi dădu, treptat, seama că el o ţinea doar într-atât de strâns cât să-i potolească zbaterea şi să o facă să se simtă neajutorată. Faptul că o putea imobiliza fără să o rănească era o dovadă grăitoare a puterii lui. Simţi o delicateţe în atingerea lui, o dorinţă nespusă de a nu exercita mai multă forţă decât era necesară pentru a o ţine. O trase în întunericul de sub scară, lipindu-şi spatele de perete pentru a se sprijini. Ea îşi lăsase toată greutatea pe el; şoldurile ei erau lipite de contururile musculoase ale coapselor lui. El îşi depărtă picioarele ca să-şi păstreze echilibrul.

Respiraţia lui, mirosind a tutun şi a coniac, îi mişcă boneta de noapte.

— Stai liniştită, fătucă! Nu-ţi fac niciun rău. Dacă nu mai ţipi şi nu te mai agiţi, îţi dau drumul. Jur.

Prudence încetă să se mai zbată. Muşchii lui se relaxară, dar antebraţul îi rămase între sânii ei, iar palma lui caldă încă îi acoperea gura. Căldura corpului lui o ademeni într-o plasă mătăsoasă, periculos de aproape de o îmbrăţişare. Când el îşi îngropă faţa în părul ei despletit, ea îşi dădu seama că pericolul în care credea că se afla putea fi, la urma urmei, de altă natură. Poate că el promisese să nu o rănească în acea agitaţie. Durerea pe care era el capabil să i-o provoace era deopotrivă dulce şi mortală. Îşi desprinse mâna de pe gura ei. Degetele lui zăboviră un moment, ispititor, pe buzele ei.

Ea luă o gură tremurată de aer şi îşi adună o brumă

de demnitate.

— Ai putea să-mi dai drumul?

Probabil îşi imaginase că el avea să-şi atingă scurt buzele de umărul ei dezgolit înainte de a o elibera.

— Dacă asta doreşti.

Prudence se retrase de lângă el, dar genunchii o trădară. El întinse mâna să-i ofere sprijin. Ea îşi trase boneta de noapte chiar înainte de a se întoarce cu faţa la el. El se sprijini de peretele curbat, cu braţele încrucişate. Umbra îi ascundea faţa. Prudence se simţi expusă în fâşia strălucitoare de lumină care pătrundea prin fereastra în formă de evantai de deasupra uşii. Ea simţi mai degrabă decât să vadă privirea lui alunecând în jos peste bumbacul subţire al capotului ei. Ea tremura, deşi noaptea nu era rece.

— Credeam că n-ai să mai vii, spuse el.

— Mi-e teamă că te dezamăgesc, Lord Kerr, dar nu am coborât la parter ca să am o asemenea întâlnire cu tine.

— Eşti sigură? Sau iar te minţi pe tine însăţi? Din câte îmi aduc aminte, nu îţi erau prea clare nici motivele pentru care m-ai însoţit la cabana arendaşului.

— Ţi-aş aminti că tu ai fost cel confuz în legătură cu motivele mele, nu eu.

El păşi în lumină. Dacă Prudence considerase că îmbrăcămintea lui era nepotrivită la cină, acum era de două ori mai alarmată de neglijenţa lui nonşalantă. Îşi dăduse jos redingota. Cămaşa lui albă era pe jumătate descheiată, şi lumina lunii îi făcea părul de pe piept să pară auriu. Părul îi era desfăcut din coadă şi îi cădea lejer în jurul feţei într-un fel mai ademenitor decât ar fi recunoscut Prudence vreodată. Ea făcu instinctiv un pas înapoi.

El se învârti în jurul ei ca o panteră neagră.

— Eşti o femeie imperturbabilă, nu-i aşa? Admir chestia asta mai degrabă la un bărbat.

Prudence alese să ignore insulta insinuată, studiind

plăcile de marmură ale podelei, de parcă le vedea pentru prima oară.

— Ai fi o jucătoare foarte bună de faraon, continuă el. Îndrăznesc să spun că nu ţi-ai încercat niciodată norocul la jocul ăsta.

— Bineînţeles că nu. Ea îşi ridică ochii spre el. Deşi sunt sigură că poţi include asta printre numeroasele tale calităţi, împreună cu jaful la drumul mare şi statul la pândă sub scări.

— Nu uita şi trişatul la jocul de whist. De ce ai venit jos, domnişoară Walker? Căutai desertul?

Zâmbetul lui răutăcios era enervant.

— M-am gândit că ai putea avea nevoie să găseşti argintăria, replică ea.

— Ah, uite cum rage şoarecele. De aceea crezi tu că am venit la Lindentree? Să fur de la mătuşa ta?

Prudence îşi dori să fi crezut cu adevărat aşa ceva.

— Nu. Vocea ei îşi pierdu nota de ironie. Cred că ai venit la Lindentree să te căsătoreşti cu ea.

El o privi adânc în ochi, părând, pentru o clipă, fascinat. Ridică mâna să o atingă pe obraz, apoi şi-o coborî.

— Ar fi trebuit să porţi nenorociţii ăia de ochelari. Ai putea să cazi şi să te răneşti. Merse până la măsuţa de lângă perete, şchiopătatul fiindu-i mai pronunţat decât înainte. Ridicând o ciobăniţă de porţelan, râse. Tu eşti singura vinovată. Tu mi-ai spus că ai plânge dacă aş fi spânzurat. Tu ai sugerat că aş putea să-mi astâmpăr patima de câştiguri într-un mod mai onorabil.

— Cum ar fi, de exemplu, căsătoria cu o femeie bogată?

— Da. Degetele lui lungi şi elegante mângâiară porţelanul delicat. Prudence se întrebă dacă îi aprecia valoarea. Este o metodă depăşită, dar acceptată pe plan social, prin care poţi să aduni avere.

— Ai mai multe în comun cu Tricia decât mi-am dat

seama. Prudence păşi în lumina din salon, apoi se dădu înapoi, încruntându-se, abătută. Capotul se mişca în jurul gambelor ei. Tricia se căsătoreşte de fiecare dată cu bărbaţi cu bani. M-am tot gândit şi am întors pe toate părţile treaba asta în minte, şi nu-mi dau seama de ce ar vrea să se căsătorească cu tine.

Se întoarse cu faţa la el. Silueta i se vedea în lumina lunii, făcându-l să pară un zeu păgân neîngrijit, iar obrajii ei se îmbujorară când îşi dădu seama cât de prosteşti fuseseră vorbele ei. Motivul pentru alegerea Triciei era cât se putea de evident – la fel de evident ca lumina argintie care scălda muchiile feţei sale. Tricia găsise în cele din urmă pe cineva mai frumos ca ea.

El ridică din umerii lui laţi.

— Am minţit-o. I-am spus că Dunkirk e încă al meu. Şi în curând va fi. Cu o contesă englezoaică drept soţie şi cu portofelul ei care să mă susţină, nici măcar MacKay nu va fi în stare să mă împiedice să-mi revendic castelul. Câteva jafuri în plus şi voi avea de-ajuns de mulţi bani cât să păstrez iluzia de bogăţie – cel puţin până când ne căsătorim.

Prudence vorbi în mod voit pe un ton relaxat:

— De ce să te căsătoreşti? De ce să nu-ţi cumperi titlul? Prim-ministrul oferă titluri ca pe nişte şerveţele. Tot ce trebuie să faci este să dovedeşti că ai un venit anual de zece mii de lire.

— Şi ce carieră ar trebui să declar? De hoţ? De răufăcător renumit?

Ea îşi înclină capul, ascunzând un zâmbet ezitant.

— Ar fi o adevărată lovitură pentru Tricia să adauge un lord scoţian la colecţia ei de conţi francezi şi baroni englezi.

— Şi dacă ar şti că sunt un lord scoţian renegat?

— Atâta timp cât ai fugit cu averea familiei, nu i-ar păsa. Cu cât mai renegat, cu atât mai bine. Tricia iubeşte

cauzele pierdute.

Prudence fu luată prin surprindere când el îi înălţă bărbia. Pielea i se înfioră ca urmare a şocului cald al atingerii.

— Asta crezi tu că sunt? întrebă el. O cauză pierdută?

Privirea lui îi cercetă chipul, zăbovind asupra buzelor.

Zâmbetul ei păli.

— Milord, nu e treaba mea ce eşti.

Cu acea respingere distantă, se întoarse şi îşi ridică partea de jos a halatului cu mâinile tremurânde. Când dădu să urce treptele, el o prinse de braţ, iar ea simţi ceva asemănător cu disperarea în strângerea lui.

— Nu m-am aşteptat niciodată să te găsesc într-un loc precum Lindentree.

Nu îl putu privi în ochi.

— Regreţi?

— Regretul este doar jumătate din chestiune, dragă. Eu nu am vrut să te mai văd vreodată.

El nu protestă când ea se trase uşor din strânsoarea lui. Prudence era baricadată în siguranţă în spatele uşii dormitorului ei înainte de a-şi da seama că faţa ei era udă de lacrimi.

*

Sebastian se trezi în zori să dea târcoale casei cufundate în somn. Tăcerea adâncă şi privirea albastră, absentă, a păstoriţei din porţelan de la intrare îl făcură să iasă în grădinile amenajate, în câteva săptămâni, acele grădini aveau să fie ale lui. Mărgele de rouă străluceau pe frunzele verzi de iarbă. El se aşeză pe o bancă de marmură şi privi cum cerul devenea din gri roz, apoi albastru pal. O coloană subţire, ionică, răsărea dintre dalele lustruite. Era o coloană care nu se îndrepta nicăieri şi nu susţinea nimic – şi, pentru Sebastian, exprima perfect defectul subtil al

grădinilor Lindentree. Erau frumoase, dar inutile. La fel ca stăpâna lor.

Când se întâlniseră la Londra, în urmă cu câteva luni, Tricia păruse partenera perfectă pentru pregătirea bunicului lui – amuzantă, entuziastă în pat, văduvă, bogată şi având mai multe titluri decât orice femeie sau bărbat pe care îl ştia el. O studiase cu o grijă minuţioasă, folosindu-şi talentul natural pentru a-i imita tiparele de vorbire şi manierele. El ştia că orice domn ar fi măgulit să aibă o astfel de femeie drept amantă.

Dar Sebastian nu era un domn. Ştia că era doar o chestiune de timp până când avea să-şi facă apariţia la vreo petrecere din Londra şi avea să dea ochii cu Killian MacKay. Apoi, toată societatea avea să-l cunoască drept ceea ce era – un ticălos ordinar, care se ocupa cu hoţia. Pentru a scăpa de D'Artan şi a-şi construi un viitor într-o societate care ar trebui pe bună dreptate, să-l dispreţuiască, el nu avea nevoie de o amantă, ci de o soţie.

Sebastian se ridică. Liniştea grădinilor nu făcea decât să ia în derâdere seriozitatea neliniştii lui. La fiecare colţ, la fiecare cotitură de alee, erau spaliere îmbrăcate cu flori catifelate de caprifoi. Rupse o floare în treacăt şi smulse vârful ei delicat. Prinse repede cu limba bobul auriu de nectar care umplea stamina delicată.

Închise ochii, bântuit de amintirea parfumată a părului despletit al lui Prudence. Oare simţurile lui îmbătate îşi imaginaseră totul sau fusese cu adevărat părul ei parfumat cu parfumul delicat de caprifoi? Nu avu nevoie de multă imaginaţie să-şi aducă aminte felul în care o simţise, delicată şi moale, în braţele lui, cu o noapte în urmă. Capotul reuşise prea puţin să-i ascundă formele delicate. Ar fi putut să o ţină în braţe toată noaptea.

Sebastian deschise ochii. El nu o minţise. Sperase să nu mai dea ochii cu ea vreodată. Prudence Walker era periculoasă. Mult mai periculoasă decât ştia bunicul lui. Nu

doar expedierea, pe mare, a prafului de puşcă sau desemnarea bătrânului ca membru în Camera Comunelor erau în pericol. Întregul viitor al lui Sebastian depindea de discreţia ei. Îşi încleştă pumnul.

„Aş dori ca ea să dispară.”

Amintirea acelui ordin glacial îi întunecă privirea. Niciodată nu îi fusese nesupus bunicului lui în mod voit. Învăţase cu mult timp în urmă să îi râdă în faţă tatălui său, ştiind că nu avea să se aleagă cu altceva decât cu o coastă ruptă sau cu nasul însângerat pentru obrăznicia lui. Dar cu D’Artan nu erai niciodată sigur de pedeapsa care te aştepta.

Sebastian îşi deschise palma. Bucăţile zdrobite de floare de caprifoi se împrăştiară în vânt.

*

Uşa de la sufragerie se deschise larg. Sebastian îşi ridică privirea pentru a douăsprezecea oară, doar ca să fie răsplătit de priveliştea chipului veştejit al lui Old Fish. Îşi întoarse atenţia la ouăle poşate, rezistând impulsului de a bombăni. Cererea lui de mai devreme de a primi micul dejun fusese întâmpinată cu o privire glacială.

— Contesa nu ia niciodată micul dejun înainte de amiază, îi spusese Old Fish.

— Foarte bine, replicase Sebastian. Dar aş vrea să mănânc ceva acum. Mai sunt cinci ore până la amiază.

Majordomul strâmbase din nas şi îndrăznise să arunce o privire la ceasul de pe pervazul şemineului.

— V-aş putea servi cu ciocolată caldă în camera dumneavoastră.

Sebastian nu era obişnuit să le comande servitorilor. Ar fi urlat un ordin şi i-ar fi dat una lui Jamie peste cap pentru o asemenea obrăznicie, dar pe moment rămăsese perplex, neştiind cum să-l trateze pe majordom. Imaginea

expresiei lui Old Fish dacă s-ar fi trezit cu o palmă peste cap îi dăduse lui Sebastian avântul de care avea nevoie pentru un zâmbet amabil.

— O ofertă foarte binevoitoare, într-adevăr, dar cred că voi lua micul dejun în sufragerie. Făcuse o pauză. În fiecare dimineaţă.

Umflându-şi nările lui aristocrate, Old Fish făcuse o plecăciune în semn că se dădea bătut. Sebastian se aşezase în capul mesei celei lungi, pregătit să fie servit cu o fiertură veche. Dar Old Fish păruse hotărât să aibă ultimul cuvânt, prin vorbă sau altfel, astfel că Sebastian urmărise neputincios cum tot felul de mâncăruri aburinde erau aduse şi aşezate pe bufetul din lemn de cireş.

Biscuiţi calzi, unşi cu miere urmară după scrumbii proaspete şi rozete reci de unt. Bucăţi groase de bacon străluceau lângă mormane de căpşuni şi frişcă. Chiar şi Tiny ar fi avut dificultăţi în a se ridica la nivelul unui astfel de festin. Sebastian îşi dăduse prea târziu seama că nici măcar nu îi era foame.

Prin urmare, ciugulise din ouă şi calculase, absent, valoarea vaselor din argint pentru încălzirea mâncării, aşezate deasupra unor lumânări mici. Privirea lui se îndrepta către uşă de fiecare dată când aceasta se deschidea, ca şi cum prin propria forţă a voinţei lui putea chema persoana pe care voia să o vadă.

Old Fish stăruia la cotul lui.

— Mai aveţi nevoie de ceva, domnule?

Sebastian lăsă jos cuţitul, dându-şi seama cu amărăciune că mâncase cu lama acestuia. Furculiţa lui neatinsă strălucea printre cutele albe ale şervetului.

— Cred că asta e tot. Îşi drese vocea. Spune-mi, Fish, domnişoara Walker ia vreodată micul dejun în sufragerie?

Buzele subţiri ale majordomului se strânseră într-o expresie de dispreţ.

— Ea nu ia micul dejun. Nu văd niciun rost să deranjez

servitorii pentru micul dejun al domnişoarei Walker. Ea preferă să-şi ia un biscuit de la bucătărie şi să se ducă în bibliotecă. Strâmbă din nas. E foarte îndatoritor din partea ei, aş putea spune.

„Ce fel de casă bizară era aceasta în care servitorii nu trebuie deranjaţi pentru nevoile stăpânilor lor?” se întrebă Sebastian. El ar fi vrut să deranjeze personal pe oricine sugera că Prudence nu merita să i se gătească. De câte ori rămăsese ea fără micul dejun sau fără foc în cameră doar ca să fie „îndatoritoare”? Când el avea să fie stăpânul la Lindentree, ea nu avea să ducă lipsă de nimic. Avea să se îngrijească personal de asta.

— Domnişoara Walker a trecut pe la bucătărie în dimineaţa asta? întrebă el.

— În urmă cu aproximativ o oră.

Sebastian sări ca ars. Cuţitul îi căzu, zgomotos, pe podea.

— Foarte bine. Asta e tot. Mulţumesc. Alergă spre uşă. Scrumbiile afumate au fost delicioase, spuse el peste umăr către majordomul care îl privea cu gura căscată. A fost bun şi untul. Este vreun truc prin care faceţi cocoloaşele alea mici să arate ca trandafirii?

Dispăru înainte ca Old Fish să poată răspunde. Sebastian o luă pe un coridor cu arcade, spre biblioteca pe care o descoperise mai devreme, în dimineaţa aceea. Uşile sculptate erau închise. Când o servitoare apăru de după colţ cu un braţ plin de rufărie, el se ascunse într-un alcov dosit de perdele. Ieşi după ce femeia trecu şi îşi trase, nervos, redingota. Când avea să fie el stăpânul la Lindentree, avea să fie nevoit să înceteze să stea la pândă ca un spion francez de mâna a doua. „Dar asta eşti”, îşi reaminti el. Doar averea Triciei avea puterea să-l elibereze.

Deschise larg uşile de la bibliotecă şi, văzând-o, îşi stăpâni o înjurătură care l-ar fi făcut şi pe Tiny să roşească. Prudence ridică brusc privirea, făcând ochii mari de panică.

— Scuză-mă, spuse el, m-am lovit la un deget de la picior.

Nu se lovise la picior. Înjurase fiindcă fiinţa seducătoare de noaptea trecută dispăruse din nou. Chipul fragil care îl bântuise toată dimineaţa ar fi putut fi doar un vis – părul ondulat, boneta de noapte trasă într-o parte, oasele delicate ale feţei încadrate de dantelă… toate acestea dispăruseră de parcă nici nu ar fi existat vreodată. Durerea pe care o simţea Sebastian în inimă era mai degrabă supărare decât iritare. Poate avea de-a face cu două gemene cu un simţ al umorului diabolic.

Părul despletit al lui Prudence fusese înlocuit de un coc atât de strâns, încât îl luă pe el durerea de cap numai privindu-l. Ochelarii îi stăteau cocoţaţi pe vârful nasului şi strângea uşor din buze. Îşi retrase picioarele de pe scăunelul din faţa ei şi dădu la o parte o firimitura rătăcită de pe muselina cenuşie a fustei.

El închise uşa.

— Trebuie să vorbesc cu tine. Putem discuta aici fără să fim deranjaţi?

Ea îşi puse deoparte cartea, cu o ezitare evidentă.

— Presupun. Nu cred că Tricia ştie unde e biblioteca.

El se încruntă.

— De cât timp locuieşte ea aici?

Prudence clipi ca o bufniţă peste rama ochelarilor.

— De zece ani.

Sebastian trase un taburet tapiţat cu brocart şi se aşeză la picioarele ei. Biblioteca era o încăpere confortabilă, care mirosea a mucegai şi a piele de la cărţile uzate.

Două ferestre batante lungi dădeau spre o pajişte plină cu flori galbene de piciorul-cocoşului. Era revigorant să privească pe fereastră şi să vadă ceva mai natural decât o peluză tunsă impecabil şi statui cu Apollo uitându-se chiorâş.

Acum, că o găsise, cuvintele nu-i mai veneau cu uşurinţă lui Sebastian. În timp ce se uita la cartea pe care o citea ea, zâmbi ironic.

— Sur la combustion en général?

Ea acoperi cartea cu o mână, ca şi cum ar fi vrut s-o protejeze.

— Domnul Lavoisier împărtăşea multe dintre teoriile tatălui meu referitoare la explozibili.

— N-am ştiut că tu continui cercetarea tatălui tău.

— Nu o continui. Ridică o grămadă de scrisori stivuite lângă scaunul ei. Dar aceşti oameni o continuă. Rugăminţile lor vin săptămânal în cutia poştală. Ei doresc notiţele tatălui meu, formulele lui. Dar eu nu-i pot ajuta, din moment ce nu ştiu ce a mers greşit în calculele lui. Prudence râse uşor. Unii dintre ei vor chiar bani.

Sebastian privi încruntat grămada de scrisori.

— Oameni enervanţi, nu-i aşa?

— Lucrurile s-au mai potolit. A fost mult mai rău imediat după ce a murit. Obişnuiau să vină la uşa Triciei, să mă acosteze la biserică… Oftă. Nu mă pot abţine să nu mă întreb unde erau toţi când tata îi implora să îi dea bani pentru a-şi finanţa experimentele.

Sebastian vru să o atingă pe mână, dar se mulţumi să mângâie cotorul uzat al cărţii. Preţ de câteva minute bune, rămaseră cufundaţi în tăcere. Amândoi începură să vorbească în acelaşi timp, apoi se lăsară din nou pradă tăcerii stânjenitoare.

— Zi tu, insistă Sebastian.

Ea îşi cuprinse genunchii cu mâinile.

— Nu, spune tu.

El îşi întinse picioarele lungi.

— De ce nu m-ai dat de gol în faţa mătuşii tale?

Ea pufni cu demnitate.

— Dacă mătuşa Tricia este suficient de naivă cât să se mărite cu un hoţ, cine sunt eu să o împiedic?

— Într-adevăr, cine eşti tu? Mi-am tot pus întrebarea asta de când te-am cunoscut.

— Mă tem că ai fi dezamăgit de răspuns.

Îşi dădu jos ochelarii şi şi-i puse în buzunar. Sebastian se aşezase aproape de ea ca pentru a o face să-i răspundă. Observă cearcănele care umbreau pielea delicată de sub ochii ei, ca şi cum ar fi dormit şi ea rău. Dar ametistul delicat din ochii ei era fără pată. Nu se putu abţine să nu se uite insistent la ea, cu privirea atrasă de linia pură a obrazului, atât cât reuşea să vadă de acolo de pe taburet.

— E bine că m-ai căutat tu pe mine, Lord Kerr. Plănuisem să solicit să am o întâlnire cu tine mai târziu în cursul zilei. Nu m-am gândit că te vei trezi atât de devreme. Îi evită privirea. Mătuşa mea rar se trezeşte înainte de prânz. Niciodată nu mi-a trecut prin cap că ar putea fi trează la ora asta… sau că tu ai putea fi treaz sau că…

I se făcu milă de buimăceala ei.

— Nu am idee dacă Tricia e trează sau nu. La cererea mea, dormitorul meu este în aripa de vest.

Ea îi întâlni, din nou, privirea, şi el observă o admiraţie ezitantă în ochii ei.

Sebastian se simţi ca un ticălos. Dormitorul lui *chiar* era în aripa de vest, la cererea lui. Dar el o ţinuse pe Tricia la distanţă sub pretextul că nu dorea ca implicarea lor intimă să o corupă pe tânăra ei nepoată. Atât Tricia, cât şi Prudence ar fi fost în pragul leşinului dacă ar fi ştiut cu câtă disperare îşi dorea el în realitate să o corupă.

Prudence îşi drese glasul în mod voit, iar el se simţi de parcă se pregătea să ia interviu unei guvernante.

— Am vrut să mă întâlnesc cu tine, milord…

— Sebastian, o întrerupse el.

— … Să te asigur că voi face tot ce îmi stă în putere să nu fiu o povară pentru tine şi pentru mătuşa mea, odată ce vă veţi căsători. Nu ştiu dacă mătuşa mea ţi-a spus, dar eu mă pricep să ţin registrele contabile ale casei. Mă pot

ocupa de detaliile plictisitoare ale administrării unui conac precum Lindentree, scutindu-vă pe tine şi pe Tricia de munca asta, ca să puteţi participa la baluri, la vânători sau la orice alte activităţi sociale alegeţi pentru distracţia voastră. Prudence îşi înclină capul, iar privirea lui rămase aţintită asupra părului ei. Mă simt oarecum ruşinată să recunosc că nu prea am autoritate asupra servitorilor, dar, din fericire, ei o adoră pe Tricia, aşa că până şi cei leneşi vor face orice le cere.

El continuă să o privească fix, într-o tăcere uluită.

— De asemenea, sunt foarte pricepută la lucru cu acul. Pot face cusături simple, ceea ce ar trebui să vă scutească de deranjul de a angaja o cusătoreasă pentru uzul casnic.

Sebastian vru s-o oprească înainte ca ea să îşi ofere serviciile şi ca fată în casă, dar discursul ei plin de demnitate îl făcu să rămână fără cuvinte. Se întrebă ce avea să spună ea dacă îi oferea postul de amantă. Dar nu, ar fi fost prea crud. Şi prea uşor.

La tăcerea lui, vocea ei ezită.

— Pot chiar să mă apuc de curăţenie dacă doreşti.

— Ce să cureţi? Pistoalele mele?

Cuvintele îi săriră de pe buze înainte să le poată opri. Ea îşi ridică privirea, făcând ochii mari, în semn de reproş blând, de parcă nu i-ar fi găsit amuzantă gluma. Îşi afundă şi mai tare degetele în fuste.

— Lindentree este singura casă pe care o ştiu. Mătuşa mea a fost îndeajuns de binevoitoare cât să mă ia aici după ce tata – ezită pentru un scurt moment – a explodat.

Jena ei îl rănea. Se lăsă pe spate în scaun, cercetându-i faţa.

— Şi pretendenţii, Prudence? Nu vrei să te căsătoreşti într-o zi?

Ea îi susţinu cu răceală privirea. Cuvintele ei liniştite nu aveau nicio urmă de autocompătimire.

— Am douăzeci de ani. Am primit două propuneri de căsătorie, diferite, în viaţa mea. În cinci minute, i-am convins pe amândoi bărbaţii că de fapt nu mă iubeau. Dacă m-ar fi iubit, nu aş fi fost în stare să-i conving că nu mă iubeau.

Onestitatea ei evidentă îl dezarmă, şi simţi cum i se formează un nod dureros în stomac.

— Asta ţi se potriveşte? Este asta viaţa pe care ţi-o alegi? Fără soţ. Fără o casă a ta. Fără copii.

Ea înclină timid capul.

— Trebuie să mărturisesc că am o slăbiciune pentru copii. Am sperat cândva să am şi eu copiii mei.

Sebastian se ridică şi se îndreptă spre fereastră, înainte ca ea să-i întâlnească privirea şi să vadă cât de mult îşi dorea el să-i facă un copil. Îşi încleştă pumnul de marginea ferestrei, privind în gol, orbeşte, la dimineaţa de vară.

Când vorbi din nou, vocea lui era mai răguşită decât intenţiona:

— Nu trebuie să-ţi faci griji, domnişoară Walker. Lindentree va fi casa ta atâta timp cât îţi doreşti să fie astfel.

Auzi foşnetul fustelor ei, sunetul ochelarilor în vreme ce şi-i punea pe nas, dar nu avu încredere în el însuşi să se întoarcă şi să o privească.

— Mulţumesc, domnule. Nădăjduiesc că nu veţi regreta.

În spatele lui, uşile bibliotecii se deschiseră şi se închiseră. El îşi apăsă fruntea de geamul cald, uimit de cele întâmplate. El venise în bibliotecă să linguşească, să jure sau să o ameninţe pentru a o face să păstreze secretul cu privire la identitatea lui, şi ea ajunsese să-l implore – pe el, un ticălos mincinos, hoţ, bun de nimic – ca să primească un mic colţ în propria casă.

Ce fel de femeie era? Şi de ce nu era el în stare să nu

se mai gândească la ea? Îşi miji ochii, cu hotărâre. Cu noroc şi puţin farmec, intenţiona să afle. Căută în buzunarul hainei şi scoase una dintre agrafele cu vârful de perlă pe care le purtase la el din noaptea când se întâlniseră. O răsuci între degete, auzind din nou ritmul dulce al ploii de vară.

Capitolul 7

Prudence intră pe uşa de la bibliotecă, încercând să ţină o tartă şi să întoarcă pagina cărţii, în acelaşi timp. Ajungând în siguranţă în bibliotecă, închise uşa cu piciorul. Un sforăit uşor rupse tăcerea, şi ea îngheţă. Inima îi bătu puternic, în semn de avertisment. Când se întoarse, tarta îi alunecă dintre degete şi ateriză pe podeaua lustruită, din lemn, cu o bufnitură.

Sebastian stătea întins în scaunul cu spătar, cu picioarele încălţate în ciorapi albi sprijinite de un scaun. Avea capul lăsat pe spate şi gura uşor întredeschisă. Pe genunchi avea o carte, şifonând cutele îngrijite ale pantalonilor lui de culoarea bronzului.

Ea ştia că trebuia să cureţe tarta de pe jos şi să plece în tăcere. Sebastian Kerr avea să fie în curând stăpânul acestei case. Dacă el alegea să-i interzică accesul în bibliotecă în liniştea dimineţii… era dreptul lui. Dar razele oblice are soarelui de dimineaţă se revărsau peste el, îndemnând-o să meargă mai departe. „Doar o privire”, îşi promise ea. Doar să-şi astâmpere curiozitatea perversă privind obiceiurile de lectură ale acestui bandit notoriu.

Ţinându-şi strâns cartea, se apropie de el, orbită nu doar de razele soarelui. Lumina fragilă ţesea o plasă albă-aurie în jurul lui Sebastian. El arăta ca un prinţ medieval aşteptând un sărut să-i rupă vraja. Înainte de a-şi da

seama, Prudence se apleca în faţă, cu buzele depărtate. Sebastian îşi mişcă piciorul, iar ea se mustră. Nu-şi putea permite să se complacă în acele fantezii de domnişoară cu logodnicul mătuşii ei. Era doar un bărbat ca oricare altul. Se strădui să se concentreze asupra defectelor lui – micul sughiţ care venea la finalul fiecărui sforăit, cicatricea uşor vizibilă de sub bărbie. Se aplecă asupra lui. Vai, dinţii lui nici măcar nu erau perfecţi! Unul dintre dinţii din faţă avea un colţ ciobit.

El se mişcă din nou, iar ea aproape chicoti la gândul că avea să se trezească şi să o găsească uitându-se în gura lui ca un comerciant de cai.

Ea îi luă cartea din poală, dar nu fu nevoită să o întoarcă pentru a o recunoaşte. Era faimosul volum al lui Lavoisier despre praful de puşcă, exact cartea pe care o citise ea cu o zi înainte. Sebastian ajunsese la a doua pagină înainte de a adormi.

Uimirea ei se transformă în furie iraţională. Cartea îi alunecă din mâinile rigide, lovind covorul persan cu o uşoară bufnitură. De cât timp stătea el acolo aşteptând-o? Ar fi trebuit să fie cu logodnica lui. Ce drept avea el să-i strice dimineaţa? Să se strecoare în biblioteca ei, pe scaunul ei, cu cartea ei? Nu era nimic în viaţa ei de care el să nu se sinchisească, pe care să-l lase neschimbat de batjocura atingerii lui? Se uită urât la el, observând fără să vrea cum genele lui întunecate îi umbreau obrajii. Oamenii adormiţi par extrem de vulnerabili.

Făcu intenţionat trei paşi în spate, depărtându-se de covor, apoi întinse braţele drept în faţa ei… şi scăpă cartea. Aceasta se izbi de podea cu forţa unui foc de armă.

Sebastian sări de pe scaun, bâjbâind în jurul taliei. Prudence nu ştiu dacă să se simtă amuzată sau ruşinată când îşi dădu seama că el îşi căuta pistoalele. Privirea lui sălbatică dădu peste ea. Prudence clipi, cât putu ea de inocentă.

— Îmi pare îngrozitor de rău. Nu am ştiut că eşti aici.

El se lăsă din nou cu spatele pe scaun şi îşi trecu o mână prin părul ciufulit.

— Dumnezeule mare. Mi-ai mâncat zece ani din viaţă.

Prudence observă însă că el nu era prea bătrân să împingă cu călcâiul sub scaun tratatul despre praf de puşcă.

Ea îngenunche să-şi ridice cartea.

— Nu am vrut să te deranjez. Plec acum.

— Nu!

Ea îl privi fix, încremenită în locul acela, în genunchi. El îşi aranjă, timid, redingota, ca şi cum ar fi devenit conştient de faptul că disperarea îi atenuase autoritatea.

— Rămâi, te rog. Există loc suficient pentru amândoi aici.

Prudence se gândi că nici Colosseumul din Roma nu ar fi avut spaţiu suficient pentru ei amândoi. Dar, înainte ca ea să poată protesta, Sebastian se puse în genunchi lângă ea. Genunchii lui îi atinseră pe ai ei când el îi luă cartea de jos.

El clătină ironic din cap când simţi greutatea cărţii şi citi titlul cu voce tare, poticnindu-se din cauza limbii latine, pe care nu o cunoştea.

— *Philosophiae Naturalis Principia Mathematica* de Isaac Newton. I-o dădu înapoi. Mă bucur să văd că te-ai apucat de o lectură mai accesibilă, Prudence. Începeam să mă întreb dacă te distrezi vreodată.

Zâmbetul lui maliţios lăsă să i se vadă dintele ciobit. Îl făcea doar să pară neînfricat. Prudence ştia că trebuia să scape înainte ca el să-şi regăsească zâmbetul. Ţinu cartea la piept ca pe un scut, bâlbâindu-se aşa cum făcea întotdeauna când era nervoasă.

— Newton este cu adevărat fascinant, să ştii. *Principia* analizează ipoteza că forţa atracţiei între două corpuri variază în mod direct…

Vocea ei îşi pierdu din avânt când Prudence rămase hipnotizată de mirosul curat al părului lui, de atingerea leneşă, uşoară a limbii lui pe buza de sus. El ridică dintr-o sprânceană, dându-i un imbold să continue. Ea se săltă brusc.

— Nu cred că eşti interesat.

Sebastian se ridică şi el.

— Te înşeli, Prudence. Aş fi foarte interesat.

— Nu, nu eşti. Se dădu un pas în spate. Eu… eu sunt plictisitoare. Toată lumea spune asta.

— Prostii! Mie mi se par foarte interesante teoriile lui Norton.

— Newton, îl corectă ea, făcând încă un pas în spate, profund conştientă de faptul că uşa din spatele ei era închisă.

El întinse mâna după carte, ca şi cum, prin acest gest, o putea ţine şi pe ea acolo. Îşi înfipse degetele în cotorul de piele. În mod surprinzător, nu farmecul nemaipomenit al fizicului lui o tenta să rămână, ci seriozitatea blajină din ochii lui. Ar fi fost prea uşor să creadă că el îşi dorea cu adevărat să stea alături de ea printre atâtea cărţi, să râdă şi să vorbească despre lucrurile care îi interesau, aşa cum obişnuia să facă ea cu tatăl ei. Dar, când se uită în sus, privirea lui Sebastian stăruia asupra buzelor ei, nu asupra cărţii.

O căldură ciudată îi inundă obrajii. Ea pipăi în spatele ei, după mânerul uşii.

— Poate altă dată.

Ca şi cum şi-ar fi dat seama că insistase prea mult, prea repede, el se dădu un pas în spate.

— Vino mâine-dimineaţă, bine? Am putea vorbi…

O expresie ciudată apăru pe chipul ei, iar Prudence îl urmări cum îşi cobora privirea. Piciorul lui era înfipt bine în mijlocul tartei. Zmeura îi pătă ciorapul alb, imaculat. Prudence îşi duse mâna la gură înainte să-i scape un chicot

înăbuşit. Tricia spunea că râsetul ei era vulgar, la fel de abject şi de comun ca al unei femei uşoare din Londra. Sub genele lui coborâte acum, ochii lui Sebastian scânteiau periculos. Prudence deschise uşa, hotărând că era mai înţelept să pretindă că nu observase că piciorul lui era mânjit de micul ei dejun.

— Poate mâine. Făcu o reverenţă scurtă, grăbită. O zi bună, milord.

Plecăciunea lui elegantă ar fi putut face cinste oricărui salon din Londra.

— O zi bună, Prudence.

Ea se retrase cu spatele până în hol, se întoarse şi fugi, dispărând după colţ şi afară pe uşă, spre grădină. Se lăsă jos, lângă un perete, înăbuşindu-şi cu fusta hohotele vesele de râs.

*

Sebastian îşi trecu mâna prin apa rece, care susura, a iazului de peşte. Un peştişor auriu îl ciupi de un deget. Sebastian îşi îndreptă spatele, oftând, şi se aplecă peste balustradă. Soarele îi încălzea cămaşa de batist, lipindu-i-o de umeri. El tânjea să-şi desfacă părul din coadă şi să îl lase să fluture în vântul cald.

Din zona înverzită destinată jocului cu bile, aflată mai jos de terasă, Blake flutură un picior de curcan spre el. Sebastian se întrebă dacă şi el avea să ajungă la fel peste douăzeci de ani. Corpolent şi grosolan, mulţumit să-şi petreacă zilele prins în jocuri cu alţi copii mari, ca el, şi nopţile învăţând modalităţi noi, inteligente, de a-şi lega eşarfa. Se cutremură.

— Te-a luat frigul, dragule? Să-i spun lui Fish să-ţi aducă haina?

Sebastian îşi reprimă un alt fior când vocea piţigăiată a Triciei îi străbătu şira spinării. „Ce fel de întrebare stupidă

e asta?” se întrebă el. Probabil doar un alt pretext să-l îndese într-o redingotă. Se întoarse cu faţa la logodnica lui. Ea stătea la câţiva paşi distanţă, sortând corespondenţa cu Old Fish. Recent dată jos din pat, purta doar eleganta ei *robe de chambre* – şi, desigur, o perucă şi machiajul adecvat. Şalul ei umed îi era lipit de piept. Un firicel de sudoare se prelinse pe obrazul ei înroşit, topind pudra în urma lui. Sub lumina caldă a lumânărilor din sălile de bal londoneze şi din dormitorul ei, Sebastian nu observase niciodată pielea care îi atârna la gât. Simţi un fior de compasiune amestecată cu iritare. Probabil se simţea sufocată sub acea perucă.

— Nu, mulţumesc, draga mea, spuse el, afişând un zâmbet plăcut. Nu îmi e frig.

Ea chicoti.

— Poate te-a trecut un fior.

„Mda, poate mi-a dat fiori un dog german”, comentă el în gând, în vreme ce Boris traversa în goană peluza, împrăştiind păunii.

Tricia îi trimise bezele şi se întoarse să-şi dicteze corespondenţa. Surprinzând privirea majordomului, Sebastian hotărî că poate avea nevoie de haina aceea, la urma urmei. Privirea aspră a lui Fish îi dădea frisoane.

Apucă strâns balustrada cu mâinile. Un lucru era clar: la Lindentree risca să moară de plictiseală. Nici trezirea la ora cinci în fiecare dimineaţă să bântuie prin bibliotecă nu îi îmbunătăţea dispoziţia, mai ales că Prudence nu mai apăruse după ultima lor întâlnire. El nu era un cititor prea rapid, dar se chinuise să citească până la pagina cincizeci din cartea despre praful de puşcă, fără să reuşească să-i înţeleagă mai bine caracterul lui Prudence.

Blake urcă panta acoperită cu iarbă, sugând ultimele picături de măduvă din osul de curcan. Se anunţa o după-amiază lungă pentru Sebastian. Ceaiul. O rundă de bowling pe iarbă. Cina. Bând coniac în timp ce o asculta pe Tricia

lovind clapele noului ei pian. O cină târzie. Nu era de mirare că Blake era atât de obsedat de digestia lui. În ultima săptămână, viaţa lor constase dintr-o paradă nesfârşită de mese întrerupte numai de o vânătoare ocazională sau de câte un joc. Sebastian îşi înăbuşi un căscat cu dosul palmei.

Un bubuit sparse tăcerea, făcând să răsune sticla ferestrelor. Sebastian se întoarse.

— Ce naiba…?

Tricia aruncă un teanc de scrisori pe masa de piatră.

— Naiba să-o ia pe fata aia! Am avertizat-o.

Halatul i se încurcă printre picioare în timp ce ea intră furioasă în casă şi merse pe coridorul lung, spre aripa de est. Old Fish mergea repede, cu paşi mărunţi, în spatele ei. Sebastian îi urma la o distanţă sigură, fascinat de schimbarea bruscă în comportamentul Triciei.

Din bucătării ieşi fum negru. Tricia îşi puse repede o batistă pe nas şi se avântă în perdeaua de fum, fluturându-şi o mână. Old Fish rămase în spate, strângând tocul de la uşă. Fumul se risipi încet, dezvăluind o scenă de un haos atât de fermecător, încât Sebastian se trezi zâmbind prosteşte.

Cocoloaşe albe de aluat erau întinse pe fiecare suprafaţă vizibilă. Stăteau lipite de sticla spartă a ferestrelor, erau împrăştiate pe vatra de cărămidă şi atârnau de raftul cu plante aromatice ca nişte perle de drojdie. Uşa cuptorului atârna strâmbă. În interior, o limbă de foc se prelungea pe o minge carbonizată. Boluri din lemn, linguri şi platouri erau împrăştiate pe podea şi pe masă. Două servitoare erau ghemuite în colţ, tuşind în şorţurile lor. Sebastian-pisoiul stătea cocoţat pe masă, lingând smântână dintr-un urcior spart.

În mijlocul acestui haos stătea Prudence, cu un şorţ murdar de cărbune şi cu părul strâns într-o grămadă dezordonată. Făina îi murdărea ochelarii. Sebastian îşi trase capul înapoi să râdă, dar, când Prudence îşi confruntă

mătuşa, ceva din postura ei îl opri.

Îşi împreună degetele. Gâtul ei subţire tremura, de parcă îşi înghiţea un nod de spaimă. Totuşi, reuşi să schiţeze un zâmbet slab.

— Bună ziua, mătuşă.

Ea nu-l văzuse. Sebastian se strecură în spaţiul îngust dintre cămară şi dulap, dorind să o cruţe de stânjeneala dată de prezenta lui.

— Nu a fost vina mea, stăpână. O bucătăreasă bine făcută înaintă, fluturând un sucitor. Fata a intrat pe furiş aici în timp ce trăgeam un pui de somn.

Peruca Triciei tremura de furie. Sebastian îşi dădu brusc seama că ar fi mult mai scundă decât Prudence fără perucă.

— De câte ori ţi-am zis să nu foloseşti bucătăria pentru experimentele tale îngrozitoare?

— Îmi pare rău. Nu am…

— Bineînţeles că nu ai gândit. Nu te-ai gândit cât de mult costă să fie trimise ferestrele astea din Londra, nu-i aşa? Sau cine ar putea repara cuptorul înainte de petrecerea mea de diseară? Acesta este al cincilea cuptor pe care l-ai distrus, fată neglijentă ce eşti!

În timp ce Prudence frământa şorţul în mâini, Sebastian îşi încleştă pumnii. Old Fish se retrase la o distanţă discretă, dar nu într-atât de discretă încât să nu audă tot ce se spunea. Cu mâinile în şolduri, Tricia cerceta bucătăria distrusă. Panglicile de pe corsajul ei se mişcau nebuneşte. Sebastian-pisoiul îşi alesese momentul acela nefericit să-şi ridice capul din rămăşiţele festinului. I se prelingea smântână de pe mustăţi. El scutură din cap, aruncând picături galbene pe fusta de satin a Triciei.

Ea scoase un ţipăt de nedesluşit.

— Cum îndrăzneşti să laşi monstrul ăsta blănos în bucătăriile mele?!

Mâna ei îşi luă avânt. Prudence prinse pisoiul şi îl

culcuşi la piept. Mâna Triciei atârna pregătită în aer, degetele ei cu vârfurile de un roşu aprins îndoite ca nişte gheare.

Sebastian îşi ţinu răsuflarea, încremenit, în timp ce imaginea se sparse în frânturi colţuroase de amintiri. De câte ori asistase el, paralizat de teamă şi de frustrare, la o asemenea scenă? Apoi imaginea îi dispăru din minte. Îşi miji ochii. Nu mai era copil. L-ar fi putut costa logodna, averea şi viitorul, dar, dacă Tricia îndrăznea să pună mâna pe obrazul fin al lui Prudence, el avea să-i arate de ce duşmanii îl considerau cumplit.

Prudence era mai albă ca smântână, dar îşi ţinea strâns pisoiul, înfruntă privirea mătuşii ei fără să clipească, cu bărbia înclinată într-o sfidare calmă.

— A fost un accident, spuse ea.

Tricia îşi lăsă încet mâna jos.

— Tu şi tatăl tău sunteţi înclinaţi spre aşa ceva, nu?

Sebastian fu singurul care văzu tresărirea de teamă, abia perceptibilă, a lui Prudence, căci Tricia deja se întorsese, cu fusta foşnindu-i. Sebastian se ascunse mai adânc în umbră.

— Sper că nu aşteptaţi să curăţ eu toată mizeria asta, protestă bucătăreasa.

— Bineînţeles că nu, spuse Tricia peste umăr. Nepoata mea a făcut-o. Ea o să cureţe.

Bucătăreasa bătu cu sucitorul în palmă, cu o satisfacţie răutăcioasă. Servitoarele râseră în şorţurile lor. Tricia ieşi valvârtej, cu escorta de susţinători după ea. Old Fish reapăru să trântească uşa, mişcând astfel aluat de pe raftul cu ierburi aromat. Acesta pică în părul lui Prudence. Oftând, fata aşeză pe un taburet pisoiul care se agita.

În timp ce inspecta bucătăria, îşi trecu mâna prin păr, lăsând o dâră de făină unde fusese aluatul. Gestul acesta îi trădă tristeţea mai mult decât lacrimile sau blestemele. Sebastian apăru deodată, incapabil să ignore durerea din

inima lui. Când îl văzu, Prudence îşi ascunse uimirea în spatele unei încruntături serioase.

— Tu de unde ai apărut?

Sebastian zâmbi.

— Uiţi că statul la pândă este unul dintre cele mai mari talente ale mele.

— Aminteşte-mi să nu mai uit de asta.

El începu să deschidă ferestrele. Urmele de fum rămase ieşiră ca purtate de vânt.

— Se pare că mireasa mea se enervează repede. Deschise şi ultima fereastră, cu mai multă forţă decât intenţionase. Panoul deformat se sfărâmă şi căzu pe podea. La naiba, sunt atât de neîndemânatic!

Dacă te luai după rânjetul lui nu ai fi zis că avea vreo remuşcare.

Prudence adună în şorţ bucăţile din urciorul spart.

— Tricia nu e rea. Nu o poţi învinovăţi cu adevărat. *A fost* al cincilea cuptor.

— La ce lucrai? Îşi stoarse creierii, sperând să o impresioneze cu ceva ce învăţase din cartea ei. Studiind masa presărată cu făină şi vasul de aluat de lângă cotul ei, el întrebă: A fost pilitură de fier? Un fel de detonator?

Un roz strălucitor apăru în obrajii ei, şi Prudence oftă.

— Prăjituri pentru ceai. Făceam prăjituri pentru ceai.

— Prăjituri pentru ceai?

Dacă n-ar fi părut atât de descurajată, Sebastian ar fi râs.

Ea răzui aluatul de pe masă cu o eficacitate reînnoită.

— Gătitul pare să fie singura formă de chimie care mă depăşeşte. Nu am fost niciodată bună la aşa ceva. Dar am fost atât de optimistă. Glazura a ieşit destul de bine.

Îşi înmuie degetul în bol, apoi şi-l duse între buze, cu un geamăt uşor de satisfacţie. Gestul nevinovat intensifică, brusc, bătăile inimii lui Sebastian. Un strop de glazură îi rămăsese lipit de colţul gurii. El vru să se aplece şi să-l

lângă, ştiind foarte bine că foamea pe care o simţea avea prea puţin de-a face cu prăjiturile pentru ceai. Dacă ar fi ştiut ea pericolele aţâţării unui bărbat înfometat…

Incapabil să reziste, trasă cu vârful degetului mic curba interioară a buzelor ei. Când ea făcu ochii mari, el îşi lăsă degetul să-i alunece în gură. Un zâmbet de plăcere adevărată îi arcui buzele.

— Delicios. La urma urmei, poate că nu eşti o bucătăreasă atât de nepricepută.

Dulceaţa care îi persista pe limbă era o nimica toată în comparaţie cu zâmbetul ei.

— Ar trebui să ne amintim amândoi că minciuna este, de asemenea, imul dintre talentele tale speciale.

El întinse mâna spre ea şi îi scoase ochelarii. În ochii ei se citea doar o uşoară precauţie. Ar fi fost ea la fel de îngăduitoare dacă el îi scotea agrafele din păr, îşi afunda degetele în părul ei mătăsos şi îi urma cu buzele curba delicată a maxilarului?

Cu o mişcare energică, el îi lustrui ochelarii cu mâneca, lăsându-şi materialul brăzdat cu făină. Îi aşeză înapoi pe nas, prefăcându-se că nu o observă inspirând tremurat.

Întinzând mâna pe după ea, trase un şorţ dintr-un cuier.

— Am face bine să ne apucăm de lucru dacă vrem să avem bucătăria asta în ordine înainte de petrecerea de la cină a Triciei.

— Nu trebuie să mă ajuţi.

— Nici tu nu ai fost nevoită să mă ajuţi. Dar, dacă nu ai fi făcut-o, probabil aş fi mort sau beteag acum. Aruncă-mi mătura aia, bine?

Ea făcu întocmai, nereuşind să-şi ascundă prea bine zâmbetul ştrengăresc.

— Eşti o adevărată apariţie aşa, cu şorţ. Păcat că Tiny nu te poate vedea acum.

— Mă cutremur numai când mă gândesc la asta. De ce nu bagi o lingură în glazura aia? Ar fi păcat să laşi ceva atât de dulce să se irosească.

Ea se uită în vas, zâmbind uşor, tristă.

— Da, chiar ar fi păcat.

*

Old Fish se opri în faţa uşii de la bucătărie şi prinse mânerul cu degetele lui osoase. Încruntându-se, se aplecă în faţă, ţinându-şi urechea lipită de lemnul finisat de stejar. Se auzeau voci murmurând într-un acord fin. Un clinchet delicat fu urmat de un râset masculin. Ce mai punea la cale fetişcana obraznică?

Inspiră adânc şi deschise uşa. O străfulgerare de culoare albă dispăru în cămară. Prudence stătea în mijlocul bucătăriei, cu mătura în mână. Clipi spre el.

— Pot să te ajut cu ceva, Fish? Vocea ei era rece, aproape servilă, dar Fish ştia că îşi bătea joc de el.

Privirea lui ageră dădu roată bucătăriei imaculate. O găleată de lemn cu apă de spălat era aşezată la picioarele ei. Masa, podeaua şi pereţii fuseseră frecaţi şi curăţaţi. Chiar şi uşa cuptorului stătea dreaptă acum. Singurul semn al haosului de mai devreme era un pătrat gol în care ar fi trebuit să fie geamul. O adiere pătrunse înăuntru, împrăştiind aroma pregnantă a frunzelor de mentă care se uscau pe raftul cu plante aromatice.

Old Fish întinse mâna spre uşa de la cămară. Înainte de a atinge mânerul, uşa se deschise uşor. Sebastian-pisoiul ieşi tacticos, ca şi cum el era stăpânul bucătăriei. Old Fish se retrase, strâmbând din nas.

— Cred că mătuşa ta a cerut să scoţi animalul acesta din casă.

— Ei bine, îţi mulţumesc că mi-ai adus aminte, Fish. Vrei să fii atât de binevoitor cât să-l duci în grădina cu

plante aromatice?

Înainte de a putea protesta, Prudence puse pisoiul pe umărul lui, ca pe un copil, şi plecă, veselă, fredonând încet. Pisoiul îşi înfipse ghearele în haina lui Fish şi se uită urât la el. Majordomul îl privi încruntat, apoi se uită cu atenţie la găleata cu apă. Dar nu. Avea să-i fie greu să explice un asemenea incident.

Cu un oftat exasperat, desprinse pisoiul de haina lui şi porni spre gradină, ţinând la distanţă creatura care se agita. Îşi promise că avea să o supravegheze mai atent pe domnişoara Prudence. Plecările ei săptămânale la biserică nu-l puteau păcăli. Nicio tânără cuviincioasă nu s-ar fi ocupat de astfel de ştiinţe nenaturale cum era chimia. Necontrolată, mica păgână putea ajunge să cocheteze şi cu lucruri mai dezgustătoare. El nu avea să accepte ca reputaţia stăpânei lui să fie pătată de nebunia domnişoarei Prudence.

Aruncând o privire furişă în spatele lui, Fish deschise cea mai apropiată fereastră şi zvârli pisoiul.

*

Prudence se relaxa pe pernele de catifea de pe scaunul de la fereastră. Pisoiul se rostogoli la ea în poală, lăsând să i se vadă burta blănoasă, irezistibilă, care cerea să fie mângâiată. Căzută pe gânduri, ea se conformă, cu mintea departe.

O briză caldă pătrunse prin fereastra deschisă. Luna iunie era pe sfârşite, topindu-se în căldura sufocantă de iulie. Aerul umed îi ondula şuviţele care-i ieşeau din coada împletită şi elibera mirosul îmbătător al iasomiei care urca pe spalier. Lumina se revărsa din aripa casei care găzduia camerele servitorilor, rupând întunericul în petice confortabile, strălucitoare.

Un hohot de râs se ridică în noapte, urmat de glasuri

care fredonau cântece de beţie. Prudence zâmbi cu tristeţe când recunoscu cel mai recent cântecel care imortaliza aventurile amoroase ale Cumplitului Bandit Scoţian. Dacă ar fi ştiut ei adevărul măcar pe jumătate! Îşi dori să poată merge jos, în sala servitorilor, şi, cumva, să se alăture veseliei lor fără să fie văzută. Toate ferestrele dintre camera ei şi camerele lor erau dreptunghiuri dense de întuneric.

Sebastian şi Tricia plecaseră în acea dimineaţă la un bal din comitatul Durham, în huruitul roţilor de trăsură şi în hohotele vesele ale Triciei. Nu aveau să se întoarcă înainte de ivirea zorilor, în cel mai bun caz. Pentru stăpâna de la Lindentree, ultimele trei săptămâni trecuseră într-un veritabil vârtej de întâlniri sociale, căci Tricia îşi prezentase logodnicul fiecărui moşier, duce şi conte din comitatul Northumberland. După ce îşi îndeplini acest obiectiv, trecu la comitatele învecinate. Spre marea ei satisfacţie, toate bârfele îl includeau pe Sebastian – îmbrăcămintea lui elegantă, dar lejeră, refuzul său de a purta perucă sau pomadă pentru păr, chipul lui bronzat de soare.

La primul lui bal, Sebastian scandalizase jumătate din comitat, ascultând cu seriozitate un tânăr filfizon, marchiz, care explica procedura complexă prin care îşi pudra peruca lui ca de arici. Sebastian îl luase apoi pe acesta de cot şi îi sugerase că un arici viu ar necesita mai puţină grijă şi ar fi mult mai atrăgător. Când Tricia repetase povestea, Prudence se înecase cu ceai şi fusese forţată să se scuze de la masă.

Până la sfârşitul celei de-a doua săptămâni, dezvelirea creştetului devenea, în mod scandalos, tot mai la modă. Chiar bătrânul duce de Poitmontou îndrăzni să sosească la un picnic, într-o după-amiază, cu scalpul lui chel sclipind precum posteriorul unui bebeluş. Ducesa lui leşinase, mişcându-şi astfel peruca într-o parte şi dezvăluind faptul că propriul ei creştet rămăsese fără păr de la greutatea

perucilor pe care le purtase timp de o jumătate de secol. Unii dintre bărbaţii mai tineri începuseră să-şi expună chipul la soare. La ultima sa vizită, Sir Ario îşi etalase timid propriul lui bronz, spre aprobarea lui Prudence.

Ea oftă aducându-şi aminte de asta. Sir Ario nu prea mai avusese timp să treacă pe la Lindentree în ultima vreme. De-a lungul frontierei scoţiene avuseseră iarăşi loc mai multe jafuri.

Îndrăzneala banditului Kirkpatrick creştea zi de zi. Unii şopteau că el avea să înceapă în curând a prăda conace. La simpla menţionare a numelui său la ceai, cu o zi înainte, o fată care servea scăpase o tavă de porţelan şi izbucnise în lacrimi, atrăgându-şi mustrarea lui Fish şi o palmă din partea Triciei. Nimeni, din fericire, nu făcea legătura între atacurile banditului şi călătoriile frecvente ale lui Lord Kerr în Edinburgh pentru a-şi supraveghea proprietăţile din zonele muntoase ale Scoţiei.

Cu Prudence, Sebastian era în permanenţă politicos. Făcu tot posibilul să o determine să participe la un joc de whist sau să o convingă să meargă la un bal ce se ţinea la o proprietate vecină. Acum, ea ducea două prăjituri în bibliotecă, în fiecare dimineaţă, ştiind că avea să-l găsească acolo cu o carte în mână sau sortându-i corespondenţa, separând scrisorile în care i se cereau bani de cele care veneau de la oameni cu adevărat interesaţi de munca tatălui ei.

Poate că nobilii îl considerau un golan elegant, dar, faţă de ea, Sebastian manifesta o bună-cuviinţă desăvârşită, ba chiar un strop de blândeţe. Ea îi răsplătea bunătatea strecurându-i furculiţa mai aproape la cină şi dregându-şi vocea, pentru a-l avertiza, când lua, neatent, carafa cu coniac şi o ducea la gură.

Cu o noapte în urmă, ea, Sebastian şi Tricia se reuniseră în salon ca o adevărată familie, iar Tricia cântase o melodie la pian şi îşi etalase, într-un cântec, vocea ei

neclară de soprană. Prudence ridicase privirea de la broderia ei şi îl descoperise pe Sebastian că o privea peste marginea paharului cu coniac. Mijea ochii ca şi cum ar fi fost în căutarea a ceva ce pierduse. Aceasta îi aminti lui Prudence de expresia pierdută a tatălui ei atunci când nu-şi amintea unde îşi lăsase peruca. Încruntarea lui nedumerită îi mersese la inimă, şi se speriase de dorinţa ei arzătoare de a-l ajuta să găsească lucrul pierdut. Apoi se scuzase, cu tâmplele pulsându-i de la o nouă durere de cap.

Prudence fu readusă în prezent, la noaptea caldă de vară, de sunetul unei linguri de fier lovite de un ceainic. Cineva considerase că un cimbal improvizat putea ajuta corul obscen. Se aplecă în faţă, chinuindu-se să audă mai clar sunetul tremurător care aducea straniu de mult cu vocea lui Old Fish.

O faţă ciudată răsări brusc, din întuneric. Prudence ţipă. Creatura scoase un ţipăt nazal de groază. Blana pisoiului se zbârli, iar animalul îşi înfipse ghearele în cămaşa de noaptea a lui Prudence, apoi fugi, lăsându-i zgârieturi lungi pe coapsă. Prudence se trase înapoi de pe bancheta de la fereastră, şi creatura dispăru, ca şi cum o mână nevăzută îi retezase, brusc, aripile.

Un bufnet straniu fu urmat de un şir de blesteme, cu accent scoţian atât de puternic, încât vorbele erau aproape de neînţeles.

Prudence luă repede un ac de păr de pe masa ei de toaletă şi se strecură, înapoi, lângă fereastră. Se uită în jos, la iedera care foşnea, ţinând acul de păr ca pe un pumnal mic. Frunze lucioase zburară când creatura misterioasă apăru din nou, cu un ţipăt triumfător.

— Ştiam că tu eşti! Doamne, mi-a spus să stau departe de casa asta, da' te-am văzut din grajduri şi am jurat că eşti tu.

Prudence se retrase din nou departe de făptura aceea subnutrită şi pistruiată.

— Jamie, şopti ea îngrozită.

Capitolul 8

— Da, fătucă. Sunt Jamie Graham. În carne şi oase. Ochii lui căprui se făcură periculos de mici. Vezi mai bine ca înainte, nu-i aşa?

Prudence făcu încă un pas în spate.

— Am fost la Londra. Mi-am făcut o operaţie.

Era o mincinoasă teribilă, şi amândoi ştiau asta. Spre groaza ei, el îşi trecu unul din picioarele lui păroase peste pervazul de la fereastră şi apoi intră cu totul în cameră. Niciun bărbat în afară de tatăl său nu mai pusese piciorul în dormitorul ei. Îşi strânse cămaşa de noapte pe lângă corp.

— Poate a fost un miracol, spuse el. Eşti catolică? Îşi mişcă degetele osoase în faţa ei. Ţi-a turnat un preot apă sfinţită în ochi? Nu vreau să spună careva că Jamie Graham nu înţelege miracolele. Şi taică-meu e preot la biserică.

Surprinsă, Prudence uită de teamă.

— Tatăl tău e preot?

— Da, este. O privi chiorâş. Nu se vede?

— Ba da, desigur, spuse ea cu voce slabă. Am bănuit din primul moment când ne-am întâlnit.

Jamie îşi scutură noroiul şi frunzele de pe dosul pantalonilor pe covorul ei imaculat.

— A naibii iederă!

Prudence veni mai aproape.

— Îmi doresc să fi fost trandafiri. Te-ar fi învăţat minte să nu mai îndrăzneşti să spionezi o tânără lady.

Indignarea ei nu îl deranjă pe Jamie. Faţa lui de vagabond se încreţi într-un zâmbet.

— Frumos loc ai aici.

Îngrozită, Prudence îl privi cum se aruncă pe pat,

încrucişându-şi gleznele şi odihnindu-şi capul pe mâini, ca şi cum ar fi plănuit să rămână.

— Foarte frumos, într-adevăr.

Sări pe saltea, să o testeze, înainte de a se ridica. Cizmele lui lăsară pete de murdărie pe cuvertură. Ea luă repede o pernă mică, o scutură, apoi o ţinu strâns la piept. Făcu ochii mari, în timp ce Jamie mergea împleticit prin cameră, ca un spiriduş dezlănţuit.

Îi luă oglinda ei de mână, aurită, şi îşi analiză din toate unghiurile faţa ca de vulpoi, apoi îşi ţuguie buzele şi trimise reflexiei sale un sărut înainte de a ridica peria ei de păr spre smocul lui încâlcit. La sunetul ei neajutorat de groază, Jamie răsuci peria în mâini şi o studie cu un zâmbet viclean.

— Merită un şiling frumuşel, dacă mă întrebi pe mine.

— Nu te-am întrebat, spuse ea, disperată să scoată creatura aceea îngrozitoare din camera ei.

Îi încercă ochelarii şi îşi împroşcă puţină apă de trandafir în spatele fiecărei urechi.

— Doamnelor le place un parfum bun la un bărbat, nu-i aşa? Sebastian aşa mi-a zis. Se învârti pe taburet. Uite de ce are el parte. Două fete drăguţe sub un singur acoperiş. În care cameră vine mai întâi în fiecare seară? În a ta sau în a ei?

Tremurul lui Prudence încetă. Se simţi periculos de aproape să folosească acul de păr din mână. Jamie avea motive întemeiate să fie recunoscător că Prudence nu avea la îndemână un pistol încărcat.

— Nu cred că la apa de trandafir îi stătea mintea lui Sebastian. Vrei, te rog, să pleci din camera mea?

Zâmbetul răutăcios al lui Jamie se estompă. Ridicând din umerii lui subţiri, zise:

— Să nu spui niciodată că Jamie Graham nu vrea să mulţumească doamnele. M-am gândit că poate eşti singură, în timp ce Sebastian umblă brambura cu cealaltă.

Pomi spre fereastră, aruncându-i o privire rănită de sub genele castanii, rare.

— Aşteaptă! Prudence se surprinse pe ea însăşi când curiozitatea învinse furia şi teama. Era posibil să nu aibă vreo ocazie mai bună de-a afla mai multe despre logodnicul enigmatic al mătuşii ei.

— Este Sebastian Kerr numele lui adevărat?

Jamie ridică din nou din umeri.

— Acum este. L-a chemat Kirkpatrick. Câteodată îi spunem, pur şi simplu, Kirk. Oftând, se lăsă pe bancheta de la geam. De ce, de fiecare dată când sunt în dormitorul unei fete, sfârşesc prin a răspunde la întrebări despre el? Vocea lui deveni un falset tânguitor. Ce culoare îi place? Care este mâncarea lui preferată? Ce îi face plăcere în pat? Râse zgomotos. Dacă aş şti, ele nu ar mai trebui să se îngrijoreze de lucrurile astea, nu-i aşa?

— Sebastian nu ar fi foarte mulţumit să ştie că tu ai fost aici…

Prudence îndrăzni să zâmbească dulce. El primi ameninţarea insinuată cu un rânjet batjocoritor.

— Ai fost vreodată acasă la el, în munţii din Scoţia – la Dunkirk?

— Da. Tiny m-a dus acolo pe furiş, într-o noapte când ne ascundeam.

— Cum e acolo?

Jamie clătină din cap, aducându-şi aminte.

— O dărăpănătură de castel cocoţat chiar la marginea raiului.

Prudence se aşeză cu picioarele încrucişate pe covor, ţinând în continuare strâns perna.

— Dacă e aşa o fundătură, de ce riscă totul pentru a recupera acel castel?

Întrebarea ei adevărată rămase nerostită: „De ce este dispus să se însoare cu Tricia pentru treaba asta?”

— Pentru că nu vrea ca un împuţit de MacKay să-l

aibă. Clanurile MacKay şi Kerr au fost în duşmănie de la masacrul de la Culloden. Mama lui Sebastian a venit tocmai din Franţa să fie mireasa lui MacKay. Tatăl lui Sebastian a răpit-o şi a făcut-o iubita lui. MacKay a jurat să se răzbune. Când tatăl lui Sebastian a murit, MacKay a luat castelul Dunkirk. Sebastian era abia trecut de adolescenţă. Nu putea face nimic ca să-l oprească.

— L-ai cunoscut pe tatăl lui Sebastian?

— Nu. Jamie ridică din umeri. Dar Tiny mi-a spus despre el. A fost cel mai malefic ticălos care a umblat vreodată pe pământul ăsta. Ai văzut cicatricea de sub bărbia lui Sebastian?

Ea încuviinţă uşor din cap, ezitând să-i amintească lui Jamie de cât de aproape stătuse ea de Sebastian în coliba arendaşului.

— Acolo l-a atins inelul lui taică-său când el a îndrăznit să verse o lacrimă la înmormântarea mamei lui. „Bărbaţii nu plâng”, i-a spus el. Dar Sebastian era doar un copil!

Prudence răsuci perna în mâini, luată prin surprindere de acumularea periculoasă de emoţie din gâtul ei.

— Fată?

Vocea lui Jamie părea surprinzător de binevoitoare.

Ea îşi ridică privirea, clipind pentru a-şi alunga lacrimile. El îşi înclină capul într-o parte, studiind-o.

— Atunci, în colibă, Tiny nu a înţeles ce a văzut Sebastian la tine. Nu eşti chiar genul lui, dacă înţelegi ce vreau să spun. Dar acum îmi pot da seama oarecum. Nu eşti atât de rea. Când ai ieşit din casă, în prima zi, am crezut că se va căsători cu tine. Ar fi fost o chestie înţeleaptă să te facă să taci în felul acesta.

Ea se întristă, cu un aer gânditor. Jamie se mută de pe bancheta de lângă geam pe pervaz.

— Fii atentă, fătucă, tu să ai grijă când el e prin preajma ta.

Prudence se ridică, lăsând perna să cadă pe podea.

Abia dacă simţi pisoiul care se freca de glezna ei.

— De ce?

— Ştii ce se spune despre curiozitate şi pisici.

Făcu un semn cu degetul de-a latul gâtului.

Prudence se uită în jos, la pisoiul ei. Când îşi ridică privirea, fereastra era goală, iar Jamie alerga sprinten pe pajişte. Prudence rămase mult timp acolo, în picioare, privind în gol şi tremurând, în briza caldă a nopţii.

Capitolul 9

Un ciocănit fantomatic se auzi la fereastră. Prudence încremeni în patul ei, ţinându-şi răsuflarea. Cioc. Cioc. Cioc. Ţinu cuvertura strâns cu degetele, gândindu-se dacă ar fi fost înţelept să se ascundă sub ea. „Nu Jamie din nou, te rog”, se rugă ea în tăcere. „Nu două vizite în aceeaşi săptămână.” Ciocănitul încetă. Ea se întoarse pe o parte, sperând că visa.

O ploaie de pietre lovi fereastra, făcând un geam să se spargă cu zgomot. Urmă o înjurătură bolborosită. Prudence sări din pat şi merse în vârful picioarelor până la fereastră, atentă să nu calce pe cioburi. Se uită pe fereastră. O siluetă stătea pe iarbă, scăldată în lumina lunii.

— „Încet! Ce străluceşte-acolo oare? Spre răsărit a strălucit un soare – e chiar Prudence.”

Ea se ascunse după perdele. *Mai mult ca sigur* că visa. De ce ar sta un bandit scoţian sub fereastra ei, dând citate adaptate din Shakespeare?

— Răsări, o soare sfânt. Ucide luna…

Ea se apleacă repede peste ceea ce rămăsese din geam. Ideea lui Sebastian de a o face pe sufleorul era de-ajuns să-i trezească pe soţii morţi ai Triciei din cripta familiei.

— Şşştt! Ţi-ai pierdut minţile, Sebastian? Încă un cuvânt, şi o voi trezi pe mătuşa mea.

Privirea plină de reproş pe care i-o aruncă ar fi făcut să se simtă ruşinat şi un necredincios. Lui Prudence i se opri răsuflarea în gât. Uitase ce chipeş părea când era îmbrăcat elegant, din cap până în picioare, în haine scoţiene. Un kilt legat cu o curea se asorta cu materialul negru cu verde din care erau făcuţi ciorapii lui. O broşă de argint fixa tartanul, legat peste un umăr. Genunchii îi erau dezgoliţi în aerul cald al nopţii. Se încruntă când îşi dădu seama de implicaţiile ţinutei lui.

— Ce faci? Ar trebui să fii în Edinburgh.

El se înclină, batjocoritor, şi aproape se împiedică.

— M-am oprit în Londra pentru a-mi aduce omagiile regelui Georgie.

Prudence se aplecă pe fereastră.

— Nu e un moment bun pentru glume. Ce va face Tricia dacă te găseşte îmbrăcat aşa? Ce va face Sir Ario?

— Probabil o să mă împuşte din nou.

Mâinile ei încremeniră înainte de a putea închide repede fereastra.

I se uscă gura. Putea fi o capcană. Ea era singura de la Lindentree care îi cunoştea adevărata identitate. Îşi aminti avertismentul lui Jamie. Ar fi fost o nesăbuită să iasă cu el în noaptea pustie, îşi scoase din nou capul pe fereastră, pregătită să-l alunge cu o replică sarcastică.

El îi răspunse cu zâmbetul pieziş al unui înger scoţian ciufulit.

— Am nevoie de tine, Prudence.

O bucată de sticlă i se înfipse în degetul de la picior în timp ce îşi trase pe ea capotul şi fugi spre uşă.

*

Merse hotărâtă pe pajiştea alunecoasă, acoperită de

rouă, capotul fluturând în urma ei. Se împiedică de un gard viu jos şi se mustră aspru, în tăcere, pentru că îşi uitase ochelarii. Boneta de noapte îi cădea peste ochi. Când o luă pe după colţul casei, simţi că îi stă inima. Pajiştea de sub fereastra ei era pustie. Lumina lunii strălucea pe iarbă. Fără îndoială că visase, se gândi ea. Când avea să se uite în jos la ea, avea să descopere, probabil, că era goală, îndrăzni să arunce o privire în jos. Cutele reconfortante ale capotului ei modest încă o înveleau.

Un bombănit înăbuşit îi atrase atenţia ceva mai în faţă. Sebastian stătea rezemat de spalier. Braţele îi erau încrucişate, poziţia corpului relaxată. Eliberat din coadă, părul îi cădea în jurul feţei. Lumina blândă a lunii noi îi făcea şuviţele roşcate să pară argintii.

Când se îndepărtă de spalier, picioarele îi cedară şi se izbi de fierul tare. Genele lui lungi fluturară în jos, peste ochi. Chiar şi în lumina slabă, paloare lui era evidentă. Înainte ca tartanul să revină la poziţia firească, Prudence văzut pata întunecată răspândindu-se peste cămaşa lui albă.

Îşi luă repede boneta de noapte şi o apăsă pe sub tartan. Frica o făcu să vorbească răguşit:

— Prostule! Aveai de gând să stai aici toată noaptea şi să sângerezi până la moarte?

— Chiar mi-a trecut prin minte să fac asta. Ai fi simţit vreo remuşcare când Boris mi-ar fi târât cadavrul sus, pe treptele din faţa casei, de dimineaţă?

— Deloc. Deşi ar fi putut să-mi strice micul dejun.

Ea îi atinse uşor cămaşa, rugându-se ca el să nu simtă tremurul violent al mâinilor ei. Boneta de noapte părea să absoarbă o cantitate alarmantă de sânge. El scoase un sughiţ ca de om beat.

— O irosire tristă a unei bonete de noapte perfecte. Arăta încântător pe tine.

Se cutremură la atingerea ei, iar Prudence îşi dădu

seama că nu băutura îi făcea vorbele greu de înţeles şi îi scotea în evidenţă zâmbetul stupid, ci durerea pe care el lupta să o ascundă.

Simţi lacrimi în ochi. Îşi plecă privirea înainte ca el să îi poată vedea lacrimile. El îşi duse la buze vârful cozii ei împletite.

— Durerea nu e insuportabilă. Glonţul doar m-a zgâriat. Arsura de la praful de puşcă doare mai rău decât rana.

Prudence nu îndrăzni să-i întâlnească privirea.

— Câţiva centimetri mai jos, şi ţi-ar fi atins inima.

— Nu ar fi fost niciun pericol. Eu mi-am lăsat inima aici.

Vocea lui se estompă când îşi îngropă faţa în curbura gâtului ei, odihnindu-şi o parte din greutate pe umărul ei.

— Trebuie să găsim un loc sigur pentru tine.

Îşi întinse braţul peste umerii ei, pentru a se sprijini în caz că se împiedica din nou. Împreună, se strecurară în salon. Sebastian clătină din cap, apoi ezită, mişcarea făcându-l să se simtă ameţit.

— Nu în camera mea. Nu e sigur. Se ştie că Tricia face vizite nocturne. Flutură din mâini. Ca un liliac.

Prudence oscilă între a râde şi a-i da drumul. Nu îi veni în minte decât o singură cameră din casa aceea în care nimeni nu se obosea să între. Ea era mereu ordonată, aşa că nici măcar servitoarele nu apăreau în dormitorul ei dacă nu erau chemate.

Când deschise uşa, o minge de puf i se strecură printre picioare, cu un mieunat întrebător. Ea îndemnă pisoiul să tacă şi îl aşeză pe Sebastian pe pat, pe aşternuturile şifonate. El îşi lipi faţa de cuvertura ei, oftând cu încântare. Ea îl îndreptă uşor, apoi se duse să aprindă lumânarea.

Când se întoarse, Sebastian orbecăia după pantofii lui cu cataramă. Ea îl prinse, proptindu-l cu umărul în timp ce

el aluneca, nesigur, spre podea.

— Ce faci?

— Pantofii mei. Nu vreau să ajungă noroi pe cearşafurile tale drăguţe.

Ea îl îndreptă.

— Nu fi prostuţ. Nu-mi pasă de cearşafuri.

El o mustră, mişcând din deget.

— Ţi-ar păsa dacă nu ai fi avut niciodată vreunul.

Prudence îl întinse din nou pe pat, cu o exasperare plină de tandreţe, şi se ghemui între genunchii lui pentru a-i scoate pantofii.

— Când vei fi stăpân aici la Lindentree, spuse ea, păstrând în mod voit tonul vesel, poţi să-mi cumperi toate cearşafurile de care am nevoie.

— Ar fi plăcerea mea. Cearşafuri de satin. Cearşafuri de mătase. Ai dormit vreodată pe mătase din China? Este ca şi cum te-ai cuibări pe un nor.

Căldură împrospăta obrajii lui Prudence în timp ce ea îi lăsa să cadă al doilea pantof pe podea. Se temea să întâlnească privirea lui Sebastian aşa cum stătea întins pe spate, de teamă că ar fi putut găsi oglindită în ea imaginile străine pe care le invocaseră cuvintele lui – corpuri îmbrăţişate, alunecând şi rostogolindu-se în nori de mătase albastră. Apoi, viziunea febrilă i se domoli când îşi aduse aminte de felul în care Tricia descria, cu veselie, noua ei achiziţie din casa din Londra – un pat oriental, împodobit cu draperii de mătase din China.

Îi lăsă piciorul pe pat, ignorându-i tresărirea de durere.

— Nu pleca nicăieri. Mă întorc imediat.

O zbughi spre bucătării prin casa cufundată în somn. După ce găsi acolo cele necesare, merse repede în sufragerie. Scotocind grăbită prin bufetul de mahon, descoperi un teanc de batiste de pânză. Tricia nu avea să le simtă lipsa. Ornamentele lor cu blazon erau de pe vremea

penultimului ei soţ, dacă nu mai vechi. Dădu să plece, apoi ezită. Tricia ţinea laudanum în dormitorul ei, şi se ştia că îi dădea cu ţârâita lui Prudence pentru dureri de cap, dar Prudence nu prea voia să o deranjeze. Se mulţumi să înhaţe carafa cu whisky scoţian din bufet.

Înapoi la etaj, închise uşa de la camera ei, învârtind cu grijă cheia în încuietoare. Sebastian se proptise singur de perna ei. Lăţimea stranie a umerilor lui făcea ca patul ei să pară mic. Privirea lui era vigilentă, dar înceţoşată de durere. Mângâia, absent, pisoiul cuibărit între genunchii lui.

Prudence îngenunche lângă el, punând deoparte lucrurile aduse, şi reuşi să zâmbească timid.

— Hai să aruncăm o privire la umărul acela, vrei?

Înainte ca ea să poată clipi, Sebastian scoase brusc un pumnal mic din ciorap.

— Poţi tăia cămaşa, dar nu şi tartanul, te rog. E al clanului Kerr. Singurul pe care îl am. Învârti pumnalul în mână, oferindu-i ei mânerul. Ea înghiţi cu greu şi îl luă. Mulţi duşmani nevinovaţi pieriseră de acel *skean dhu* îndesat în ciorapul lui. Mânerul era cald în partea unde stătuse lipit de pulpa dezgolită a lui Sebastian.

Prudence desfăcu broşa de la umărul lui Sebastian, având grijă să nu agaţe tartanul cu acul. În timp ce dădea la o parte materialul cu mişcări delicate, rămase atentă la privirea lui fixă, aţintită asupra chipului ei. La o examinare mai amănunţită, observă cât de uzat şi de ros era acel tartan. Doar ţesătura deasă şi grija lui Sebastian îl mai ţineau laolaltă. Nu era mare lucru, se gândi ea. Odată ce el şi Tricia se căsătoreau, Tricia avea să-i cumpere toate tartanele pe care şi le dorea. Prudence tăie cămaşa cu mai mult entuziasm decât intenţiona. Când Sebastian tresări de durere, ea îşi aduse aminte de whisky.

— Poftim. Bea puţin înainte de a continua. Îi ţinu carafa în dreptul buzelor. El bău. Lichidul de culoarea chihlimbarului picură de-a lungul bărbiei lui, iar ea i-l şterse,

degetele ei întârziind pe buzele lui.

— Poate ar trebui să bei şi tu puţin, spuse el. Ţi-ar putea ameliora tremurai mâinilor.

Ea se uită la el cu vinovăţie şi-i întâlni privirea ironică. El ştia la fel de bine ca ea că nu rana lui o făcea pe Prudence să tremure. Ea desprinse ţesătura îmbibată cu sânge de pe umărul lui. Rana însăşi nu era decât o zgârietură mai adâncă încreţită pe margini. Lui Prudence îi scăpă un sunet uşor de compasiune la vederea arsurii urâte cauzate de praful de puşcă pe pieptul şi pe umărul lui. Părul creţ de pe margini era ars.

Ridică o oală de lut.

— Unt şi gălbenuşuri de ou. Ambroise Pare susţinea că reprezintă un remediu excelent pentru arsurile cauzate de praf de puşcă. Tata era de acord.

— Tatăl tău a fost un om înţelept.

Ea apăsă uşor rana cu un şerveţel umezit.

— Mai înţelept decât şi-au dat seama majoritatea oamenilor.

Pielea lui se strânse puţin când ea întinse uşor untul rece.

— Apleacă-te în faţă, îi ceru ea.

El o ascultă. Îl cuprinse cu braţele, fixând în jurul lui bandajul de batiste înnodate. Coada ei împletită căzu pe coapsa lui şi sânii ei îi atinseră pieptul înainte ca ea să se lase înapoi în genunchi, coborându-şi privirea.

Sub părul pufos de pe pieptul lui, ea văzu alte tăieturi şi cicatrici, unele palide şi estompate de trecerea timpului. Le dobândise oare la fel cum se întâmplase cu cicatricea de sub bărbie? Îşi găsi de lucru aranjând batistele rămase.

— Cum vei ascunde treaba asta de mătuşa mea?

— Nu va fi greu. Tricia nu m-a văzut fără cămaşă de ceva vreme.

Prudence îi aruncă o privire plină de scepticism.

— Te va vedea după ce vă căsătoriţi.

El se mişcă agitat şi se uită în sus la baldachin.

— Camera asta e exact cum mi-am imaginat-o. Albă şi rigidă, totul pus frumos la locul lui, fără nimic extravagant, elegantă, dar totuşi simplă.

— Ca mine?

El îi răspunse cu un zâmbet pieziş.

— Nimeni nu ar îndrăzni să spună eşti simplă.

Pisoiul se agită, împingându-se cu capul în coapsa lui Sebastian. Prudence îl mângâie.

— Lui Sebastian-pisoiul îi este tare drag de tine. Poate că ar trebui să-i schimb numele. Ca să evităm confuziile.

— Poate că nu ar trebui, spuse el, pe un ton ciudat. Sebastian e, oricum, un nume prostesc.

Ea îşi ridică privirea, să protesteze, dar ochii lui erau închişi. Ştia că nu dormea. Ridurile din jurul gurii lui se adânciseră de oboseală şi de durere. Îşi încrucişase braţele peste piept, într-un gest străvechi de autoprotecţie.

Prudence îi trase uşor cuvertura peste umeri. Nu făcea nimic rău dacă-l lăsa să doarmă o oră, două. Era încă devreme. Avea timp să-l scoată din cameră fără a risca să fie văzut. Ea rămase liniştită până când respiraţia lui căpătă ritmul inegal al unui somn tulburat.

Mergând în vârful picioarelor prin cameră ca să nu-l deranjeze, stinse lumânarea şi trase draperiile, pentru a lăsa să pătrundă lumina fragilă a lunii. Se întoarse să stea pe marginea patului, lăsându-se, cu vinovăţie, pradă plăcerii pure de a-l studia pe Sebastian. Genele lui bogate se deschideau ca un evantai spre obraji. Aerul de vulnerabilitate din timpul somnului înlocuise atitudinea prudentă pe care o avea când era treaz. Gemu slab, iar ea îşi apăsă palma pe fruntea lui, să vadă dacă avea febră, după care îi dădu peste cap părul încâlcit.

Apoi îşi retrase brusc mâna. Nu avea niciun drept să-l atingă. Era al Triciei. Îi aparţinea ei doar în clipele furate în timpul nopţii. Oftă, începând să se simtă obosită. După o

clipă de ezitare, ea se întinse peste cuvertură şi se ghemui lângă el.

*

Mâna tatălui ei îi mângâie uşor părul. Probabil că adormise pe covorul de lângă vatră, din nou, în timp ce îl aştepta ca el să îşi termine experimentele. Se ghemui mai bine în căldura protectoare, desfătându-se cu atingerea fascinantă a degetelor lui peste capul ei.

Prudence deschise ochii, înţelegând cu o limpezime desăvârşită că nu era tatăl ei, ci Sebastian, care îi cuprinsese capul cu palma, în somn, ea alunecase până când ajunsese cu capul la el în poală. Materialul moale şi uzat al tartanului o acoperise.

Se strădui să-şi păstreze respiraţia constantă şi profundă, nedorind să dea de înţeles că era trează. Nu îşi putea aminti când fusese ultima dată atinsă cu afecţiune. Chiar dacă Tricia o ciupea de obraji ca să i-i mai coloreze sau îi trimitea pupici în aer cu buzele ei rujate, era întotdeauna reţinută, de teamă să nu-şi încâlcească peruca sau să-şi întindă pudra. Iubirea Triciei era doar o afecţiune aparentă, de faţadă, lipsită de substanţă. Prudence nu ar fi îndrăznit să o îmbrăţişeze pe mătuşa ei de teamă că s-ar putea destrăma, lăsând în urmă doar o grămadă de praf care să se împrăştie în vânt.

Atingere lui Sebastian era seducătoare prin simplitatea ei. Nu cerea nimic în schimb şi nu punea nicio întrebare. Ar fi putut la fel de bine să fie un copil sau un pisoi ghemuit, cu încredere, lângă coapsa lui. Atingerea lui era plină de sensibilitate câştigată greu, pentru că ea ştia că el nu avusese parte de aşa ceva la viaţa lui. Rămase nemişcată cât timp putu, conştientă de faptul că nu se cuvenea ceea ce făcea, dar simţind nevoia să-şi aducă aminte cum era să se simtă preţuită. Pe măsură ce lumina

cenuşie a zorilor înmuia cerul, ea se mişcă lângă el, ştiind că trebuia să-l avertizeze.

El avea ochii deschişi, înneguraţi şi tăcuţi precum zorii. Ea dădu să spună ceva, dar el îi puse două degete pe buze şi zâmbi cu tandreţe.

— Întotdeauna mi-am dorit pe cineva de care să am grijă.

El se aplecă spre ea şi-i atinse buzele. Sărutul lui fu dureros de delicat, pătruns de gustul puternic, dulce amărui, de whisky. Degetele ei se cuibăriră în părul fin de pe pieptul lui. Se auzi cântecul unui cocoş, anunţând, răguşit, dimineaţa. Prudence se îndepărtă, aruncând o privire panicată spre cerul care devenea tot mai strălucitor.

— Trebuie să pleci.

Gura lui avea o expresie posomorâtă care pe un alt bărbat l-ar fi făcut să pară irascibil, dar lui îi dădea un aer periculos.

— Oh, nu ştiu. Nu ar fi amuzant sa vezi expresia Triciei când ne găseşte aici, nu-i aşa?

Străduindu-se să ascundă tulburarea produsă de sărutul lui clandestin, Prudence îi desfăcu tartanul cu mişcări iuţi.

— Nu ar fi amuzant să vedem expresia călăului atunci când ar veni să te ducă la spânzurătoare.

Expresia lui Sebastian se schimbă, ca şi cum i-ar fi căzut masca peste chip.

— Foarte bine. Atunci în şura lui Jamie. Acolo ne ascundem prada. Drăcuşorul ăla morocănos a ameninţat să taie degetele de la picioare oricărui rândaş care se aventurează pe acolo.

Prudence îşi aranjă capotul pe ea şi îi aşeză peste umeri rămăşiţele cămăşii lui. Apoi se strecurară prin casa tăcută. Pentru prima dată, se simţea recunoscătoare pentru leneveala Triciei. Cele mai multe dintre servitoare nu se deranjau să se dea jos din pat până târziu după răsăritul

soarelui. În timp ce treceau prin uşile de la terasă, simţi braţul lui Sebastian strângându-se în jurul umerilor ei.

— Ce este? şopti ea.

— Poţi să-mi aduci whisky-ul? Dacă am de gând să mă ascund doar cu Jamie drept companie, s-ar putea să am nevoie de el.

Ea îl sprijini în grădină de o statuie a lui Zeus şi fugi înapoi după whisky. Pumnalul cel mic al lui Sebastian zăcea uitat pe noptiera ei. Îl ascunse în buzunarul capotului înainte de a o tuli înapoi, în jos, pe trepte, îndemnată de primele clinchete ce anunţau că la bucătării începuse freamătul.

*

Prudence şi Sebastian se ascunseră în grajdurile umbroase. Un cal necheză, cuprins de o curiozitate somnoroasă. Sebastian se sprijini de un coş pentru mâncarea animalelor, în timp ce Prudence se căţără pe scara ruptă, spre bârlogul lui Jamie.

Jamie se trezi cu un mârâit, smuci un pistol încărcat de sub cap şi îl îndreptă spre pieptul lui Prudence.

Ea se retrase, cu mâinile în aer.

— Sebastian are nevoie de ajutorul tău. A fost împuşcat.

Jamie sări cu o înjurătură care dădu o tentă rozalie urechilor lui Prudence. Prea târziu, îşi dădu seama că era dezbrăcat. Pentru vederea ei înceţoşată, el părea să fie un pistrui mare, enervat. Se întoarse, punându-şi mâinile la ochi în semn de ofensă.

— L-am avertizat pe prostul ăla naiv să nu meargă singur, murmură Jamie.

Ea se uită printre degete. Jamie îşi luase pe el o pereche de pantaloni uzaţi, până la genunchi.

— La naiba, e doar vina ta, ştii? adăugă el.

— Vina mea? ţipă ea. Nu eu l-am împuşcat.

— Ai fi putut la fel de bine să o faci. Îi prinse mâna în laba lui osoasă şi o smuci pe Prudence în jos pe scară. Tiny a avut dreptate. Nu mai are dram de minte de când te-a cunoscut. Dacă m-ar fi luat cu el, l-aş fi doborât pe ticălosul care l-a împuşcat.

Accentul catifelat al lui Sebastian se auzi din întunericul prăfuit.

— Atunci, Tricia nu ar fi avut un număr par de oaspeţi la petrecerile ei de la cină.

Jamie scuipă în fân.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. A fost Tugbert, nu-i aşa? Şerifi blestemaţi. Îi urăsc pe nenorociţii ăia.

Prudence petrecu, din nou, braţul lui Sebastian în jurul umerilor ei. Jamie îl luă de cealaltă parte. Susţinându-i amândoi greutatea, îl urcară pe scară şi îl aşezară pe mormanul îngust de paie care servea drept pat pentru Jamie.

Jamie rămase lângă ei ca un buldog gelos, cu buzele subţiri strânse într-o bosumflare copilărească, în timp ce Prudence aranjă tartanul în jurul umerilor lui Sebastian.

— Să ai grijă să-i fie cald, bine? spuse ea.

— I-ai dat opiu?

— Bineînţeles, replică ea. Ţin opiu la mine sub pat, lângă narghileaua mea.

Jamie bombăni ceva de neînţeles. Simţind o împunsătură ascuţită în coapsă, ea scoase *skean dhu* din buzunar.

— Hai că uitam să-ţi dau pumnalul.

Jamie pufni.

— De ce nu-i scoţi inima cu el dacă tot îl ai în mână?

Încruntătura glacială a lui Sebastian fu de-ajuns să o facă pe Prudence să se bucure că era lipsit de putere în acel moment. Nu dorea să oblojească doi bărbaţi răniţi. Jamie coborî zgomotos scara, dezgustat. Prudence se ridică,

ştiind că trebuia să plece, dar ezitând să-l lase pe Sebastian în grija acelei creaturi grosolane.

Somnul şi whisky-ul îi amorţiseră durerea lui Sebastian şi îi readuseră strălucirea în privire. Bandajele albe, ca zăpada, îi intensificau nuanţa aurie a pielii. Rânjind, el ridică înspre ea carafa cu whisky. Prudence râse.

— Arăţi ca un vagabond.

— Dacă ai fi putut şterpeli un trabuc, acum aş fi fost un om fericit.

Privirea i se înceţoşă din nou.. Simţea că era nevoie de mai mult decât de un trabuc să îl facă fericit. Prin lucarna şurei cu fân, cerul căpăta nuanţa untului.

O adiere uşoară încâlci părul lui Sebastian.

— Nici măcar nu ai întrebat de amorezul tău devotat.

— Amorez? strigă ea, prosteşte, apoi îşi duse mâna la gură.

Dumnezeule, l-ai ucis pe Sir Ario?

El oftă.

— Nu. Deşi probabil voi regreta toată viaţa. L-aş fi putut omorî.

Ea se uită ţintă la el, fascinată de francheţea lui.

— De ce n-ai făcut-o?

Sebastian frământă pliurile kiltului între degete.

— Mi-a fost teamă că nu vei avea o părere bună despre mine.

— Vai, acesta e un motiv prostesc să nu ucizi pe cineva!

El ridică dintr-o sprânceană. Ea se grăbi să explice:

— Nu sugerez că ar fi trebuit să-l omori. Dar ar fi trebuit să *nu* îl omori pentru un motiv mai bun. Pentru că e un bărbat cumsecade. Sau pentru că mama lui ar fi suferit după el. Sau, pur şi simplu, pentru că nu eşti genul de bărbat care să omoare oameni.

— Sau să-i jefuiască? Sau să se căsătorească pentru averea lor? Sau să râvnească la nepoatele lor virgine?

El se uită în gol la carafa cu whisky. Sticla cu modele împrăştia primele raze ale soarelui în cristale de chihlimbar.

Vocea lui şoptită o hipnotiză pe Prudence.

— Eu simt genul de bărbat care îşi doreşte să te fi avut în noaptea aceea, în coliba arendaşului. Îşi doreşte să-şi fi lăsat propriul copil în tine, astfel încât toate alegerile noastre să fi fost făcute pentru noi. Învârti whisky-ul, luă o sorbitură mare, apoi se şterse la gură cu dosul mâinii. Genul ăsta de bărbat sunt.

O voce răguşită se auzi până la ei:

— Fish, ai înnebunit de-a binelea. Eu chiar cred că tu ai băut whisky-ul.

Prudence întâlni îngrozită privirea lui Sebastian.

— Dumnezeule, e mătuşa Tricia.

Capitolul 10

Vaietul lui Old Fish fu purtat de adierea vântului de dimineaţă.

— Mă insultaţi, contesă. Eu nu mă dedau niciodată la băutură. Trebuia să o fi văzut pe fată. A fost o situaţie scandaloasă. S-a furişat afară în hainele de noapte. Pe deasupra, nu purta nici măcar bonetă de noapte! Indignarea îi tremura în glas. Putea, la fel de bine, să spună că Prudence fusese dezbrăcată. Ea a furat whisky-ul şi a fugit de-a lungul grădinii ca o destrăbălată.

Restul discursului său fu înăbuşit, din fericire.

— Nu m-am gândit niciodată că bătrânul acesta libidinos are o imaginaţie atât de vie, şopti Sebastian.

Se uitară unul la celălalt, încremeniţi din cauza vocilor care se apropiau.

Jamie trase repede scara asemenea unei jucării pe arcuri cu privirea de om nebun. O luă pe Prudence de braţ

şi porni din nou în jos, oprindu-se brusc când îşi dădu seama că ea nu voia să îl urmeze.

— Coboară, fătucă proastă. Vrei să vină ei aici sus?

— Nu, bineînţeles că nu. Dar ce-o să-i spun mătuşii?

Jamie nu-i dădu timp lui Prudence să stea pe gânduri. O trase şi o forţă să coboare scara. Rată ultimele trei trepte, zgâriindu-şi picioarele şi aterizând în fân tocmai când Tricia şi Old Fish intrară în grajdul plin de praf.

Prudence se împletici încercând să stea cu faţa la ei, cu părul ciufulit şi ochii mari, vinovaţi. Din coada împletită îi ieşeau şuviţe dezordonate de păr.

Dădu să vorbească, dar nu reuşi. Mărturisirea rece a lui Sebastian încă îi răsuna în minte: „Eu sunt genul de bărbat care îşi doreşte să te fi avut în noaptea aceea, în coliba arendaşului. Îşi doreşte să-şi fi lăsat propriul copil în tine”.

Duse repede mâna la burtă. De ce nu putea fi ea genul de fată care leşina?

Ar fi crezut că era imposibil, dar, în timp ce ea se uita la mătuşa ei şi la Old Fish, ochii majordomului priveau atenţi în depărtare, încă vreo doi centimetri şi, cu siguranţă, i-ar fi ieşit din orbite şi s-ar fi rostogolit prin fân. Prudence îşi dădu prea târziu seama de motivul şocului.

Jamie se legăna de scară, aterizând pe pernuţele de la picioare, ca o pisică.

— Unde pleci, iubire? Distracţia abia începea.

O cuprinse cu mâna lui musculoasă pe după umeri. Old Fish îşi drese glasul. Jamie ridică privirea ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima dată.

— Ruşine să-ţi fie, draga mea. Nu mi-ai spus că avem oaspeţi.

Părul lui arămiu era zbârlit, ca şi cum şi-ar fi trecut degetele prin el. Pieptul îi era gol, şi primii trei nasturi de la pantaloni erau desfăcuţi. O căldură umilitoare urcă pe gâtul lui Prudence, şi fata se gândi serios la leşin.

Jamie merse ţanţoş înainte, vărsând whisky peste marginea carafei. Privirea lui trecu, îndrăzneaţă, peste neglijeul verde, ca de jad, al Triciei. Ea şi-l închise la gât cu timiditate, roşind frumos. Prudence rămase cu gura căscată, atât de uimită de transformarea lui Jamie, încât uită de propria ruşine. Urât sau nu, el emana o sexualitate elegantă care devenise aproape palpabilă. Ochii Triciei erau aţintiţi asupra lui Jamie. Prudence se simţi invizibilă. Se întrebă dacă cineva ar fi observat în cazul în care ar fi căzut şi ar fi rămas îngropată în fân.

— Îţi dai seama, spuse Tricia, fluturând din gene, că va trebui să vorbesc cu stăpânul tău despre această mică… indiscreţie.

Spre uimirea lui Prudence, Jamie se lăsă într-un genunchi la picioarele Triciei şi îi duse mâna la buze.

— Eu sunt un biet flăcău, milady. Nu am altceva de lucru. Vreţi ca stăpânul să mă alunge aşa sărac – Prudence ar fi jurat că scosese limba să-i atingă mâna Triciei – şi înfometat? Cu umilinţă, îmi cer iertare.

Arăta aproape la fel de plin de remuşcări precum un Lucifer cu pistrui.

Tricia ţipă scurt, fără suflare. Panglicile de pe impunătoarea ei bonetă de dimineaţă, din satin, fluturau cuviincios. Prudence bănuise întotdeauna că ea dormea cu peruca pe cap.

— Va trebui să ne gândim serios la asta, nu-i aşa? Poate că îl voi putea convinge pe Lord Kerr să fie milostiv când îţi va hotărî soarta.

Un hohot de râs înăbuşit, venind din şură, îi reaminti lui Prudence că Lord Kerr îi hotăra deja soarta lui Jamie. Ea roşi din nou.

Tricia se mişcă prin grajd ca o regină şi se opri în faţa lui Prudence. Fata se uită la volanele de dantelă de pe pieptul mătuşii ei, simţindu-se incapabilă să o privească în ochi. O cuprinse ruşinea când îşi dădu seama că era

vinovată de o infracţiune cu mult mai gravă decât aceea de a se fi distrat cu Jamie. Ea era îndrăgostită de logodnicul mătuşii ei. Peste o lună, până şi Dumnezeu urma să aibă un nume pentru o femeie ca ea – avea să fie o adulteră.

Aşteptă ca Tricia să strige la ea, să o tragă de urechi sau să o trimită să-şi facă bagajele. Era profund conştientă de Jamie, care stătea rezemat de un stâlp plin de aşchii, cu braţele încrucişate pe pieptul gol şi cu un zâmbet atotcunoscător pe buzele lui subţiri. Se bucura de ruşinea ei aproape la fel de mult ca Old Fish. Şura de deasupra îşi păstra tăcerea, în aşteptare.

Tricia o luă uşor pe Prudence de bărbie, înclinându-i faţa în sus. Râsetul ei fin, zornăitor, umplu grajdul.

— Ia uită-te, tu fiinţă mică şi vicleană! Cine s-ar fi gândit? Prudence a mea şi birjarul!

Ochii Triciei dansau cu căldură şi încântare. O trase pe Prudence în braţele ei. Prudence rămase atârnată fără vlagă în îmbrăţişarea mătuşii, cu ochii mari de uimire. Jamie ridică mâinile, nedumerit. Old Fish îşi deschise şi îşi închise gura, ca un hering eşuat la mal.

Mândria uluită din vocea Triciei era evidentă în timp ce o conducea pe Prudence spre uşă.

— Vino, copilă obraznică, avem multe de discutat. Ar fi trebuit să vii la mătuşa ta mai devreme. Am crezut că nu te interesează decât cărţile alea ale tale, prăfuite şi vechi. În timp ce se plimbau agale, Tricia îi aruncă lui Jamie o privire cochetă peste umăr. Bărbaţii te pot învăţa ce le place bărbaţilor, dar este nevoie de o femeie care să te înveţe ce te satisface pe tine.

Prudence îndrăzni să arunce o privire înapoi. Sebastian îşi scosese capul din şopron, ascultând cu interes.

— Să nu crezi că te judec, dragă, continuă Tricia. Cele mai multe dintre femeile pe care le cunosc îşi câştigă proverbiala experienţă cu cavalerii de onoare şi cu

servitorii. Dar ar trebui să înveţi să te protejezi de accidente. Ar fi peste măsură de ciudat să-ţi explic…

Când obrajii lui Prudence se făcură de un roşu aprins, Tricia deveni, din fericire, conştientă de faptul că Old Fish venea în spatele lor, cu urechile ciulite la conversaţia lor.

Îi făcu majordomului semn uşor cu mâna.

— Adu-mi o tavă cu ciocolată caldă în camera mea, Fish. Prudence se retrase când Tricia o îmbrăţişă părinteşte. Este foarte bine că Sebastian al meu e în Edinburgh. Voi avea timp să-l pregătesc pentru asta. E destul de protector cu tine, să ştii. Cred că te vede mai mult decât ca pe o nepoată.

Prudence simţi un fior de-a lungul coloanei vertebrale. Tricia ştia, presupuse ea. Oh, Dumnezeule mare, ştia. O cută de încruntare brăzdă fruntea mătuşii ei.

— Eu cred cu adevărat că se gândeşte la tine ca la o fiică.

În spatele lor un vaiet de durere fu înăbuşit de o tuse gâtuită. Tricia se întoarse în timp ce uşa de la şură se închise cu o izbitură.

*

Două nopţi mai târziu, Prudence citea în camera ei, când auzi un ciocănit la uşă. Fu urmat de o pufnitură aristocrată.

— Lord Kerr doreşte să vă prezentaţi în birou.

— Bine, Fish.

Prudence îşi netezi poalele rochiei ei verzi, din mătase marmorată, şi îşi puse ochelarii. Îşi studie chipul în oglindă, apoi băgă ochelarii înapoi în buzunar. Scoţând două şuviţe de păr din cocul ei strâns, şi le aranjă de-o parte şi de alta a feţei, apoi oftă. Nasul ei era încă prea ascuţit, ochii prea mari.

— Deşertăciunea deşertăciunilor; totul este

deşertăciune, murmură ea către reflexia ei.

Aşteptă la uşă până când paşii bătrâneşti ai lui Old Fish se retraseră şi abia apoi se strecură pe hol. Când se apropie de birou, uşa se deschise şi apăru mătuşa ei. Tricia închise grăbită uşa în urma ei.

O luă pe Prudence de mâini şi i le duse la buzele ei roşii.

— Curaj, copila mea! şopti ea. L-am implorat să fie blând cu tine.

Apoi Tricia plecă într-un nor de mosc şi gardenie, şi Prudence fu lăsată singură în faţa acelei uşi grele. Blândeţea lui Sebastian era ultimul lucru de care avea nevoie. Deschise uşa.

Din Sebastian nu se vedea decât o coamă de păr blond-roşcat, un nor de fum şi o pereche de cizme lustruite, odihnindu-se pe pervazul ferestrei. Prudence îşi drese glasul.

Sebastian întoarse scaunul cu un scârţâit şi-şi scoase repede din gură ţigara subţire, de foi.

— Bună seara, domnişoară Walker.

Ea făcu o reverenţă.

— Bună seara, unchiule Sebastian.

Buzele lui zvâcneau. Trase lung din trabuc, şi un firicel subţire de fum albastru pluti uşor pe fereastră. El îi făcu semn să se aşeze pe scaunul de piele din faţa biroului. Prudence se conformă.

Sebastian răsfoi un teanc de hârtii, sprâncenele lui groase apropiate într-o linie severă.

— Domnişoară Walker, mătuşa ta mi-a cerut să vorbesc cu tine despre o anumită încălcare a regulilor bunei-cuviinţe care a avut loc la Lindentree în timpul absenţei mele recente.

— Care ar putea fi aceea, domnule?

El îşi ţinu privirea aţintită asupra hârtiilor.

— Mă refer la o carafă cu whisky scoţian care a fost

furată. În viitor, dacă vrei să te aprovizionezi – fie pe tine, fie pe tovarăşii tăi de sex masculin – cu alcool, va trebui să vii la mine, şi eu îţi voi da cu măsură. Apoi se uită în sus la ea, cu ochii scânteind. Părea să respire cu dificultate. Mătuşa ta este preocupată de un oarecare declin moral care te-a făcut să devii hoţ în propria casă.

Încercarea lui Sebastian de a fi sever eşuă când suflă un nor de fum de trabuc pe nas şi se prăbuşi, o grămadă de om, cu o respiraţie şuierătoare, bolborosind. Îşi încordă umerii musculoşi. Îşi dădu capul pe spate, ştergându-şi lacrimile de râs când Prudence sări de pe scaun cu o furie indignată.

— E o atitudine tipică ei! Mă pedepseşte pentru că am furat whisky-ul, dar nu şi pentru că am flirtat cu vizitiul! Se plimbă prin birou cu paşi mari. A fost întâia oară când Tricia m-a privit cu un sentiment oarecum asemănător cu mândria.

Sebastian sughiţă. Prudence se întoarse spre el, sprijinindu-se cu ambele mâini de birou.

— Aşa, râzi. Nu reputaţia ta e distrusă. Old Fish nu s-a uitat dispreţuitor la tine de parcă ai fi deopotrivă prinţesa feniciană Isabela şi prostituata Babilonului.

Sebastian îşi duse o mână la gură, ca pentru a mima spaima.

— Domnişoară Walker, ai grijă cum vorbeşti. Mă şochezi!

— După o dimineaţă sub supravegherea Triciei, te-aş putea şoca şi mai mult.

Sebastian se ridică, interesat.

— A fost rău?

— Oribil. Nici măcar *Icones Anatomicae,* cartea tatălui meu, nu m-a pregătit pentru *aşa ceva.* Îşi coborî vocea, şoptind răguşită: Ea m-a învăţat lucruri care te-ar face să te simţi tare stânjenit.

Sebastian îşi făcu vânt cu documentele.

— Nu mai spune! Hai, continuă. Ştii, ar trebui să te superi mai des. E încântător să te văd aşa. Privirea ţi-e ageră, obrajii îţi devin rozalii. O transformare cu adevărat uimitoare de la mica mea nepoată sfioasă.

Prudence îndrăzni să se aşeze pe marginea biroului.

— Nepoată? Mă răneşti. Tricia a jurat că tu mă consideri o…

Strigară la unison:

— Fiică!

Prudence smulse hârtiile de la Sebastian şi se prefăcu a-i da una peste cap cu ele, în timp ce furia ei se transformă în veselie.

— Ai grijă, ai grijă, spuse el. Ai milă de un bărbat rănit, bine?

Ridică o mână, prea slăbit de la atâta râs ca să se mai poată apăra. Ea lăsă jos hârtiile.

— Am uitat. Cum este umărul tău?

— Mult mai bine. Untul şi ouăle au rezolvat problema. Aş fi chiar bine dacă Boris nu m-ar crede un biscuit. Mă tot miroase şi se linge pe bot. Desigur, după trei zile în compania lui Jamie, până şi Boris are farmecul lui.

Unul dintre documente alunecă de pe birou. Prudence se aplecă să-l ridice. Zâmbetul ei păli când se uită la el.

— Un bal mascat înainte de nuntă. Îi întinse invitaţia. Cât de ciudat!

El netezi hârtia catifelată.

— Şi original. Cum de s-a gândit Tricia la aşa ceva? Poate că au inspirat-o cele zece baluri mascate la care am participat luna trecută.

Prudence îşi scoase ochelarii din buzunar şi şi-i puse pe nas.

— Ar trebui să te distrezi, milord, spuse ea, cu voce la fel de rece ca rama de oţel ce-i atingea pielea. Că doar ai o mare afinitate pentru măşti.

Se întoarse să plece.

— La fel ca tine, domnişoară Walker.

Prudence se opri, dar nu se întoarse. Ştia că el nu mai zâmbea. Reuşi să-şi ţină spatele drept şi mâinile nemişcate până când plecă din birou şi închise uşa în urma ei.

Se rezemă de uşă, savurând modul în care lambriurile de stejar se adânceau în coloana ei vertebrală. Nu se auzi niciun sunet din birou. Ochii i se umplură de lacrimi fierbinţi, dar îşi dădu seama, cu un şoc, că nu erau lacrimi de vinovăţie, ci de furie. Furia îi prindea bine, o scăpa de melancolia care ameninţa să o copleşească. Îşi smuci ochelarii de la ochi. Oricum, naiba s-o ia pe Tricia!

Tricia. Întotdeauna fusese Tricia. Luminoasa, vocala, vesela Tricia. Prudence trebuia, pur şi simplu, să înţeleagă că Tricia avea nevoie de bani mai mult decât ei. Tricia era orfană. Tricia nu avea pe nimeni. Prudence şi tatăl ei fuseseră nevoiţi să se mulţumească doar cu cărţile lor şi cu faptul că se aveau unul pe celălalt. Prudence înţelegea. Prudence era o fată atât de bună.

Îşi şterse repede lacrimile de la ochi cu pumnul încleştat. Obosise să mai fie înţelegătoare. Obosise să mai fie fată bună. Să fie fată bună însemna să renunţe la Sebastian şi la gura lui minunată, pentru totdeauna.

Un bust al lui Platon râdea batjocoritor, în jos, la ea de pe un piedestal drapat în catifea. Prudence îşi trânti ochelarii pe nasul lui de marmură şi porni spre camera ei, trăgându-şi agrafele din păr în timp ce mergea.

*

A doua zi, Prudence îl căută pe Jamie. Pe măsură ce se apropia de ţarcul cu animale, forma sa amorfă se consolida în tendoane şi muşchi. Lumina soarelui îi intensifica culoarea părului la un portocaliu ca de morcov, astfel că ea îşi protejă ochii de strălucirea lui. Trăgea de un animal îndărătnic, roşcat – iapa pe care Tricia i-o oferise lui

Sebastian ca pe un prim cadou de nuntă. O nuntă grabnică şi prematură, îndrăzni Prudence să spere.

Stătu cu braţele încrucişate pe gard. Aerul era umed, iar căldura sufocantă făcea ca sudoarea să i se prelingă pe trup, lipindu-i de corset rochia grea, de damasc, de parcă ar fi fost o a doua piele.

Jamie trase de căpăstru, îndemnând calul în vârstă de un an, cu privire sălbatică, să meargă în cerc, la trap.

— Salut, iubire, spuse el. Vocea îi era seacă. Cum ai putut sta departe de mine atât de mult timp? Ai de gând să-mi frângi inima mea mândră?

Ea îi aruncă o privire plină de reproş.

— Nu părea atât de mândră când salivai la picioarele mătuşii mele, alaltăieri-dimineaţă.

— Eşti geloasă, dragă?

El dădu o comandă, iar calul fusiform merse la trap aproape de el, tremurând şi cabrând. El o potoli cu o mângâiere de cunoscător. Iapa se opri din tremurat şi veni în cercul format de braţele lui. El îi trase un căpăstru peste cap.

— Eşti foarte bun la asta, spuse Prudence.

— Ca să nu se spună niciodată că Jamie Graham nu ştie cum să se poarte cu o doamnă blândă. La ce te aşteptai? La cravaşe? Bice?

Ea ridică din umeri.

— Unii oameni îmblânzesc caii folosindu-se de violenţă.

— Unii oameni sunt nebuni.

Se întoarse cu spatele la ea pentru a peria calul. Deşi el fredona încetişor, maxilarul îi era încordat.

Prudence se sui să se aşeze pe gard. I se agăţară ciorapii în lemnul nefinisat.

— Nu mă placi foarte mult, nu-i aşa, domnule Graham?

El perie în continuare animalul. Prudence inspiră

adânc.

— Am nevoie de ajutorul tău. Îl vreau pe Sebastian.

— Nu ai nevoie de mine pentru asta. Du-te, găseşte-l. A fost întotdeauna îndatoritor când o doamnă avea vreo nevoie.

Ea se înroşi şi se uită în jos, jucându-se cu cutele prăfuite ale fustei.

— Nu mă refer la aşa ceva. Se chinui să găsească ceva de spus – orice –, care să îi mai lase câteva fărâme de demnitate.

— Vreau ca el să ţină la mine.

— Ei, drăcie!

Jamie aruncă peria. Aceasta lovi zgomotos gardul. Prudence tresări, şi iapa se îndepărtă cu paşi mari, profitând de libertatea bruscă şi neaşteptată.

Jamie porni după ea, ochii fiindu-i aproape la fel de strălucitori ca părul.

— Ţi-a trecut vreodată prin minte, Lady Walker, sau cum vă spuneţi voi, oamenii de seamă, că nu e cel mai sigur lucru să stai pe lângă mine?

Un vânt fierbinte abia dacă agita aerul în timp ce Prudence se uita în jur. Lunca era izolată. Până şi hornurile de cărămidă ale casei erau ascunse vederii de o uşoară ridicătură de pământ.

Muşchii din braţul lui Jamie se încordară.

— Nu oi fi io mare, dar puternic sunt. Ţi-aş putea frânge gâtul ăla mititel între degetul meu mare şi arătător. Pocni din degete ca să demonstreze cam cât de uşor. Dacă Sebastian este prea amorezat ca să te ucidă, eu sunt următoarea alegere firească.

— Să mă omoare? Chiar şi pentru ea vocea ei sună ca şi cum ar fi venit de foarte departe. De ce ar vrea Sebastian să mă omoare?

— Pentru că tu, cu un singur suspin gingaş, ne-ai putea trimite pe toţi la spânzurătoare. Se vorbeşte că s-a

pus un preţ frumuşel pe capul tău, iar Sebastian are şi el ordinele lui de îndeplinit, la fel ca orice alt bărbat.

Soarele păli în faţa ochilor lui Prudence.

— Nu te cred. Nu ar trebui să mă tachinezi aşa. E o cruzime.

— Cruzime? El oftă şi pufni. Eu te-am tot urmărit în ultimele câteva săptămâni. Tu nu eşti pretenţioasă, fătucă. Eu îţi pot oferi măcar adevărul, dacă nu altceva. Îşi băgă pumnii în buzunare. Nu-ţi face griji. Sebastian e un om bun. O să rezolve treaba rapid şi fără durere, dacă e în stare.

Poate că avea să rezolve lucrurile rapid, se gândi ea, dar era mult prea târziu pentru a face asta într-un mod nedureros.

Prudence se dădu jos de pe gard, rugându-se să se poată ţine pe picioare.

— Astfel de minciuni sunt foarte nepotrivite, domnul Graham. Dacă nu voiai să mă ajuţi, un simplu „nu” ar fi fost de-ajuns.

— Crezi ce vrei, fătucă. Dar ai grijă.

Jamie scoase un sunet uşor, şi iapa veni în trap la el. În timp ce Prudence mergea înapoi spre casă, el o privi, cu obrazul lipit de coama mătăsoasă a calului.

*

Prudence simţea că soarele o ardea în ceafă. Pantofii ei făceau iarba uscată să foşnească. Nu-şi putea aminti când plouase ultima dată. Sau îşi putea aminti? Închise ochii strâns şi aproape se împiedică. Când îi deschise, simţea că îi ardeau la fel de fierbinţi ca aerul.

„Jamie a minţit”, se gândi ea. Rosti apoi cuvintele acestea cu voce tare, ceea ce o făcu să se simtă ceva mai bine. Nenorocitul ăla mic şi meschin era doar gelos pe atenţia pe care i-o acordase Sebastian ei.

„Eşti chiar atât de sigură?” şopti o voce firavă din

mintea ei.

Cunoştea vocea aceea. Era vocea care îi reamintea că era prea bătrână să piardă timpul cu capul în nori, visând la un soţ şi la copii. Era vocea care o liniştea şi o făcea să adoarmă din nou când se trezea încâlcită în aşternuturi, cu trupul cuprins de durerea unui dor fără nume, cu obrajii uzi de lacrimi. Era vocea care o făcea să rămână lucidă şi în siguranţă, înăbuşindu-i toate visurile şi dorinţele.

Urcă dealul cu paşi apăsaţi. Bineînţeles că era sigură că Jamie minţea. La urma urmei, Sebastian venise la ea când fusese rănit. La ea – nu la Jamie sau la Tricia.

„Şi de ce să nu fi venit?” întrebă vocea. „Mai ales dacă nu vei mai fi mult timp prin preajmă ca să-l poţi trăda.”

Dar el spusese că o dorea.

„El a vorbit despre nevoie, nu despre afecţiune. Taurii de pe câmp au aceleaşi nevoi. De ce să nu te vrea pe tine? De ce să nu-şi potolească pofta cu tine, mai degrabă decât cu vreo servitoare slobodă de gură? Tu nu vei fi prin preajmă mai târziu, ca să provoci vreo scenă jenantă.”

Prudence se scutură cu vehemenţă, străduindu-se să reducă la tăcere demonul raţional din ea.

— Sebastian mi-a arătat doar bunătate, spuse ea cu voce tare, ignorând privirea curioasă a unui grădinar care uda gardul viu.

„Ce modalitate mai bună pentru Sebastian de a te supraveghea decât să fie mereu umil? Ce modalitate mai bună de a-ţi găsi slăbiciunile, de a aştepta momentul oportun ca să te reducă la tăcere pentru totdeauna?”

Se opri când toate vocile raţiunii ei se amestecară într-un singur adevăr devastator.

Dacă bucătăria exploda din nou, cine ar fi bănuitor dacă s-ar întâmpla ca ea să fie în picioare lângă cuptor? Şi nimeni nu ar fi şocat dacă o îmbucătură de mâncare avea s-o ucidă. Sebastian ar arăta atât de elegant în doliu!

Negrul cel sumbru ar evidenţia şuviţele roşietice din părul lui. Îşi înfipse unghiile în palme în timp ce traversă pajiştea.

Înseşi cuvintele lui Sebastian îl trădau. „Dacă-mi vezi faţa, viaţa ta nu va mai valora nimic. Nici pentru mine, nici pentru oamenii mei.” Un fior rece, fulgerător, străbătu valul de căldură, făcând-o să se cutremure.

Sebastian. Sebastian cel frumos şi grijuliu. O mie de amabilităţi mărunte se destrămară în vânt, prefăcute într-o cenuşă plină de amărăciune. Sebastian care îi dăduse o carte pentru că ea era prea scundă să ajungă. Sebastian care tăiase ghearele pisoiului ei cu pumnalul lui mic, cu mâinile lui pricepute şi blânde. Sebastian îi luase castronul cu glazură, cerând să lingă el ultima picătură cu zâmbetul acela şmecheresc, leneş şi dulce întipărit pe buze.

„Nu dulce”, se corectă ea, cu răceală. Viclean. Îşi şterse o lacrimă înainte ca aceasta să i se prelingă pe obraz. Poate că avea să o omoare, dar nu avea să o facă să plângă. Sebastian Kerr nu era demn de lacrimile ei.

Merse până la uşa din faţă şi o deschise cu putere. Înainte de a apuca să facă trei paşi înăuntru, Sebastian apăru din salon. Îşi ridică privirea din cartea pe care o ţinea în mâini şi zâmbi larg.

— Bine că ai venit. Te aşteptam. Cred că am găsit ceva în cartea asta despre proprietăţile mercurului. Scoase un plic crem ascuns între paginile cărţii. Şi acesta a venit azi. Cel mai bine ar fi să-l deschizi tu. Pare important.

Prudence se uită ţintă la el. Nu era pregătită pentru asta, pentru veselia lui răvăşitoare şi pentru cămaşa lui şifonată. Îşi dăduse jos cizmele, şi părul îi cădea liber în jurul feţei. Arăta atât de bine, încât l-ar fi putut mânca – seducător şi interzis, la fel ca îngheţata pe care Tricia o adusese odată de la Londra pentru o petrecere de-a ei. Prudence mâncase până o duruse stomacul, apoi fusese trimisă la culcare fără cină ca urmare a lăcomiei ei.

Durerea îi trecu prin inimă ca un cuţit. Ce actor

minunat era! Prudence nu putea suporta acest lucru. Voia să-l rănească la fel de mult cum o rănise el. Înflăcărarea ei furioasă dispăru în spatele unui văl de gheaţă. Îl scrută cu privirea din cap până în picioare, cu buzele curbate într-un zâmbet de dispreţ rece.

— Poate că ar trebui să-ţi aduci cizmele, milord. Dacă te tot fâţâi pe aici îmbrăcat în asemenea hal, toată lumea de la Lindentree va afla că nu eşti altceva decât un ţăran de rând.

Lui Sebastian îi păli zâmbetul de pe buze. Îşi lăsă mâinile pe lângă corp. Inima ei fu cuprinsă de spasme de regret în timp ce o durere autentică, uluită, se întipări pe chipul lui. Dar îi dispăru foarte repede, ceea ce nu era de mirare, fiind înlocuită de ceva întunecat şi precaut. Ea îşi ridică fustele, dar el nu se mişcă.

Fu nevoită să se strecoare pe lângă el ca să ajungă la scări. Când sânii ei atinseră pieptul lui ferm, el o prinse de încheietura mâinii, cu o forţă care ameninţa să-i lase vânătăi, trăgând-o aproape de el. Ochii lui îi cercetară chipul.

Prudence îi susţinu privirea cu insolenţă, îngrozită că el i-ar putea auzi bătăile nebuneşti ale inimii, goana nebună a sângelui prin vene. Corpul lui devenea atât de tensionat, încât ea se aşteptă ca el să o împingă lângă perete şi să o sugrume chiar acolo.

Amândoi auziră sunetul grăitor al unui scaun care scârţâi în spatele lor. Ea strigă spre sufragerie cu un calm prefăcut:

— Voi lua cina în camera mea, Fish. Am o durere de cap îngrozitoare.

Sebastian îi dădu drumul brusc. În timp ce urca treptele sub căldura iscoditoare a privirii lui, Prudence îşi dădu seama că nu minţise. Capul îi zvâcnea aproape la fel de intens ca inima.

Capitolul 11

— Sebastian, bătrâne, e rândul tău.

Sebastian îşi întoarse privirea de la fereastră. Un ciclop cu ochi ca de urs se uita curios la el. El îşi înăbuşi un fior în timp ce moşierul Blake îşi coborî monoclul pe care îl purta pe un lanţ de aur în jurul gâtului.

— Atenţia, bătrâne, este cheia reuşitei atunci când joci cu astfel de creaturi minunate şi inteligente.

Devony chicoti, şi Tricia plescăi în semn de mustrare, lucru pe care Sebastian începea să-l deteste. Se delectă, pentru o clipă, cu gândul de a o strangula cu cordonul de la perdea cu prima ocazie când avea să mai facă aşa.

Zâmbetul lui se transformă într-o grimasă când îşi aruncă jos cartea, câştigând runda.

— Iertare. Nu prea mă pot concentra în această după-amiază. Pot să vă asigur că nu îmi distrage atenţia farmecul doamnelor care îmi ţin companie.

Din câte îşi dădea seama Sebastian, doamnele nu aveau un farmec vizibil. Devony se chinui să-şi păstreze cărţile cu degetele ale căror unghii arătau ca nişte pumnale vopsite în roşu aprins. Tricia lovi uşor cu evantaiul dosul mâinii lui Sebastian.

— Speram să nu fie vorba despre noi. Îi făcu cu ochiul lui Devony. Dacă am fi crezut asta, am fi fost teribil de... atrase de jocul de whist[5].

Jocul ei de cuvinte le făcu pe amândouă să izbucnească în hohote răsunătoare de râs. Devony îşi puse pe masă toată mâna de cărţi. Chicotelile lui Blake îi stârniră acestuia o criză de tuse atât de intensă, încât Sebastian se

---

5 În engleză, în original, *whistful,* joc de cuvinte intraductibil pornind de la jocul de cărţi whist şi de la cuvântul *wistful,* care înseamnă „melancolic, meditativ, nostalgic", (n.red.)

temu că putea da în apoplexie, şi aproape că speră că avea să se întâmple astfel.

Târşâitul uşor al paşilor de dincolo de uşă îl făcu să îşi ridice brusc privirea. Era doar una dintre servitoare care ştergea de praf o scuipătoare de alamă. Îşi ascunse dezamăgirea în spatele unei priviri încruntate, aspre, care o făcu pe femei să fugă, agitată, înapoi pe coridor. Când avea el să înceteze a se mai aştepta ca fiecare pas, fiecare murmur să fie al lui Prudence?

În ultima săptămână, ea reuşise să nu-şi petreacă nici măcar un minut singură cu el. Atunci când ieşea din camera ei şi cobora pentru a lua cina, el îşi ridica privirea şi o surprindea cu ochii fixaţi asupra lui, cu o privire acuzatoare întunecată ce-l făcea să se simtă îndurerat. Teancul ei de scrisori de pe masă era neatins. El măsura biblioteca cu pasul în fiecare zi, în zori, ascultând ecoul gol al propriilor paşi. În acea dimineaţă, se târâse într-un final înapoi în pat şi se odihnise până la prânz, ca să se trezească, de fapt, mai letargic şi mai irascibil decât înainte.

Sub masă, Devony, cu papucul ei cu multe panglici, urca pe gamba lui pentru a treia oară. Tricia îşi unduia glezna în jurul celuilalt picior al lui. Se simţea de parcă ar fi fost prins în strânsoarea unei viţe-de-vie şerpuitoare care avea să-l tragă sub masă şi să-i arate ce soartă hidoasă îl aştepta.

Ceasul din bronz aurit de pe pervazul de deasupra şemineului marca încet scurgerea nesfârşitelor minute, în timp ce Devony îşi rearanja cărţile şi zăbovea, ca de obicei, un secol, încercând să decidă pe care să o joace. Sebastian îşi trăgea de eşarfă, fără ca măcar să-şi dea seama de asta.

Se simţea de parcă era captiv pentru o viaţă întreagă în aerul ăsta apăsător de delicat. Preferinţele Triciei în materie de decoraţiuni erau vizibile peste tot – în muzele fragile din porţelan înşirate de-a lungul poliţei aurite, în micii trandafiri brodaţi pe pernele din brocart, în liniile

diafane ale măsuţei de ceai în stil Sheraton. Totul îl făcea să se simtă ca un uriaş ciudat aflat într-o casă de păpuşi. Ceilalţi păreau să se împuţineze, să se micşoreze înaintea lui – marionete care vorbeau fără înţeles la o petrecere de ceai simulată.

Panica ameninţa să-l copleşească. Fiecare zi îl aducea mai aproape de ziua nunţii sale, atunci când urma să devină stăpân al moşiei Lindentree şi să trăiască pentru totdeauna în această lume în miniatură. Privirea lui fugi din nou la uşă în timp ce se împotrivea impulsului barbar de a urca scările şi de a o scoate pe Prudence din camera ei, trăgând-o de cocul ăla mic şi strâns. Dacă voia să vadă cum se comportă un ţăran obişnuit, pentru numele lui Dumnezeu, el era mai mult decât fericit să-i arate!

Ceşti goale de ceai umpleau masa. Sebastian se uită urât la cana lui. Ura ceaiul. El tânjea după un butoi cu bere, rece ca gheaţa, răcit în apele repezi ale unui pârâu alimentat de izvoare. Privirea lui rătăci, plină de dorinţă, spre fereastră.

Lumina soarelui scălda grădina, strălucirea ei fiind intensificată de exploziile întunecate de nori care se mişcau pe cer. O briză amăgitoare adia prin ferestrele deschise.

Se simţi gâtuit când o minge gri, de puf, se desprinse dintr-un gard viu şi trecu pe lângă fereastră. Urmă Boris, ca o umbră, cu blana netedă, cenuşie, alergând în viteză. Sebastian mai că se ridică de pe scaun când Prudence apăru împleticindu-se de după gardul viu, în spatele câinelui, părul ei despletit revărsându-i-se pe spate. Liniile severe de ale rochiei ei negre erau marcate de o neorânduială dezmăţată. Se împiedică în tivul juponului, care îi atârna, şi aproape căzu.

Devony bătea cu unghiile în masă. Blake deschise o casetă de argint şi trase o priză de tabac cu nasul lui borcănat.

Sebastian se uită în jur înnebunit, întrebându-se dacă

îşi imaginase întreaga scenă.

— N-ai văzut asta? întrebă el.

Tricia îşi făcea vânt cu cărţile când Prudence o zbughi între gardurile de la marginea grădinii.

— E doar Prudence la plimbarea ei de după-amiază.

Devony lovi una dintre cărţile de joc, cu un aer meditativ.

— E o zi minunată pentru o plimbare, nu-i aşa?

— Nimic nu ajută mai bine digestia ca puţin exerciţiu fizic zilnic, spuse Blake şi strănută în batistă.

Sebastian se relaxă în scaun. Nu era de mirare că Prudence insista să se piardă în decor. Cu toţii o tratau ca şi cum ar fi fost invizibilă.

Când ea dispăru din raza lor vizuală printre lămâii verzi care mărgineau peluza, el se uită în jos şi-şi dădu seama că îndoise cărţile în mână.

— Mai doriţi ceai, domnule?

Old Fish îi întinse tava cu o mână acoperită de o mănuşă albă.

— Nu! urlă Sebastian.

Răspunsul lui veni mai sonor decât intenţionase.

Old Fish strâmbă din nas, vizibil dispreţuitor faţă de orice domn care avea îndrăzneala de a refuza ceai.

— Foarte bine, domnule. Poate mai târziu.

Sebastian îl prinse de braţ. Tava se clătină.

— Nu acum. Şi nici mai târziu. Nu în această seară. Nu mâine-dimineaţă. Niciodată. *Nu mai vreau ceai.*

Faţa bolnăvicioasă a majordomului se făcu o nuanţă mai palidă. Sebastian îşi dădu seama că ceilalţi îl priveau cu uimire, îşi înfrânse nevoia de a-şi verifica palmele ca nu cumva să-i fi apărut smocuri de păr sau de a-şi atinge fruntea să vadă dacă nu începuseră să-i crească coame.

Se ridică, scăpând din mână cărţile distruse.

— Vă rog să mă scuzaţi. Piciorul îmi zvâcneşte de durere. Cred că mă voi culca puţin.

Se forţă să o sărute pe Tricia pe obrazul care arăta ca o mască pudrată. Lăsându-se cu toată forţa în baston, plecă din salon, cutremurându-se la cioncănitul plin de compasiune pe care îl auzi în urma lui.

*

Imediat ce se îndepărtă îndeajuns cât să nu-l poată vedea nimeni, Sebastian îşi aruncă bastonul în portocalul din ghiveci aflat în holul de la intrare. Ieşi pe uşa din faţă şi traversă peluza, având grijă să evite fereastra de la salon.

Nu observă niciun semn al prezenţei lui Prudence. Trecu printre lămâi spre sălbăticia binecuvântată a pajiştii. Ierburile înalte se unduiau în jurul lui, sub bătaia vântului cald. Petice de albăstrele şi de piciorul-cocoşului fluturau prin verdele crud. Dacă ar fi putut umbla îndeajuns de repede şi de departe, cu siguranţă pământul însuşi ar înghiţi moşia Lindentree şi pe stăpâna acesteia, fără să lase ceva în urmă.

Norii din ce în ce mai închişi la culoare cerneau lumina soarelui, aruncând lunca în umbră.

— Prudence?

Strigătul lui sună slab şi sumbru într-o tăcere întreruptă doar de şoapta îndepărtată a vântului.

Soarele alese acel moment pentru a sfida norii şi a inunda lunca. El îşi feri privirea. O pădure deasă de pini plutea într-o ceaţă albastră la marginea câmpurilor. El se îndreptă într-acolo, atras de promisiunea unui răgaz răcoros, pentru a-şi potoli neliniştea arzătoare. Când intră în pădure, mirosul de pin îi pătrunse simţurile confuze, împreună cu ţârâitul neîncetat al unui greier. Crengile lungi şi parfumate se legănau într-un ritm hipnotic, mişcate de vântul care murmura printre ele.

Seninătatea aparentă a lui Sebastian fu spulberată când strigătul jalnic al unei femei reduse la tăcere vocile

pădurii. Se ascunse sub o ramură ţepoasă. Prudence stătea în genunchi, cu faţa îngropată în mâini, pe o stâncă netedă, care ieşea dintr-un iaz liniştit. El îngenunche lângă ea, simţindu-şi bătăile inimii până în urechi, şi îi atinse uşor un umăr.

— Ce este? Care este problema?

Ea îşi lăsă capul pe spate, dezgolindu-şi linia delicată a gâtului în faţa mângâierii soarelui. Lacrimile îi îngreunau genele negre, scurte.

— Am venit prea târziu. Arătă cu degetul în josul dealului din spatele ei, îngrozită. Oh, Sebastian!

El se dezechilibră uşor când ea se aruncă la pieptul lui. Nu avea cum să-şi dea seama dacă ea rostise cu atâta înflăcărare acel nume pentru el sau pentru pisoi, căci era prea ocupat să savureze farmecul de a avea haina frământată de degetele ei subţiri.

Ea respiră în eşarfa lui, iar el îi legănă capul în mâini, uitându-se în direcţia indicată de ea. Smocuri de blană gri, aspră, ieşeau din scobitura acoperită cu muşchi. O încruntare derutată îi încreţi fruntea.

— Prudence, unde îţi sunt ochelarii?

Tonul lui o sperie şi o făcu să tacă.

— Pe măsuţa de toaletă, presupun. I-am uitat. M-am îmbrăcat pentru ceai şi am ieşit în grabă.

Sebastian nu se putu abţine să nu observe că îşi uitase şi corsetul. Moliciunea scandaloasă a sânilor ei lipiţi de pieptul lui îl făcu să se simtă ameţit şi îl cam lăsă fără suflare. Prudence se şterse la ochi cu eşarfa lui.

— Poarta de la grădină a fost deschisă doar câteva minute. Nu aveam cum să ştiu că Boris era liber. Bietul, dragul meu Sebastian, murmură ea. Cât de groaznic…

— Groaznic, într-adevăr, pentru biata veveriţă, spuse Sebastian sec.

Ea îşi ridică privirea spre el, făcând ochii mari. Buzele lui zvâcniră. Încet, Prudence se întoarse să privească în

josul dealului; îşi miji ochii, care deveniră două fante strălucitoare, violete. Sebastian-pisoiul alese acel moment să o zbughească dintre copaci, cu spatele arcuit. Cu un lătrat nehotărât, Boris se strecură după el. Pisoiul alunecă, enervându-se ca un mic demon. O lovitură cu lăbuţa lui blănoasă trasă o dâră de roşu intens pe nasul lucios al lui Boris. Cu un scheunat îndurerat, câinele se furişă înapoi în pădure, cu coada între picioarele lui masive.

Pisoiul se răsuci într-o parte şi începu să se spele cu limba lui aspră, roz. Sebastian îşi dădu capul pe spate, într-un hohot de râs gutural.

— Dar am crezut că Boris l-a mâncat…

Prudence îi puse mâna la gură, dar nu înainte de a lăsa să-i scape un hohot vesel de bucurie. Lacrimi de uşurare i se prelinseră pe obraji.

Sebastian i le şterse.

— Mai degrabă domnul Blake ţi-ar mânca pisica. L-am văzut cum fixa cu privire păunii ieri, la ceai.

Cuvintele lui îi stârniră lui Prudence o nouă criză de râs. Clătinându-se de atâta râs, se agăţă de umerii lui. El îşi strecură un braţ în jurul taliei şi o trase la pieptul lui. Îi atinse obrazul cu buzele. Prea târziu, amândoi îşi dădură seama că îmbrăţişarea lui nu era deloc îmbrăţişarea unui unchi.

Încetineala cu care se scursese săptămâna anterioară se topi când gura lui Sebastian alunecă spre curbura pometţilor ei şi el îi gustă pielea delicată, nepudrată. Ea îşi ţinea ochii strâns închişi, ca şi cum astfel ar fi putut nega coborârea persistentă a gurii lui, chiar în timp ce mâinile ei se strânseră în pumni pe umerii lui.

O sărută pe genele uşoare ca pana; lacrimile ei sărate îi arseră buzele. Îşi domoli senzaţia arzătoare afundându-si limba între buzele ei întredeschise, fapt ce aprinse în el o căldură lentă, constantă, îi cuprinse cu braţul partea de jos a spatelui, trăgându-i şoldurile lângă leagănul îndurerat al

coapselor lui. Nu se mai mulţumea doar să pătrundă în interiorul gurii ei minunate. Voia să fie peste tot în interiorul ei.

Doamne, se îndrăgostea fără speranţă de această fată bătrână frumoasă, stângace şi cu ochelari. Îşi îngropă faţa în adâncitura gâtului ei.

— Oh, fătucă, mi-a fost dor de tine.

Trecu aşa un moment lung, tăcut. Prudence se retrase de la pieptul lui şi sări în picioare ca şi când din piatră ar fi ţâşnit flăcări. Părul ei bogat şi greu i se revărsă în jurul umerilor. Sebastian se ridică şi el, tremurând de dorinţă.

— Dacă cineva ţi-ar vedea o dată părul în Londra, ar înţelege de ce pudra şi perucile încep să nu mai aibă farmec.

Ea îşi semeţi capul, dar nu înainte ca el să observe că groaza îi întunecă privirea.

— M-ai urmărit, spuse ea pe un ton acuzator.

El făcu un pas înainte, încercând să se apropie. Ea se retrase, precaută. El îşi împreună mâinile la spate, străduindu-se din răsputeri să pară un domn de la ţară.

— Când te-am văzut că pleci în grabă, am fost, fireşte, îngrijorat. Este ironic faptul ca eu să fiu cel care să-ţi reamintească, dar există hoţi pe la ţară. Nu ar trebui să ieşi neînsoţită.

— Şi este ironic ca eu să-ţi aduc aminte, Lord Kerr, că există hoţi şi în salonul mătuşii mele. Un loc ar trebui să fie la fel de sigur ca oricare altul. Ar fi la fel de simplu pentru tine să scapi bustul lui Platon în capul meu sau să mă îneci, deşi considerabil mai puţin îngrijit.

Sebastian era încă prea derutat pentru a pricepe ce bâiguia ea acolo. Privirea lui îi urmări pielea expusă de decolteul rochiei, apoi alunecă de-a lungul corpului, până la degetele goale de la picioare, care-i ieşeau din ciorapii rupţi.

— Refuz să îmi imaginez ce ar putea face bărbaţi ca

mine dacă te-ar găsi într-o stare atât de vulnerabilă.

Ea strâmbă din nas.

— Ba nu cred că te deranjează să te gândeşti la aşa ceva. Chiar dimpotrivă, sunt sigură… *unchiule* Sebastian, adăugă ea cu răutate.

El se încruntă.

— Cât de ticălos mă crezi?

Pe Prudence o înfuria faptul că, deşi ştia că el era un asasin, tot se lăsa fermecată de atingerea ispititoare a buzelor lui, de jocul fluid al emoţiilor ce marcau frumuseţea perfectă a trăsăturilor lui.

El îşi încleştă maxilarul, iar ea se întoarse cu spatele la el, înainte să o facă să-şi ceară scuze pentru că îl forţa să o ucidă.

— Cred că eşti un ticălos de cea mai joasă speţă. Dacă doreşti să faci pe unchiul iubitor cu nepoata amorezată, ar trebui să-ţi cauţi altă actriţă. Vreo femeiuşcă prostuţă pe care o poţi învăţa să trişeze la whist şi pe care să o legeni în poală înainte de a-i înfige pumnalul între omoplaţi.

Ea se cutremură când mâna lui alunecă sub părul ei, ca să-i prindă gâtul. Ar fi preferat vârful unui cuţit sau o palmă decât această dovadă letală de tandreţe.

— Mi-ar plăcea să te legăn în poală, şopti el. Sau oriunde altundeva, de altfel.

Degetul lui mare de la mână alunecă în jurul gâtului ei, iar ea ştiu că el simţea efectul nebunesc pe care-l avea asupra pulsului ei.

Se trase din strânsoarea lui.

— Insist să încetezi! Urăsc când eşti aşa blajin cu mine.

Sebastian o prinse cu mâna de antebraţ. Cuvintele ei începeau într-un final să pătrundă prin ceaţa caldă a emoţiilor lui. Prudence simţi fierbinţeala căldurii lui prin mâneca subţire, din bumbac, când el o întoarse cu faţa la

el.

— Ar fi mai pe potriva firii mele dacă te-aş strangula cu ciorapii tăi?

Ea nu-şi mai putu ascunde teama, care îi făcea nările să i se umfle şi buza de jos să îi tremure.

Sebastian îşi lăsă mâinile pe lângă corp. Ochii lui se întunecară, ajungând de culoarea norilor care alergau pe cer şi ameninţau să aducă furtuna.

— Dumnezeule, fetişcană, glumeam. Ce ţi-am făcut să te temi în halul ăsta de mine?

O furie neputincioasă puse stăpânire pe ea.

— Nimic – încă. Dar ştiu ce intenţionezi să faci. Sigur ţi s-a părut foarte impresionant micul meu discurs în care am promis că nu voi fi o povară pentru tine. Ştiai prea bine că nu am să fiu prin preajmă îndeajuns de mult timp cât să fiu o povară. În timp ce vorbea, Prudence se retrase, apropiindu-se fără să vrea de marginea stâncilor şi de lacul adânc de dedesubt. Cel mai tare mă supără că nu ai fost suficient de sincer cât să îţi asumi responsabilitatea pentru propria decizie. I-ai lăsat pe oamenii tăi să creadă că altcineva mă vrea moartă, când era, de fapt, vorba despre tine.

Călcâiul ei atinse marginea stâncii. Sebastian se repezi spre ea. Frica puse stăpânire pe Prudence, care se întoarse să fugă. Prea târziu, îşi dădu seama că ajunsese pe marginea stâncii. Piciorul ei călcă în gol şi a se prăbuşi în apa rece.

Apa o trase în adâncurile sale. Şocul căderii o făcu să deschidă gura, şi apa îi năvăli pe gât. Ea se împinse în sus, julindu-şi încheieturile degetelor de stâncă. Fustele i se lipiră de picioare. O buruiană lipicioasă i se încâlci în jurul unui genunchi. Ea o prinse cu mâna, simţind o durere intensă, ascuţită când i se rupse o unghie de la deget. Panica şi groaza ce îi făcuseră gâtul să se închidă înainte de a putea lua o gură de aer izbucni acum într-un dans frenetic

ce răsuci buruiana aţoasă tot mai strâns în jurul piciorului.

Cu un tremur de uşurare, corpul ei îşi pierdu vigoarea. În timp ce plutea în îmbrăţişarea buruienii, capul îi căzu pe spate. Privi jocul tăcut al luminii soarelui pe luciul apei până când lumea se făcu la fel de cenuşie ca ochii lui Sebastian.

Capitolul 12

Un nor acoperi soarele, întrerupându-i căldura ca o mână nevăzută. Fulgerul brăzda cerul, în timp ce Sebastian privea în gol spre lac.

Căderea lui Prudence în apă crease o mişcare vălurită pe oglinda întunecată a suprafeţei apei. Cuvintele bunicului lui îi răsunară în minte ca bubuitul îndepărtat al tunetului: „Aş vrea ca ea să dispară. Ceva simplu. O cădere de pe un cal. Un accident la vânătoare. Ştii cum să aranjezi astfel de lucruri”. În timp ce Sebastian privea în gol, clipocitul apei se linişti, transformând lacul într-o suprafaţă neclintită, indigo.

— Prudence?

Un ecou nesigur îi aduse şoapta înapoi. Pe cealaltă parte a lacului, un brotăcel îşi înălţa cântecul. Sebastian îşi scoase pantofii. O notă răguşită de panică îi atinse vocea când îi strigă, din nou, numele. Pădurea scoase un oftat melancolic. Copacii care se legănau scârţâiră drept răspuns. Dar din adâncurile lacului nu ieşi nimic altceva decât tăcerea. Cât de simplu ar fi fost să se întoarcă, să meargă înapoi la conac şi să pretindă că el nu ştia nimic.

Îşi dădu repede haina jos, înjurând. Sări, şi corpul lui atinse apa, abia împroşcând câţiva stropi. Bâjbâi cu mâinile prin apa tulbure şi dădu de ceva ce i se părea a fi păr. Acesta se desprinse în strânsoarea mâinii lui, şi îşi dădu seama că ţinea un mănunchi fragil de iarbă şi noroi. Se strădui să vadă, orbit de lumina ce pătrundea de sus. O

licărire de alb palid îi făcu bătăile inimii să îi răsune până în urechi.

Corpul său puternic porni ca o săgeată spre pata aceea deschisă la culoare. Îşi strânse mâinile, cu o mişcare convulsivă, în jurul braţului rece, cărnos, al lui Prudence. Fustele îi erau ridicate în jurul taliei. Părul îi încadra chipul ca o pânză mătăsoasă. Ochii îi erau închişi, iar genele – lipite ca nişte ferigi, de obraz.

Sebastian o smuci. Nu se întâmplă nimic. În jurul lui, lumea acvatică se estompa, devenind gri, în timp ce ultima gură de aer din plămâni îi alimentă creierul înfometat. Întinse mâna spre coapsa lui Prudence şi simţi că buruienile tăiau în pielea ei. Trase cu o ultimă sforţare. Buruienile se rupseră. Pe jumătate o împinse, pe jumătate o târî la suprafaţă, împingându-i capul deasupra apei înainte de a încerca să iasă şi el.

Primele picături de ploaie căzură pe suprafaţa lacului când Sebastian trase o gură de aer, tremurând tot. Greaţa îi făcu stomacul să se strângă şi, pentru o clipă ameţitoare, se temu că avea să leşine, trimiţându-i pe amândoi în întunericul lacului, fără să lase vreo urmă. Stânca se vedea în afară, deasupra lor, ca o umbră neagră pe cerul din ce în ce mai cenuşiu.

Îşi încordă membrele pentru un salt înainte spre malul îndepărtat. Braţul lui se blocă în jurul gâtului lui Prudence, ţinându-i capul deasupra apei, chiar şi atunci când capul lui aluneca dedesubt. Apa i se prelingea între buze. Degetele de la picioare se împlântară într-o pernă spongioasă de noroi. Se târî printre trestiile unduitoare, trăgând-o pe Prudence după el până când picioarele amândurora ieşiră din apă. Corpul ei se rostogoli greu pe malul plin de ierburi.

Sebastian nu îşi recunoscu vocea când o imploră să nu moară, în vreme ce îi descâlcea şuviţele ude de păr de pe faţă. Rugându-se unui Dumnezeu pe care îl părăsise de mult, îi frecă cu palmele obrajii îngheţaţi şi îi rupse corsetul.

Pieptul nu i se mişca. Blesteme şi rugăminţi îi înecară gâtul când o luă în braţe şi o scutură puternic. Capul ei căzu pe spate, într-o abandonare fără vlagă, iar el se aplecă în faţă, lipindu-şi fruntea de gâtul ei, cu un hohot de plâns deznădăjduit.

Simţi în păr o răsuflare slabă. Sebastian îşi ridică încet capul, uitându-se cu mirare la înălţarea convulsivă a pieptului ei. Prudence sughiţă încet, apoi trase repede o gură de aer care îi stârni o tuse chinuitoare, din adâncul plămânilor.

El o ţinu strâns în braţe până când lupta ei cu apa încetă. Prudence se prăbuşi la pieptul lui, iar el şi-o culcuşi în poală, murmurându-i numele într-o litanie de mulţumire. Îi sărută nasul, obrajii şi urechile, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu îşi pierduse nicio trăsătură preţioasă în lumea întunecoasă aflată la un pas de moarte. Îi netezi părul cu mâinile încă tremurânde. Ea stătea ca un copil în braţele lui, cu ochii închişi. Dar buzele ei se deschiseră uşor, cu fiecare respiraţie, şi o pată trandafirie îi înflori în obraji.

— Biată fătucă dulce, aproape te-am omorât, şopti el.

Privirea lui o cerceta atent, din cap până în picioare, iar el preţuia fiecare ridicare şi coborâre uşoară a pieptului ei. Când, în cele din urmă, observă cămaşa udă lipită de umflăturile moi ale sânilor ei, fu luat prin surprindere de senzaţia care îl cuprinse. Simţindu-se ca un hoţ – ceea ce şi era –, el îi prinse în palmă sânul rotunjit, minunat.

Aplecându-se, îi atinse gura cu buzele, dorind nimic mai mult decât să-şi amestece răsuflarea cu a lui Prudence, ca pentru a se asigura că trăia. Buzele ei erau reci. Sebastian i le încălzi cu ale lui până când se deschiseră uşor sub apăsarea căldurii lui mătăsoase. Din proprie voinţă, limba lui pătrunse mai adânc, găsind o căldură surprinzătoare care se potrivi cu propria lui căldură. Respiraţia i se acceleră când limba ei se agită pentru a se contopi cu a lui, trăgându-l înăuntru cu un farmec

nevinovat, care-l făcu să se cutremure. Degetele lui tremurânde îi mângâiară un sân prin bumbacul subţire. Sfârcul se întări, iar această reacţie de excitare a ei îi pătrunse în inimă mai adânc decât un pumnal.

Mânat mai mult de instinct decât de modificarea uşoară a respiraţiei ei, el deschise ochii să-i întâlnească privirea. Ochii lui Prudence erau întunecoşi şi strălucitori, larg deschişi, cu o curiozitate uluită, care îi opri mişcarea vinovată a mâinii. O roşeaţă porni dinspre gâtul lui Sebastian înspre faţă, şi se un pe el însuşi din cauza asta. Nu-şi putea da seama ce i se părea lui Prudence mai ofensator – faptul că aproape o lăsase să se înece sau faptul că o mângâia ca pe o uşuratică oarecare, în timp ce ea zăcea nemişcată în îmbrăţişarea lui.

Aşteptă ca ea să-l împingă la o parte, ca reproşul tăcut să i se citească în privire. Ploaia se înteţise. Îi lipea părul de cap şi de faţă. Nu o mai văzu clar în faţa ochilor până când ea se întinse şi îi şterse uşor picăturile de ploaie de pe gene.

Gestul acela tandru îl făcu pe Sebastian să cedeze. O trase la pieptul lui, ţinând-o atât de strâns, încât îl dureau braţele. Braţele ei îi cuprinseră gâtul. Mâinile mici se strânseră în pumni la ceafa lui când el o ridică şi o duse sub crengile protectoare ale unei sălcii. Frunzele verzi îi învăluiră într-un baldachin lucios care atenuă ropotul ploii. O ţinea în continuare în braţe, cu faţa îngropată lângă gâtul ei, temându-se să-i dea drumul, ca nu cumva ea să fugă.

— Sebastian?

Îşi auzi numele, aproape de buzele lui, ca un murmur catifelat.

— Mda?

— Nu e bine să stăm sub un copac. Am putea fi loviţi de fulger.

El o întoarse, râzând cu însufleţire în timp ce o lăsă să se ridice.

— Prudence a mea, mereu cu simţul ei practic. Îi cuprinse faţa cu mâinile şi o privi adânc în ochi. E mult prea târziu pentru mine. Eu am fost lovit de ceva mult mai cumplit decât un fulger.

Prudence tremură când el îşi coborî buzele spre ale ei, dar tremurul acela nu avea nimic de-a face cu frigul.

— Nu ştii cât de mult mi-am dorit să te ţin în braţe, spuse el. Fiecare dintre cuvintele lui fu accentuat de un sărut fin, care îi lăsă o dâră de furnicături de-a lungul buzelor. Să te fac să renunţi la masca aia îngrijită şi cuviincioasă în spatele căreia te ascunzi.

Degetele ei se afundară în părul lui umed, în timp ce buzele ei îi atinseră obrazul, gustând firele uşoare de barbă care îi crescuseră deja din acea dimineaţă. El era o combinaţie ademenitoare de duritate şi fineţe. Prudence tânjea să-i exploreze pielea şi texturile ei diferite, cu o foame care o îngrozea. Scoase un sunet slab de disperare.

— Ar fi trebuit să mă laşi să mă înec. Ar fi fost mai bine.

El îi ridică bărbia şi se uită lung în ochii ei.

— Jamie te-a avertizat, nu-i aşa? Ar fi trebuit să mă aştept la asta. Băiatului ăla a început să se ataşeze de tine.

Ea scoase un sughiţ slab, râzând.

— M-a ameninţat că-mi rupe gâtul ultima dată când ne-am întâlnit. Nu mi-aş dori să ştiu cum ar fi dacă m-ar urî din răsputeri.

— Aşa e Jamie. Cu cât te place mai mult, cu atât devine mai morocănos. Am crezut că voia să mă împuşte, odată, de Crăciun, când a fost copleşit de bucuria sărbătorii. Îi dădu rochia deoparte şi îşi vârî nasul în clavicula ei, lingând cu lăcomie ploaia de pe pielea ei. Nu ţi-aş putea face rău niciodată. Ai fost nebună să crezi că aş putea.

Ea îi împinse umerii. Sebastian încremeni. Prudence se retrase de lângă el.

— Dar tu *chiar* mă răneşti. *E o* nebunie ce facem. Te vei căsători cu mătuşa mea în mai puţin de o săptămână, îţi aduci aminte?

El o urmări în jurul trunchiului de copac, mânat de disperare.

— De ce ar trebui să lăsăm un detaliu atât de mărunt să intervină între noi?

Ea făcu ochii mari. Sebastian profită de şocul ei, cuprinzând-o cu braţele şi oferindu-i un sărut cu totul diferit de cel de lângă lac – la fel cum era moartea în comparaţie cu un leşin. Buzele lui păreau ferme şi neobosite, cerând de la ea un răspuns pentru care nu o pregătise nicio carte. Prudence deschise gura, simţind că trupul i se topeşte şi devine lichid lângă asprimea trupului lui, în timp ce el o propti, din nou, de trunchiul sălciei. Frunzele catifelate se strânseră în jurul ei.

Mâinile lui Sebastian o mângâiară pe spate, apoi alunecară mai jos, prinzând-o de şolduri şi apropiindu-le de ale lui cu o putere feroce. Ţesătura îmbibată cu apă a pantalonilor scurţi, până la genunchi, şi a rochiei creau doar un strat fragil de material între ei. O dulceaţă străină străbătu venele lui Prudence, paralizând-o de frică amestecată cu plăcere. Simţi că alunecă în jos, pe copac, într-un abis întunecat, erotic, creat de Sebastian, într-o abandonare încântătoare. Ştia că, dacă ajungeau pe jos amândoi, ea nu avea să se împotrivească voinţei lui.

Îşi puse pumnii strânşi între ei şi împinse cu toată puterea. Pieptul lui era ca o stâncă. Nu se clinti. Se uită la ea pe sub gene, şi Prudence îşi dădu seama că doar o fărâmă de raţiune îl mai împiedica să o întindă pe pământ, cu sau fără consimţământul ei. Pentru o clipă îndelungată, singurele sunete fură bătaia ploii pe frunze şi sunetul respiraţiei lui Sebastian, care se străduia să-şi recapete controlul şi să-şi înfrâneze dorinţa. Lacrimile lui Prudence se prelinseră în tăcere pe obraji, iar strânsoarea lui se înmuie.

— Ştii ce-mi faci? întrebă el.

— Îţi creez neplăceri? Îşi întoarse privirea. Îţi provoc un disconfort fizic?

El îşi lipi cu putere palmele de trunchiul copacului, de o parte şi de alta a ei.

— Ceea ce îmi faci tu mie, spuse el, cu accentul specific tot mai perceptibil, nu e scris în cărţile de anatomie. Îmi frângi nenorocita asta de inimă. Şi nici măcar nu ştiam că am una.

Prudence se ghemui sub braţul lui.

— Te rog, Sebastian. M-am înşelat. *Este* greşit ce facem. Nu pot să-i fac aşa ceva Triciei. A fost bună cu mine. Mi-a oferit un cămin.

El îşi propti greutatea de copac.

— Dar dragoste, Prudence? Ţi-a oferit dragoste?

Fără a murmura vreun răspuns, ea ieşi, în linişte, de sub adăpostul sălciei. Sebastian o urmă, dând la o parte perdeaua de frunze. Ajunseră faţă în faţă, în ploaia dezlănţuită.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, spuse ea, dar eu nu sunt parte integrantă din moşia mătuşii mele. Ştiu că eşti obişnuit să obţii ceea ce vrei, dar nu poţi avea chiar totul. Tremura din nou, şi Sebastian tânjea să o cuprindă în braţe. Te rog, stai departe de mine. Eu voi fi civilizată cu tine de dragul mătuşii mele, dar, dacă mă mai abordezi din nou în orice mod care poate fi considerat necuviincios, voi fi obligată să-i spun adevărul despre tine.

Ştia că Prudence vorbea serios. Hotărârea ei era scrisă în încheieturile albite ale degetelor ei, în rigiditatea dureroasă a coloanei vertebrale. Ea îşi răsuci părul într-un nod şi abia apoi îşi dădu seama că nu avea cu ce să şi-l lege.

Sebastian căută în buzunar şi scoase un mic pachet din tartan. I-l întinse, fără niciun cuvânt, iar ea îl desfăcu, cu degete tremurânde. În bucata delicată de lână erau

ascunse cinci agrafe de păr din argint, cu vârful din perle.

— M-ai judecat greşit, domnişoară Walker, spuse el, cu vocea plină de amărăciune. Ştiu că nu pot avea totul. Am învăţat asta cu mult timp în urmă. Dar, o dată în viaţa mea, nu pot avea ceea ce vreau cu adevărat?

Ea suspină încet şi se îndepărtă cu paşi nesiguri. Îşi ridică pisoiul murdar şi fugi peste luncă, o siluetă subţire, desculţă şi răvăşită, alergând de parcă ar fi fugit de ceva. Pumnii lui Sebastian se descleştară încet. Ploaia şiroia peste el, intrându-i în ochi. Privi cum Prudence fu înghiţită de perdeaua de ploaie şi rămase singur cu bubuitul batjocoritor al tunetului.

*

Old Fish smulse bastonul din portocalul în ghiveci, râzând zgomotos, cu dezgust. Îl ţinu cu două degete, ca şi cum ar fi fost un şarpe. Dacă ar fi fost după capul lui, l-ar fi folosit pentru aprinderea focului. Propti bastonul de măsuţa de lângă perete şi căută prin teancul de plicuri de acolo. Uşa de la intrare se deschise, iar el tresări când o rafală de ploaie rece îl lovi în faţă.

Prudence intră şi împinse uşa cu umărul, să o închidă. O creatură murdară, de pe care picura apa, era agăţată de braţul ei. Old Fish se uită în jos spre ea, observându-i goliciunea şocantă.

— Veţi lua ceaiul cu mătuşa dumneavoastră, domnişoară Prudence?

Vocea lui exprimă un dispreţ politicos.

Ea trecu repede pe lângă el, fără să-i spună vreun cuvânt, lăsând dâre de noroi pe pardoseala lustruită de el şi în sus, pe scări. Majordomul flutură un plic crem înspre ea.

— Aşteptaţi, domnişoară Prudence. Aveţi o altă scrisoare…

Vocea lui se stinse în faţa uşii trântite a dormitorului

ei.

„O destrăbălată nerecunoscătoare”, se gândi el. Fata asta era o ruşine. Nu avea deloc maniere. Se uită, gânditor, la baston. Dacă ar fi fost nepoata lui, l-ar fi folosit să-i dea o bătaie zdravănă. Se uită atent la plicul din mâna lui. Ceara de un roşu aprins sigila marginile, făcându-l să pară important. Old Fish ridică plicul în lumină, dar nu văzu nimic. Îl duse la nas şi-l mirosi, apoi îl lăsă jos, ridicând din umerii lui osoşi.

Domnişoara Prudence nu primea niciodată corespondenţă, nimic important. Era, mult mai probabil, o rugăminte de la una dintre acele societăţi ştiinţifice, profane, pe care le sprijinise tatăl ei, care acum cerşea o donaţie. Domnişoara Prudence nu avea fonduri proprii. El nu avea să permită ca Lady Tricia să fie deranjată de astfel de necredincioşi.

Luă tot teancul de scrisori şi porni spre salon. Ignorând-o pe menajera curioasă, care încerca să aprindă focul în vatră, aruncă scrisorile peste surcelele din care ieşeau deja scântei. Focul se înteţi. El îşi scutură mâinile, zâmbind cu o satisfacţie îngâmfată, în timp ce limbile de foc lingeau, în dansul lor, sigiliul de ceară, mânjind flăcările în culoarea sângelui.

Capitolul 13

Trăsurile înaintau cu zgomot pe aleea lungă, felinarele lor aruncând clopote de lumină prin întuneric. Lacheii în livrea deschiseră uşile aurite, iar siluetele mascate se îndreptară spre conac, pelerinele lor fiind ca nişte pete de culoare albă în jurul picioarelor. Era ceva fascinant la zborul lor, ca şi când o fiinţă magică suflase viaţă în statuile din grădină, făcându-le să se strecoare şi să râdă de-a lungul

peluzei. Sunetul discordant produs de acordarea viorilor şi a harpelor se împrăştia cu sonoritatea melodioasă a unui sonet.

Prudence privea de la fereastra ei, separată de veselia de jos nu doar printr-un geam din sticlă fragilă. Ar fi putut fi o altă lume, o altă galaxie. Dacă oricare dintre oaspeţii Triciei ar fi privit în sus, ar fi putut-o vedea acolo, pe jumătate ascunsă de draperii. Nimeni nu s-a uitat însă în sus.

Îşi termină de împletit părul în coadă, lăsă peria în poală, apoi îşi trase un şal în jurul cămăşii de noapte, deşi era cald. Cerul se desfăşura deasupra ca un tablou în culori întunecate, presărat cu stele. Tricia nu ar fi putut aranja să aibă o vreme mai bună pentru balul ei mascat. Dumnezeu avea să-i dea, fără îndoială, soare şi cer senin pentru nunta ei de peste două zile, şi, poate, chiar un curcubeu care să se reverse peste grădina unde ea şi Sebastian urmau să facă schimb de jurăminte.

Prudence îşi strânse mai tare şalul. Îşi petrecuse singură cea mai mare parte din viaţa ei. Dar această singurătate tăia adânc – până la os –, îndeajuns de adânc cât pentru o viaţă întreagă.

În spatele ei, uşa camerei se deschise şi se închise cu un zgomot scurt. Ea nu se întoarse.

— Dacă ai venit să-mi faci felul, Jamie, este un cuţit pentru deschis scrisori pe etajera din garderob.

Jamie oftă cu năduf.

— Ce fel de salut de bun venit este ăsta? M-am chinuit din răsputeri să mă strecor pe lângă majordomul Bătrânul-Faţă-de-Prună.

— Bătrânul-Faţă-de-Peşte, îl corectă ea, apoi se întoarse pe scaunul de la fereastră.

Jamie părea o pată luminoasă de culoare cafenie, în contrast cu cremul şters al pereţilor.

— Sebastian n-o să te ucidă, nu-i aşa?

— Ba da, o va face. Foarte încet. Poate dura ani întregi.

Jamie îşi trecu degetele prin păr.

— Nici eu nu sunt mai fericit decât tine în legătură cu nunta asta. Crezi că vreau să-mi petrec restul zilelor ca grăjdar la o contesă înfumurată?

— Alţii au o soartă şi mai rea.

— Da, aş putea să mă căsătoresc eu cu scorpia aia. Se îndreptă spre bancheta de la fereastră. Priviră împreună cum torţele prindeau viaţă de-a lungul teraselor. Nu este vorba despre bani. Nu e vorba nici despre castelul acela uitat de lume al lui. Lovi cu degetul în fereastra când o nouă trăsură opulentă aduse alţi oaspeţi. Este vorba despre *ei.* El a vrut mereu să fie unul dintre *ei.* Ca mama lui. Cum ar fi trebuit să fie şi clanul Kerr dacă clanul MacKay nu i-ar fi luat totul.

— Înseamnă că este pe cale să obţină ceea ce vrea, nu-i aşa?

— Tot ce crede el că vrea, murmură Jamie. Dar tu ce vrei, fătucă?

Ea îi dădu la o parte mâna de pe umărul ei.

— Vreau să fiu singură.

— Iar eu cred că ai fost lăsată singură prea mult la viaţa ta. Cu o blândeţe surprinzătoare, el căzu în genunchi şi îi luă mâna îngheţată între palmele lui pistruiate. Trebuie să mă ajuţi, fătucă. Tu eşti singura care poate.

Prudence încercă să-şi retragă mâna, dar el i-o opri repede. Străduindu-se să-şi păstreze vocea calmă, să-şi înghită lacrimile care ameninţau să-i distrugă calmul aparent, ea spuse:

— Sebastian şi-a făcut alegerea într-un mod dureros de clar.

— Tu nu înţelegi. Sebastian nu a avut multe în viaţa lui, dar s-a bucurat mereu de libertate. Se va veşteji şi va muri aici, la fel cum s-ar întâmpla într-o închisoare.

Ea îşi încleştă pumnii.

— Nu am niciun control asupra viitorului lui Sebastian.

Cu o înjurătură răguşită, Jamie sări în picioare şi începu să se plimbe agitat prin cameră.

— Da, şi încă ce viitor luminos! Îndesat într-o redingotă pentru tot restul vieţii lui. Bând mult pentru a potoli pofta de câmpiile întinse, de strălucirea argintie a ploii pe un lac. Dar viaţa lui nu va fi plictisitoare, nu-i aşa? El şi contesa lui vor avea micile lor încăierări sub cearşafuri – amanţi ale căror nume nu şi le vor aminti până în zori. Luă cuţitul şi îl îndreptă spre ea. Dar viitorul tău, Prudence? Ce vei mai aştepta tu cu nerăbdare atunci când Sebastian va deveni un beţivan gras? O privire sub fustele tale în vreme ce vei urca scările? Nişte atingeri în grădină, la beţie? Pariez că vor fi şi astea de ajuns pentru o fată bătrână ca…

— Naiba să te ia!

Jamie se feri când peria lui Prudence îi veni spre cap.

Îndreptându-se, se uită în spatele lui şi fluieră. Forţa loviturii rupse din perete o bucată zimţată de ipsos. Prudence era în picioare. Ochii ei se făcură de un violet aprins.

— Tu, insolentule… Căută un cuvânt suficient de josnic pentru a-l descrie! Scoţian insolent!

Un rânjet lent se întinse pe faţa lui Jamie.

— Bună lovitură mi-ai dat, fătucă. Flutură cuţitul în faţa ei. Ai vrea să-l încerci?

— Aş vrea să ţi-l înfig în gât, nemernicule diabolic!

Ea se repezi după cuţit, dar Jamie se feri, ca ea să nu îl poată prinde.

— Ai luptat vreodată cu adevărat pentru ceva ce ţi-ai dorit, Pru? Te-ai bătut cu adevărat pentru lucrul ăla, cu dinţii şi cu ghearele?

— Vrei gheare? Îţi dau eu gheare.

Unghiile ei loviră aerul, dar Jamie dispăruse. Sări peste pat dintr-un singur salt, răsucindu-se în jurul stâlpului

de la pat ca o maimuţă nebună.

— Pun pariu că ţi-ai petrecut întreaga viaţă spunând: „Da, domnule.”, „Nu, doamnă”, „Nu mă luaţi în seamă, domnule”, „Eu nu am nicio importanţă.”

Încercarea de a face o reverenţă, cu un zâmbet prostesc întipărit pe chip, fu greşeala lui Jamie. Prudence lovi puternic cu piciorul taburetul de sub măsuţa ei de toaletă. Acesta zbură prin cameră şi se izbi de picioarele lui. Jamie căzu ca bolovanul.

Ea se năpusti spre el, şi el îşi ridică mâinile pentru a-şi proteja faţa. Ea se chinui să-i ia cuţitul din pumnul încleştat, dar sforţările ei se liniştiră încet, şi îşi dădu seama că Jamie se cutremura nu de durere, ci de râs. Furia ei se potoli când înţelese cum stăteau lucrurile. Ea, Prudence Walker, model real de cumpătare şi de reţinere, stătea deasupra omului lui Sebastian, purtând doar cămaşa de noapte, gâfâind, transpirând şi pe deplin pregătită să comită o crimă. Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmpla cu ea?

Se ridică, dându-şi la o parte, cu o mână nesigură, o şuviţă rătăcită. Jamie se întoarse pe o parte, respirând cu dificultate şi pufnind. Când ea dădu să se ridice, el întinse brusc mâna şi îi cuprinse talia.

— Dacă nu vrei s-o faci de dragul tău, Pru, spuse el, privind-o cu o seriozitate stranie, ajută-l pe Sebastian.

Prudence ezită doar o clipă.

— Ce vrei să fac?

Jamie se ridică în şezut, cu picioarele încrucişate.

— Vreau să mă asculţi cu mare atenţie. Primul lucru necesar va fi să înveţi cum să lupţi necinstit. Sebastian nu a cunoscut vreodată altă cale…

În timp ce vorbea, degetele lui îndemânatice deja îi despleteau părul.

*

În sala de bal de jos, trei bărbaţi îmbrăcaţi în vindiacuri lungi, de catifea, îşi ridicară trâmbiţele şi scoaseră un sunet puternic, discordant. Boris privi în sus şi urlă, ca acompaniament.

Old Fish apăru în capul celor patru trepte mici, de marmură, care duceau jos, spre sala de bal. Respirând adânc, spuse cu voce tare:

— Semizeul Pan şi iubita lui, zeiţa Diana.

— Dumnezeu să aibă milă de capre, murmură Sebastian în timp ce pe scări îşi făcură apariţia un Blake radios şi o Devony care zâmbea afectat.

Vestitorii falşi rătăciră ca un pachet de cărţi de joc desperecheate. Câinele porni după ei, salivând în gulerul lui elisabetan. Old Fish îşi strânse coasa şi plecă, în căutare de noi victime. Sebastian se întrebă dacă fusese ideea Triciei sa îl îmbrace pe majordom ca pe Caron, spiritul sumbru care transporta morţii peste râul Styx, în Hades. *Chiar* i se potrivea. Când Tricia îi luă de braţe pe cei doi Blake şi îi conduse prin mulţimea impresionantă, spre Sebastian, suspiciunea lui că ajunsese în iad se adânci, devenind certitudine. Dădu pe gât un pahar de şampanie dintr-o singură înghiţitură.

Tricia îşi sfidase propria regulă, abandonând un costum grecesc pentru cel al unei fecioare medievale. Rochia ei de satin strălucea ca un rubin printre nuanţele palide de crem ale togilor şi ale robelor. Un con falnic era cocoţat în vârful perucii ei lucrate cu grijă. Sebastian urmărea cu un interes reînnoit vălul graţios care flutura lângă unul dintre felinare.

Blake tropăi spre el.

— Sebastian! Întotdeauna o plăcere, bătrâne.

Coarnele prinse în vârful perucii sale săltau cu entuziasm.

— Întotdeauna, murmură Sebastian, ducându-şi la buze mâna lui Devony.

Ea flutură din gene în vreme ce îl măsura cu privirea din cap până în picioare, apreciind croiala elegantă a pantalonilor lui scurţi, până la genunchi, volanele de dantelă de la încheieturi şi de la gât şi lipsa scandaloasă a unei măşti.

— Vai, Lord Kerr, în cine te-ai deghizat?

Buzele lui se strânseră într-un zâmbet subţire.

— Într-un englez.

Devony bătu din palme.

— Cât de inteligent!

Tricia privi îmbufnată. Prima lor ceartă reală fusese din cauza costumului lui – sau a lipsei acestuia.

— Al naibii de inteligent, răsună vocea moşierului. Un englez, spui. Nu m-aş fi gândit la asta. Îi luă mâna Triciei când orchestra începu o melodie nouă. Dansăm, milady? Zilele tale de libertate se vor sfârşi în curând. Zâmbi larg către Sebastian. După ziua de sâmbătă, voi avea de înfruntat un soţ gelos.

Obrazul lui Sebastian zvâcni din cauza efortului pe care îl făcea ca zâmbetul lui să nu se transforme într-o grimasă. Moşierul Blake o conduse pe Tricia în caruselul ameţitor al unui menuet, călcând pe frunze de dafin. Faldurile togii lui de pânză alunecau, cu fiecare tropăit, mai jos, peste burta lui păroasă.

Devony se întoarse spre Sebastian, aşteptând. El o prinse de umeri şi o răsuci spre sală.

— Uită-te acolo, Devony. Nu este acela Sir Ario, cu furca şi peruca verde? Nu vrei să o faci tu pe gazda în absenţa Triciei şi să dansezi cu el? Pare destul de trist. O împinse în direcţia şerifului, ignorând protestele ei bolborosite.

Singur, din nou, se rezemă de stâlpul de marmură cu un oftat de uşurare. Vârându-şi pumnii în buzunare, se rugă să se poată abţine şi să nu o lovească pe următoarea persoană care avea să-l felicite pentru nunta ce se apropia.

Ironia acelei nopţi nu fu irosită pe el. Întreaga lui viaţă visase să se afle într-o astfel de încăpere, înconjurat de un vârtej de freamăt şi lumină. Fusese atras de o astfel de muzică magnifică din clipa când o auzise pentru prima dată pe mama lui cântând, dar acum melodia viorilor era doar un vaiet strident. El învăţase prea târziu că poleiala nu era adevăratul aur şi că măştile aveau mai multă substanţă decât sufletele pe care le ascundeau.

Unde era Prudence? Probabil în dormitorul ei, cu nasul îngropat în vreo nenorocită de carte. Dăduse să iasă de trei ori din sala de bal pentru a pleca să o caute, dar Tricia tot apărea să-l târască la dans. Solicitările ei deveniseră mai insistente şi mai lacome de când el nu îi mai permisese accesul în dormitorul lui. După nuntă, nu aveau să mai rămână între ei uşi închise.

Cristale ca picăturile de rouă împodobeau candelabrele. Mii de lumânări aruncau diamante strălucitoare de lumină peste dansatori. Privirea lui Sebastian rătăci, fără ţel, în sus. Un tavan boltit încorona sala de bal, ca o boltă a raiului. Ochii lui urmăriră modelul delicat de caprifoi sculptat pe fiecare ornament. Ce diferenţă era între lemnul rece şi floarea adevărată, cu petale moi şi catifelate ca pielea lui Prudence!

Îşi dori să aibă elocinţa care s-o facă să înţeleagă. Dacă ar fi avut de ales, ar fi dus-o departe de Lindentree în seara aceea, ar fi găsit o căsuţă dărăpănată pe care ar fi umplut-o cu copiii lor. Nu le-ar fi trebuit nici bogăţie, nici titluri; nu ar fi avut nevoie de nimic altceva decât unul de altul. Dar el nu se căsătorea cu Tricia doar pentru avere. Se căsătorea cu Tricia din dorinţa de-a scăpa de D’Artan, înainte ca bunicul lui fanatic să îl transforme în genul de om care ar ucide o fată precum Prudence pentru simplul motiv că îi văzuse faţa. Nu mai rămăsese mult timp. Alegerea lui D’artan în Camera Comunelor fusese anunţată în ziarul *Observer* din Londra vinerea trecută. El avea să se întoarcă

de la Londra în mai puţin de o săptămână.

Când Sebastian avea să se întâlnească, în calitate de soţ al Triciei, cu bunicul lui, el urma să fie îndeajuns de bogat şi de puternic cât să-i râdă bătrânului în faţă. Îşi aduse aminte de o altă ocazie când îi răsese în faţă tatălui său şi îşi înăbuşise lacrimile de durere în timp ce loviturile se revărsau asupra lui, ştiind că îl întărâta pe tatăl său să-l omoare, însă fără a se sinchisi de asta.

Parfumul puternic al capetelor date cu pomadă se întindea prin aer precum nişte tentacule. Sebastian porni spre uşile de la terasă. Trebuia să scape, să găsească un loc unde să poată respira din nou. Tricia apăru ca prin minune lângă el.

— Îţi era dor de mine, iubire? Pan al nostru m-a învârtit de m-a zăpăcit. Degetele de la picioare au fost tare solicitate. O să-mi faci tu masaj mai târziu?

Înainte de a putea răspunde, fură înconjuraţi de un cerc de lingăi, cu cei doi Blake şi cu Sir Ario printre ei.

— Splendid bal, contesă!

— Remarcabilă şampanie!

— Prologul la o viaţă minunată împreună.

Cuvintele lor trecură pe lângă Sebastian ca o limbă străină. O privi pe Tricia cum îi întâmpina, încercând să-şi amintească un moment în care el găsise că era plăcută compania ei. Chiar nu era vina ei. Dacă el nu ar fi întâlnit-o vreodată pe Prudence, poate că ar fi găsit în continuare zâmbetul Triciei fermecător, nu stupid, sporovăială ei continuă ar fi considerat-o spirituală, nu superficială.

Old Fish apăru pe scări, savurându-şi rolul de mesager al sortii.

— *C...* Se opri, surprinzător, nemaigăsindu-şi cuvintele, şi se uită la silueta de lângă el.

— Creatura… Cupidon.

Sebastian bătu în retragere când răsună o voce nazală.

— Creatura? Ce fel de introducere este asta? Toţi ceilalţi nemernici ajung să fie zei şi semizei. Cum se face că eu trebuie să fiu o creatură?

Fish făcu un pas în spate, ferindu-se de legănarea periculoasă a săgeţii din mâna lui Cupidon. Faptul că o pictase în auriu nu reuşise să ascundă faptul că era o săgeată reală, cu vârful ascuţit letal. Tricia dădu drumul braţului lui Sebastian.

— Vai, dar e birjarul ăla obraznic al tău! Mi-a distrus balul. Ochii ei străluceau de bucurie. Va trebui să îi cer socoteală.

Ea îşi ridică uşor fustele şi se năpusti pe ringul de dans. Ochii curioşi ai invitaţilor o urmăriră cum îl întâmpina pe sălbaticul pe jumătate gol cu o mişcare din deget şi un pupic pe obraz. Jamie îşi ridică pânza care îi acoperea zona genitală şi merse ţanţoş după ea, cu pieptul osos scos în afară ca al unui măcăleandru şi cu părul neacoperit cu pudră, strălucind ca un apus de soare. Neliniştea îşi strângea ghearele în jurul gâtului lui Sebastian.

— Salut, stăpâne, spuse Jamie când ajunse lângă Sebastian.

Prefăcându-se că îi ciufuleşte părul, Sebastian îl prinse de ureche şi i-o răsuci cu putere.

— Şi cine crezi că eşti?

— L-aţi auzit pe bătrân. Eu sunt Cupidon, mesagerul dragostei.

Se uită pofticios la Devony. Ea chicoti, cu mâna la gură.

— Ştii foarte bine ce vreau să spun. Nu îmi imaginez ce crezi că faci…

Amândoi încremeniră când răsună vocea lui Sir Ario.

— Ştiu că l-am atins, Sir Marstan. Nu a mai fost un jaf de săptămâni. Ticălosul depravat – iertaţi-mă, doamnelor – s-a târât probabil într-o gaură, să moară. Cred, distinşi oameni, că am terminat cu Kirkpatrick, Cumplitul Bandit

Scoţian.

Jamie profită de neatenţia lui Sebastian ca să înceapă să danseze. Făcând cu ochiul, o târî pe Devony într-o ţopăială exuberantă care avea puţin de-a face cu valsul cântat de orchestră. Old Fish dădu să coboare treptele, hotărât să-l supravegheze pe drăcuşorul ăla obraznic.

Nu fu nimeni care să anunţe silueta singuratică apărută în capul scărilor. Dar nimeni nu trebuia să facă acest lucru. O servitoare ţipă şi scăpă tava. Devony Blake se prăbuşi pe podea într-un leşin drăguţ. Muzicienii se opriră. Dansatorii se împiedicară unul de altul când toate privirile se întoarseră spre scări.

Sebastian inspiră adânc. Făcu ochii mici când întâlni privirea de ametist a Cumplitului Bandit Scoţian Kirkpatrick, varianta feminină.

Capitolul 14

O tăcere mormântală se lăsase peste sala de bal. Arătarea de pe trepte ar fi putut apărea direct dintr-o foaie volantă bătută în cuie pe copaci peste tot în Northumberland. De la pantofii cu cataramă la tartanul prins cu curea, costumaţia era completă. Şosetele din tartan ale lui Sebastian erau întinse pe gambele ei zvelte. Patul din lemn al unui pistol ieşea din centura stacojie. Un murmur străbătu mulţimea, apoi vocea lui Blake explodă în timp ce îşi ridică fiica de pe podea:

— Ce costum splendid! Îmi doresc să mă fi gândit eu însumi la asta.

Murmurul se intensifică. Jamie începu să aplaude. I se alătură Blake, fluturând peruca lui Devony. Asemenea unor rozătoare, ceilalţi oaspeţi le urmară exemplul, până când încăperea fremătă de ropotul aplauzelor. Când întâlni

privirea lui Sebastian, Jamie se ascunse în spatele unei statui a omonimului său îngeresc.

Sebastian porni prin mulţime, hotărât şi cu un singur scop. Se opri cu o treaptă mai jos de Prudence şi îi prinse încheietura mâinii cu o forţă brutală.

— Mă invitata la dans, domnule?

Vocea ei îl atinse ca nişte aripi catifelate, dar tonul ei liniştitor avu efectul contrar asupra lui Sebastian. El se uită peste umăr, observând privirile curioase aţintite asupra lui. Nu îndrăzni să vorbească, aşa că se mulţumi să o tragă brusc în braţele sale.

Picioarele ei se depărtară de podea când el o ridică de pe treaptă, într-un cerc ameţitor. Orchestra falsă mai multe note, înainte de a se avânta pe acordurile vesele ale unui vals.

Lumina lumânărilor intensifica nuanţa părului lui Prudence spre culoarea vinului roşu. Buclele deşirate pe care Jamie le răsucise din părul ei încăpăţânat îi cădeau pe spate, însufleţite. Propria mască de mătase neagră a lui Sebastian îi mângâia obrajii fini, ca de alabastru. O şoaptă entuziasmată se auzi dinspre cei aflaţi mai aproape de ei şi se răspândi în sala de bal când mulţimea îşi dădu seama că partenera lui Lord Kerr era nu numai, în mod incontestabil, de sex feminin, ci şi extrem de atrăgătoare.

Câteva perechi de ochi alunecară spre Tricia. Încruntarea ei gânditoare se transformă repede într-un zâmbet orbitor. Sir Ario îşi freca degetele de bărbie, mijind ochii cu uimire, în timp ce urmărea perechea graţioasă de pe ring.

Chiar şi prin faldurile tartanului, Prudence simţea căldura intensă a degetelor lui Sebastian care-i atingeau spatele. O ţinea periculos de aproape, iar pistolul rece din centura o împungea în burtă.

Simţea răsuflarea lui caldă şi furioasă la urechea ei.

— Nu te-a învăţat Tricia regulile de etichetă? Nu ar

trebui să-ţi îndesi un pistol încărcat în indispensabili.

Ea zâmbi dulce.

— Nu sunt indispensabilii mei.

Erau la doar trei întoarceri de uşile de la terasă, atunci când Prudence simţi că cineva o trage de haină, făcând-o să se oprească brusc. Sir Ario stătea în spatele lor. Zâmbetul lui agreabil trimise furnicături pe şira spinării lui Prudence.

Sebastian murmură o scuză, dar privirea lui de oţel îi promise răzbunare lui Prudence. Apoi el plecă fără să arunce o privire înapoi, înaintând prin mulţime, zâmbind fermecător când luă un pahar de pe tava unei servitoare.

Sir Ario pipăi materialul.

— Uimitoare reproducere. Atât de autentică.

Prudence strânse materialul în jurul ei.

— Întotdeauna m-am priceput să lucrez cu acele. Un pliu aici, unul dincolo.

Ario scoase un lornion caraghios dintre faldurile togii sale şi analiză broşa de la umărul ei.

— Extrem de fascinant. Un filigran atât de delicat. E franţuzesc, ştii. Aş fi jurat că nu există decât unul ca acesta în toată Anglia.

Flirtul nu îi stătea în fire lui Prudence, dar se simţi obligată să încerce. Îşi trase haina dintre degetele lui, zâmbind veselă.

— Imaginaţia, Sir Ario. Trebuie doar să-ţi foloseşti imaginaţia.

Privirea lui tăioasă nu îi alină temerile lui Prudence.

— Oh, mi-o folosesc, Prudence. Mi-o folosesc.

Gânguritul ascuţit al râsului lui Devony rupse tăcerea ciudată dintre ei. Prudence se uită peste umăr şi văzu capul lui Sebastian înclinat aproape de al lui Devony, degetele lui graţioase întinse peste umărul ei gol. Tricia veni repede spre el alături de un alt oaspete.

Prudence nu mai putea îndura privirea iscoditoare a

lui Ario. Nu ar fi trebuit să se lase convinsă de Jamie să facă această nebunie. Întreaga şarada fusese un joc nebunesc. Iar ea era cea nebună.

Îşi atinse o tâmplă cu degetele.

— Îmi zvâcneşte capul. Trebuie să vă rog să mă scuzaţi.

Se strecură printr-un grup de oameni care pălăvrăgeau, muze frumos îmbrăcate, rugându-se să poată traversa sala de bal şi să iasă pe uşi fără a fi oprită. Cu toate acestea, nu se putu abţine să arunce o ultimă privire spre silueta elegantă a lui Sebastian la fel cum nu-şi putea opri respiraţia. Vederea lui o făcu să tresară şi să rămână neclintită.

Postura lui era rigidă, sprâncenele – împreunate într-o linie ameninţătoare. Dar expresia îmbufnată a gurii lui o avertiză că furia pe care ea i-o provocase era o simplă umbră a ceea ce simţea acum. Prudence era uimită că nimeni din jurul lui nu părea conştient de frământările lui. Un tril de râsete se înălţă şi dispăru. Harpistul începu o melodie mângâietoare în gingăşia ei funebră. Tricia se agăţă de braţul lui Sebastian. Şi Prudence ştia destule despre praful de puşcă pentru a-şi da seama că, dacă cineva lovea o cremene lângă el, avea să facă implozie, lăsând doar o grămadă de cenuşă mocnită pe plăcile de marmură.

Se apropie.

— … Şi, domnule viconte, spuse Tricia, acesta este viitorul meu soţ, Sebastian Kerr. Poate vă întoarceţi pentru nunta de sâmbătă.

O voce sofisticată, cu accent franţuzesc, făcu puful de pe ceafa lui Prudence să se ridice.

— Nu am ştiut că te-ai logodit, draga mea. Ce surpriză!

— Noaptea pare să fie plină de surprize, comentă Sebastian.

Prudence privi peste umărul lui Sebastian şi îşi dădu seama că se înşelase. Mai *era* cineva conştient de emoţiile clocotitoare ale lui Sebastian. Fie nu se pricepea ea la oameni, fie privirea înceţoşată a vicontelui lucea de o bucurie înăbuşită.

Bătrânul îşi ţuguie buzele subţiri într-un rânjet uimit, făcând semn spre sala de bal, fluturând din degetele lui elegante.

— Călătoream prin vecinătate în drumul meu de la Londra. N-aş fi dat buzna dacă aş fi ştiut că e un bal organizat de contesă. Arătă spre pantalonii lui scurţi, impecabili, şi spre redingotă. Mă tem că nu sunt îmbrăcat corespunzător pentru o astfel de sărbătoare.

— Păcat, spuse Sebastian. Ai fi fost un Cerber admirabil.

Tricia atinse uşor cu vârfurile degetelor buzele ei de rubin.

— Era unul dintre fiii lui Zeus?

Prudence vorbi fără să gândească.

— Cerberul a fost câinele cu trei capete care păzea porţile iadului. Ori de câte ori cineva intra în Hades, câinele se linguşea pe lângă el, dar, dacă cineva încerca să plece, el îl devora…

Vocea i se stinse, fiind deodată conştientă că privirile tuturor erau aţintite asupra ei. În privirea furioasă a lui Sebastian apăru un semn firav de mândrie ezitantă.

Tricia îi respinse vorbele cu un cloncănit mustrător.

— Pfu! Cine ar vrea să fie costumat în câine? Îl avem pe Boris pentru asta. Ştiai, Sebastian, că l-am întâlnit pe vicontele D’Artan în timpul şederii mele la Paris? Asta a fost înainte ca acei ţărani neobrăzaţi să-i confişte averea. Eram încă măritată cu Pierre la momentul respectiv.

— Cu Raynaud, o corectă Prudence pe mătuşa ei. „Doar Tricia ar echivala revoluţia instabilă din Franţa cu manierele proaste”, se gândi ea.

Privirea vicontelui era încă aţintită asupra ei, şi adâncimea lor cenuşie, lipsită de strălucire, o nelinişti pe Prudence. El îi găsi mâna între faldurile tartanului şi i-o ridică. Buzele lui erau surprinzător de calde, dar ea îşi înăbuşi un fior.

— Nepoata mea, domnişoara Prudence Walker, spuse Tricia, cu întârziere.

Vicontele se uită la ea ca şi cum ar fi fost hipnotizat.

— Sunt fermecat. Am avut plăcerea de a participa cândva la una dintre expoziţiile tatălui tău, în Londra. Omul acela era un geniu.

— Aşa am crezut şi eu.

Prudence îşi retrase mâna, împotrivindu-se nevoii de a se şterge cu kiltul.

— Am fost fascinat de munca lui cu substanţele explozive, continuă vicontele. Eu am avut odată un laborator în Varennes, şi mă consider un soi de chimist.

Tricia îşi trecu un braţ pe după al lui.

— Gloata aceea îngrozitoare l-a forţat pe bietul viconte să-şi părăsească ţara. I-a incendiat toate proprietăţile.

— Cât de regretabil, murmură Prudence.

El ridică din umeri.

— *C’est la vie.* Conaţionalii tăi au fost mai mult decât binevoitori cu mine. Tocmai m-am întors de la Londra, după ce am acceptat un loc în Camera Comunelor. Aş fi încântat să te chem săptămâna viitoare pentru a discuta despre munca tatălui tău.

— Dacă aţi călătorit în ultima vreme, spuse Sebastian cu răceală, nu am vrea să vă reţinem.

Vicontele făcu o reverenţă elegantă în faţa lui Prudence, înainte de a întâlni privirea lui Sebastian. Nădăjduiesc că ne vom întâlni din nou. Foarte curând.

— Spune-mi, viconte, zise Tricia, captându-i, invidioasă, din nou atenţia, e adevărat că nu se serveşte

deloc ceai în acele închisori cumplite ale voastre? Mă cutremur când mă gândesc cât de mult suferă Mărie şi Louis. Simt o pereche încântătoare. Pierre m-a dus să-i vizitez o dată. Începu să-l tragă deoparte. Sau o fi fost Raoul?

Vicontele răspunse cu un murmur mătăsos, în timp ce dispăreau în mulţime. Prudence se întoarse spre Sebastian. Întrebarea îi muri pe buze când privirea lui de gheaţă o măsură de la broşă până la ciorapi.

— Cred că îmi datorezi un dans, domnişoară Walker. Şi o explicaţie.

Înainte ca ea să poată protesta, el o luă din nou în braţe.

Prudence simţea fiecare mişcare a muşchilor lui în timp ce o învârtea într-un cerc tot mai amplu. Ochii lui cenuşii se transformaseră de la cenuşă mocnită la oţel topit. Nu îşi imaginase niciodată că un bărbat putea fi atât de atrăgător şi atât de înclinat să ucidă, în acelaşi timp. Îşi dădu capul pe spate, străduindu-se să-şi recapete răsuflarea în timp ce siluetele neclare, costumate, se estompau, devenind o ceaţă lăptoasă. Nu îşi mai putea da seama care zei erau reali şi care din marmură. Toţi aveau aceeaşi expresie vicleană, ca o Hera lacomă, aşteptând un Zeus atotputernic să o alunge de pe muntele Olimp.

Degetele lui Prudence abia atinseră podeaua când Sebastian o conduse, dansând, afară pe uşi, spre terasa cu dale de piatră.

Ea se clătină când el îi dădu drumul, brusc, apoi urletele lui spulberară noaptea.

— Oh, fătucă, nu ai pic de creier în bietul tău cap nebun?

Ea îi răspunse clipind nedumerită:

— Poftim?

— Am spus, oh, fătucă, nu ai pic de…

Se întoarse cu spatele la ea, încleştându-şi mâinile de

balustrada de piatră într-o luptă evidentă de a-şi stăpâni accesul de furie şi de a vorbi coerent.

După lumina strălucitoare a sălii de bal, terasa îi învălui într-un întuneric rece. Muzica şi râsetele păreau doar un ecou fragil. Fântâna din partea de jos a scărilor scotea un clinchet melodios. După un minut, Prudence vorbi, cu voce meditativă:

— Mi-am dat seama, Sebastian, că nu te-am văzut niciodată cu adevărat furios.

El se întoarse.

— Nu sunt considerat cumplit, zise el, întărindu-şi ideea cu fiecare cuvânt, pentru că sunt un partener priceput la jocul de whist.

Prudence atinse cu spatele balustrada opusă. Înghiţi în sec.

— Poate că e vorba de talentul tău la…

I se tăie răsuflarea când el smuci pistolul din centura ei, apoi ridică braţele, uitând că nu era încărcat.

Sebastian verifică arma cu pricepere.

— Contrar a ceea ce poate ţi-a spus dragul de şerif, nu-mi place să ucid femei neînarmate. Îi aruncă o privire pe sub gene. Oricât de mare ar fi tentaţia.

Prudence îşi coborî braţele, simţindu-se ca o netoată. El îi înapoie pistolul.

— Se potriveşte foarte bine cu costumaţia ta.

Ea se întoarse şi puse pistolul pe balustradă, disperată să scape de privirea lui acuzatoare. Judecase greşit. Sebastian nu era supărat. Era furios.

— Aş vrea să ştii un singur lucru, domnişoară Walker.

Prinse balustrada de o parte şi de alta a ei, blocându-i, în mod eficient, orice încercare de evadare. Nu o atinse.

— Mă ameninţi? Ea se forţă să ridice uşor din umeri, amintindu-şi de sfatul lui Jamie. Duplicitatea şi adevărul spus doar pe jumătate nu îi stăteau în fire. Asta nu ar fi înţelept, nu-i aşa?

— Nu în cazul în care ai crezut că eşti în siguranţă cu mine.

Prudence îşi adună curajul şi se întoarse cu faţa spre el.

— Sunt în siguranţă cu tine, Sebastian?

Corpul lui suplu emana căldură. Prudence simţea cum furia care îi încordase muşchii i se domolea treptat, devenind ceva mai delicat şi mult mai periculos. Briza nopţii îi flutură părul, desfăcând mirosul de iasomie din şuviţele libere.

Nările lui Sebastian se dilatară. Trecu cu un deget peste volanul de dantelă la gât.

— Ai asortat tartanul meu destul de frumos.

Tonul lui mătăsos o hipnotiză, şi complimentul îşi făcu şi mai bine efectul când el îşi înclină capul în jos. Căldura respiraţiei lor se amestecă înainte ca gura lui să o atingă pe a ei. Limba lui trasă conturul buzelor ei, apoi se adânci spre interior, cu o apăsare tentantă. Îi strânse cu degetele haina în timp ce presiunea constantă şi persistentă a gurii lui asupra ei o făcu să încremenească. Buzele lui se mişcară de-a lungul obrazului ei până la ureche, fiecare sărut fiind o entitate separată, dur şi delicat precum şoaptele lui morocănoase.

— În zona muntoasă a Scoţiei, faptul că o femeie poartă tartanul unui bărbat înseamnă un singur lucru. Că ea este a lui.

Gura lui se lipi de a ei cu o căldură proaspătă. Dinţii lui îi prinseră buzele în timp ce limba lui căuta misterele ca de miere ale gurii ei. Cuprinzându-i mijlocul cu braţul, o trase lângă el, frecându-şi pieptul de al ei. Gemu simţind sânii ei moi, liberi. Prea târziu, Prudence îşi aminti că el ştia toate secretele acelei ţinute.

Când mâna lui alunecă sub tartan şi între nasturii de la propria cămaşă, nu găsi niciun corset sau corsaj care să separe degetele lui curioase de curba plină de viaţă a

pieptului ei. Prinse mugurul dureros al sfârcului ei între degetul mare şi arătător, tachinându-l cu o abilitate care atrase un geamăt din adâncul gâtului ei.

Picioarele ei ameninţară să se înmoaie, dar, cu o înclinare periculoasă, Sebastian fu acolo, palma lui emanând o căldură mistuitoare pe pielea scandalos de goală din spatele genunchiului ei. Mâna lui începu o ascensiune înnebunitoare spre coapsă, împingând kiltul şi mai sus, apoi strecurându-se dedesubt. Pulsul ei tună un avertisment când ea recunoscu, pentru prima dată, înţelepciunea de a purta ciorapi şi jartiere, cămăşuţe şi jupoane. Degetele lui Sebastian mângâiară carnea sensibilă, tremurândă, a coapsei ei interioare, mişcându-se, inevitabil, spre materialul uzat al indispensabililor.

Cu un şoc înspăimântător, Prudence îşi dădu seama că ea chiar îşi dorea ca el să o atingă în locul acela. Când devenise aşa depravată? Dar ruşinea ei se topi în căldura primitoare a sărutului lui. Prudence îşi trecu mâinile pe după gâtul lui puternic, simţind cum înghiţea în sec în timp ce degetele lui îşi continuară căutarea înfometată.

El o prinse cu palma, frecând orbeşte moliciunea de sub indispensabili. Ea îşi lăsă capul pe spate, înăbuşindu-şi un gâfâit când degetul lui o atinse într-o mângâiere voită, declanşând o explozie cutremurătoare. Îşi simţi corpul deschizându-se ca o floare, acoperită de rouă unui gol dureros pe care nu îndrăznise niciodată să îl recunoască. Îşi contopi corpul cu al lui, apăsându-şi buzele de zvâcnirea încântătoare a pulsului la gâtul lui.

Dintr-odată, mâna lui se potoli. Sebastian îi prinse părul şi o forţă să se uite la el. Cu vederea înceţoşată de dorinţă, ea îi zâmbi neîncrezătoare.

O furie întunecată îi umbri privirea. Zâmbetul ei dispăru. Ce făcuse de-l mâniase în asemenea hal? Ace glaciale de ruşine îi înţepară tot corpul. Comportamentul ei de femeie depravată îl dezgustase, probabil. Cum putuse fi

atât de proastă? Îşi coborî privirea, recunoscătoare pentru masca pe care o purta, atunci când căldura stânjenelii îi coloră obrajii.

Mârâind, el îşi adânci dinţii în buza ei de jos. Ea se cutremură lângă el, aşteptându-se la durere, dar găsind doar plăcere. Ceva la strânsoarea lui se schimbase – era acum fermă şi neobosită, ca pasiunea întunecată care izbucnise între ei. Braţul lui alunecă mai jos, pe spate, mâna lui mângâindu-i fesele, în timp ce gura lui o devasta pe a ei cu o căldură intensă. Genunchii lui alunecară între ai ei, depărtându-i picioarele şi ridicând-o pe balustradă dintr-o singură mişcare lină, fluidă. O trase înspre el, luând-o în braţe în timp ce palma lui fu înlocuită de o duritate mai lacomă care freca faldurile moi ale materialului dintre picioarele ei.

Ea încercă să se retragă de lângă el, în vreme ce o teamă mai profundă decât aceea de a fi descoperită astfel şi mai puternică decât firele fragile ale dorinţei îi pulsa, frenetic, în abdomen.

Îşi întoarse faţa într-o parte.

— Sebastian, te rog, nu… Nu pot…

El îi prinse bărbia între două degete şi îi înclină capul pe spate, în lumina difuză, trăsăturile lui păreau aspre. Genele lui se lăsară rapid, nu înainte însă ca ea să zărească fiara scoţiană înfometată ascunsă sub firava aparenţă a bunelor maniere. O cuprinse o groază iraţională.

Prudence îl împinse în piept, aproape leşinând de teama că el i-ar putea scoate indispensabilii şi ar putea-o poseda chiar acolo, pe terasă. Cum îndrăznea să îl condamne pentru că îşi lua ceea ce ea îi oferise pe negândite? Autodispreţul pentru propria abandonare ruşinoasă îi spori panica.

— Lasă-mă să plec!

El îi prinse încheieturile într-una din palmele sale mari. Privirea lui o ului. Era acolo durere, o durere care

bântuia scobiturile obrajilor şi îi adâncea şanţurile din jurul gurii lui frumoase. O durere de o intensitate atât de tăcută, încât o altă durere pe măsura acesteia se deschise adânc în inima ei. Îşi lăsă jos pumnii şi rămase neclintită.

— Ce ai decis? întrebă el. Vocea lui părea surprinzător de rece şi de detaşată. Eşti în siguranţă cu mine?

Ea înclină capul. Masca îi absorbi prima lacrimă. Respiraţia lui caldă îi atinse urechea.

— Nu porni muzica, Prudence, dacă nu vrei să dansezi.

Lumina care se revărsa dinspre uşa de la terasă se estompă.

— Sebastian? Eşti acolo? strigă Tricia, ezitând.

El îi dădu drumul lui Prudence şi se mută la câţiva metri depărtare. Urmele degetelor lui îi rămaseră agăţate de încheieturi, ca nişte brăţări de gheaţă. Ea se lăsă jos de pe balustrada de piatră şi îşi netezi kiltul cu degete tremurătoare. Stătuseră în umbră, dar nu aveau cum să ştie de cât timp era Tricia acolo.

Sebastian privi în gol, spre grădină, cu ochii întunecaţi ca noaptea.

— Sunt aici, iubire. Ce este?

Fusta Triciei mătura dalele în timp ce se îndrepta ţanţoşă spre el. Îşi trecu braţul pe după al lui.

— Poţi să vii înăuntru, dragă? Oaspeţii se plictisesc.

— Desigur. O sărută uşor pe tâmplă, dar privirea lui trecu dincolo de ea, spre Prudence. Orice pentru tine.

Merseră înapoi spre uşă, apoi se opriră acolo, scăldaţi într-un baltă aurie de lumină. Sebastian se aplecă, cu o eleganţă intenţionată şi îi dădu Triciei un sărut tandru pe buze. Mâinile lui Prudence se încleştară pe balustradă. Când porniră spre sala de bal, Tricia se uită înapoi, observând-o, pentru prima dată, pe nepoata ei, rămasă pe terasă. Prudence se întrebă ce scânteia în ochii mătuşii sale: triumful sau suspiciunea…

Ea îşi ascunse pistolul în centură şi îi urmă înăuntru, ştiind că nu îşi putea permite să izbucnească în suspine, aşa cum îşi dorea să facă. Îşi prinse buza de jos între dinţi. Îşi simţea gura umflată. Se rugă ca semnele asaltului pasional al lui Sebastian să nu fie atât de evidente pentru alţii cum le simţea ea.

Se strecură prin mulţime şi afară din sala de bal, cu capul zvâcnindu-i dureros. Uşile poleite se închiseră în urma ei, estompând muzica până la un murmur.

Zvâcnirea dureroasă se intensifică, devenind pătrunzătoare când Jamie apăru dintr-un alcov ascuns de perdele, mânuindu-şi săgeata ca un heruvim demonic.

— Felicitări, fătucă! Bravo, cu adevărat, bravo! Aş spune că i-ai atras atenţia.

Ea nu se opri din mers.

— Cu siguranţă i-am atras atenţia. Mă dispreţuieşte.

Expresia lui Jamie se întunecă, apoi chipul i se lumină.

— Nu pune la inimă, fătucă. Mama şi tatăl meu s-au urât ani la rând. Şi uite cât de grozav am ajuns eu.

Ea continuă să meargă spre scări, iar el o strigă:

— E un bărbat afară într-o trăsură pretenţioasă care întreabă de fata lui Livingston Walker. Se poate ca aia să fii tu?

Prudence se opri, cu umerii căzuţi. „Nu acum”, se gândi ea. „Nu în seara asta.” Nu mai avea pic de stimă de sine. Nu ar fi suportat să discute despre compuşi de argint şi salpetru cu un inventator înverşunat.

În momentul acela, nu-i păsa dacă se aruncau toţi în aer, în frunte cu misteriosul viconte francez. Se întoarse la Jamie şi îşi îndreptă spatele.

— Spune-i că nu sunt aici. Spune-i că am emigrat în Pomerania. Spune-i că am murit.

Jamie se scărpină în cap cu săgeata.

— Vrei să-l fac să plece?

— Da, Jamie, zise ea ajunsă la limita răbdării. Cât mai

departe posibil.

Nu-i observă zâmbetul vesel în timp ce îşi fixă săgeata în arc şi ieşi, ţopăind, pe uşă. Prudence îşi scoase masca în timp ce urca treptele. Îşi frecă obrazul de bucata aceea de mătase, auzind, din nou, şoapta răguşită a lui Sebastian, în semn de avertizare: „Nu porni muzica, Prudence, dacă nu vrei să dansezi”. Muzica din sala de bal se ridică de-a lungul scărilor, melodia obsedantă a unui cântec început prea târziu. Când Prudence mototoli mătasea în pumn, trăsăturile ei delicate se înăspriră, devenind ele însele o mască.

*

Sebastian stătea în întuneric la fereastra bibliotecii, ascultând sunetul estompat al pietrişului când ultima trăsură cu petrecăreţi plecă de la Lindentree. Nările îi zvâcniră când inspiră cu nesaţ aroma bogată a pajiştii de dincolo de fereastră. Ca un animal care adulmeca libertatea, îşi dorea să iasă prin fereastra deschisă, să fugă de bărbatul care fusese, de bărbatul care avea să devină. Dar nu putea scăpa de bărbatul care era. Sângele lui Brendan Kerr curgea prin venele lui ca o otravă. Închise ochii să nu mai vadă licărirea batjocoritoare a licuricilor, simţind, din nou, înfierarea pumnilor lui Prudence pe pieptul lui.

El intenţionase doar să-i dea o lecţie, să-i arate că el nu era Sir Ario Tugbert cel amabil, cu care să cocheteze. Care puteau fi efectele neplăcute ale unui sărut furat? Cât l-ar putea costa câteva mângâieri leneşe? Dar costul fusese mai mare decât anticipase.

Deschise ochii. Îşi înfipse degetele în cadrul ferestrei, amintindu-şi căldura zâmbetului ei prostesc, melancolic, mângâierea iubitoare a mâinilor ei pe gâtul lui. Onestitatea dureroasă a iubirii ei dezlănţuise un val sălbatic de dorinţă

în el, o agonie tot mai puternică a poftei, care se învecina cu nebunia.

O speriase. Când se uitase la ea şi îi văzuse pupilele dilatate de frică, când îi simţise mâinile împingându-l la o parte, avusese senzaţia că se îndepărta, că se retrăgea în locul acela tăcut, liniştit, unde se dusese odată să scape de zbieretele distrugătoare ale tatălui lui şi de loviturile de pumn care se abăteau ritmic asupra trupului mamei lui. „Dă-mi drumul”, îl implorase Prudence. Sebastian clătină din cap pentru a scăpa de ecoul care-l bântuia.

Tatăl lui nu îi dăduse drumul mamei sale. Nu îi dăduse drumul când ea îl împinsese de lângă ea, nici când implorase şi nici când ţipase. Doar când ea se urcase pe fereastra turnului de la castelul Dunkirk, însărcinată cu al doilea copil al lor, Brendan Kerr fusese nevoit să îi dea drumul. El încercase să o prindă, se aruncase peste marginea turnului, străduindu-se să-i prindă, disperat, fustele. Dar copilul din burta ei îi dăduse curaj. Îşi desfăcuse braţele şi păşise în lumina soarelui, dispărând pentru totdeauna în abisul năpădit de buruieni de sub Dunkirk.

Sebastian încă vedea pacea întipărită pe chipul ei în acel moment, în timp ce razele soarelui se strecurau prin părul ei. El îşi strânsese genunchii la piept într-un colţ al turnului, cu lacrimile curgându-i pe obraji, şi îşi urâse mama pentru că zburase spre libertate şi îl lăsase în urmă.

Sebastian oftă şi îşi ciufuli părul. Nu îşi putea permite să redeschidă răni vechi. Avea griji mai actuale – cum ar fi motivul pentru care D’Artan se întorsese mai devreme de la Londra.

Nu-i venea sa creadă că bătrânul viclean îndrăznise să vină la Lindentree. Acum, că aflase de planul lui Sebastian de-a se căsători, amândoi ştiau că următoarea lor întâlnire avea să fie şi ultima. D’artan avea să stea supărat o vreme, dar Sebastian se ruga ca numirea în Casa Comunelor să

atenueze o parte din impactul gestului lui. D'Artan urma să aibă o pensie rezonabilă, să-şi facă intrarea proprie în societatea londoneză. Nu urma să mai aibă nevoie de nepotul lui – nici pentru bani şi nici pentru secrete. Se putea ocupa de unul singur să elibereze Franţa şi să arunce în aer Anglia.

Sebastian spera să poată avea o despărţire amiabilă. Bănuia că lui D'Artan îi era drag de el, în felul său pompos.

Singura grijă a lui Sebastian avea legătură acum cu Prudence. Maxilarul i se încleştă când îşi aduse aminte de privirea rapace a bunicului său în clipa când o văzuse. Bătrânul îşi dăduse seama că ea era fata din coliba arendaşului. Sebastian îşi reaminti că, peste două zile, urma să fie îndeajuns de puternic cât să o poată proteja. Ca nepoată săracă a unei contese aiurite, ea era vulnerabilă la maşinaţiunile lui D'Artan. Dar, când el avea să fie stăpân la Lindentree, avea să se asigure că o dispariţie sau un accident în care să fie implicată nepoata *lui* nu ar trece neobservat de rege.

Oftând, Sebastian închise fereastra. Gândul că avea să o poată proteja pe Prudence nu îi dădu pacea pe care o căuta. Urcă treptele cu paşii grei. De când venise la Lindentree, somnul lui fusese, din fericire, fără coşmaruri, dar se temea că în seara aceea lucrurile aveau să stea diferit. Oprindu-se în faţa camerei lui Prudence, atinse uşa lustruită, din stejar, ca şi cum ar fi putut ajunge cumva, prin lemnul rece, la căldura blândă a îmbrăţişării ei. Se putea oare încrede în el însuşi că nu avea să deschidă uşa ei, că nu avea să-i acopere buzele cu gura lui ca să-i înăbuşe protestele şi nu avea să se afunde în trupul ei tânăr, delicat? Îşi încleştă pumnii şi grăbi pasul pe coridorul întunecat.

Când porni pe după colţ, în intimitatea binecuvântată a aripii de vest, văzu că uşa camerei lui era întredeschisă. Strălucirea delicată a unei singure lumânări se strecura pe

coridor. El înjură în şoaptă, căci nu avea dispoziţia necesară pentru a se opune avansurilor Triciei.

Deschise uşa şi rămase cu gura căscată văzând persoana din faţa lui. Nu era Tricia, ci Prudence, care stătea pe scaunul lui.

Trase carafa de cristal pe care o ţinea între picioare.

— Bună seara, Domnule Cumplit. Ai vrea un strop de coniac?

Capitolul 15

Sebastian nu ar fi putut arăta mai şocat nici dacă ea i-ar fi suflat un nor de fum de trabuc în faţă, se gândi Prudence. În alte circumstanţe, poate i s-ar fi părut o situaţie comică. În vreme ce el continua să se holbeze la ea, ea puse mâna pe carafă. Cristalul lipit de degetele ei delicate. Sebastian dădu să închidă uşa, apoi o propti să rămână deschisă, după care se hotărî să o închidă. Se învârti în jurul ei, ca şi cum ar fi fost o fiară sălbatică, faţă de care trebuia să manifeste prudenţă maximă. Ea înclină capul. Îşi periase buclele dezlănţuite, şi acestea arătau acum ca o mantie grea pe umerii ei. Sebastian făcu semn cu degetul spre carafa goală pe jumătate.

— Ai băut tu atât de mult?

Ea ridică din umeri în semn de scuză.

— Am lovit-o cu piciorul, din greşeală, când te-am auzit venind. Mă tem că Old Fish va fi nemulţumit.

El se uită, cu o uşurare evidentă, la cercul întunecat de lângă scaunul ei. Ea ridică sticla şi o duse la buze să ia o înghiţitură nervoasă, dar el i-o smulse din mâini.

— Trebuie să bei coniac pentru a prinde putere să discuţi cu mine?

— Nu am venit aici pentru a discuta cu tine.

El scoase un zgomot ciudat, ca şi cum gâtul i se uscase brusc. Ea arătă cu degetul la hainele împăturite frumos şi lăsate pe biroul din lemn.

— Am venit să-ţi înapoiez tartanul.

Sebastian se întoarse cu spatele la ea şi trase o înghiţitură de coniac înainte de a pune carafa pe poliţa şemineului. I se adresă uitându-se la suportul pentru lemne:

— Te-ai întrebat vreodată ce s-ar putea întâmpla dacă Tricia te-ar găsi aici?

— Nu mă va găsi.

El se întoarse, uitându-se suspicios la ea.

— Cum de poţi fi sigură?

Ea clipi peste marginea ochelarilor.

— Tricia are obiceiul să-şi pună laudanum în lichiorul de palmier pe care îl bea în fiecare noapte. Mi-am asumat libertatea de a adăuga câteva picături în plus.

El îşi lăsă capul pe spate, cu un strigăt îndurerat de râs.

— Ai fi o doamnă bandit nemaipomenită.

— Mai bună decât tine. Nu aş fi împuşcată şi nu aş cădea de pe cal tot timpul. Ar trebui să te gândeşti serios la o altă modalitate de a-ţi câştiga traiul.

— M-am gândit. Voi fi soţul unei contese bogate.

Ea îşi plecă privirea şi îşi trase cămaşa de noapte peste genunchi. Oftă.

— Stai aici ca un îngeraş şi-mi spui că ţi-ai otrăvit mătuşa. Mă tem că nu te pot ajuta să ascunzi corpul. Crima nu e punctul meu forte.

Ea îi aruncă o privire rănită.

— Nici a mea. Ştii că nu i-aş face niciodată rău Triciei. Se uită într-o parte, incapabilă să-i întâlnească privirea. Nu în mod deliberat, oricum.

El îngenunche în faţa ei, acoperindu-i mâinile cu ale lui. Ea îşi cuprinse genunchii ca şi nu-i lase să tremure.

— Prudence, vreau să asculţi cu foarte mare atenţie. Eu nu sunt un om de treabă. Sunt un criminal condamnabil şi un ticălos duplicitar. Mi-aş vinde proverbiala bunică pentru o şansă la o femeie cu titlu. E posibil ca izbucnirile mele nefireşti de moralitate şi de autocontrol în ceea ce te priveşte să dispară în orice moment, cu consecinţe grave şi cumplite.

Îi ridică bărbia, oferindu-i unul dintre cele mai frumoase zâmbete ale lui.

— Mă asculţi?

Ea reuşi să încuviinţeze slab din cap şi să zâmbească în loc de răspuns.

— Foarte bine.

Sebastian se ridică şi deschise cu putere uşa. Aceasta se izbi de peretele opus.

— Atunci ieşi naibii din dormitorul meu!

Prudence sări cât colo. Se ridică, dureros de conştientă că privirea lui o urmărea atent în timp ce ea mergea uşor spre uşă. Nu purta capot. Inul moale al cămăşii ei de noapte îi atingea pielea ca nişte aripi de zână. Îmbrăcămintea aceea modestă o proteja de la gât până la încheietura mâinii şi la gleznă, dar nu putea opri invazia sâcâitoare a umbrelor şi a luminii lumânărilor.

Ea întinse mâna pe după Sebastian şi închise uşa. Partea de sus a capului ei se atinse de bărbia lui. Auzi respiraţia lui rapidă, controlată. Sebastian se îndepărtă de ea cu paşi mari, desfăcându-şi eşarfa. Râse încordat.

— Pentru o fată deşteaptă, faci nişte alegeri foarte ciudate. Vii într-un colţ izolat al casei. Droghezi singura persoană care e suficient de aproape ca să te poată auzi ţipând. Te-ai gândit vreodată că, deşi tu alegi să pleci, eu te-aş putea ţine aici?

— Nu mă tem de tine.

Sebastian se răsuci pe călcâie, dându-şi jos haina.

— Atunci, eşti naivă. Nu aş fi primul bărbat libidinos

care să profite de o femeie aflată în îngrijirea altcuiva, nici măcar în rândul nobilimii voastre arogante.

Prudence se aplecă să-i ridice eşarfa şi i-o împături cu grijă.

— Încerci să mă convingi pe mine sau pe tine?

— Nu sunt sigur. Dar cel mai bine ar fi să pleci înainte să reuşesc.

Cu un aer relaxat, ea se aşeză din nou pe scaun. Sebastian îşi smulse legăturile de la cămaşă. Ca mângâierea curioasă a unei iubite, lumina pâlpâitoare a lumânării găsi aurul împrăştiat peste muşchii lui netezi de pe piept. Lui Prudence i se uscă gura şi îşi împinse ochelarii pe nas.

El se holbă neputincios la ea, de parcă s-ar fi aşteptat ca ea să fi dispărut. Trecându-şi o mână prin păr, Sebastian îşi eliberă coama ca de leu din coada de satin. Expresia lui era atât de sălbatică, încât ea se aştepta să înceapă să turuie cu accentul lui neinteligibil sau să sară pe ea cu un strigăt de luptă scoţian. A doua variantă putea veni ca o uşurare. Cel puţin astfel avea să ştie în ce relaţii erau.

— Tot ce încerc să spun, fătucă, zise el, tonul lui blând făcându-i lui Prudence pielea ca de găină pe braţe, este că tu nu mă cunoşti cu adevărat.

Ea îi susţinu privirea cu calm. Când vorbi, vocea ei părea atât de monotonă, încât, la fel de bine, ar fi putut trece în revistă o formulă chimică mai degrabă decât o viaţă.

— Ai fugit din zona muntoasă a Scoţiei la vârsta de treisprezece ani, înainte ca Killian MacKay să te poată alunga din castelul tatălui tău. Primul lucru pe care l-ai furat a fost o bucată de brânză, pentru că ţi-era foame. Când el se lăsă pe marginea patului, ea continuă: Nu ai fost un bandit mai priceput atunci decât eşti acum. Ai fost prins şi azvârlit în închisoare, pentru a fi spânzurat. O rudă a mamei tale te-a găsit, a aranjat să fii eliberat şi te-a dus în

Franţa. Te-a curăţat de păduchi, te-a lăsat să faci prima ta baie adevărată şi ţi-a dat o educaţie succintă, dar temeinică. Se opri. Cum mă descurc?

— Minunat, spuse el. Te rog, continuă.

— Te-ai întors în Scoţia câţiva ani mai târziu, mai în vârstă şi mai înţelept, şi ţi-ai început activitatea remarcabilă drept Kirkpatrick, Cumplitul Bandit Scoţian, răspândind teroarea şi haosul de-a lungul frontierei scoţiene, complotând şi visând la ziua în care ai putea reveni în Scoţia pentru a te răzbuna pe ticălosul de MacKay.

— Ai grijă. Dai în melodramă.

— Îmi pare rău. Este o slăbiciune de-a mea.

— Am observat. După cum e o slăbiciune şi să te vâri în situaţii pentru care eşti nepregătită.

Prudence simţi că îşi pierde calmul.

— După balul din seara asta, am simţit că nu am nimic de pierdut.

Sebastian se dădu jos din pat cu o graţie ca de felină. Ea rezistă tentaţiei de a se întoarce când el dădu ocol scaunului pe care stătea ea. Degetele lui elegante o prinseră de bărbie, din spate, şi îi înclinară capul spre el.

— Tu, draga mea, poţi pierde totul.

Li atinse buzele într-o mângâiere scurtă. Prudence tremura când el îi dădu drumul. Simţi furnicături în cap şi îşi dădu seama, cu uimire, că el îi peria părul. El trase peria în sus, ridicând şi separând firele de mătase într-o vâlvătaie neuniformă.

Ea înclină capul cu timiditate, îndrăznind să se desfete cu senzaţia plăcută, în timp ce el îi peria părul. Fu străbătută de un val timid de bucurie faţă de plăcerea nevinovată de a fi răsfăţată de cineva. Când era copil, tatăl ei petrecea ore întregi descurcând, cu răbdare, şuviţele încâlcite din părul ei indisciplinat. Acelaşi sentiment de siguranţă o copleşi acum, temperat totuşi de conştientizarea periculoasă a faptului că între ea şi acest

bărbat siguranţa era doar o iluzie fragilă. Sebastian îi prinse părul ca într-o coroană şi trase peria înapoi, pieptănându-l cu răbdare. Lui Prudence îi scăpă un geamăt scurt de satisfacţie şi închise ochii.

Vocea lui mătăsoasă o mângâie, ademenind-o să renunţe la toate mijloacele de apărare.

— Deci ştii cine sunt. Să-ţi spun cine eşti tu?

Ea râse nervos, fără să-şi deschidă ochii.

— Nu e niciun mister. Eu nu am bandiţi sau cunoştinţe misterioase franceze care să pândească din umbră. Sunt doar Prudence Walker, fată bătrână şi ruda săracă a Triciei de Peyrelongue.

Sebastian ridică peria, expunându-i urechea delicată la căldura liniştitoare a respiraţiei lui.

— Ai venit să locuieşti cu Tricia după ce a murit tatăl tău. Ea te-a considerat, din păcate, mică şi neimportantă, şi a spus că gândeşti prea mult ca să-ţi poţi găsi, vreodată, perechea potrivită.

Prudence tresări. S-ar fi ridicat, dar mâna lui înlocui peria. Acum o ţinea strâns de păr. Vocea lui se revărsa peste ea, delicată, dar totodată nemiloasă.

— În anii care au urmat, ea a defilat prin faţa ta cu o mulţime de băieţandrii cărora le curgeau balele, preoţi încrezuţi şi moşieri bătrâni. Cu fiecare apariţie a ta în salon pentru a-ţi întâlni *pretendenţii,* ai devenit mai deşteaptă – îşi răsuci mâna în părul ei, legându-l strâns ca să nu îi vină pe faţă – şi mai comună.

Prudence simţi că lacrimile îi înţepau ochii. Cum putea fi atât de crud? El îi eliberă părul, iar acesta căzu în jurul feţei şi al umerilor ei. Ea se bucură că se putea adăposti sub greutatea lui în timp ce un sentiment crunt de umilinţă îi coloră obrajii.

Dar Sebastian era nemilos. Înconjură scaunul şi se ghemui în faţa ei.

— Ce ţi-a spus Tricia? Ţi-a zis că ai nasul prea subţire

şi dinţii prea proeminenţi?

Prudence îşi muşcă buza de jos şi îşi feri ochii de privirea lui cercetătoare. El îi cuprinse obrajii în palme şi îi dădu capul pe spate. Degetele lui mari îi atinseră aripile întunecate ale sprâncenelor.

— Ţi-a repetat că te compătimeşte pentru sprâncenele tale groase şi pentru pielea palidă?

— Încetează!

Nu putea suporta ca el să o vadă plângând, aşa că îşi ridică mâinile ca să se tragă din strânsoarea lui. Sebastian îi prinse amândouă încheieturile într-o mână şi îi scoase ochelarii. Ea se trase de lângă el, clipind repede, ca să-şi ascundă lacrimile.

— Nu ai obosit să te tot ascunzi, Prudence? În spatele acestor ochelari? În spatele cărţilor? În spatele Triciei? Nu te-ai simţit singură în toţi aceşti ani?

Ea se chinui să se retragă din strânsoarea lui, neputând să-şi stăpânească lacrimile care îi curgeau pe obraji.

— Nu m-am simţit singură. Am avut o viaţă fericită înainte de a apărea tu.

— O viaţă fericită? Îngropată în spatele cărţilor. Trăind viaţa altora, pentru că tu nu aveai propria viaţă. O viaţă fericită? Fără niciun fel de distracţii care să o însufleţească?

— De aceea crezi că am venit aici în seara asta? Ca să mă distrez?

În cele din urmă se retrase din strânsoarea lui şi sări de pe scaun. Stătu cu spatele la el, agăţându-se de piciorul patului, pentru sprijin. El îşi îndreptă încet spatele.

— De ce ai venit aici, Prudence?

— Pentru că am crezut că îţi pasă de mine. Adăuga încet, aproape ca un gând întârziat: Te-aş fi lăsat în pace. Nu trebuia să-mi aminteşti că sunt urâtă.

Râsul lui răsună în încăpere, aspru şi batjocoritor. Ea fugi spre uşă. Cu un singur pas lung, el ajunse acolo

înainte, iar ea se ciocni de pieptul lui ferm. Când dădu să se retragă, el o prinse în braţe, ţinând-o strâns lângă el, până când ea încetă să se mai zbată. Prudence îşi îngropă gura în părul de pe pieptul lui, refuzând să se invidieze pentru o ultimă îmbrăţişare de la el.

El îşi frecă obrazul de părul ei.

— Spune-mi, domnişoară Walker, dacă eşti atât de afurisit de deşteaptă, cum ai putut lua în seamă vorbele nedrepte ale unei femeie invidioase trecute bine de floarea tinereţii?

Inima lui Sebastian bătea cu putere în dreptul buzelor ei. Pentru un moment îndelung, ea nu înţelese cuvintele lui.

— Nu vezi ce ţi-a făcut invidia Triciei? Îi cuprinse din nou chipul în mâini, dându-i la o parte părul. Eşti femeia cea mai neobişnuită şi extrem de frumoasă pe care am văzut-o vreodată. Te-am dorit din primul moment în care ai călcat pe glezna mea ruptă. Ea făcu ochii mari, cu o uimire nedisimulată, iar el râse. Şi, oh, când te uiţi aşa la mine, nu vreau decât să mă întind deasupra ta şi să gust fiecare centimetru din pielea ta albă, minunată.

Respiraţia lui Prudence se auzi ca ţipăt scurt, strident.

— Nu cred că vorbeşti serios.

— Hai să scoatem asta, bine, şi îţi voi arăta cât de serios simt.

El strânse în mâini inul moale al cămăşii ei de noapte şi începu să tragă în sus. Prudence se agăţă de umerii lui.

— Dar nici măcar nu m-ai sărutat.

Limba lui se plimbă pe marginea exterioară a urechii ei.

— Te voi săruta, şopti el. Peste tot.

Mâinile lui urcară de-a lungul şoldurilor ei, trăgând cămaşa de noapte odată cu ele.

— Lumânarea, spuse ea dintr-odată.

— Ştiu. O lumânare nu e de ajuns. Aş vrea să te duc până jos, în sala de bal, şi să fac dragoste cu tine sub

candelabru. Degetele lui îi mângâiară abdomenul. Mă întreb ce ar crede Old Fish despre asta.

Ea se agită în braţele lui.

— Sebastian! Spui cele mai imorale lucruri! Am vrut să-ţi spun să stingi lumânarea.

El se dădu înapoi, cu un zâmbet strâmb.

— Nu ne mai ascundem, iubire. Gata cu măştile! Îşi lipi buzele de urechea ei. Te rog, draga mea, dezbracă-te pentru mine.

Prudence nu îşi imaginase vreodată că cineva i-ar fi putut cere ceva atât de ciudat. Dar zâmbetul plin de afecţiune al lui Sebastian era irezistibil, iar ea îşi ridică braţele, abandonându-se. El îi trase uşor peste cap cămaşa de noapte. O roşeaţă fierbinte îi apăru încet pe piele, iar ea îşi închise strâns ochii, crezând, ca un copil, că, dacă ea nu-l putea vedea, nici el nu putea să o vadă. Geamătul lui moale îi dovedi că se înşelase.

Ridică instinctiv mâinile, să se acopere, disperată să-şi ascundă defectele, picioarele prea lungi, sânii prea grei pentru constituţia ei subţire. El îi prinse mâinile, împreunându-şi degetele cu ale ei şi ţinându-le proptite de uşă, de o parte şi de alta a capului ei. Chiar şi cu ochii închişi, Prudence simţea căldura privirii lui.

Sebastian sorbi din frumuseţea ei. Părul ei atrăgea lumina lumânărilor, colorându-se mai intens, în nuanţe bogate şi magice. Părul acela care se revărsa ca vinul peste sânii ei de alabastru îi aprinse pofta dureroasă şi apoi i-o potoli cu o dorinţă, nefirească, de a o proteja. Era aşa cum bănuia. Mândria îndărătnică a lui Prudence ascundea o floare la fel de preţioasă şi de fragilă ca petalele de caprifoi.

Ea îşi ascunse faţa în propriul păr.

— Te rog. Mi-e atât de ruşine.

— De ce? De perfecţiune?

Prudence îndrăzni să deschidă ochii.

El lăsă jos mâinile lor împreunate, pentru a mângâia

pielea fină dintre sânii ei. Orice vagă tendinţă de tachinare dispăruse.

— Toate lucrurile de valoare din viaţa mea au fost dobândite prin furt. Eşti singurul cadou pe care mi l-a făcut cineva vreodată.

Îşi duse palma la buze. Prudence făcu un pas de lângă uşă şi se topi în îmbrăţişarea lui, ştiind că nu avea să uite niciodată senzualitatea indecentă a corpului ei dezbrăcat, lipit de cutele aspre ale hainelor lui. Gura lui se închise peste a ei într-un potop de tandreţe dureroasă.

Sebastian abia îndrăzni să creadă miracolul de a-i ţine corpul suplu lipit de el. Visase la asta de prea multe ori ca să accepte că acum se petrecea în realitate. Simţi deodată o urmă de vinovăţie, dar o alungă în grabă. Prudence venise la el, în condiţiile stabilite de el, nu de ea. Ea îi supse limba într-o încercare nevinovată de a-l trage şi mai adânc în ea. Sfârcurile i se întăriră lângă pieptul lui, iar el simţi în vintre o tensiune ameţitoare. Simţea zvâcnirea din pantalonii lui, tânjea după eliberare la fel cum tânjea să le permită mâinilor şi gurii lui să rătăcească peste această făptură frumoasă, generoasă. Dar el nu se încredea în el îndeajuns cât să facă aşa ceva.

Mâna ei se afundă în părul lui în timp ce el se apleca şi îi acapară un sân cu gura. Limba lui se învârti în jurul vârfului închis la culoare, şi simţi fiorul ei profund.

— Sebastian, te rog. Nici măcar nu pot gândi!

El se lăsă în genunchi, umplându-i cu limba adâncitura delicată a buricului.

— Pentru prima dată în viaţa ta, Prudence, nu mai gândi.

Prudence nu avu de ales decât să se supună în timp ce mâinile lui cuviincioase îi despărţiră pielea mătăsoasă dintre picioare. El murmură o înjurătură care sună mai mult a rugăciune când degetele lui alunecară pentru a explora pliurile şi adâncimile dulci ale corpului ei, cu o pricepere

plină de tandreţe. Ea îi îndepărtă cămaşa şi îl apucă de umeri într-o încercare disperată de a găsi ceva concret într-o realitate care se topea, devenind o plăcere cutremurătoare. Lemnul rece al uşii lipit de spatele şi de şoldurile ei părea din altă lume, una mai raţională. Instinctul ei de a se depărta de el fu copleşit de flăcările unui instinct mai primitiv – acela de a se arcui, de a se deschide în faţa atingerilor lui convingătoare şi pe deplin grăitoare.

Ea icni încet când degetul lui mare descoperi nectarul ei încălzit şi tachină în continuare până când găsi mugurul încordat, dureros, ascuns de cutele ei catifelate. Genunchii ei cedară în faţa valului de plăcere, iar el îşi strecură un braţ în jurul ei, prinzându-i şoldurile în vreme ce îşi adâncea gura în părul întunecat din V-ul coapselor ei, în cel mai delicat sărut.

Gâfâitul ei timid se pierdu într-o senzaţie nouă când el îşi strecură degetul în adâncul ei, apăsând cu o hotărâre blândă, până când o simţi cum tresare de durere. Trupul ei tremură de dezamăgire când el se retrase.

— Oh, Doamne, Prudence, eşti atât de strâmtă.

— Îmi pare rău, Sebastian. Vocea ei abia se auzi. Nu este intenţionat.

El gemu extaziat când o cuprinse cu braţul pe după coapse şi o ridică direct în aer. Îşi apăsă obrazul de pielea delicată a abdomenului ei. Ea se agăţă de umerii lui când el se răsuci şi o lăsă, uşor, pe pat.

Când el îşi îndepărtă de tot cămaşa, ea se întinse după un colţ al cuverturii pentru a-şi acoperi goliciunea.

— Dulcea mea Prudence, spuse el, prinzând cuvertura sub genunchi când se puse lângă ea, pe pat, eu nu mă plângeam. S… Hmmm… îşi căută cuvintele, stăpânindu-şi, cu un efort, sinceritatea ce-l caracteriza. Starea adorabil de neexperimentată a corpului tău nu face decât să demonstreze ce privilegiu minunat şi preţios îmi oferi.

Se sprijini într-un cot şi trecu un deget peste abdomenul ei plat. Fruntea ei se încreţi într-o încruntare.

— Cum ar spune Cumplitul Bandit Scoţian Kirkpatrick?

Zâmbetul şmecheresc, leneş, senzual al lui Sebastian provocă o zvâcnire primară a sângelui lui Prudence în tot corpul. Îşi apăsă gura de urechea ei.

— Ar zice ceva scandalos, cum ar fi: „Oh, fătucă, n-ai avut niciodată un bărbat în adâncul tău aşa cum o să mă ai pe mine”. Degetul lui se afundă în ea, întinzând rouă dulce pentru a-şi uşura trecerea. Accentul lui deveni mai pronunţat, din pricina dorinţei. „Mă vrei, îngerule. Eşti caldă şi udă şi ai nevoie de un bărbat ca mine să te pătrundă.”

Prudence iubise întotdeauna cuvintele, dar niciodată până atunci nu cunoscuse puterea lor deplină.

— Ticălosule, şuieră ea, topindu-se în atingerea lui delicată.

Sebastian îndrăzni să-şi strecoare un alt deget în ea, ştiind că doar pregătind-o îi putea uşura durerea care urma să vină. Ea se întoarse cu faţa spre el, bâjbâind orbeşte după susţinere, pentru a calma foamea dureroasă care înflorea în ea. El îi dădu la o parte un fir de păr de pe buzele umede şi o sărută. Lumea se reduse la căldura umedă a gurilor şi a corpurilor lor unite. Ea îşi depărtă picioarele, lăsându-i mâna să o stăpânească. Degetele lui începură să se mişte, potrivindu-se cu fiecare împingere a limbii lui. Când el o simţi arcuindu-se şi cutremurându-se lângă el, uită de răbdare, uită de blândeţe, uită totul, cu excepţia promisiunii de extaz care se strângea în jurul degetelor lui în timp ce şi le adâncea în ea tot mai ferm. Lui Prudence îi scăpă un geamăt involuntar gâtuit.

El se ridică uşor, ca şi cum ar fi vrut să se retragă.

— Nu pot suporta să îţi fac rău.

— Ştiu asta. Îşi plimbă vârful degetului de-a lungul cicatricii uşor vizibile de sub bărbie. Nu mă vei răni. Tu nu eşti tatăl tău, Sebastian.

Se uită în jos, la ea, cu ochii la fel de imposibil de pătruns ca diamantele fumurii.

— Există ceva ce Jamie nu ţi-a zis?

Ea îşi feri privirea şi îi mângâie braţele, încântată de fermitatea muşchilor lui.

— Tricia a spus întotdeauna că sunt o domnişoară indiscretă.

Îi prinse gâtul cu mâna şi îşi lipi buzele de cicatricea lui.

Sebastian simţi furnicături ca urmare a atingerii ei red. Nimic din viaţa lui nu îl pregătise pentru ea. Nici tentativele superficiale de a găsi plăcerea pe care le avusese înainte de a o întâlni pe Tricia, nici acuplările experimentate cu aceasta, care îl lăsaseră fără suflare, epuizat şi complet gol pe dinăuntru. Sebastian Kerr făcuse dragoste, dar nu o şi simţise. Bănuise, cu mult timp în urmă, că era la fel de infirm ca tatăl său.

Acum, avea în faţa lui această inocentă femeie-copil, care îndrăznea să-i spună că greşise. Şi se şi oferise să-i dovedească acest lucru. O prinse în braţe, strângând-o ca şi când ar fi putut absorbi, cumva, căldura şi textura bogată a pielii ei în propria lui piele. Ea îşi adânci gura în umărul lui, cu un murmur înăbuşit. El o sărută pe păr.

— Lasă-mă să-ţi ofer plăcere, îngerule, şopti el şi alunecă în jos, de-a lungul corpului ei, prin petele de lumină care-i împestriţau pielea mătăsoasă. Parfumul ei delicat era înnebunitor, de caprifoi, iasomie şi mosc.

Nevoia lui Prudence de a-şi lipi genunchii rămase ignorată când se simţi străbătută de un impuls mai profund. Sebastian îi depărtă coapsele cu mişcări blânde. O atinse cu buzele, căutând să ofere consolare în locul unde mai înainte oferise durere.

Dacă ar fi stat în picioare, ar fi căzut. Mâinile i se afundară în părul lui; firele roşcate alunecară ca mătasea printre degetele ei. Ea se lăsă pe spate, hipnotizată de

dorinţa de a închide ochii şi de a se preda senzaţiilor încântătoare. Gura lui frumoasă îi oferea plăcere, făcând lucruri pe care ea nu şi le imaginase niciodată, nici măcar în visele ei cele mai înfierbântate. Noutatea era întunecoasă, misterioasă şi insuportabil de dulce. Scoase un geamăt şi îşi arcui spatele zvelt, neascunzând nimic de el. Fără a perturba ritmul înnebunitor al gurii lui, Sebastian îşi vârî degetele mai adânc în interiorul ei. Ea îi strigă numele, cu o voce pe care nu şi-o recunoscu, în clipa când un val orbitor de plăcere se revărsă peste ea, crescând iar şi iar, până când ea rămase fără suflare, cutremurându-se toată.

Când Prudence deschise ochii, el stătea aplecat peste ea, rânjetul lui îndulcit de îngrijorare.

— Am crezut că ai leşinat.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet timid.

— Eu nu sunt genul de fată care leşină.

El îi atinse buzele cu ale lui.

— Va trebui să vedem ce pot face în legătură cu asta.

Sebastian îşi coborî mâna să-şi descheie pantalonii. Prudence îşi roase buza de jos ca să nu-i tremure. Pentru că nu dorea ca el să-i observe teama, ea se întinse şi stinse lumânarea în timp ce el îşi scoase pantalonii.

Întunericul îi învălui ca o perdea de catifea neagră. Prudence bâjbâi până dădu de el. Îşi frecă obrazul de pieptul lui, încântată că era ţinută în braţe, în timp ce privirea ei se obişnui cu lumina razelor lunii ce străpungeau prin perdele. Preţul răbdării lui Sebastian fu trădat de bubuitul inimii lui.

Ea îşi înălţă capul pentru a-i primi sărutul, şi trupurile lor goale se împreunară într-o contopire languroasă, coapsa lui musculoasă prinzându-i picioarele, abdomenul lui lipindu-se de al ei. Pielea ei se încordă brusc, drept reacţie la căldură suavă a bărbăţiei lui tumefiate. El se mişcă atent deasupra ei, sprijinindu-şi greutatea pe coate, iar ea îşi strecură braţele în jurul gâtului lui.

Sebastian o privi drept în ochi, văzând în adâncimile lor violete ceea ce îşi dorea cel mai puţin să-şi amintească în acel moment. Ar fi fost atât de uşor să-şi îngroape vina şi îndoiala în corpul ei încrezător, dar simţea că nu o putea dezonora. Ea venise la el, dar el trebuia să se asigure că ea înţelegea care era miza.

Îi susţinu privirea fără ezitare.

— Ştii că nu se va schimba nimic. Trebuie să mă căsătoresc cu Tricia.

Un demon egoist din el îşi strigă durerea în vreme ce Prudence dispărea. Atât de simplu. Cu o secundă în urmă, era acolo, în următoarea, nu era nicăieri. Ea îl fixă cu privirea fără să clipească. Toată acea fierbinţeală lichidă dintre ei se răci, transformându-se într-o neclintire nefirească.

Sângele se retrase din obrajii ei, ca şi cum cuvintele lui îi străpunseseră, cumva, inima.

— Lasă-mă să mă ridic.

Umflătura lui dornică atinse cârlionţii catifelaţi dintre picioarele ei. Mădularul lui se contractă, tentat să între în teaca ei dulce, să destrame calmul ei glacial cu o amintire vie a căldurii lui. Să o facă să-i strige numele, din nou, într-o abandonare pasională. Un firicel de sudoare i se scurse pe frunte.

— Nu-mi poţi cere să mă opresc acum. Nu e corect.

Prudence era prea înţeleaptă pentru a se opune.

— Ce ştii tu despre corectitudine?

Disperarea îi dădu vocii lui o notă de duritate:

— Tu ai venit la mine. Am crezut că ai înţeles cum stau treburile.

— Lasă-mă să mă ridic.

Pronunţă fiecare cuvânt cu o limpezime ca de cristal.

El se retrase de deasupra ei ca şi cum l-ar fi împuşcat. Prudence nu cunoscuse niciodată un asemenea gol dureros. Fără căldura pielii lui Sebastian care să o acopere, se simţi

vulnerabilă şi ruşinată de goliciunea ei.

Se aşeză în genunchi, strângând la piept cuvertura.

— Ai spus că ţii la mine. Cum poţi se te căsătoreşti cu ea?

El se uită urât, în sus, la baldachinul de mahon, cu capul odihnindu-se pe un braţ îndoit.

— Nu am de ales. Ea îmi poate da ceea ce îmi e necesar.

— Ce îţi e necesar, Sebastian? Bani? Un titlu? O casă în Londra?

Vorbea cu voce scăzută şi plată.

— Respectabilitate.

Prudence îşi dădu capul pe spate, pufnind într-un hohot sălbatic de râs.

— Respectabilitate? Eu am avut respectabilitate toată viaţa, şi pot să te asigur că nu e nimic extraordinar. Îşi apăsă podul palmelor pe ochii înlăcrimaţi. Spune-mi un singur lucru. Dacă eu aş fi moştenitoare, te-ai căsători cu mine?

Se uită la ea cu ochii mijiţi.

— Fără să ezit vreo clipă.

Ea sări la marginea patului, trăgând cuvertura cu ea. Cu reflexele unui hoţ agil, el se repezi după ea. O prinse de talie, trăgând-o înapoi lângă el. Părul ei căzu peste faţa lui. O prinse de încheieturi, subjugând-o cu toată blândeţea de care era capabil.

— Ascultă-mă, Prudence. Avem o şansă la fericire pe care puţini oameni din această lume o au vreodată. Pot fi cu tine şi te pot iubi toată viaţa. Lasă-mă să am grijă de tine.

Ea se încovoie sub el.

— Ce-mi oferi? Câteva ore înainte de ivirea zorilor, după ce Tricia s-a drogat până şi-a pierdut simţurile? Un sărut furat în cămară? O rochie nouă de ziua mea?

Sebastian îi atinse părul cu buzele.

— Îţi ofer o viaţă plină de tandreţe. Tricia nu va bănui nimic.

Prudence se răsuci în braţele lui până când îl privi direct în faţă.

— Şi dacă rămân însărcinată? Ce se va întâmpla atunci? Vei spune că e băiatul grăjdarului? Al majordomului?

O căldură neaşteptată mângâie pomeţii lui Sebastian.

— Pot să te protejez de asta. Există modalităţi.

Spera şi el că spunea adevărul. Imaginea trupului ei zvelt purtând copilul lui trezea în el senzaţii cutremurătoare.

Nu făcu nicio încercare de a o opri când ea se trase din braţele lui, alunecând din pat. Amărăciunea evidentă din ochii ei îi stinse şi ultima scânteie de speranţă – totuşi, nu se putea abţine să nu încerce.

— Tu îţi cunoşti mătuşa mai bine decât oricine. Crezi că Tricia nu va avea amanţi după ce ne căsătorim? Aşa merg lucrurile în lumea ei.

Prudence se îndreptă spre uşă şi îngenunche ca să-şi ridice cămaşa de noapte, cu umerii îndoiţi sub greutatea cuverturii.

— Dar nu şi în lumea mea.

Sebastian Kerr, care îşi reprimase rugăminţile toată viaţa, spuse încet:

— Te rog, Prudence. Nu mă părăsi.

Mâinile ei se opriră deodată. Se uită înapoi şi-l văzu gol, copleşit de nevoia nepotolită de a o avea lângă el. Privirea lui chinuită i-o surprinse pe a lui Prudence şi stărui asupra ei. Ea îşi trase cămaşa de noapte peste cap, lăsând cuvertura să cadă. Sebastian îi zări, pentru o clipă, pielea.

Mâna ei atinse mânerul uşii. El sări din pat şi traversă încăperea din doi paşi. Îi acoperi mâna cu mâna lui.

— Nu trebuie să-i spui Triciei cine sunt. Viaţa noastră depinde de asta.

Ea se uită înspre uşă. Degetele lui se strânseră în jurul mâinii ei.

— Jură că nu-i spui.

Ea îşi ridică privirea spre el, iar el se trase îndărăt, ferindu-se de dispreţul din ochii ei.

— Jur. Deschise uşa. Oricum nu ar fi mers niciodată lucrurile între noi. Pentru că eu nu am bani. Şi tu, Sebastian Kerr, nu ai curaj.

Zgomotul uşor al uşii care se închise în faţa lui avu un ecou mai răsunător decât o împuşcătură.

Sebastian bâjbâi până la scaun ca un orb. Degetul lui de la picior atinse ceva tare, şi el se opri chiar înainte de a strivi oţelul rece şi sticla delicată a ochelarilor lui Prudence. Îi aşeză cu grijă lângă peria lui de păr. Printre ţepii periei, un fir lung de păr închis la culoare se împletea în jurul celor mai scurte, roşcate, ale lui.

Oftând obosit, se uită lung la tartanul lui, care stătea împăturit într-un pătrat elegant pe birou. Îl ridică şi îşi îngropă faţa în lâna aspră, impregnată cu mirosul lui Prudence înainte de a deveni doar o amintire.

*

Lui Prudence îi tremurau mâinile în vreme ce răsucea cheia în broască. Se sprijini cu fruntea de uşa dormitorului, găsindu-şi curajul de a se întoarce şi de a vedea goliciunea dureroasă a patului ei. Era la fel cum îl lăsase, cu perna umflată frumos, cu marginile cuverturii ascunse cu grijă în jurul saltelei. Patul acela nu avea să cunoască niciodată greutatea unui bărbat, învălmăşeala neruşinată a păturilor, aroma parfumată de fum de trabuc şi coniac. Patul era curat şi aranjat, ca un sicriu.

Genunchii, încă slăbiţi ca urmare a tandreţii lui Sebastian, îi şovăiră. Ea se întoarse şi se prinse de marginea măsuţei de toaletă, trezindu-se faţă în faţă cu

propria reflexie. Şuviţe de păr i se revărsară peste faţă, straniu de întunecate pe albul pielii ei.

În seara aceea era sfârşitul. Sfârşitul tuturor lucrurilor. Ticăitul gol al ceasului deasupra şemineului îşi bătea joc de ea, făcând-o mincinoasă. În seara aceea era doar începutul. Momentele interminabile ale căsătoriei Triciei se întindeau în faţa ei ca o închisoare de minute şi ani.

Ar fi putut accepta gândul că Sebastian se plictisise de reticenţa ei calculată. Astfel i s-ar fi confirmat cele mai sumbre suspiciuni – că ea era doar o distracţie pentru el, un flirt banal, uitat cu uşurinţă în braţele altei femei dornice. Avea el să o caute pe Devony sau pe o altă frumoasă din comitatul Northumberland? Era un bărbat care călătorise peste tot. Chiar şi în acel moment era posibil să aibă o amantă în Londra sau în Edinburgh.

Dar în adâncul inimii, ea ştia că Sebastian nu avea să se potolească. Avea să continue să demoleze cu iubirea lui sistemul ei slab de apărare. De câte priviri pline de gingăşie, peste masă, la cină, urma să fie nevoie? De câte partide sâcâitoare de whist? De câte plimbări inofensive prin grădină? De câte zâmbete leneşe şi fermecătoare de-ale lui înainte ca ea să-i cedeze şi să devină amantă, înjosind dragostea lor? El deja îi frânsese inima. Dacă aveau să devină ceea ce societatea considera drept, el avea să îi frângă şi sufletul.

Se uită în jos şi descoperi că unghiile ei zgâriaseră măsuţa de toaletă din lemn de nuc. Se uită la privirea ei sălbatică reflectată în luciul oglinzii, convinsă că ea sau oglinda avea a se sparge sub greutatea viitorului de nesuportat care-o aştepta. Simţea încă mirosul lui Sebastian pe pielea ei. Fusese adusă pe punctul de a experimenta ceva minunat, ca apoi totul să-i fie luat de ambiţia şi de mândria lui. Se cuprinse cu braţele, balansându-se înainte şi înapoi. Simţea marginile zimţate ale durerii răsucindu-se în măruntaiele ei. Nu era de-ajuns

tot laudanumul din lume ca să i-o amorţească.

Pistolul lui Sebastian strălucea pe lemnul măsuţei de toaletă. Uitase să i-l înapoieze. Ţeava lucioasă fusese lustruită bine, cu mare grijă. „Niciun instrument care poate provoca moartea nu ar trebui să fie atât de convingător, de o frumuseţe aşa desăvârşită”, se gândi ea.

Cu un calm ciudat, deschise cutia din lemn de cireş. Căptuşeala din satin încă păstra urmele recente ale ochelarilor ei. Se plimbă cu degetele de-a lungul cusăturii, şi fundul fals se ridică uşor. Săculeţul de piele şi tija subţire erau aranjate în faldurile de catifea, aşa cum fuseseră puse în ziua în care tatăl ei i le dăduse. Asigurare pentru viitor, le numise el.

Când degetele ei urmară rutina cu o precizie metodică, ea avu senzaţia că se uita la ea însăşi de la mare distanţă. Înclină săculeţul, umplând ţeava pistolului fără să verse un fir de praf de puşcă, îndesă glonţul cu vergeaua subţire, din aur. Abia când simţi arma grea în palma ei, de data asta încărcată, începu să tremure. Nemaiputând suporta un alt ticăit de ceas în tăcerea sufocantă, îşi trase capotul pe ea, apoi deschise uşa.

Paşii ei grăbiţi o purtară în josul scărilor şi prin sala de bal. Candelabrul era stins, iar încăperea lungă era scăldată în lumina lunii şi în umbre. Un pahar de şampanie spart zăcea răsturnat într-o baltă de chihlimbar. Cu fiecare pas, o furie întunecată creştea în inima ei. Îşi dorea să poată fi acolo, în dimineaţa când logodnicul superficial al Triciei încerca să explice de ce nepoata ei moartă plutea ca Ofelia în iazul cu peşti aurii.

Se opri, îndepărtându-şi o lacrimă furioasă. De ce ar trebui să se împuşte? Ar trebui să-l împuşte pe Sebastian. Se învârti, să măsoare lungimea sălii de bal. Oglinda înaltă de perete, aşezată între două ferestre, reflecta imaginea unei Medee chinuite, uimitoare între statuile de marmură palide, nepăsătoare ale zeilor.

„Dumnezeu ţi-a dat un creier, copilă. Foloseşte-l.”

Tatăl ei. El simţise pentru prima dată pasiunile nesăbuite care zăceau sub calmul ei, el o îndemnase să se controleze, asigurând-o că putea găsi o ieşire din orice dilemă. Dar creierul ei nu era bun pentru această agonie amară, pentru acest dor de nesuportat după ceva ce nu avea să aibă niciodată. Se uită în jos, la arma din mână, ştiind că nu o putea folosi.

Totuşi, nu putea nici să rămână la Lindentree. Refuza să stea sub acea pergolă cu flori şi să privească în timp ce Sebastian îşi transforma viaţa în cenuşă. Ea avea să meargă la etaj, să-şi împacheteze cufărul şi, în linişte, să ia următoarea diligenţă spre Londra.

Hotărârea asta nu îi aduse liniştea. Încă simţea nevoia să spargă ceva. Deschise brusc uşile de la terasă. O mască stacojie de prost gust o zbughi deodată, prinsă de degetele vântului. Vocea ieşi din umbră, tonurile ei ascuţite înmuiate de compasiune.

— Unde-ţi e costumul fermecător, Prudence? Te-ai simţit obligată să îl returnezi proprietarului de drept?

Ea se întoarse încet, privind în gol când bărbatul întinse mâna şi desfăcu, uşor, pistolul lui Sebastian dintre degetele ei fără vlagă.

Mascarada luase sfârşit.

Capitolul 16

Jamie urcă, balansându-se, pe spalier. Ceaţa făcea ca fierul să fie alunecos, şi, când ajunse la rama ferestrei, îi alunecă piciorul. Se duse în jos, zgâriindu-se la un genunchi. Înjurând printre dinţi, porni din nou.

Un antebraţ musculos îl prinse de gât.

Jamie se sufocă. Dădu din picioare în aer. Noaptea se

făcu cenuşie înainte ca un văl de negru translucid să-i coboare pe ochi. Căldură îi umplu urechile, vuind ca marea care se loveşte de nişte stânci îndepărtate. Scotoci cu mâna în ciorapi, încercând să apuce cu degetele mânerul de la *skean dhu.* Antebraţul îi apăsă traheea, şi aerul preţios care îi alimenta mâna fu oprit brusc.

Iarba udă îi amortiză căderea. Prin vuietul din urechi, el tot auzea cuvintele: „A ajuns la tine, nu-i aşa? Naiba să-i ia sufletul lui întunecat! A ajuns la tine. Răspunde-mi, la naiba!”

Nişte mâini puternice îl apucară de umeri. Când capul lui se izbi de peluză, Jamie se simţi recunoscător că iarba fusese înmuiată de ploaia mohorâtă. Văzu, ca prin ceaţă, nişte trăsături frumoase contorsionate de furie, nişte ochi întunecaţi într-o acuză tulbure.

Temându-se că Sebastian l-ar putea ucide înainte de a reuşi să bâiguie o explicaţie, Jamie folosi singura armă pe care o avea. Deschise gura şi scoase un ţipăt tăios. Chiar şi în furia lui, Sebastian tresări. Fu nevoit să-l oprească pe Jamie, care tremura, şi să-i pună o mână la gură înainte ca întreaga gospodărie de la Lindentree să coboare pe capul lor.

Se aşeză peste Jamie, ca să nu se mai zvârcolească.

— Cât de mult ţi-a oferit ticălosul?

Jamie mormăi un răspuns neclar. Sebastian ridică mâna, ca el să poată repeta.

— O mie de lire.

În privirea lui Sebastian se citi o uimire îngrozită.

— Dumnezeule! Ştiu oameni care şi-ar ucide propriile mame pentru cincizeci de lire. Jamie îl prinse, speriat, pe Sebastian de antebraţe.

— Ascultă-mă. N-am venit să o omor pe fată. Am venit să o avertizez. Am încercat să o văd astăzi, dar majordomul ăla cu faţă de peşte mi-a tot spus că e închisă în camera ei, fiindcă o doare capul.

Sebastian îşi miji ochii, căzut pe gânduri. Acea parte din povestea lui Jamie era adevărată. Propriile încercări repetate de a-i înapoia ochelarii lui Prudence îşi găsiseră drept răspuns o tăcere glacială, din spatele unei uşi încuiate. La mijlocul dimineţii, el îi dăduse ochelarii lui Old Fish, născocind o poveste cum că îi găsise în bibliotecă.

Jamie se agita neliniştit.

— O să ai de dat nişte explicaţii când doamna aia drăguţă a ta te va prinde rostogolindu-te pe peluză cu birjarul.

Sebastian îi dădu drumul, şi amândoi se ridicară, respirând cu greu. Sebastian îşi frecă o pată de iarbă de pe kiltul lui, mânjindu-şi din neatenţie şi tartanul.

— Nu se va opri, nu-i aşa? întrebă el. Vocea lui era ciudat de distantă. Nici măcar dacă voi deveni rege peste toată Anglia. Locul ăla preţios în Camera Comunelor înseamnă mai mult pentru el decât viaţa ei. Chiar îşi doreşte să o vadă moartă.

Jamie se mişcă cu greu.

— Ce ai de gând să faci?

Sebastian scoase un pistol şi verifică, cu o eficienţă detaşată, dacă era încărcat.

— Orice e necesar.

Iarba udă se simţi, dintr-odată, mai rece, iar Jamie începu să dârdâie.

Sebastian se uită la el, văzându-l, cu adevărat, pentru prima dată. Îl prinse cu putere de cot.

— Să ai lucrurile împachetate şi să fii gata de plecare până când mă întorc.

Privirea i se înmuie când se uită în sus, spre sticla simplă, strălucitoare, din fereastra lui Prudence.

— Du-te la ea. Spune-i să-şi împacheteze repede lucrurile şi să fie gata de plecare.

Chipul hâd al lui Jamie fu despicat de un rânjet. Sebastian se ridică, îndesându-şi pistolul înapoi la centură.

— Dacă nu mă întorc până la miezul nopţii, ia-o şi du-te fără mine. Ea nu va fi în siguranţă aici. Să nu ai încredere în nimeni, în afară de Tiny. Se opri. Şi spune-i că o iubesc.

— Bine, aşa o să fac. Să nu zică nimeni că nu te poţi baza pe Jamie Graham.

Sebastian îi atinse, scurt, un umăr osos, apoi se strecură, în fugă, spre grajduri. Jamie îl urmări până când dispăru în ceaţă, apoi se întoarse să urce spalierul cel buclucaş. Faptul că avea un scop îi ascuţi reflexele, şi reuşi să urce fără incidente. Ţinându-şi echilibrul, bătu la fereastră cu unghiile lui murdare. În cameră era întuneric. Când bătu a doua oară, chiar mai puternic, fără a obţine un răspuns, se împinse în geam. Fereastra nu era zăvorâtă. Se deschise fără niciun sunet. Jamie îşi trecu picioarele peste pervaz şi intră în cameră.

— Pru? şopti el.

Îl întâmpină tăcerea. Privirea lui se obişnui cu rapiditatea cuiva care petrecuse o mare parte a vieţii în întuneric. Îl trecu un fior. Camera era goală. Peria şi oglinda lui Prudence erau aşezate cu o simetrie precisă pe măsuţa de toaletă. Patul cel mic era nederanjat. Camera arăta de parcă nu stătuse nimeni în ea de mult timp. Jamie aproape că ţipă când ceva păros se frecă de glezna lui.

Ridică pisoiul, aducându-l la nivelul ochilor.

— Eu mănânc micuţi ca tine la micul dejun, ştii. Nu-mi plac.

Pisoiul nu se arătă intimidat. Urcă cu lăbuţele pe umărul lui

Jamie şi îşi ascunse nasul în părul lui încâlcit. Jamie cercetă camera goală, clătinând din cap.

— Nu-mi place nici treaba asta. Nici măcar un pic.

*

Ceaţa se ridica precum nişte panglici din pământul

care se răcea. Sebastian trase hăţurile de la gâtul murgului, conducându-l grăbit prin pădurea deasă. Un mănunchi de frunze ude îl lovi peste faţă, şi apa rece i se prelinse pe gât în jos. Îşi strânse mai tare tartanul în jurul gâtului. Pistolul de la centură îi atârna greu. Îşi dădu jos masca. În seara aceea, Kirkpatrick, Cumplitul Bandit Scoţian, avea să facă ultima lui călătorie.

Evită o ramură lucioasă, mintea lui gonind în timp odată cu tropăitului copitelor calului. Venise vremea să o termine cu D'Artan. Nu aşa ar fi ales el să se întâmple, dar bătrânul viclean nu îi dăduse de ales. Din senin, Sebastian îşi aminti de prima clipă când îl văzuse pe bunicul lui.

Lumina soarelui se revărsa prin fereastra cu gratii de fier a celulei jegoase de la Jedburgh, reflectându-se din brocartul auriu al redingotei lui D'Artan. Se aplecase peste Sebastian cu un murmur de volane şi dantelă. „Miroase ca o femeie”, se gândise Sebastian. D'Artan îi prinsese bărbia cu două degete, de parcă nu voia să-şi murdărească mâinile. Înclinase faţa lui Sebastian spre a lui, fără pic de efort, pentru că, sub pielea fragilă şi albă a degetelor lui era numai fibră. Gura lui Sebastian se strânsese într-o linie de răzvrătit, ca să-şi ascundă teama. Urma să fie spânzurat. Auzise gărzile râzând pe seama legii infame de la Jedburgh – mai întâi să execute răufăcătorul, apoi să-l judece.

O teamă profundă îl cuprinsese atunci când întâlnise privirea bătrânului.

— Ochii lui Michelline a mea. Fiica mea ţi-a dat ochii ei.

Numele mamei lui pronunţat în limba ei. Sebastian nu mai auzise limba franceză de când murise ea. Notele melodioase se revărsau asupra lui ca mierea. Abia mult mai târziu el descoperise că mierea era pângărită, ca orice altceva care avea legătură cu bunicul lui.

D'Artan îl familiarizase cu tot ce însemna civilizaţie – o ispită impetuoasă, dulce-amăruie. Amintirile îl copleşeau pe

Sebastian. Cum se cufundase până la bărbie la prima lui baie fierbinte. Cum fumase primul trabuc. Gustul întunecat, amar, de coniac pe limba lui. Prima lui femeie. Lisette fusese atât de curată şi mirosea atât de dulce, încât el crezuse că era o prinţesă. Numai după ce omorâse un om în duel apărând onoarea ei, Sebastian descoperise că era o prostituată, o simplă parodie a ceea ce pretindea a fi – o mască goală, ca tot ce îi oferise D'artan.

După prima femeie, venise eleganţa lustruită a primului set de pistoale şi întoarcerea celor doi bărbaţi în Scoţia. Sarcina lui era destul de simplă. Să-i jefuiască pe englezi. Să umple cuferele bunicului său cu îndeajuns de mult aur pentru ca acesta să-şi permită să trimită pe mare praf de puşcă şi arme revoluţionarilor din Franţa. Sebastian era doar o muscă amărâtă care bâzâia de-a lungul graniţei scoţiene, distrăgând atenţia Angliei de la Franţa şi de la revoluţia iminentă. D'Artan găsea cariera lui de hoţ la drumul mare drept o glumă uriaşă pe seama englezilor. Bătrânul trăia pentru ziua iminentă în care avea să înceapă războiul cu Marea Britanie.

După revoluţie, reţeaua de intrigi a lui D'Artan alunecase, precum o frânghie, în jurul gâtului lui Sebastian. Mereu în faţa lui, ca o momeală eficientă, atârna speranţa de a reveni în munţii Scoţiei, de a lua înapoi de la MacKay castelul Dunkirk. Dar, cu cât se agita mai mult, cu atât funia devenea mai strânsă.

Sebastian îndrumă calul printr-o râpă, unde ploaia umflase un şuvoi de apă transformându-l într-un pârâiaş puţin adânc, dar învolburat. Ieşi pe o cărare îngustă şi îndrăzni să lovească animalul cu piciorul ca să pornească la galop. Bucăţi de noroi zburau de pe copitele murgului. Luna trăgea cu ochiul printre norii grăbiţi, trimiţându-şi razele peste copacii tot mai rari.

Lumina lunii pudra cu argint frunzele umede. Cândva, Sebastian ar fi blestemat ploaia. Acum, el inspira profund,

savurând un parfum curat şi proaspăt, ca Prudence. Pulsul i se acceleră la gândul de a o ţine din nou în braţe. Avea să o aducă într-un loc precum acesta. Să o întindă pe o coastă ceţoasă de deal şi să lase ploaia iertătoare să le spele pielea. Apoi aveau să plece, să îi construiască o casă. Nu un castel vechi, prin care suflă vântul, cocoţat într-un loc uitat de lume, ci o căsuţă frumoasă, la ţară, lângă apele albastre ale unui lac. În zilele însorite, aveau să stea afară şi să se uite la copiii lor cum se rostogolesc prin iarbă.

La naiba cu Dunkirk şi cu MacKay!

O umbră înceţoşă lumina lunii. Sebastian zări, cu coada ochiului, mişcarea aproape imperceptibilă. Ar fi putut fi un liliac trecând repede printre copaci sau o frunză răsucindu-se şi căzând, dar instinctele lui Sebastian erau ascuţite precum lama unui brici, îşi înfipse călcâiele de-o parte şi de alta a murgului când tufişurile explodară într-o învălmăşeală de picături argintii şi cai opintiţi. Trei siluete întunecate se grăbiră înspre el.

Sebastian se lăsă jos, peste grumazul calului său. Coama aspră îi aduse lacrimi în ochi în timp ce porni în jos pe cărarea îngustă.

D'Artan.

Furia îi înceţoşă vederea. Încă o dată, bătrânul îl atrăsese într-o ambuscadă. Era el atât de al naibii de previzibil? Îşi trase un pistol de la centură, ridică piedica şi se întoarse să tragă.

Frânghia întinsă peste drum îl lovi direct în piept. Arma lui explodă cu un vuiet zguduitor, întipărindu-i un arc de lumină pe pupile. Căzu de pe cal, zborul lui terminându-se cu bufnitura uşoară a unei pietre care îl lovi în spatele capului.

Noroiul amortiză lovitura. O crenguţă îl înţepă în coapsă. Probabil nu murise, se gândi el. Dar membrele lui erau întinse într-o baltă neprietenoasă. Glezna la care fusese rănit de mult îi zvâcnea. Stătu întins acolo, fără a

putea opri ceaţa care se învolbura în jurul lui să i se strecoare în cap. Îl cuprinse o oboseală confortabilă. Norii se repezeau peste luna palidă, în timp ce el aştepta ca unul dintre oamenii lui D'Artan să-l lovească în cap.

Un cal necheză când o pereche de cizme lovi pământul. Lumina lunii se năpusti în jos, spre el. Sebastian clipi şi se concentră asupra unei feţe plăcute încreţite într-o mască de îngrijorare.

— Îmi pare tare rău, bătrâne.

Degetele lungi, aristocratice, îi cercetară partea din spate a capului, de unde se retraseră pătate cu sânge.

— Mă tem că o să ai o durere cumplită de cap de dimineaţă.

— Tugbert, şopti Sebastian.

Genele lui căzură grele, lăsând să-l cuprindă uitarea milostivă adusă de degetele reci ale cetii.

Capitolul 17

Sebastian simţi o durere în gleznă când fu condus afară din celula umedă. Funia care îi lega mâinile la spate îi freca pielea rănită. Maxilarul îl irita. Simţea nevoia să-şi scarpine barba care începuse să-i crească şi se gândi, cu un oarecare amuzament, că devenise tare civilizat de ajunsese să-l deranjeze aşa ceva. În gură simţea un gust de parcă ar fi mestecat cuie ruginite, şi capul, care îi zvâcnea, îi părea umplut cu vată.

Când ajunseră la dâra de lumină de la capătul coridorului îngust, Tugbert îl îmbrânci în mod voit. Sebastian se împiedică şi se răsuci, ajungând la capătul răbdării lui îndoielnice. Privirea lui feroce fu de-ajuns pentru a-l face pe Tugbert să se dea înapoi, cu sau fără funie.

Apoi ochii şerifului se luminară de un amuzament

compătimitor ca reacţie la ceva din spatele lui.

Sebastian se întoarse încet. Încăperea mică, plină de praf, părea mai mare decât era, din cauză că nu avea nimic în ea. Zorile umede se strecurau prin fereastră. O clipă îndelungată, singurul sunet fu şuieratul şi sfârâitul unei lumânări de seu care se îneca în propria grăsime.

Sebastian inspiră sonor când bănuiala neplăcută pe care o alungase undeva în străfundurile capului ce-i zvâcnea de durere deveni o certitudine glacială.

Prudence stătea pe un scaun rustic, cu spătar din nuiele, la fel de aranjată şi de cuviincioasă de parcă ar fi stat cocoţată pe un scaun în stil Hepplewhite, la ceai, într-un salon din Edinburgh. Ţinuta îi era impecabilă, cu mâinile înmănuşate aşezate, cu sfială, în poală. O rochie de culoarea lavandei, din mătase marmorată, îi dădea pielii ei albe impresia de perfecţiune. Părul îi era prins în coc şi lipit de oasele delicate ale capului cu o bonetă lucioasă. Nici măcar o şuviţă nu era ieşită de la locul ei.

Prudence ridică privirea. Lumina se reflecta din sticla ochelarilor ei, făcând să nu i se vadă ochii. Sebastian începu să tremure. Râsul lui aspru răsună strident în tăcerea aceea.

— Am fost un prost că am avut încredere în tine, nu-i aşa?

— Nu mi-ai lăsat altă opţiune.

Vocea ei era calmă, hotărâtă.

— Ai jurat.

— Nu mi-am încălcat jurământul. Nu i-am spus Triciei nimic.

Sebastian zâmbi răutăcios.

— Bineînţeles că nu ţi-ai încălcat jurământul. Eşti o femeie respectabilă.

Din senin, se repezi spre ea, nefiind nici el sigur de ceea ce ar fi putut face dacă ar fi reuşit să o atingă. Tugbert îl prinse cu amândouă braţele şi-l trase înapoi.

Prudence ridică o mână acoperită de o mănuşă albă. În ciuda vocii ei echilibrate, mâna îi tremura.

— Ario, te rog. E în regulă. Poţi să-i dai drumul.

— Nu cred că ar fi cel mai înţelept…

Sebastian se răsuci şi se depărtă de el.

— Ai auzit-o pe domnişoara Walker, *Ario.* Nu o pot sugruma pe doamna aceasta cu mâinile legate.

Şeriful se dădu înapoi să se sprijine de peretele de lângă uşă, cu braţele încrucişate şi privirea precaută. Sebastian păşi dintr-o parte în alta a încăperii, dezmorţindu-şi picioarele.

— De ce, Prudence?

Ea inspiră adânc.

— Ar fi fost greşit să te însori cu Tricia. Nu o iubeşti.

Sebastian lovi cu piciorul într-un scaun. Acesta se izbi de perete şi se dezmembră. Apoi se întoarse spre ea, dezlănţuindu-şi furia.

— Eşti atât de disperată după un bărbat, încât accepţi şi unul în ştreang?

Tugbert se încordă. Prudence înclină capul. O roşeaţă abia vizibilă i se strecură în sus, pe linia curbată, seducătoare a gâtului.

— Nu am putut să te las să te căsătoreşti cu ea, zise Prudence. Nu vezi? Am fi fost cu toţii distruşi în cele din urmă.

— Deci preferi să mă vezi mort?

Ea clătină din cap.

— Nu vei fi spânzurat. Nu vei fi nici măcar dus la judecată.

Sarcasmul îi intensifică accentul.

— Cum ai reuşit să faci asta? Te-ai oferit să ţii în ordine registrele regelui?

Prudence se uită, în treacăt, spre Tugbert. Privirea lui Sebastian oscilă între cei doi, apoi gura lui făcu o grimasă, zâmbetul lui fiind o armă de un dispreţ inconfundabil.

— Deci voi doi aţi aranjat totul. Cât de confortabil! Poate vă veţi boteza primul copil după mine.

Tugbert făcu un pas înainte.

— Dacă ai şti numai câtă suferinţă i-au produs tertipurile tale acestei tinere femei de bună-credinţă…

— Ario! Ai promis.

Vocea lui Prudence fu marcată de o notă de panică. Sebastian zări ceva dincolo de expresia ei rece – teamă şi înflăcărare.

— Dacă nu aş fi un domn… Tugbert lăsă cuvintele să plutească între ei. Părul lui cenuşiu era prins într-o coadă elegantă, la ceafă. Fără perucă, nu arăta chiar aşa tare a filfizon. Trebuie să pleci din Northumberland, Kerr, şi să te întorci în Scoţia. Dacă te voi prinde iar în apropiere de graniţa englezească, din nou, *chiar* te voi spânzura. Se opri. Cu plăcere.

Sebastian merse la fereastră şi privi orbeşte la rugina care se desprinsese de pe barele de fier şi căzuse pe pervazul ferestrei.

Un moment mai târziu, i se adresă lui Tugbert, dar îi aruncă o privire periculoasă lui Prudence:

— Lasă-mă o clipă singur cu ea.

— Aş spune că nu, domnule. Dacă crezi că sunt suficient de nebun să…

— Fă cum spune. Vocea lui Prudence avea o notă domoală de poruncă. Te rog.

Tugbert pufni indignat.

— Foarte bine, atunci. Voi fi în faţa uşii. *Exact* în faţa uşii.

Sebastian îl urmări ieşind, amuzându-se în sinea lui.

— L-ai făcut să danseze ca o marionetă. Tricia ar fi mândră de tine.

Sebastian se aşeză direct în faţa ei. Prudence se agită, cu mănuşile ei moi, ca de copil.

— Uită-te la mine!

Ea îşi ridică privirea fără nicio tragere de inimă.

— Ţi-am spus să te uiţi la mine, repetă el, cererea lui răspicată fiind mai eficientă decât un urlet.

Prudence se opri o clipă, apoi îşi dădu jos ochelarii şi îi strecură în buzunar. Îşi înclină capul pe spate şi îl analiză prin perdeaua groasă a genelor ei. Sebastian îşi încleştă maxilarul.

— Crezi că vei uita, Prudence? Când vei sta singură în nopţile alea reci de iarnă care vor veni, crezi că vei uita cum te-am sărutat, cum te-am atins? Când ea îşi coborî privirea, el se ghemui în faţa ei, însă ea se întoarse într-o parte. Nu mă vei uita. Te asigur. Te voi bântui pentru tot restul vieţii tale singuratice, nefericite. Chiar dacă te căsătoreşti cu Tugbert şi vine în patul tău, roşind în cămaşa lui de noapte până în pământ, pe cine crezi că vei vedea când vei închide ochii? Nu pe el. Pe mine.

— Încetează! Nu înţelegi.

Buzele lui se arcuiră într-o umbră a zâmbetului lui delicat.

— Eu înţeleg un lucru. Am fost un prost că te-am lăsat să pleci din patul meu. Poate te-ai fi gândit de două ori înainte de a-l trăda pe tatăl copilului tău. Se aplecă spre ea, ducându-şi gura lângă urechea ei. Nu-mi sta în cale, Prudence Walker. Eu nu voi mai face aceeaşi greşeală. Îţi promit.

Se întoarse, mândru, spre perete, refuzând să se uite la ea. Ea se ridică, cu coloana vertebrală dreaptă ca un vătrai. Mersul îi rămase sigur doar până când ajunse la uşă. El se întoarse şi, o clipă înnebunitoare, crezu că ea avea să se prăbuşească. Nu ar fi prins-o.

Cu toate acestea, Prudence îşi reveni, legănându-se scurt. Parfumul obsedant de caprifoi îi gâdilă nările când Prudence trecu pe lângă el.

Sebastian îşi ţinu ochii strâns închişi, hotărât să nu-l lase pe Tugbert să îl vadă plângând.

*

Prudence trecu pe lângă Ario fără să-l bage în seamă. Expresia ei îl făcu pe acesta să nu o oprească. Îşi ridică fustele cu mâinile înmănuşate şi porni pe drumul plin de noroi spre Lindentree.

Vântul cald îi ardea ochii uscaţi. Spre est, dungi în nuanţele piersicii brăzdau cenuşiul estompat. Se anunţa o zi frumoasă – o zi minunată pentru o nuntă. Prudence călcă într-o adâncitură a drumului. Nu se uită înapoi spre închisoare să vadă dacă cineva o observase poticnindu-se, dar, în schimb, grăbi pasul. Trebuia să se întoarcă la Lindentree. Era nevoie de ea acolo, pentru că trebuia să domolească furia mătuşii ei când aceasta avea să descopere că mirele fugise. Tricia se baza pe ea. Ea trebuia să fie puternică. Nu îşi putea permite să se lase pradă propriilor isterii.

O durere tăioasă o lovi în cap. Îşi duse repede degetele la tâmple.

„Încetează cu grimasele, dragă. Nu întinereşti.” Ecourile cloncănitului Triciei fură acoperite de ţipătul unei gaiţe din apropiere.

Prudence îşi lăsă jos fustele şi o rupse la fugă.

„Primul lucru necesar va fi să înveţi cum să lupţi necinstit. Sebastian nu a cunoscut vreodată altă cale…”

Jamie plecase probabil de mult. Sebastian nu avea să se întoarcă de la plimbarea lui nocturnă, iar Jamie era prea isteţ ca să nu-şi dea seama că era ceva în neregulă. Noroiul îi stropi fustele când îşi târşâi tivul, neatentă, printr-o baltă.

„Nu mă vei uita.” Vocea lui Sebastian răsună, nechemată, în creierul ei. „Îţi jur. Te voi bântui pentru tot restul vieţii tale singuratice, nefericite.”

Îşi înfipse mâna în păr, trăgând de agrafe, într-o încercare zadarnică de a atenua durerea. Părul i se lăsă

peste faţă, şi singura realitate deveni zgomotul înfundat al unui picior în faţa celuilalt şi sunetul aspru al respiraţiei ei.

Ocoli ghereta de la intrare şi fugi de-a lungul pajiştii, ignorând privirile curioase ale păunilor somnoroşi. Îşi sprijini capul între palme, disperată să reducă la tăcere cercul acuzator de voci care îi răsunau, strident, în minte. Picioarele îi alunecară pe iarbă şi căzu pe burtă. Ochelarii din buzunar o împunseră în coapsă.

Rămase mult timp întinsă, cu ochii strâns închişi, smulgând cu degetele smocuri de iarbă şi pământ umed. Dacă ar mai fi rămas în închisoare încă un minut, ar fi fost în genunchi la picioarele lui Sebastian, implorându-l să înţeleagă, rugându-l fierbinte să o ia cu el.

— Oh, Sebastian, de ce m-ai obligat să fac asta? şopti ea. Te urăsc.

Dar, în timp ce boteza iarba cu lacrimile ei amare, şi-ar fi dat respiraţia ei stinsă ca el să o ţină în braţe pentru ultima dată.

Prudence îşi plimbă degetele prin apa izvorului, despărţind frunzele moarte, apoi privindu-le cum pluteau, din nou, împreună. Frunzele din copaci se lăsau duse de vânt în roiuri apatice de roşu şi galben. Pentru ea, grădina era un refugiu plăcut. Ochelarii ei distruşi erau aşezaţi pe măsuţa de toaletă. Noua pereche nu ajunsese încă de la Londra. Nu-i păsa. Lumea arăta mai bine fără ei.

O rafală rece de vânt de octombrie prinse frunzele într-o învolburare înainte de a le împrăştia peste tot pe terasă. Prudence strânse şi mai mult şalul în jurul ei şi se plimbă pe lângă un Apollo care privea galeş. Tunica lui sumară cădea peste masculinitatea exacerbată a siluetei sale din marmură. Un păianjen gras şi păros îi ţesea o plasă între genunchi.

Prudence se cutremură, incapabilă să-şi alunge viziunea înfricoşătoare cu ea şi mătuşa Tricia, care aveau să îmbătrânească singure acolo, plimbându-se braţ la braţ,

prin grădină, până când pânzele de păianjen aveau să le acopere părul cărunt.

Tricia apăru ca o fantomă în pragul uşii.

— E un bărbat aici care vrea să te vadă, spuse ea cu voce groasă.

Spre disperarea lui Prudence, mătuşa ei acceptase dispariţia logodnicului ei chipeş mai greu decât moartea – convenabilă – a celor şapte soţi pe care îi avusese până atunci. Tricia avea ochii roşii, nasul lucios, peruca pusă strâmb şi arăta neîngrijită. Era doar imaginaţia vinovată a lui Prudence sau în ochii mătuşii ei mocnea o acuzaţie nerostită?

— Dacă e, din nou, vicontele, zise ea, spune-i că poate veni mâine. Dacă e Sir Ario, spune-i că nu mă simt bine.

Nu dorea să discute despre chimie cu francezul acela insistent. Iar Sir Ario, nu din vina lui, doar îi amintea de cărarea sumbră pe care aproape că o luase în cel mai întunecat moment al vieţii ei.

— Este vicontele, zise Tricia, dar e însoţit de un bărbat care spune că are de discutat nişte treburi cu tine.

Prudence se încruntă.

— Cu mine? Cine ar avea de discutat cu mine?

— De unde să ştiu eu? I-am spus că eu sunt stăpâna de la Lindentree, dar el insistă să te întâlnească. Ea pufni. E un pic încrezut, crede-mă pe cuvânt.

Prudence o urmă pe Tricia fără tragere de inimă. După vântul proaspăt de toamnă, casa avea un miros stătut şi închis. În ultimele săptămâni, Prudence abia suportase să stea înăuntru. Casa era o cochilie goală. Nu o putea lua pe vreun coridor fără să se aştepte să audă un hohot de râs cald, masculin sau zgomotul elegant al bastonului pe parchet. În timp ce Tricia înainta pe culoar spre salon, Prudence oftă, mulţumită că mătuşa ei nu îi invitase pe oaspeţi în bibliotecă. Fusese acolo o singură dată în

ultimele două luni. Parfumul persistent de fum de trabuc o făcuse să iasă în grădină, reţinându-şi cu greu lacrimile.

D'artan şi însoţitorul lui se ridicară când ele intrară în salon. Străinul ar fi părut în largul lui într-un salon de cu un secol în urmă. Dantela i se revărsa la mâneci şi pe sub gulerul redingotei, iar pudra îi zbură din peruca lui atent lucrată în timp ce se aplecă peste mâna lui Prudence cu o reverenţă politicoasă.

— Domnişoara Walker, presupun?

Prudence îşi înăbuşi un strănut înainte ca el să se poată îndrepta de spate.

— Eu sunt.

Vicontele îi aruncă Triciei o privire tăioasă. O urmă a vechii ei îmbufnări îi strânse buzele în vreme ce ieşea repede, supusă din salon. Zgomotul paşilor ei se opri chiar de partea cealaltă a uşii.

D'Artan ridică mâna lui Prudence şi o duse la buze.

— Minunată, ca întotdeauna.

Când tovarăşul lui se trânti înapoi pe un scaun Sheraton, picioarele delicate ale scaunului se balansară periculos. D'Artan îl prezentă, dar Prudence era prea interesată să vadă dacă scaunul fragil avea să îi susţină corpul voluminos ca să mai acorde atenţie numelui lui. Nu era sigură dacă se numea Lord Pettiwiggle sau Periwinkle[6]. D'Artan se lăsă pe canapea, radiind de bucurie, ca o pisică mulţumită.

Celălalt bărbat deschise o tabacheră din argint şi îşi îndesă nişte tabac pe nas. D'Artan luă cât un vârf de cuţit, iar Prudence se gândi, o clipă, că bărbatul acela avea să-i ofere şi ei, dar acesta se abţinu. Cutia dispăru în faldurile voluminoase ale hainei lui.

Când el se aşeză la loc, scaunul scârţâi.

---

6 Joc de cuvinte pornind de la semnificaţie verbului *to wiggle,* care înseamnă „a se împletici, a se clătina pe picioare" şi cuvântul *periwinkle,* care desemnează mai multe specii de melci, (n.red.)

— Sunt aici în numele lui George al III-lea, regele Angliei. Vocea lui răsună ca şi cum şi-ar fi petrecut toată viaţa spunând lucruri importante.

— Regele? repetă ea. Ce treabă ar putea avea regele cu mine?

— O petiţie pe care tatăl dumneavoastră i-a adresat-o a ajuns, de curând, în atenţia regelui.

Fără să se poată abţine, lui Prudence îi scăpă un hohot de râs nepotrivit unei doamne.

— Este un pic cam târziu, nu credeţi? Tatăl meu e mort de aproape opt ani.

D'Artan se aplecă în faţă, încrucişându-şi picioarele.

— Sunt sigur că ştii, draga mea, că regele nu s-a simţit bine foarte mult timp.

„E nebun de legat”, se gândi ea necruţătoare.

— Am încercat să dăm de tatăl dumitale de îndată ce regele i-a analizat petiţia. Lord Pettiwiggle-Periwinkle clătină din cap cu tristeţe. O circumstanţă regretabilă şi tragică. Am aflat de locuinţa temporară din Londra, dar am descoperit că plecaserăţi deja. Misivele pe care le-am trimis la Lindentree au rămas fără vreun răspuns.

— Dar eu niciodată…

El continuă pe un ton mustrător de parcă Prudence n-ar fi spus nimic. Ceea ce avea el de transmis era, evident, mult mai important decât orice ar fi putut ea comenta.

— Unul dintre agenţii noştri a fost trimis aici în urmă cu câteva luni, doar pentru a fi informat de către o creatură extrem de vulgară că aţi emigrat în Pomerania, unde aţi şi murit, ulterior. Agentul meu a fost nevoit să fugă de pe proprietatea aceasta pentru că acel *enfant terrible* a început să tragă cu săgeţi în trăsură. Când anchetele noastre din Pomerania nu au dat niciun rezultat…

„Jamie.” Prudence îşi plecă privirea, reprimându-şi un zâmbet. Un val de nostalgie îi înceţoşă vederea.

— Am decis să investighez eu însumi problema.

Regele este de-a dreptul consternat de timpul care s-a scurs. El şi prim-ministrul au luat măsuri extraordinare pentru a remedia implicarea lor în această chestiune tristă.

Căută în haină şi scoase un plic catifelat. Prudence recunoscu sigiliul regal şi se lăsă pe spate în scaun, pregătindu-se să citească un mesaj formal de condoleanţe, lung şi plictisitor.

— Regele nu are nicio îndoială că tatăl dumitale a desfăşurat o muncă ştiinţifică remarcabilă şi ar fi fost de mare folos pentru Coroană dacă ar fi trăit.

Ea murmură aprobator. Bărbatul îşi drese vocea.

— Aşadar, cu mare plăcere şi cu aprobarea regelui, doresc să vă ofer, domnişoară Prudence Walker, singura descendentă directă a lui Livingston Walker, acest brevet de nobleţe. De acum înainte veţi fi cunoscută drept prima ducesă de Winton numită.

De cealaltă parte a uşii fu iute înăbuşit un ţipăt strident, şocat.

Bărbatul continuă:

— Prietenul drag al mătuşii dumneavoastră, vicontele, a reuşit recent să îl convingă pe rege că titlul nu are decât valoarea unei hârtii dacă nu este însoţit şi de unele compensaţii financiare.

D’Artan se întinse şi o bătu uşor pe mână. Prudence era prea uluită pentru a se împotrivi.

— După cum sigur v-a informat, continuă bărbatul, vicontele manifestă interese similare cu ale dumneavoastră în laboratorul său din Edinburgh. Regele crede că un schimb de informaţii între domniile voastre în ceea ce priveşte cercetarea substanţelor explozive, începută de tatăl dumitale, ar putea fi de folos întregii Anglii. Aşadar, pentru acest serviciu adus Coroanei, el a decis să vă dăruiască o pensie anuală de zece mii de lire sterline.

Prudence rămase încremenită.

— Să înţeleg, întrebă ea cu o voce înceată, că acum

sunt ducesă?

Înainte ca bărbatul să poată răspunde, D'Artan spuse mieros:

— O ducesă cu o avere moderată, draga mea. Cu un aer ceremonios, el căzu într-un genunchi şi îi îndoi degetele în mâna lui rece. Alteţă.

Tricia nu putu rezista să nu-şi vâre capul pe uşă ca reacţie la un sunet pe care nu îl mai auzise de mai bine de două luni – notele bogate, catifelate ale râsului lui Prudence. Prudence se lăsă înapoi pe scaunul ei, ducându-şi mâna la gură. Atât D'Artan, cât şi Lord Pettiwiggle-Periwinkle se uitau la ea de parcă ar fi luat-o pe urmele bătrânului rege George. Dar ea nu îşi mai putea opri hohotele dezlănţuite de râs, la fel cum nu îşi putea opri lacrimile care-i şiroiau pe obraji.

Partea a doua

Cu inima uşoară un trandafir am dezrobit
Din tufa lui cu ţepi.
Dar iubita mea l-a luat după ce m-a amăgit,
Lăsându-mi ţepii.

Robert Burns 1791

Capitolul 18

Edinburgh, Scoţia, 1792

Ducesa de Winton stătea la fereastra cu menouri, urmărind ploaia care şiroia în jos, pe geamurile strălucitoare. Aburul se ridica ademenitor din paharul mic

aflat în mâna ei, iar căldura se răspândea din şemineul de marmură, însă cu toate astea ea tremura. Frigul venea de undeva din adâncul ei. Luă o înghiţitură din lichiorul încălzit. Licoarea îi alunecă pe gât, ca o alinare întunecată şi amară precum noaptea de la fereastră.

Felinarele de pe stradă proiectau halouri ceţoase pe caldarâmul ud din Charlotte Square. Ai fi zis că străzile ca un furnicar din partea veche a oraşului Edinburgh se aflau la o galaxie depărtare de această simetrie elegantă a parcului şi a aleilor, botezată Noul Edinburgh. Porţi din fier forjat şi statui reprezentând lei cu colţii dezveliţi păzeau rândurile ordonate de case din cărămidă. De cealaltă parte a parcului, luminile de la alte conace făceau cu ochiul asemenea unor stele îndepărtate. O trăsură trecu, lucind, în tropotele cailor. Un bărbat îmbrăcat într-o haină lungă de lână mergea grăbit pe alee, cu umerii aplecaţi, apărându-se de ploaia rece. Prudence se întreba dacă Sebastian era afară pe undeva, înfrigurat, ud şi singur.

Închise ochii, îmbătată de amintirea unei nopţi furtunoase, când ea şi Sebastian se sprijiniseră unul pe altul într-o învălmăşeală de noroi, ploaie şi frică. Ar fi schimbat tot confortul ei plin de căldură pentru o şansă de a se întoarce la coliba aceea prăfuită şi umedă a arendaşului şi de a începe din nou. Era prea uşor să şi-l imagineze pe Sebastian în siguranţă, în acest salon confortabil – rezemat de pian cu o eleganţă nepăsătoare; agăţându-se de braţul Triciei cu acele degete lungi, elegante – soţul iubitor model, în timp ce îi făcea cu ochiul lui Devony.

Prudence deschise ochii. Îşi ţuguie buzele. Sebastian îşi făcuse alegerile. Iar ea, de asemenea. Ochii unei străine străluciră privind-o dinspre geamul întunecat.

Cine era femeia coafată elegant care stătea la fereastră? se întrebă ea. Într-o cameră care vuia şi fremăta de râsetele oamenilor, Prudence se simţea complet singură cu femeia care alesese să devină. Se înfăşurase într-o

armură din dantelă şi mătase, moale precum catifeaua şi grea ca oţelul, îngropând-o pe fata ciudată, visătoare, care îndrăznise să-şi ofere inima lui Sebastian Kerr. Pielea ei era de porţelan, inima de gheaţă, şi nimeni nu avea să ştie sau să-i pese dacă râsul ei ar fi sfărâmat-o într-o mie de bucăţi.

O picătură de ploaie alunecă în jos, pe fereastră, ezitând, ca o lacrimă rătăcitoare, pe obrazul ei. Atinse cu degetele sticla rece. Un murmur şoptit îi întrerupse reveria.

— Ce fiinţă minunată, nu-i aşa? Oare de unde a venit?

— Tricia o ascunsese departe, la ţară, răspunse o altă voce feminină. Lady Gait jură că este o prinţesă habsburgică. Mătuşa ei a fost căsătorită odată cu unul dintre prinţii lor, să ştiţi.

— Tricia de Peyrelongue a fost căsătorită cu aproape toată lumea, spuse a treia femeie. Ea nu se grăbeşte să-i urmeze exemplul. A primit trei propuneri de la Crăciun încoace, şi le-a refuzat pe toate. Spre marea dezamăgire a mătuşii ei, aş putea adăuga. Tricia a avut un adevărat acces de furie, după ultimul refuz. Poate că fata se păstrează şi ea pentru un prinţ.

— E puţin cam slabă pentru gusturile mele. N-am văzut-o niciodată mâncând. Ai crede că poartă o turnură la rochie.

Prudence încremeni. După trei luni în înalta societate din Edinburgh, ar fi trebuit să se obişnuiască deja cu şuşotelile şi privirile insistente, dar acestea încă o tulburau.

Clinchetul paharelor de şampanie fu urmat de şoapte noi, de data asta pe un ton grav şi masculin.

— După ce a îndrăznit să polemizeze cu el despre moralitatea poeziei lui, până şi Robert Burns este îndrăgostit de ea. Şi se spune că bătrânul Romney s-a oferit să o picteze. Pe nimic.

— Pe nimic? Sau cu nimic pe ea? Ar putea fi următoarea lui Emma Hart.

Hohotele de râs încetară când Prudence ieşi din

alcovul de la fereastră. Îşi puse ochelarii cu ramă de aur care îi atârnau de un lanţ în jurul gâtului şi afişă privirea glacială care îi câştigase porecla de Ducesa Iernii. Observă, cu un amuzament plictisit, că două femei purtau acelaşi tip de ochelari. Ochelarii cu sticlă simplă deveniseră la modă de când „ducesa cea tânără şi misterioasă” îşi făcuse debutul în Edinburgh. Faptul că ele o imitau orbeşte îi provoca repulsie, dar o şi fascina.

Sub privirea ei sfidătoare, femeile se îndepărtară, lăsând în urmă izul de mosc al parfumului lor. Fata care sublimase că era prea slabă trecu legănându-şi şoldurile plinuţe pe sub fuste. Prudence bănuia că ea nu purta turnură la rochie.

Însoţitorul lor, un tânăr sfios, cu părul lung, neîngrijit, murmură nişte scuze şi încercă să se strecoare pe lângă ea. Prudence îl chemă, făcând un semn cu degetul ei subţire. Bărbatul făcu o reverenţă ciudată, trecându-şi o mână prin buclele ciufulite.

— Excelenţă?

— Lord Desmond… Ned. Te numeşti Ned, nu-i aşa?

Tânărul păru absurd de încântat că ea îşi amintise. Prudence îşi înfrână o urmă de jenă.

— Aşa este, mă cheamă Ned. Cu ce vă pot fi de folos, milady?

Ea se gândi să-i ceară să stea în cap şi să ţină în echilibru un pahar de vin cu degetele de la picioare, dar trecu repede peste impulsul plin de cruzime. Îşi odihni degetele pe mâneca de pânză scrobită.

— Aş dori să discut un anumit pariu despre care am auzit aseară, fără să vreau, când vorbeai cu tânărul domn Cotton.

Lord Desmond se înroşi frumuşel.

— Cotton este o canalie grosolană. Nu-l luaţi în seamă.

Îşi renegă tovarăşii din noaptea precedentă

încruntându-se la cercul de domni care se sprijineau, alene, de şemineu. Aceştia ridicară paharele cu o precizie comică, pretinzând că nu urmăriseră discuţia.

Prudence îl duse departe de întunericul protejat al ferestrei, în lumina care se revărsa din lumânările candelabrului, scânteind pe pereţii de damasc în culoarea piersicii.

— Discutaţi, spuse ea, care din voi ar putea descoperi primul sursa titlului meu de nobleţe. Domnul Cotton a sugerat că poate am prestat unele servicii misterioase pentru rege, cum ar fi să-l împing din calea unui asasin. Dumneata ai afirmat că s-ar putea să fi îndeplinit un alt fel de serviciu pentru regele nostru.

— Dar eu nu aş… niciodată… jur că nu am vrut să…

Prudence ar fi putu jura că braţul tânărului se încălzise sub mânecă. Îşi ţuguie buzele într-o încruntare studiată.

— Apoi ai continuat şi ai pariat cu Lord Cotton suma frumuşică de o sută de lire că vei fi primul care îmi va smulge un zâmbet în seara asta.

Ajunseră lângă şemineu. Tinerii îşi îndreptară poziţia, trăgând de lavaliere. Pistruiatul Lord Cotton se foi jucându-se cu o cutie de tabac, din fildeş.

Prudence îl eliberă pe captivul ei linguşitor.

— Îmi pare rău, Lord Desmond, dar îi eşti dator prietenului tău cu o sută de lire.

Cu acele cuvinte, îşi aplecă umerii zvelţi într-o reverenţă şi îi făcu domnului Cotton favoarea unui zâmbet luminos. Ştia – deoarece i se spusese – că zâmbetul ei îi făcea trăsăturile mai fine, fără să risipească uşorul aer de melancolie pe care aceşti bărbaţi-copii păreau să îl găsească atât de irezistibil. Când se întoarse să plece, Ned suspină şi domnul Cotton strigă de bucurie, dându-i o palmă peste spate. Prudence se îndepărtă, simţind intensitatea privirilor lor admirative pe umerii ei goi. O

cuprinse o exaltare năvalnică dându-şi seama de puterea pe care o avea asupra lor.

Sebastian îi dăduse acea forţă şi o lăsase acolo, ca un pistol încărcat, pregătit pentru o atingere care nu avea să vină niciodată. Zâmbetul îi păli, complicitate ei la jocurile lor prosteşti lăsându-i un gust amar. Partea mai practică a ei găsea ridicolă atenţia lor. Dar dacă ei alegeau să confunde sarcasmul ei cu inteligenţa, şi melancolia cu sofisticarea, cine era ea să-i înveţe pe ei? Cel puţin ea nu trebuia să pretindă că era proastă. Fetiţa neglijată din interiorul ei se bucura de căldura nestatornică a admiraţiei lor.

Se plimbă printre dansatori, cu ciorapii ei de mătase foşnind ca o şoaptă ce-i mângâia gambele. Dinspre pian se revărsau notele nostalgice ale unei cantate de Bach. Luă încă un pahar de lichior de pe tava purtată de o servitoare şi îl dădu pe gât dintr-o singură înghiţitură, ca şi cum căldura alcoolului ar fi putut dezgheţa gheara de gheaţă care se strângea în jurul inimii ei. Era aproape februarie, dar părea că primăvara nu avea să vină niciodată.

Îşi aşeză paharul gol pe o măsuţă de lângă perete, tânjind să evadeze. Dar, din cealaltă parte a salonului aglomerat, o opri evantaiul fluturat de Tricia. Aruncând o privire spre rochia împodobită a mătuşii ei, Prudence aproape zâmbi. Crinolinele mai înguste reprezentau singura concesie pe care Tricia o făcea modei mai simple, inspirată de revoluţia franceză. Acum nu mai trebuia să se întoarcă într-o parte pentru a intra într-o încăpere.

Îi văzu pe cei doi bărbaţi aflaţi de-o parte şi de cealaltă a Triciei, şi oftă. Nu încă un conte bătrân şi gras, se rugă ea. De când Prudence îşi primise moştenirea neconvenţională, Tricia îşi reluase vechea misiune de a-şi vedea nepoata căsătorită. Prudence nu numai că îi fura ei toată atenţia, ci comisese şi greşeala de neiertat de a o depăşi pe Tricia ca titlu nobiliar.

Vicontele D'Artan se foia în jurul Triciei. El fusese cel care aranjase să fie invitate în reşedinţa din oraş a familiei Campbell. Fusese însoţitorul lor permanent încă de la sosire, ajutând-o pe Tricia cu demersurile la avocaţi referitoare la logodnicul ei dispărut, şi chiar tolerându-i pe Boris şi familia Blake drept tovarăşii de călătorie aleşi de Tricia.

Prudence îşi alungă un fior în vreme ce se amesteca în mulţime. Atât în laborator, cât şi în afara lui, vicontele mai în vârstă era la fel de grijuliu cu sentimentele ei ca un tată. Fusese extrem de răbdător cu ea, chiar şi atunci când ea refuzase să dezvăluie formula exactă care îl ucisese pe tatăl ei până când cercetarea lor avea să fie mai concludentă. Dar Prudence nu putea scăpa de sentimentul de singurătate pe care îl simţea de fiecare dată când îl vedea pe D'Artan. Vicontele intrase în viaţa ei, iar Sebastian plecase. Lucrul acesta din urmă se întâmplase totuşi din vina ei, îşi reaminti ea. Să dea vina pe viconte nu ar fi schimbat ce făcuse ea. Nimic nu avea să schimbe vreodată ce făcuse. Simţi gheara unei dureri profunde strângându-i inima îngheţată.

Atenţia lui D'Artan nu era aţintită asupra ei acum. Sprâncenele îi erau unite într-o linie argintie, în timp ce se uita încruntat la bărbatul de lângă Tricia.

Lui Prudence i se tăie respiraţia, simţind o durere ciudată la vederea lui. Peste umerii largi avea aşezată o bucată de tartan, negru cu verde, prinsă într-o curea. Îşi ţinea, cu mândrie, mâna pe care purta inele, pe mânerul săbiei. O geantă scoţiană din piele îi atârna la brâu.

Tricia se agăţă de cascada de volane de la încheietura mâinii lui.

— Trebuie să mărturisesc că simţul umorului scoţian mă depăşeşte, spunea ea pe când Prudence se apropie. Avocatul acela groaznic pe care l-am abordat ieri aproape mi-a spus că logodnicul meu a fost o născocire a

imaginaţiei mele.

— Nu un spectru, milady, dar, poate, doar un ticălos.

Vocea aspră a scoţianului păstra accentul muzical, încă neinfluenţat de englezii pompoşi ai societăţii din Edinburgh. Prudence ascultă cu aviditate, în vreme ce el continuă:

— Oricât de greu ar fi de crezut, există bărbaţi care vânează femei frumoase ca dumneata.

„Şi bogate”, adăugă Prudence în mintea sa. Bărbatul acela era pe cât de diplomat, pe atât de fermecător.

Tricia îşi trase nasul. Apărură două batiste. Ea o luă pe cea cu dantelă pe care i-o întinse scoţianul şi îşi şterse, uşor, o lacrimă strălucitoare.

— Pur şi simplu nu pot accepta asta. Logodnicul meu mă adora. Mai mult ca sigur că a fost răpit. El niciodată nu m-ar fi părăsit de bunăvoie.

Prudence se strecură între ei şi atinse uşor cotul Triciei.

— Nu am primit nicio cerere de răscumpărare, mătuşă. Ai promis că-ţi vei vedea de viaţa ta, dacă nu-l găsim aici.

Tricia îi dădu uşor mâna la o parte.

— E uşor pentru tine să spui aşa ceva. Tu n-ai pierdut bărbatul pe care l-ai iubit.

Prudence îşi înclină capul simţind căldura ridicându-i-se în obraji. Îşi amintea prea clar noaptea în care se dusese în camera lui Sebastian, tandreţea cu care îi vorbise, modul în care o atinsese. Ruşinea şi regretul se amestecau, dar, întotdeauna, odată cu acestea, îi venea în minte şi imaginea corpurilor lor pe cuvertura de satin.

Buzele tremurânde ale Triciei se arcuiră într-un zâmbet curajos.

— Iartă-mă, te rog, îi spuse ea străinului îmbrăcat în kilt. Am sperat doar că, fiind originar din munţii Scoţiei, ai putea să-l cunoşti pe lordul de la Dunkirk.

Bărbatul goli paharul de whisky dintr-o singură înghiţitură.

— Da, bineînţeles că-l cunosc, Lady Tricia. Eu *sunt* lordul din Dunkirk şi am fost de aproape cincisprezece ani.

Gândurile întunecate ale lui Prudence fură spulberate când îşi ridică privirea şi întâlni ochii scânteietori ai lui Killian MacKay.

*

Un bărbat se strecură printre umbrele proiectate de zidul grădinii, cu privirea aţintită asupra pătratelor strălucitoare de lumină fixate adânc în cărămida frumoasă. Ploaia îi şiroia de pe borul pălăriei. El dădu semnalul, şi cinci siluete întunecate săriră peste zid. Undeva, în partea din spate a conacului, se deschise o uşă, şi notele minunate ale unei viole se revărsară în grădină.

— Oamenii ăştia extravaganţi n-au auzit de cimpoi? bombăni o voce în ureche. Suntem în Scoţia, pentru numele lui Dumnezeu, nu la Paris.

— Linişte, replică Sebastian. O să ajungem la închisoare dacă nu vă ţineţi gura.

— Nu a fost ideea mea să venim în Edinburgh.

— Ai prefera mai degrabă să murim de foame în Scoţia? Sebastian aranjă sacul de pânză peste capul lui Jamie, cu o smucitură. Am jefuit toate bisericile de acolo, cu excepţia bisericii tatălui tău.

Jamie pufni, supărarea lui fiind înăbuşită de stratul gros de pânză de sac.

— Eu am vrut. Tu ai fost ăla care a dat înapoi.

— Mai degrabă îl jefuiesc pe bunicul meu decât pe tatăl tău. El este cel care mi-a îngheţat toate conturile de la Banca Regală. Dacă aş ajunge la banii mei, am putea să ne ascundem în munţi până la primăvară.

— Dar dacă te vede el mai întâi, nu mai ai nevoie să

pleci în munţi, nu-i aşa? Ai ajunge în închisoare sau în iad, oriunde ar alege el să te trimită.

Tiny apăru în spatele lor, împroşcând noroi în jur.

— Dacă voi doi aveţi de gând să vă certaţi toată noaptea, mai bine ne întoarcem şi batem la uşa de la intrare. Poate ne deschide majordomul.

Jamie trase o sticluţă din centura lui Tiny, îşi ridică masca şi luă o înghiţitură lungă.

— Aaah! Nimic nu te încălzeşte mai bine ca un whisky scoţian tare. Cele mai bune părţi ale mele sunt îngheţate.

Tiny pufni.

— Nu e o mare pierdere pentru prostituatele din Edinburgh.

— Asta-i părerea ta, nu a lor, replică Jamie.

Cineva izbucni într-un hohot de râs zgomotos, iar Sebastian se întoarse şuierându-i, printre dinţi, să tacă. Cu pistolul scos, îi conduse prin partea laterală a casei, oprindu-se doar pentru a-şi desprinde pantalonii agăţaţi într-o tufă de trandafiri. Pătratele luminoase ale ferestrelor batante îi oferiră o imagine fugară, plină de sclipire, a unei lumi de satin şi mătăsuri. Era o lume care nu i-ar fi dat niciodată nimic, de bunăvoie, fiului sărac al unui moşier din zona muntoasă a Scoţiei.

Sebastian învăţase acea lecţie din nou în ultimele luni. Se scăldase în pâraie cu apa rece ca gheaţa. Tremurase nopţi întregi acoperit de pături mizerabile. Mâncase carne uscată atât de tare, încât trebuise să o mestece ore întregi doar ca să-i simtă gustul.

Tâlharul la drumul mare elegant dispăruse, lăsând în urmă doar o mască de mătase şi o cârpă de tartan mototolite în buzunar, ca un epitaf. În locul lui lăsase un hoţ obişnuit şi un om flămând. Sebastian Kerr trebuia să ia ceea ce îşi dorea. Prudence Walker îl învăţase măcar atât. Îşi putea permite să cedeze celor mai crude impulsuri ale sale acum, şi totul din cauza faptului că o femeie nu-i

lăsase nimic de pierdut, în afară de libertatea sa... şi de viaţa sa.

Prinse cu degetele lui amorţite patul pistolului. Sub masca din pânză de sac, Sebastian îşi arcui buzele într-un zâmbet rece.

*

Când Prudence ridică privirea spre Killian MacKay, culoarea i se scurse din obraji pe cât de repede urcase. Protestele surprinse ale Triciei se stinseră într-un freamăt sonor. Bărbatul acesta nu era un cocoşat infam, ci un domn înalt, cu o coamă deasă de păr alb. Crăpături adânci îi brăzdau fruntea tăbăcită, dar umerii lui nu erau aplecaţi, ci surprinzător de largi pentru un bărbat de acea vârstă. Prudence lăsă capul în jos înainte ca el să îi poată întrezări socul.

Privirea ei fu atrasă de firele de păr albe împrăştiate pe tartanul greu – nu ale lui, ci fire de păr pufoase, de pisică. Oare bărbatul acesta chiar era căpcăunul fără inimă care îl alungase pe Sebastian din casa lui?

— Deci n-ai auzit niciodată de un bărbat care îşi spune Sebastian Kerr? Vocea lui D’Artan o aduse pe Prudence, brusc, înapoi la conversaţie. Un rânjet slab se arcui pe buzele vicontelui. Tensiunea dintre cei doi bărbaţi păru palpabilă când MacKay ezită pentru o clipă, foarte scurtă.

— Niciodată, spuse el.

Prudence îşi împinse ochelarii în sus, pe şaua nasului. Când Killian MacKay îi întâlni privirea rece, provocatoare, amândoi ştiură că el minţea. Dar ştiau, de asemenea, şi că, dacă Prudence nu voia să explice de ce se făcea roşie la faţă de fiecare dată când era pomenit logodnicul mătuşii ei, ea avea să păstreze tăcerea.

Tricia rămase cu gura căscată când Prudence îl luă de

braţ pe MacKay şi îi zâmbi.

— Poate că ar trebui să-i dăm timp mătuşii mele să-şi revină după un astfel de şoc. Aţi vizitat biblioteca familiei Campbell? Este uriaşă. V-ar plăcea să facem un tur?

— Mi-ar plăcea foarte mult.

MacKay îşi duse la buze mâna fără vlagă a Triciei, apoi făcu o plecăciune în faţa lui D'Artan, zâmbindu-i în zeflemea.

— Viconte, mi-a făcut plăcere.

D'Artan îşi miji ochii asemenea unor dungi argintii, când mulţimea încinsă din salon făcu loc surprinzătoarei perechi.

*

Lămpile din bibliotecă erau stinse, deşi focul ce trosnea în şemineu răspândea în jur izul cald de cedru. Ferestrele, lucioase din cauza ploii, scoteau în evidenţă pereţii întunecaţi, din lemn de nuc lustruit.

Juponul din satin al lui Prudence foşni în jurul picioarelor ei când ea se aşeză pe o canapea îngustă şi îşi aranjă fustele rochiei de culoarea afinelor, cu o grijă meticuloasă. MacKay se lăsă într-un scaun de piele, cu spătarul lat, aflat în faţa ei. Pentru o clipă îndelungată, se studiară reciproc, în tăcere.

Când fusese tânăr, MacKay se mândrise în privinţa cunoaşterii modei feminine. Fata făcea cinste stilurilor rafinate, mai naturale, caracteristice pentru Londra şi Edinburgh. Ar fi fost o mare fărădelege să-şi îngroape pielea fără cusur sub un strat de pudră, după cum, la fel ar fi fost şi să-şi ascundă părul sub o perucă. Cascada întunecată fusese ridicată în sus şi aranjată în bucle grele, în jurul gâtului. O eşarfă mare se asorta cu satinul roz al juponului ei şi îi scotea în evidenţă talia subţire. Purtarea ei protocolară ar fi putut părea comică la o altă femeie, dar

demnitatea ei o făcea ciudat de emoţionantă. MacKay îşi dori să fi trecut de vârsta la care să se simtă stârnit când se trezea singur într-o astfel de intimitate caldă cu o femeie frumoasă.

Prudence îşi împinse ochelarii în sus pe nas, cu un gest care ştia că îi trădează încordarea, întrebându-se ce o apucase să se complacă în această fantezie nebună.

— Iertaţi-mă că sunt atât de directă, Lord MacKay, dar am căutat o mică proprietate în partea de nord a Scoţiei. Castelul acesta pe care îl numiţi Dunkirk… ar putea fi de vânzare?

MacKay îşi îndreptă spatele, pe scaun. Fetişcana trăda mai mult decât o simplă nervozitate. Nimeni din salon nu îi spusese pe nume.

— Dunkirk nu este decât o ruină care stă să se prăbuşească. Este, practic, lipsit de valoare.

— Atunci, nu te-ar încurca să scapi de el.

El se ridică şi se îndreptă spre şemineu, ca şi cum ar fi căutat o căldură demult dispărută din privirea ei rece. În maxilarul lui pătrat, Prudence zări o urmă din răbdarea încăpăţânată care îl lăsase să aştepte şaisprezece ani înainte de a se răzbuna pe bărbatul care îi furase mireasa. Inima începu să-şi înteţească bătăile la vederea umerilor lui largi, subliniaţi de lumina focului.

— Dunkirk nu e de vânzare, spuse el.

Prudence nu putu să ignore nuanţa de implorare căpătată de vocea ei.

— Eşti un om bogat. Ştiu că deţii cea mai mare parte din Strathnaver. Ce valoare ar putea avea o ruină veche pentru un bărbat ca dumneata?

El se uită lung, la flăcări.

— O valoare sentimentală. O femeie la care am ţinut a trăit odată acolo.

„Şi a murit acolo?” Cuvintele răsunară clar în mintea lui Prudence. Pentru un moment groaznic, ea crezu că le

rostise cu voce tare. Totuşi, când MacKay se întoarse cu faţa spre ea, nu observă furie sau mustrare în ochii lui, ci doar o tristeţe blândă.

— Îmi pare rău că nu îţi pot îndeplini dorinţa, draga mea. Dar, vezi tu, Dunkirk nu este cu adevărat al meu, ca să îl pot vinde. Eu doar îl păstrez pentru altcineva.

Acordurile jalnice ale unui oboi plutiră în cameră. Muzica era misterioasă şi insuportabil de dulce, un echivalent nepământesc al răpăitului constant al ploii în ferestre. Prudence se ridică.

— Iartă-mă, Lord MacKay. Ai dreptate. Nu-ţi pot cere să vinzi ceea ce nu ţi-a aparţinut niciodată.

Cu o reverenţă rapidă, ea plecă şi îl lăsă stând în faţa şemineului. Mâinile lui MacKay tremurau când se întinse să prindă spătarul scaunului. În anii goi de după moartea lui Michelline, Killian MacKay se rugase de multe ori pentru iertare. Dar se părea că Dumnezeu considerase că era potrivit să nu trimită un spirit plin de compasiune, ci un înger răzbunător, cu ochii violeţi şi o voce aspră. Îşi înfipse degetele noduroase în pielea elegantă, plecându-şi încet capul într-o rugăciune tăcută, cerând nu milă, ci curaj.

*

Sebastian îşi trase pistolul şi izbi cu forţă patul armei de sticla fragilă. Cu o răsucire exersată a încheieturii, descuie geamurile duble, înalte. Intră, înainte ca muzicienii să se poticnească, făcând o oprire discordantă.

Un ţipăt strident cufundă mulţimea într-o tăcere totală când şase indivizi masivi şi cu chipurile acoperite pătrunseră în cameră.

— Armele pe podea, domnilor, strigă Sebastian cu o voce schimbată, asprită de o răguşeală care era mai convingătoare din cauza unei dureri în gât.

La ordinul lui fură lăsate jos un singur pistol, câteva

bastoane şi o umbrelă. O doamnă cu părul albastru se ascundea în braţele soţului ei.

— Am vrea o donaţie mai substanţială acum, spuse el. Toate bijuteriile, aurul şi banii în saci, vă rog… Foarte bine. Da, este foarte bine, mulţumesc, adăugă el în timp ce zăngănitul ceasurilor de buzunar şi al lanţurilor de aur umplu tăcerea încordată.

Oamenii lui acţionau după cum îi învăţase, mergând cu sacii deschişi de la un grup la altul, fără a stabili, nici măcar o dată, contact vizual cu cineva, şi fără a întrerupe tăcerea. Dintr-o privire rapidă, Sebastian îşi dădu seama că D'Artan nu era acolo. Dezamăgirea îi lăsă un gust amar.

Aroma ispititoare a prăjiturilor calde îi gâdilă nasul. Cu grijă, îşi ţinu privirea departe de un cărucior încărcat cu prăjituri, îşi simţi stomacul lipit de şira spinării. Îi lăsa gura apă. Maţele îi chiorăiau. Dacă s-ar fi atins de o singură prăjitură, ar fi sfârşit în genunchi, în faţa tuturor, îndesându-şi prăjituri în gură ca un animal înfometat, aşa cum, fără îndoială, îl considerau toţi acei oameni.

Un tânăr cu părul neîngrijit ezită să-şi scoată inelul, moştenire de familie. Sebastian smuci pistolul într-un gest inconfundabil de ameninţare. Tânărul pistruiat de lângă el îl înghiontea, să se supună, aruncând în sac o tabacheră din fildeş şi un portofel plin, care căzu pe grămadă cu un clinchet muzical. Sebastian simţi o licărire nedorită de compasiune faţă de furia neputincioasă reflectată în ochii căprui ai bărbatului pistruiat. Spera sincer că nu avea să fie obligat să îl împuşte pe vreunul dintre ei înainte de a se termina noaptea.

Privirea lui rătăci, din nou, spre prăjituri. În urmă cu şase luni ar fi fost un oaspete la o astfel de adunare, sorbind şampanie şi ciugulind o prăjitură dulce, sfărâmicioasă. Simţi în abdomen durerea adusă de amintiri, asemenea unui pumn – urmărise conturul buzelor lui Prudence cu vârful degetului, dulceaţa glazurii ei topindu-i-

se pe limbă. Dar fuseseră o altă lume şi un alt bărbat. Un bărbat care se dovedise destul de prost pentru a permite unei perechi de ochi trădători, de ametist, să îi sucească minţile.

O umbră se mişca pe palierul de deasupra. Sebastian îşi îndreptă imediat privirea într-acolo. D'Artan stătea la cotitura scărilor, zâmbind, odihnindu-şi, uşor, mâna pe balustradă.

Sebastian făcuse trei paşi mari spre scări, când uşa de bronz de la capătul salonului se deschise şi Prudence Walker intră, fără să-şi dea seama, în mijlocul jafului lui.

Capitolul 19

— Doamne sfinte atotputernic, rosti Tiny, cu respect, rupând tăcerea.

Jamie dădu să-şi facă cruce, apoi îşi aminti că el nu era catolic. Evlavia lui se transformă în teamă când îl văzu pe Sebastian întorcându-se repede de lângă scară pentru a privi în faţă viziunea din pragul uşii.

Timpul se opri. Degetul lui Sebastian se strânse, convulsiv, pe trăgaciul pistolului. Dacă ar fi fost armat, s-ar fi împuşcat în picior. Lemnul auriu al uşii o încadra perfect pe Prudence, ca un tablou al unuia dintre artiştii preferaţi ai bunicului lui. Să fi fost Gainsborough sau Reynolds? Strălucirea lumânărilor dădea viaţă şuviţelor strălucitoare din părul ei, dat uşor pe spate, apoi ondulat pentru a-i încadra coloana subţire a gâtului. Lumina scânteia în broşa cu diamante care îi fixa eşarfa din dantelă în adâncitura dintre sânii albi precum crinii.

Sebastian cunoştea catifelarea pielii ei, îi ştia fragilitatea şi delicateţea. Dar aceasta nu era femeia aranjată, mândră pe care o văzuse ultima oară într-o

închisoare murdară din Northumberland. Aceasta era fiinţa greu de atins, din fanteziile lui, extrem de frumoasă şi aprinsă de promisiunea dorului mistuitor. Floare lui de seră nu pălise, ci înflorise în absenţa lui. Când îşi dădu seama de acest lucru se simţi josnic şi rigid, în mai multe feluri.

Prudence se uită atentă prin încăpere, muşcându-şi buza uluită. Nu o vedea pe Tricia. Probabil că D'Artan o însoţise la etaj, după drăgălaşul ei leşin. Indivizi cu feţele acoperite îi încercuiau pe oaspeţii încremeniţi, ţinând în faţa lor nişte saci larg deschişi. Ce joc nou era acesta? Nu era sigură dacă şi ea trebuia să rămână nemişcată, sau să încerce să fugă de străini.

Devony se ascundea în spatele unui palmier în ghiveci. Prudence se aplecă spre ea şi-i şopti:

— Ce jucăm? Statui? De-a baba oarba? Vânătoarea de comori?

— De-a jaful, spuse Devony, printre dinţii încleştaţi. Ne jucăm de-a jaful.

Prudence se încruntă, încercând să-şi amintească regulile acelui joc. Era aproape imposibil să-şi amintească toate acele distracţii copilăreşti. Studie încăperea, observând, pentru prima dată, pistoalele vârâte în centurile bărbaţilor care ţineau sacii.

— O. De-a jaful!

Se uită în spatele ei, calculând cât ar fi fost de înţelept să se strecoare afară şi să fugă în căutarea unui ofiţer de poliţie.

Era prea târziu. Unul dintre hoţi o reperase şi venea înspre ea. Îşi trase din urechi cerceii cu diamante ai Triciei şi se pregăti să-i predea fără vreun protest.

Omul continuă să se apropie, fiecare pas fiindu-i la fel de măsurat ca într-un vals. O mască aspră, din pânză groasă de sac îi ascundea faţa, iar borul larg al pălăriei îi ascundea ochii şi gura în umbră. Cămaşa murdară, din pânză, i se întindea pe umerii largi. Ceilalţi hoţi

încremeniră, cu sacii întinşi, în timp ce el îşi croi drumul prin mulţime. Inima lui Prudence începu să bată într-un ritm inegal.

El continua să înainteze. Pentru o clipă, îşi ţinu respiraţia crezând că avea să o trântească cu spatele de uşă. În cele din urmă, el se opri, lăsând doar câţiva centimetri între ei. Căldura corpului lui era palpabilă, masculină ca mirosul de tutun care i se impregnase în cămaşă. Ea se încruntă cu privirea pironită în pieptul lui, încercând să-şi controleze respiraţia. Îi era teamă, dar, de asemenea, era furioasă din cauza impertinenţei lui. Niciunul dintre ceilalţi invitaţi nu era tratat într-un asemenea mod.

El îşi bagă pistolul în pantaloni şi deschise sacul.

— Bijuteriile dumneavoastră, milady.

Vocea lui răguşită îi dădu fiori. Aruncă cerceii în sac şi îşi trase colierul de perle de la gât. Un iz uşor de iasomie îl lovi pe Sebastian, îmbătându-i simţurile. O putea mirosi şi gusta de parcă lunile fără ea îl duseseră în pragul nebuniei.

— Toate. Şi inelul, replică el, morocănos.

„Şi rochia ta. Şi juponul. Şi jartierele. Şi ciorapii. Şi cămăşuţa.” Mintea i se înceţoşă când şi-o imagină dezbrăcându-se înaintea lui, aruncându-şi, ascultătoare, fiecare haină în sacul lui, până când el o putea lipi cu spatele de uşă şi putea termina ce începuseră în noaptea aceea, cu mult timp în urmă, la Lindentree.

Prudence dădu drumul unui ineluş roz, din coral, care nu ar fi putut valora mai mult de doi penny, apoi rămase fără cuvinte când el stătu nemişcat în faţa ei. Ostilitatea lui o uimea şi o speria. Umerii lui îi ascundeau priveliştea din restul salonului. Era ca şi cum toată lumea se redusese doar la ea şi la acest străin sălbatic.

Tresări şi închise ochii când el aruncă sacul pe jos şi îşi înfipse mâinile în părul ei, scoţându-i, fără milă, acele de argint.

Sebastian nu-şi dorea acele ei de păr. Dar pur şi

simplu nu putuse rezista tentaţiei de a-şi îngropa degetele în părul ei mătăsos ca un nor. Aruncă agrafele în sac, apoi îşi lăsă privirea să rătăcească cu o îndrăzneală arogantă în locul unde sânii ei erau încadraţi de dantelă şi eşarfa de mătase.

Căldură îi îmbujoră obrajii lui Prudence. Se chinui să-şi desfacă broşa, tremurând – nu de frică acum, ci de furie. Acul broşei se agăţă în mătase, apoi trase o linie subţire, stacojie, peste un sân. Îi scăpă un sunet mic, de durere. Apoi el fu acolo, mâinile lui calde dându-le la o parte pe ale ei, când scoase, cu o răbdare surprinzătoare, agrafa din materialul delicat. Mâinile lui zăboviră asupra ei. Încheieturile bătătorite ale degetelor lui îi zgâriară pielea sensibilă dintre sâni, cu o delicateţe care-i dădu fiori. Stomacul i se strânse într-un nod straniu. Studie părul roşiatic împrăştiat peste dosul mâinilor lui, prea şocată pentru a risca să se uite în sus.

Trupul lui rigid fu străbătut de un fior. Trase broşa cu indiferenţă, rupând mătasea delicată. Când se întoarse, respingând-o cu o rapiditate umilitoare, ea strigă:

— Aşteaptă.

Mulţimea rămase cu răsuflarea întretăiată când el se întoarse pe un călcâi, cu o atitudine suspicioasă. Ea îşi scoase ochelarii şi îşi trase lanţul de aur pe cap. Privirea îi era înflăcărată şi dispreţul oglindit în fiecare cuvânt:

— Nu îi vrei şi pe-ăştia? Sunt aur adevărat. Nu sunt lipsiţi de valoare, ca o bucată de coral sau o mână de ace de păr. Ar trebui să capeţi un preţ bun pe ei.

Îl privi fix, cu mândrie, cu părul căzându-i în jurul feţei, iar eşarfa ei ruptă fâlfâind în vântul care sufla prin ferestrele deschise. Hoţul îi atinse degetele luând ochelarii de aur. Apoi îi lăsă să alunece, uşor, pe şaua nasului. Prudence clipi, intrigată de amabilitatea neaşteptată. Apoi el se aplecă în faţă şi îi şopti cu gura lipită de ureche:

— Păstrează-i, domnişoară Walker. Înţepătura

accentului sălbatic îi făcu părul de pe ceafă să se zbârlească. Aurul te prinde mult mai bine decât oţelul.

Apoi, dădu un semnal imperceptibil şi plecă, luându-i şi pe ceilalţi cu el. O perdea de ploaie ca de gheaţă bătea în podeaua de marmură de lângă ferestre. Când salonul se umplu de agitaţie, Prudence Walker alunecă uşor pe podea, îmbrăcată în satin de culoarea afinelor.

*

O mână aspră îi dădu la o parte părul de pe faţă. Prudence îşi lipi buzele de mâna aceea şi murmură:

— Sebastian.

Mâna se retrase, şi ea simţi o tăcere care i se păru ciudată. Încet, deschise ochii. Killian MacKay se uita în jos, la ea, cu ochii lui binevoitori mijiţi, cercetând-o atent. O cuprinse groaza când îşi dădu seama ce făcuse.

Cercetă dormitorul cu privirea, găsind-o pe Tricia ocupată din fericire cu Lady Campbell şi Devony. O servitoare îi aranja rochia pe spătarul unui scaun.

— … Pur şi simplu scandalos, spunea Tricia, mâinile ei palide fluturând ca păsările. Ştii că i-a aruncat cerceii mei preferaţi în sacul lui, ca şi cum ar fi fost nişte fleacuri?

Cu o privire îngrijorată îndreptată spre pat, Lady Campbell îşi frângea mâinile dolofane.

— Sper că îşi va reveni. Ce şoc pentru o fată delicată. Mă simt atât de responsabilă. Două case de peste drum de piaţă au fost jefuite la începutul acestei săptămâni, dar n-am visat niciodată că vor încerca să ne jefuiască pe noi. Doar Dempster al meu este membru al parlamentului!

— S-a trezit, doamnă, spuse servitoarea, strecurând o cărămidă fierbinte, învelită în flanelă, sub plapumă, la picioarele lui Prudence.

Femeile se adunară în jurul ei, privind în jos spre ea ca nişte luni curioase într-o galaxie cu boltă. Tricia îşi ţuguie

buzele şi sărută perna de lângă obrazul lui Prudence.

— Ne-ai tras o sperietură zdravănă, domnişorică. Atunci când Lord MacKay a descoperit că ai leşinat, a fost foarte drăguţ să te aducă aici în cameră.

— Corpul tău bloca uşa, adăugă Devony, lăsând impresia că ar fi lăsat-o acolo dacă nu ar fi deranjat invitaţii. Ea se cutremură delicat. Nu te pot învinui că ai leşinat. Ar fi trebuit să-l vezi pe ticălos smulgând acele din părul tău. Ne-am gândit că avea de gând să te arunce pe umăr şi te răpească. Sau să te siluiască chiar acolo lângă uşă.

Lui Prudence îi reveni culoarea în obraji, amintindu-şi de autoritatea dură a lui Sebastian. Lord MacKay îi udă fruntea cu o bucată de pânză şi o privi pe Devony cu răceală de sub marginea ciudat de băieţească a genelor lui acoperite de zăpadă. Buza de jos a lui Lady Campbell tremură.

— Sunt foarte stingherită, spuse Prudence. Nu am mai leşinat niciodată înainte.

Accentul neobişnuit al lui MacKay o copleşi.

— Nu e nevoie să te scuzi, fetiţo. Ai trecut printr-o experienţă groaznică.

Tricia îşi odihni degetele pe umerii lui largi. Pentru vederea tulburată a lui Prudence, ele păreau ca nişte gheare.

— Cred că suntem cu toţii de acord că lucrul cel mai bun pentru nepoata mea este odihna. Ţi-ar plăcea să mi te alături la un grog în camera de zi, milord?

MacKay se aşeză înapoi în scaun şi îşi întinse picioarele lungi în faţa lui.

— Cred că voi rămâne aici un timp. Fata ar putea dormi mai bine ştiind că e un bărbat care o păzeşte.

Tricia îşi miji ochii, privind lung spre nepoata ei. Acea privire semnala probleme, Prudence ştia asta. Fără îndoială avea să urmeze o nouă paradă de pretendenţi slugarnici,

începând din dimineaţa următoare. Pentru moment, Tricia nu avea de ales decât să se supună. Prudence îşi înăbuşi propriul protest. Lord MacKay arăta la fel de hotărât şi de neabătut ca un munte din tartan.

Femeile se furişară afară pe uşă, lăsând-o pe servitoare să se odihnească chiar în faţa uşii deschise. Prudence închise ochii, prefăcându-se că adoarme, dar, când aruncă o privire, îl văzu pe MacKay studiind-o, cu ochii la fel de strălucitori şi de precauţi ca ai unui şoim.

— Sebastian este un nume neobişnuit pentru locurile astea, nu-i aşa? întrebă el, domol.

Ea se sprijini de perne, simţindu-se la fel de precaută.

— Am o pisică pe nume Sebastian.

Se aplecă şi se uită plină de speranţă sub pat. Unde era micul monstru blănos când avea nevoie de el? Într-o zi trebuia să înveţe să nu mai depindă de bărbaţii din nicio specie. Se îndreptă de spate, cu chipul îmbujorat, şi îşi suflă o şuviţă de păr din ochi.

— Trebuie să fie în seră, speriind de moarte papagalul lui Lady Campbell.

— Dacă este un motan frumos şi cenuşiu, e mai degrabă vizavi, în bucătăria casei mele, lingând smântână din farfurioara lui Cook şi dându-i târcoale Bellei mele.

Prudence deduse că Bella era proprietara firelor incriminatoare de păr de pisică de pe tartanul lui. Era uşor să şi-o imagineze – pufoasă şi albă, cu limba roz atârnându-i din gură şi fără minte. Un fel de Devony Blake felină.

— Mă tem că Sebastian al meu a început să se ţină după fiecare pereche de mustăţi drăguţe care îi iese în cale. Tipic masculin, adăugă ea, mormăind.

— Eşti puţin cam blazată pentru o femeie atât de tânără, nu-i aşa? Poate ghinionul mătuşii tale cu craiul care a părăsit-o ţi-a influenţat opiniile.

Cuvintele lui MacKay îi colorară obrajii. El zâmbi slab, iar ea îşi blestemă în tăcere chipul trădător. Păru că el ar fi

vrut să spună mai multe, dar, în acel moment, servitoarea sforăi printre buzele ţuguiate.

MacKay înfoie perna lui Prudence.

— E târziu, fetiţo. Ai avut o seară grea. Putem vorbi mâine.

Privirea lui mijită o avertiză că se gândea la ceva mai mult decât o conversaţie obişnuită. O trezi pe servitoare şi plecă. Atunci când uşa se închise în spatele lor, Prudence începu să tremure. Îşi mişcă piciorul ca să găsească bucata de cărămidă fierbinte de sub plapumă. Oare avea să vină Sebastian la ea? Avea curajul?

Se înclină într-o parte, privind lung spre uşile terasei. Fără îndoială era cu adevărat nebună. Dacă Sebastian ar fi venit, probabil că ar fi împuşcat-o mai întâi, iar apoi ar fi făcut glume.

Cum putuse fi atât de oarbă? Bucata de pânză poate că îi ascundea strălucirea părului şi oţelul fumuriu al ochilor, dar inima ei bătuse nebuneşte încercând să o avertizeze. Chiar şi în haine ponosite, Sebastian dominase înalta societate din Edinburgh ca un prinţ al hoţilor, ca un rege al piraţilor aflat într-un salon elegant. În câteva momente scurte, el furase mult mai mult decât fleacuri scumpe. El o deposedase de sofisticarea ei preţioasă, de răceala pe care o cultivase în luni întregi pentru a se împiedica să simtă ceva – nici mâhnire, nici regret, nici vina copleşitoare care o ameninţa acum. Căldura ademenitoare a mâinilor lui îi făcuse fiecare nerv să vibreze, revenind la viaţă, şi o făcuse la fel de neghioabă ca Devony Blake.

Cât de mult trebuia s-o dispreţuiască! Îi răpise toate planurile lui bune, îl trădase în faţa bărbatului pe care el îl dispreţuia cel mai mult. Dar cum să explice momentul trecător din acea seară când degetele lui îi atinseseră uşor pielea cu o tandreţe dureroasă? Clipa când el îi aşezase ochelarii pe nas cu delicateţea pe care i-o arătase odată unei fete murdărite de făină în ruinele bucătăriei Triciei?

Prudence se ascunse mai adânc în păturile groase şi elegante, tremurând în cămăşuţa ei subţire când ploaia rece se transformă încet în zăpadă.

*

Cizmele lui Sebastian lăsară urme umede pe terasă. Zăpada se strecură prin crăpăturile din cizmele de piele, topindu-se când atinse ciorapii de lână. Fulgii grei, umezi, cădeau drept, acoperind cărămizile, agăţându-se de stejarii care împrejmuiau terasa şi aruncând o plasă de alb pufos pe părul lui Sebastian. Lui nu-i păsa de frig. Apăsând cu vârfurile degetelor sticla rece a unei uşi franţuzeşti, privind înăuntru. Focul slab arunca o strălucire plăcută peste forma delicată ascunsă sub aşternuturi. Aproape putea simţi căldura focului, chiar şi afară, pe terasa rece. Se simţi ca un copil, cu degetele soioase lipite de fereastra unui magazin cu dulciuri, şi scoase un oftat.

Nu intenţionase vreodată să o revadă pe Prudence. Nu în Anglia, şi, cu siguranţă, nu în Edinburgh. Nu se gândise niciodată să simtă din nou greutatea părului ei în palmele lui sau să îi atingă pielea catifelată. Îşi încleştă pumnii în timp ce se împotrivi duioşiei care ameninţa să-l copleşească. La naiba cu ea! Din noaptea când venise la el la Lindentree, visele lui fuseseră distruse de silueta ei suplă, de sărutul ei ca mierea. O lăsase să plece de la el în noaptea aceea, dar acum jură că ea nu avea să-l mai părăsească.

Scoase perlele ei din buzunar, înfăşurând şiragul strălucitor pe degetele lui crăpate şi înţepenite de frig. Semănau atât de mult cu ea – legate de o aţă fragilă, dar rezistentă, reci la prima vedere, dar calde pe pielea ei, trezindu-se la viaţă la atingerea lui, ca un foc opalescent.

Se întoarse cu spatele la uşă, apoi se opri, trecându-şi o mână prin păr. Îşi blestemase inima fragilă de o sută de

ori din noaptea aceea din Lindentree. Oare îl adusese inima aici doar ca să-l trădeze din nou? Cu siguranţă o privire a ochilor ei înneguraţi nu putea şterge nopţile interminabile când tremurase în vâlcele umede, incapabil să aprindă un foc, de frica autorităţilor. Dormise cuprins de o supărare încrâncenată, nutrindu-şi furia faţă de Prudence până când aceasta îi străbătuse corpul chinuit ca o flacără lichidă, consumându-i toate gândurile din vis şi din trezie cu iluzii fierbinţi şi fantezii de răzbunare.

Îngenunche în zăpada rece şi vârî unul dintre acele ei de păr în încuietoarea uşii franţuzeşti. Totuşi, înainte să îl poată răsuci, un gând îi paraliză simţurile. Avea să o găsească singură? Nu purta niciun inel de logodnă sau verighetă pe degetele ei elegante. Dar cum altfel se putea explica transformarea ei? Trebuia să fie un bărbat – un bărbat bogat, care să o împodobească cu diamante şi satin, să împletească pietre preţioase în jurul gâtului ei subţire. Un bărbat cu care să-şi împartă atât viaţa, cât şi trupul seducător.

Degetele lui Sebastian se contractară convulsiv. Colierul se rupse, perlele sărind şi zburând ca să se scufunde fără urmă în pătura de zăpadă. El se îndreptă de spate şi se lipi de zid, holbându-se, orbeşte, la firul rupt care atârna între degetele lui.

— Nu ai pic de delicateţe în tine, băiat neîndemânatic şi prost!

Trăsăturile chipului lui Sebastian se înăspriră. La început se gândi că era vocea tatălui său, aspră de la whisky şi răguşită de dispreţ. Dar tatăl lui nu vorbea franceza. Zăpada care cădea îi îngheţă genele când îşi ridică privirea ca să vadă nu fantoma tatălui său, ci pe bunicul lui tremurând sub o mantie groasă de castor.

D’Artan era arogant, dar nu suficient de arogant ca să vină singur. Sebastian putea simţi formele întunecate ascunse în spatele gardurilor.

— Am ştiut că te voi găsi aici, spuse D’artan. Predictibilitatea ta este aproape plictisitoare. Nările lui subţiri se dilatară. Adulmeci după ea precum cerbul după o căprioară în călduri. Nu te poţi abţine, aşa-i? Eşti exact ca tatăl tău. E în sângele tău.

Sebastian refuză să-i arate lui D’artan cât de adânc îl răniseră cuvintele.

— Cel puţin îmi curge sânge prin vene. Nu apă îngheţată. Făcu un pas spre bunicul lui. Cred că noi doi avem probleme de rezolvat.

— *Oui,* se pare că avem.

Privirea amuzată a lui D’artan şi o rafală de aer cald îi avertizară pe Sebastian. Se întoarse şi o găsi pe Prudence stând chiar în faţa uşilor franceze. Înjurătura lui fu teribil de profană şi la fel de delicată ca o mângâiere. Hristoase, se gândi el, prostuţa era desculţă.

— Sebastian? Tu eşti?

Vocea ei era răguşită de somn, iar ea tremura într-un halat subţire, de mătase. Arăta de parcă abia dacă ştia unde se află, şi cu atât mai puţin dacă era trează sau nu. Fulgii de zăpadă cădeau fără încetare, acoperindu-i părul negru. Ea era delicată şi dezgolită în toate locurile potrivite, un vis întortocheat devenit realitate. Chiar dacă Sebastian se strădui să o urască, se duse spre ea, uitând că nu mai avea tartanul să-l înfăşoare în jurul umerilor ei.

Ochii ei umflaţi se îngustară concentrându-se asupra celeilalte siluete, întunecate.

— Viconte?

Tonul rece al lui Sebastian o trezi imediat.

— Întoarce-te în camera ta, Prudence. Acum.

Zvâcnirea buzelor lui D’Artan fu mai mult o strâmbătură decât un zâmbet.

— O, rămâi, *ma chérie.* Petrecerea de-abia începe. Păcat că trebuie să fie atât de scurtă.

Sebastian afişă un zâmbet forţat.

— Nu vei avea probleme să explici cadavrele noastre răvăşite pe pajiştea curată a familiei Campbell?

Prudence făcu ochii mari, privindu-i pe cei doi bărbaţi de parcă ar fi înnebunit amândoi. D'Artan dădu din umeri.

— *Au contraire.* Hoţul primejdios se întoarce noaptea ca să o siluiască pe tânăra pe care o găsise atât de încântătoare. Dar atenţiile lui devin puţin prea… — îşi lovi, uşor, cu degetele buzele ţuguiate – să spunem, dure, şi mica lui moarte devine, în mod tragic, marea ei moarte. Eu intervin prea târziu ca să-mi salvez tânăra protejată, dar nu prea târziu pentru a face dreptate împotriva necruţătorului ei atacator.

Prudence se făcu de culoarea zăpezii. Dintr-o singură mişcare, Sebastian o împinse în spatele lui. Mâna lui se îndreptă spre pistolul din pantaloni.

— Strigă, Prudence! îi porunci el.

Îşi ţinu respiraţia, aşteptând ţipătul ei şi sperând că avea să vină. Era obosit de fugă, obosit să sufere de frig şi de foame.

— Ce ar trebui să ţip? întrebă ea, prosteşte.

Se întoarse spre ea.

— La naiba, femeie, pur şi simplu ţipă!

Porunca lui şuierată o făcu pe Prudence să sară, speriată. Scoase limba ca să-şi umezească buzele. Un ţipăt de-al ei avea să trezească întreaga casă. Iar Sebastian urma să fie spânzurat. Nu scoase niciun sunet. Stătu doar acolo, desculţă în zăpadă.

— Fascinant, nu-i aşa? spuse D'Artan. Să privesc cât de departe o poţi împinge înainte să te trădeze cu un ţipăt…

Inima lui Sebastian tresări. Îşi feri privirea, înfricoşat că Prudence ar putea citi în ochii lui o reflexie a fanteziilor lui întunecate. D'artan izbucni într-un hohot de râs zgomotos.

— Aşa proşti sunteţi! Aş fi putut să vă omor pe

amândoi de o mie de ori până acum.

Mâinile lui Sebastian rămaseră fixate pe pistol.

— Ştiu cât de mult urăşti să-ţi murdăreşti mâinile albe precum crinii.

— Chiar credeaţi că o să vă omor? D'Artan se aşeză pe o bancă de piatră, şuierând uşor. Îşi şterse buzele umede cu o batistă de dantelă delicată. Chiar dacă eşti un prost îndrăgostit şi incapabil, eşti totuşi nepotul meu.

Sebastian se încruntă, dar îşi ridică mâna de pe armă. Prudence se aşeză brusc pe zidul jos de la terasă. Zăpada se topi într-un cerc umed pe capotul ei, dar ea nu părea să o simtă. O conştientizare şocată i se oglindi în privire.

— Unul din voi ar fi putut să se deranjeze să-mi menţioneze asta, spuse ea, uluită. O simplă prezentare ar fi fost drăguţă. „Bună Prudence. Mi-ar plăcea să-l cunoşti pe bunicul meu", de exemplu. Sau: „E o încântare să te întâlnesc, domnişoară Walker. Nepotul meu mi-a vorbit despre dumneata cu multă consideraţie".

Amândoi o ignorară. D'Artan scoase din pelerină un săculeţ de piele şi i-l aruncă lui Sebastian. Săculeţul căzu la picioarele lui, cu un zornăit puternic. Tânărul ridică o sprânceană, cu dispreţ.

— Nu vreau banii tăi murdari. Nu-i voi face niciun rău.

D'Artan îi aruncă o privire piezişă lui Prudence.

— O, eu cred că i-ai face. După câte ai trecut din pricina ei, nu-mi poţi spune că n-ai visat să îţi încleştezi degetele în jurul gâtului ei delicat şi să-l strângi…

Prudence îşi mângâie, cu o mişcare absentă, gâtul.

— Opreşte-te, bătrâne! Sebastian se întoarse, cu mâinile în şolduri, citind în privirea precaută a lui Prudence că se trădase pe sine. Bunicul încă îl cunoştea foarte bine. Vocea lui D'Artan deveni irascibilă.

— Dar e un gât atât de frumos. Eu însumi am ajuns să-i apreciez frumuseţea în ultimele câteva luni. Fata e o companie fermecătoare. Dar tu ştiai deja asta, nu-i aşa?

Făcu o pauză, fiind sigur că întreaga atenţie a lui Sebastian era concentrată asupra lui. Eu şi Prudence a ta avem multe interese comune. Cum ar fi chimia.

— Chimia? răsună vocea lui Sebastian.

— *Oui.* Se pare că draga noastră fată este singura care ştie formula acelor detonatoare fulminice la care lucra tatăl ei atunci când a murit. Dar, dintr-un simţ nechibzuit al datoriei, refuză să mi-o spună şi mie. Lipsa prafului de puşcă îi paralizează pe revoluţionarii noştri. Un astfel de substitut ar fi de nepreţuit, în special când noul regim declară război Angliei.

Prudence se ridică, disperată să oprească această învălmăşeală bruscă de secrete suficient de mult timp cât să poată gândi limpede.

— Revoluţionarii? Am crezut că eşti regalist.

Hohotul de râs al lui Sebastian se auzi grav şi neplăcut.

— Bunicul meu are multe convingeri, dar sigur nu e regalist. D'Artan se îndreptă cu paşi mari spre Sebastian, şuierându-i să tacă. Ridică săculeţul cu aur şi i-l împinse în mână.

— Ia-l!

Sebastian îl aruncă, cu nepăsare, în aer, apoi îl prinse cu cealaltă mână.

— De ce? Dacă ea are mai multă valoare pentru tine vie decât moartă, atunci de ce vrei s-o omor?

Prudence se retrase spre uşile franţuzeşti, cu privirea fixată asupra feţei lui Sebastian. Arăta la fel de frumos şi de nemilos ca Satana.

D'artan se încruntă la Sebastian.

— Nu vreau să o omori, prostule. Vreau să te căsătoreşti cu ea.

Capitolul 20

Săculeţul căzu brusc în palma lui Sebastian. Îl trecu un fior. Ochii lui întâlniră şi susţinură privirea lui Prudence. Arăta de parcă el îi înfipsese un cuţit în inimă. D'Artan adăugă în grabă:

— Gândeşte-te la asta. Am avea parte şi de tăcerea, şi de cooperarea ei. V-aş putea duce, pe furiş, la Paris în noaptea asta. Ziua, ea ar putea fi mica ta soţie devotată. Dar noaptea, oh, noaptea… îşi dădu ochii peste cap într-un extaz nefiresc. Te-ai putea răzbuna, nu o dată, ci de fiecare dată când ai simţi nevoia.

Deşi frigul ar fi trebuit să facă imposibil acel lucru, Sebastian simţi o încordare în vintre. O succesiune de imagini îi fulgerară prin creier, la fel de reci şi de nemilos de erotice ca o gravură a lui Caracci. Dar, desenate peste ele, cu delicatele tuşe ale unui maestru, erau alte imagini: Prudence ghemuită în noroi cu pistolul lui, rânjind ca un drăcuşor; Prudence ştergând ploaia de pe genele lui; Prudence împungându-l cu ochelarii de aur, ochii ei având strălucirea ametistului, în lumina lumânărilor.

Ce citea în ochii ei acum? Regret? Dor? Frică? Întinse mâna spre ea. O prinse de antebraţ, degetele bătătorite agăţându-se în materialul vaporos care o învelea. Disperarea îl atingea cu aripi reci. Ea simboliza tot ceea ce el nu putea avea vreodată. Bărbatul care nu putea fi niciodată. Oare la fel se simţise şi tatăl lui atunci când văzuse tentaţia diafană a frumuseţii mamei lui? Se simţise constrâns să strivească tot ceea ce nu putea niciodată să aibă cu adevărat?

Pe neaşteptate, lacrimile începură să se prelingă pe obrajii lui Prudence. Sebastian îşi dori să le prindă cu limba, să le amestece cu căldura aromei de whisky din gura lui. Oftă din adâncul gâtului, scuturând-o aspru.

— Să te ia naiba, fetişcană! Ţine-ţi lacrimile pentru

Tugbert sau ceilalţi drăguţi dichisiţi ai tăi. Nu vor avea efect în cazul meu.

Cu toate astea, chiar în timp ce vorbea, o trase într-o îmbrăţişare feroce, ţinându-i faţa lipită de umărul lui, pentru ca ea să nu-i poată vedea expresia de pe chip. O legăna uşor, lipindu-şi buzele de moliciunea parfumată a părului ei, amintindu-şi toate nopţile reci, singuratice, când tânjise să o strângă în braţe sau să audă murmurul răguşit al râsului ei. Aceasta nu era vreo frumoasă arogantă din înalta societate, şi nicio târfă lipsită de inimă, aşa cum îşi dorea el să creadă. Era Prudence. Ea tremura, dar nu implora. El încă simţea admiraţia ezitantă pe care o adăpostise în inimă, ca pe un cărbune aprins. Încăpăţânata, prostuţa şi curajoasa lui Prudence.

Prudence nu-şi putea aminti ultima dată când plânsese. Dar, când privi în ochii adumbriţi ai lui Sebastian, toate sentimentele pe care luptase să le îngroape se ridicară într-un torent, înecând-o în lacrimi – ruşinea şi sentimentul eşecului prilejuit de propria trădare, nevoia de a-l face să înţeleagă cât de adânc o rănise atunci când alesese bogăţia Triciei în detrimentul iubirii ei, pustiul vieţii ei fără el. Dar cuvintele o părăsiră, şi tot ce putu să facă fu să-şi tragă nasul, ca un copil.

Sebastian îi înclină faţa brăzdată de lacrimi spre propriul chip. Ochii ei nu mai erau limpezi, ci deveniseră precum stelele învelite într-o pâclă ceţoasă. Uitând de bunicul lui, uitând de tot, îi atinse buzele cu ale sale. Gurile lor se contopiră, limbile lor îngemănându-se cu o expresivitate dincolo de cuvinte.

— Aşa, şopti D’Artan, vocea lui având o catifelare demonică. Du-o înapoi în cameră. Nu te pot învinui că vrei să guşti înainte să cumperi. Voi sta de pază. Dacă se răzgândeşte în privinţa ţipătului, poţi folosi asta.

Sebastian îşi ridică, încet, capul şi văzu batista lui D’Artan fluturându-i între degetele bătrâne. Prudence

rămase încremenită în îmbrăţişarea lui, dar, în loc să se elibereze din braţele lui, ea se strânse mai aproape de el, lipindu-şi sânii calzi şi moi de muşchii încordaţi ai pieptului lui.

El îi cercetă chipul. Un muşchi îi zvâcni în falcă. Cum îndrăznea să-l privească cu ochi atât de încrezători? Nu ştia ce fel de om devenise? Ce ar face dacă ar târî-o spre uşă? Ar ţipa? Ar lupta? Şi dacă nu ar face niciuna din acestea, ci l-ar lăsa să împlinească orice păcat întunecat şi-ar dori cu corpul ei tânăr şi gingaş, avea să mai poată trăi el vreodată cu el însuşi?

O împinse de parcă l-ar fi ars, îmbărbătându-se cu o altă imagine: Prudence îndepărtându-se într-o dimineaţă de vară, lăsându-l în duhoarea şi izolarea închisorii lui Tugbert. Se întoarse spre bunicul lui, cu o mină la fel de periculoasă ca un pistol fumegând. D'Artan se trase în spate fără să-şi dea seama.

Bătrânul îl momise în capcana lui cu o grijă diabolică, se gândi Sebastian. Cântări punga cu aur într-o mână, calculând câţi biscuiţi fierbinţi putea cumpăra. Stomacul i se strânse la gândul acela. Refuzând să se uite la Prudence, aruncă săculeţul care îl nimeri pe D'Artan drept în piept.

— Dacă eşti atât de al naibii de îndrăgostit de ea, de ce n-o duci la Paris? Voi doi aţi face o pereche fermecătoare.

Prudence trase aer în piept, înecându-se. În timp ce Sebastian se îndepărtă de ei, cuvintele ei şoptite răsunară pe aleea îngustă, în urma lui.

— L-ai subestimat, viconte. Sentimentele lui Sebastian nu se vând ieftin.

Sebastian se opri, periculos de aproape de a se întoarce, ca s-o împingă în camera ei şi să-i arate până în zori ce ar costa-o sentimentele lui. Acoliţii lui D'Artan se auzeau mişunând în spatele gardului viu. Sebastian îşi continuă drumul, aşteptând ca un glonţ să-l izbească între

omoplaţi. Dar, din spatele lui, veniră doar şoaptele zăpezii care cădea.

În vreme ce Sebastian dispărea în întunericul măturat de zăpadă, Prudence îşi îmbrăţişă trupul. Corpul ei suferea din cauza unei vieţi nefericite. Halatul umed i se lipea de coapse. Se uită lung la picioarele ei amorţite de parcă ar fi fost ale altcuiva.

D'Artan îşi duse degetul la buze.

— Linişte, draga mea. Nu trebuie să-ţi trezeşti mătuşa. Nu aş vrea să descopere amploarea… să spunem… indiscreţiilor logodnicului ei. Nu mi-ar plăcea deloc să-l văd spânzurat pentru ele.

Prudence bâjbâi în spatele ei după mânerul îngheţat al uşii. Frigul îi ardea gâtul.

— La fel de mult pe cât ai urî să fii spânzurat pentru propriile *indiscreţii,* sunt sigură.

— Sunt încântat că ne înţelegem. Se înclină cu graţie ireproşabilă. Somn uşor, Excelenţă.

Se îndepărtă încet, în întuneric, de parcă ar fi ales grădina doar pentru o plimbare la miezul nopţii. Trei siluete întunecate se furişară după el. Prudence tremura lângă uşă, singura căldură pe care-o simţea fiind furnicăturile de pe piele în locul unde o atinsese Sebastian.

*

Prudence ieşi din librărie şi îşi îndesă mâinile adânc în manşon. Săculeţul i se legăna peste şold. Vântul rece biciuia trandafiri roşii pe obrajii ei, dar se încălzi curând din pricina efortului energic pe care-l făcea mergând cu cizmele ei de copil, care scârţâiau în zăpadă.

Era în sfârşit liberă pe străzile largi din vechiul Edinburgh! Ea şi Lord MacKay se strecuraseră ca nişte copii, în timp ce Tricia dormea, scăpând atât de turma de servitoare, cât şi de umbra încrâncenată a lui D'Artan. Dacă

ar mai fi stat un moment prinsă în pânza de păianjen lipicioasă a vicontelui, Prudence era sigură că ar fi fugit urlând din casa de la oraş a familiei Campbell.

Săptămâna trecută fusese extrem de nefericită. Când acuzase o durere de cap pentru a evita munca în laboratorul lui, D’Artan o bântuise ca o fantomă neliniştită. Îi adusese şalul când în salon era rece, îşi vârâse degetul în ceaiul ei ca să verifice temperatura acestuia, îi dăruise o ediţie rară a *Enciclopediei* lui Diderot şi o cutie de bomboane de ciocolată. Prudence îi acceptase favorurile delicate, scrâşnind din dinţi în spatele zâmbetului forţat. Tricia şi Lady Campbell făcuseră schimb de priviri amuzate, fără să observe că Prudence îl hrănise pe Boris cu bomboanele de ciocolată şi turnase ceaiul în ghiveciul dafinului din spatele canapelei. Tocmai ce schimbase *Enciclopedia* nepreţuită, legată în piele marocană, pe un scurt roman de senzaţie, pe care numai Devony l-ar fi putut aprecia.

Făcu un mic salt pentru a evita doi băieţi mici care urmăreau o minge în jos, pe o alee. În timp ce se îndrepta spre locul unde se înţelesese să se întâlnească cu MacKay, se lupta să nu caute în fiecare faţă pe care o vedea o urmă a lui Sebastian. Pierdu. Durerea abandonului lui o făcea să simtă o durere adâncă, tăioasă. De fiecare dată când îşi ridica privirea, îl vedea întorcându-i spatele şi dispărând în noapte, lăsând-o pradă maşinaţiunilor sumbre ale lui D’Artan. Dar cine era ea să-l învinuiască? Nu-i întorsese şi ea spatele? Tandreţea sărutului lui pe terasa înzăpezită îi bântuia visele până când se trezea tremurând şi plângând, cu cămaşa de noapte încurcată în jurul picioarelor.

Trecu de o femeie bătrână, zbârcită, care îşi făcea reclamă castanelor aburinde în ritm de cântec. Râsete calde izbucniră într-o cafenea. Simţi mirosul boabelor de cacao prăjite. Când ziua începea să pălească, proprietarii de magazine aprindeau lumânări în vitrine, care străluceau

ca nişte pereţi de sticlă. Prudence îşi aminti cu nostalgie un ajun de Crăciun, la Londra, când ea şi tatăl ei se plimbaseră mână în mână pe Fleet Street, admirând vitrinele strălucitoare pline cu bunătăţi, pe care nu şi le puteau permite şi fără de care erau mulţumiţi. Viaţa fusese mult mai simplă atunci.

Un lampagiu trecu înfăşurat cu un fular de lână şi o salută vioi, cu o mişcare a capului. Prudence grăbi pasul. Se lăsa întunericul. Din spatele ei, auzi scârţâitul unor paşi care veneau pe furiş. Se uită înapoi şi îl văzu din nou pe lampagiu, o umbră negricioasă peste întunericul care se adâncea.

Luă colţul, uşurată să vadă silueta solidă a lui MacKay în lumina unui felinar. Un val de afecţiune îi însenină starea de spirit. Scoţianul dur fusese salvarea ei în săptămâna ce trecuse. Cu loialitate, el venise în vizită la reşedinţa Campbell în fiecare zi, îndepărtându-l pe contele încruntat de lângă ea. Prudence înţelegea acum de ce D'Artan şi Sebastian îl dispreţuiau. El o pierduse pe fiica preţioasă a lui D'Artan şi pe mama lui Sebastian în faţa lui Brendan Kerr. Dar, din noaptea jafului, moşierul nu făcuse nicio altă referire la un bărbat numit Sebastian, deşi, deseori, când Prudence se uita la el, îi descoperea privirea fixată asupra ei, urmărind-o atent. MacKay n-o auzi apropiindu-se. Se uita lung la o bucată de hârtie lipită de felinar. Prudence se duse lângă el. Inima i se opri când văzu ce îl captivase.

Cineva îl prinsese, în cele din urmă, pe Kirkpatrick, Cumplitul Bandit Scoţian – un artist de o măiestrie desăvârşită. Masca încă acoperea porţiunea superioară a feţei lui, dar curba piezişă a maxilarului, şanţurile din jurul gurii şi gâtul înalt şi neted erau toate ale lui Sebastian. Prudence se întinse de parcă ar fi fost hipnotizată şi atinse cu vârful unui deget linia îmbufnată a gurii lui. MacKay inspiră brusc, iar ea ştiu că se dăduse de gol. Smulse anunţul de pe stâlp şi îl vârî în săculeţ.

— Autorităţi proaste. Nu ar trebui să umple un oraş atât de frumos cu asemenea gunoaie.

MacKay îi prinse încheietura mâinii într-o strânsoare care era oricum, numai plăpândă nu.

— L-ai văzut? Ştii unde este?

Ea se îndepărtă, refuzând să-i întâlnească privirea.

— Nu am nici cea mai vagă idee despre cine vorbeşti.

O hârtie crem, care flutura pe un alt stâlp, îi atrase atenţia. Prudence se îndreptă într-acolo. MacKay scotocea prin geanta lui, şi foşnetul hârtiei o făcu să împietrească. Se întoarse. MacKay stătea cu o mână întinsă, cu câteva anunţuri mototolite în pumn.

Vântul prinse unul şi îl trimise, fâlfâind, în jos, pe stradă. Ochii lui erau rugători.

— Poţi să îl distrugi pe acela, dacă vrei. Dar ei le afişează mai repede decât le pot rupe eu. Cineva a început să-l trădeze, fetiţo, şi aş fi dispus să pariez că e vorba de bunicul lui cel ticălos.

Prudence se uită în dreapta şi în stânga, cât era strada de lungă, şi îşi dădu seama, cu disperare, că fiecare stâlp afişa chipuri asemănătoare. Vocea ei urcă la un ton isteric.

— De ce ai vrea *tu* să-l ajuţi? Ştiu cine eşti. L-ai dat afară din Dunkirk înainte ca trupul tatălui său să se răcească.

MacKay străbătu distanţa dintre ei cu doi paşi mari.

— Asta este o minciună. Când am luat castelul Dunkirk, băiatul fugise, iar sufletul negru al lui Brendan Kerr se prăjea deja în iad. Îşi trecu o mână peste ochi ca şi cum ar fi putut şterge cumva durerea gravată pe trăsăturile lui. Obişnuiam să îl văd pe acel tânăr vânând pe pământul meu, pândind în tufişuri ca o fiară sălbatică. Dar nu m-am putut apropia niciodată de el. Ştii cum era să vezi ochii mamei lui strălucind pe acea faţă murdară şi plină de vânătăi?

— Cu toate acestea, i-ai furat preţiosul Dunkirk.

Umerii lui MacKay se aplecară.

— Nu l-aş fi alungat când a murit Kerr. L-aş fi lăsat să stea. Aş fi avut grijă de el. L-aş fi hrănit, l-aş fi îmbrăcat, l-aş fi trimis la şcoală. Dar nu mi-a dat niciodată o şansă să îi spun asta. El nu voia nimic de la mine. La urma urmei, nici măcar nu l-am putut prinde!

Îşi plecă uşor capul. Era ceva la acest bărbat, o bunătate nedefinită pe care Prudence o simţise din prima clipă când se întâlniseră. Era aproape ca şi cum s-ar fi cunoscut înainte. Îl atinse pe mânecă. Speranţa licărea în ochii lui Prudence.

— Nu dispera, Lord MacKay. Poate că, dacă încercăm amândoi din răsputeri, îl putem prinde împreună.

Privirea lui se înmuie când şterse o lacrimă de pe obrazul ei, cu degetele lui zbârcite.

— Dacă îţi poate rezista, fetiţo, atunci e un prost mai mare decât tatăl lui.

Îşi deschise braţele spre ea. Prudence era foarte obosită de secrete, iar umerii lui MacKay, la fel ca ai tatălui ei, păreau suficient de puternici încât să le poarte pe cele mai rele dintre ele. Când îşi lipi obrazul pe moliciunea aspră a tartanului, lampagiul rupse un afiş de pe un stâlp şi se pierdu înapoi în întuneric, cu umerii lui largi aplecaţi pentru a se apăra de frigul groaznic.

*

Tricia stătea culcată ca o regină pe pernele ei umplute cu pene. Când Prudence se apropie de patul ei, mătuşa rupse cu unghiile o cutie împachetată în foiţă aurie şi îşi vârî în gură o bomboană de ciocolată. Prudence îşi şterse palmele pe fustă, întrebându-se ce grozăvie se întâmplase încât mătuşa ei să se trezească înainte de amiază.

Lumina delicată a iernii se cernea printre draperii, aducând la viaţă umbrele luxuriante ale unui Gainsborough aflat pe peretele îndepărtat. Bucăţi de corespondenţă erau împrăştiate peste cuvertura din satin a Triciei.

— Bună dimineaţa, dragă. Cred că ai dormit bine.

Tricia îşi linse ciocolata de pe buze ca o pisică leneşă. Prudence speră că ochelarii îi ascundeau ochii umflaţi.

— Ca un bebeluş, minţi ea.

— Te-ai dus la culcare destul de târziu noaptea trecută.

Precauţia lui Prudence dispăru. Nu putea fi certată decât pentru întârzierea ei, la urma urmei.

— Lord MacKay m-a dus într-o cafenea. Am început să vorbim şi am pierdut noţiunea timpului.

Tricia ridică o sprânceană desenată impecabil.

— E puţin cam ruşinos pentru tine să întreţii un bărbat străin într-o cafenea, nu crezi?

Prudence îşi înfrână un gând nemilos despre toţi bărbaţii străini pe care Tricia îi întreţinuse în dormitorul ei.

— Aş spune că nu. Suntem aproape de sfârşitul secolului, până la urmă. Lord MacKay este o companie plăcută, dar şi un gentleman.

— Mai mult ca sigur te consideră o companie plăcută. Zâmbind enigmatic, Tricia netezi pe genunchi o bucată de hârtie mototolită. Ar trebui să ştii că am primit două oferte de căsătorie în această dimineaţă.

Prudence răspunse cu un zâmbet şters.

— Două propuneri înainte de micul dejun? Chiar şi pentru tine, asta e o mare reuşită.

— Am decis să accept una din ele.

Zâmbetul lui Prudence păli. Aşteptase acest moment de când dispăruse Sebastian prima dată. Tricia era pregătită să se căsătorească din nou şi să scape de nepoata ei nemăritată. Era în regulă, se asigură Prudence. Ea avea să supravieţuiască. Îşi putea permite o casă mică

acum, câţiva servitori, cărţile ei. Avea să fie mulţumită să trăiască singură. Iar Lord MacKay adusese un element îndrăzneţ şi de mult uitat în viaţa ei – speranţa pentru viitor. Era un bărbat bogat, cu o armată de oameni la dispoziţia sa. Cu ajutorul lui, îl putea găsi pe Sebastian şi putea să-şi repare greşelile. Cuvintele Triciei o aduseră înapoi în prezent.

— De-abia am avut timp să analizez prima ofertă, când lordul tău scoţian a dat buzna cu o rugăminte atât de arzătoare, că nu am putut refuza să-l ascult.

Prudence se încruntă. Lord MacKay nu făcuse nicio precizare despre asemenea intenţii noaptea trecută. Nici măcar nu observase că el o curta pe Tricia.

— Pare un bărbat rafinat, spuse ea, slab. Ar fi uşor chiar să ajungi să îl îndrăgeşti.

— Sunt uşurată că simţi astfel. Vezi tu, Prudence, propunerile nu au fost pentru mine, ci pentru tine. Şi, în calitate de tutore, simt că ţi-a venit de mult vremea să te măriţi. Nu voi mai tolera ezitări. Insist să iei o decizie. Înainte de sfârşitul săptămânii.

Prudence privi lung spre mătuşa ei, mintea ei împiedicându-se de întrebările pe care îi era frică să le pună.

— Dacă Lord MacKay a făcut prima propunere, cine a făcut-o pe a doua?

Tricia clipi cu inocenţă mirată.

— Nu ai ghicit?

Când Prudence clătină, tăcută, din cap, Tricia îşi vârî o altă bomboană de ciocolată în gură.

— Vicontele D’artan, desigur, draga mea!

Capitolul 21

Sebastian Kerr era un bărbat disperat. Când calul lui o luă la goană, în jos, pe munte, trase de frâie, menţinându-şi greutatea corpului înapoi, ca să nu se rostogolească în faţă şi să fie strivit sub copitele animalului. Masca îl împiedica să-i vadă pe ceilalţi călăreţi, dar pământul tremura de bubuiturile copitelor. Sebastian le putea mirosi teama, chiar şi prin grosimea sufocantă a pânzei. Zgomotul aspru al respiraţiei lui îi umplea urechile. Îşi dorea enorm să-şi dea jos masca. Nu era decât un sac tăiat în dreptul ochilor – cam cum ar purta o sperietoare, sau cum avea să-i pună călăul dacă urma să fie prins.

Apa rece ca gheaţa intră prin găurile din cizmele lui când calul trecu printr-un râu cu apele umflate. Strigătele agitate ale urmăritorilor fură acoperite de ecourile înjurăturilor, când francezii care îi urmăreau îşi conduseră caii spre marginea unei stânci, doar ca să descopere că prada lor dispăruse, purtată pe spinarea cailor crescuţi pentru terenul sălbatic şi stâncos.

Sebastian fu primul care se opri. Prinse cu unghiile sforile măştii şi şi-o dădu jos, respirând adânc aerul rece şi curat. O mână păroasă prinse căpăstrul calului.

— Pentru numele Domnului, Kirkpatrick, ce caută francezii în Scoţia?

Sebastian aruncă o privire dispreţuitoare labei păroase, menţinându-şi vocea calmă în mod intenţionat.

— De unde să ştiu? De ce nu mergi să-i întrebi, Angus?

Trebui să privească în sus ca să întâlnească ochiul strălucitor al lui Big Gus McClain. Un petic învechit acoperea celălalt ochi al tâlharului. Big Gus eliberă frâiele lui Sebastian şi scuipă în pârâu.

— Tu mormăi în franceză în somn, deci tu ar trebuie să ştii.

Vântul îşi schimbă direcţia, iar duhoarea lui mcclain ajunse până la Sebastian, făcându-l să tânjească după o

baie. Şi-ar fi dorit să se facă nevăzut cu bucata preţioasă de săpun pe care o şterpelise de la soţia unui arendaş.

Tiny îşi împinse calul între cei doi bărbaţi, rânjind.

— Toată lumea ştie că francezii iubesc muzica frumoasă.

Se auzi râsul nazal al lui Jamie, apoi ceilalţi bărbaţi chicotiră cu subînţeles. Tocmai furau o orgă dintr-o biserică mică atunci când se apropiaseră francezii.

— Sau poate doar merg la biserică în mod regulat.

Zâmbetul lui Sebastian era politicos de feroce. Ceea ce-l făcea pe

Big Gus să suspecteze că, sub înfăţişarea lui convingătoare, curată se ascundea un bărbat infinit mai periculos decât el însuşi.

— Da. Merg regulat la biserică, repetă mcclain gânditor. Poate că asta fac.

Bărbaţii îndrăzniră să-i arunce lui Sebastian priviri pe jumătate curioase, pe jumătate admirative când caii lor se puseră în mişcare, tulburând apa şi transformând-o în spumă îngheţată.

Big Gus şi oamenii lui erau năpasta Scoţiei. Chiar şi după standardele pretenţioase ale lui Sir Ario Tugbert, ei îi făceau pe Kirkpatrick, Cumplitul Bandit Scoţian, şi pe oamenii lui să pară filfizoni la o petrecere. Sebastian fusese acceptat în tagma lor doar pe baza reputaţiei lui ameninţătoare, dar el avea suspiciunea tot mai mare că, dacă nu viola o virgină sau nu împuşca pe cineva cu sânge-rece, cât de curând, trupul lui avea să ajungă să fie vândut la licitaţie Societăţii Medicale din Edinburgh. Se întrebă cât ar fi contat să se împuşte cu propriul pistol.

Bubuitul copitelor ce se auzea în urma lor se estompase din ce în ce mai tare. Rămase doar Tiny. Privirea lui Sebastian se îndreptă către crestele împietrite ale munţilor.

— S-a întâmplat ceva rău, Tiny. Ceva a mers groaznic

de rău, căci altfel nu i-ar fi trimis după mine. Nenorocitul nu va renunţa de data asta. Dacă s-a răzgândit şi a hotărât că o vrea pe ea moartă?

— Atunci e o fetişcană moartă, nu-i aşa?

Sebastian tresări, iar vocea lui Tiny deveni mai aspră.

— Uită de ea. Nu a fost nimic altceva decât un laţ în jurul gâtului tău din clipa în care ai pus ochii pe ea. Nu îi datorezi nimic.

Emoţia ascuţi privirea lui Sebastian, oţelind-o. Tiny mai văzuse acea privire şi înainte, târziu în noapte, când ceilalţi sforăiau în jur, iar Sebastian privea lung, supărat, la flăcările care se stingeau în focul de tabără.

— O, dar îi datorez ceva. Şi dacă mai pun vreodată mâna pe ea, din nou, îmi voi plăti datoria.

Îndemnă calul la galop, mototolindu-şi masca în mână. Avea să trăiască şi să moară acoperit de o asemenea mască. Dacă D'Artan nu avea să-l prindă, călăul cu siguranţă urma s-o facă. Fusese un prost sărac, amăgit de o fată încântătoare cu râsul răguşit să creadă altceva.

Când Sebastian îşi trase masca peste cap, primii fulgi de zăpadă căzură din cerul palid.

*

Prudence se ghemui lângă umerii vizitiului când o pantă domoală fu urmată de o cărare abruptă, anevoioasă. Scoase o mână din mănuşă şi o îngropă în blana argintie a pisoiului Sebastian, mişcându-şi degetele înţepenite de frig. El o răsplăti cu un tors adorabil, adăpostit de vânt de redingota ei rezistentă.

Nici măcar un viscol nu avea să o sperie să se întoarcă în interiorul învechit şi urât mirositor al trăsurii. Îndurase prima parte a călătoriei de la Edinburgh cu corsetul lui Devony înghiontind-o într-o parte, cu Blake sforăindu-i în ureche, iar Boris salivându-i pe picior. La

ultima lor oprire, fără să ia în seamă obiecţiile plictisite ale Triciei, îi cedase locul lui Boris şi alesese compania vizitiului scoţian taciturn al lui MacKay.

Când se hurducară într-un alt făgaş, vizitiul întinse un braţ pentru a o sprijini. Şoldul deja învineţit al lui Prudence se lovi de un cui de fier, iar ea tresări de durere. Mai devreme, fuseseră obligaţi să se oprească de două ori şi să împingă vehiculul greoi afară din făgaşurile îngheţate ce apăruseră după ploile neaşteptate din februarie. Ultima dată fusese nevoie de eforturile combinate ale vizitiului, ale celor doi călăreţi care însoţeau trăsura şi ale tuturor ocupanţilor trăsurii, inclusiv ale lui Devony, care îşi trăgea nasul încontinuu. Doar lui Boris i se dăduse voie să stea în trăsură. Dogul german îşi scosese pe geam capul lucios, ca un demnitar aflat în vizită.

Când porniră pe o pantă tăiată în munte, copitele cailor care însoţeau trăsura bătură apăsat în stratul subţire de zăpadă. Prudence respiră încet, trimiţând un norişor de abur cald să plutească în aerul proaspăt. Frumuseţea acelui pământ străin trezi o emoţie primitivă în pieptul ei. Munţii cu creste despicau cerul palid în piscuri ceţoase, albastre şi argintii. Pe o pantă a văii înguste, o turmă de oi stăteau îngrămădite, cu feţele lor negre, iscoditoare, întoarse spre cer. Mult mai jos, un lac trecea printr-o vale, fiind apoi înghiţit de o perdea învolburată de zăpadă.

Prudence se cutremură, gândindu-se la Sebastian care era pe-acolo pe undeva, pierdut în măreţia sălbatică a regiunii muntoase a Scoţiei. Dar, dacă ar fi acceptat momeala pe care ea şi MacKay i-o ofereau atât de deschis, nu avea să mai rătăcească mult timp.

Prudence considera planul lor demn de unul dintre romanele preferate ale lui Devony. Propunerea lui D'Artan nu făcuse decât să le forţeze mâna. Nu ştia dacă ar fi trebuit să chicotească sau să plângă imaginându-şi reacţia lui Sebastian când el avea să descopere că pornise la drum

pentru a se căsători cu Killian MacKay, cel mai dispreţuit duşman al său, peste două săptămâni.

Odată ce ajungeau la Strathnaver şi la castelul lui MacKay, planul era simplu. Ea avea să îl pună pe vizitiu s-o conducă în trăsura lui MacKay, singură şi neprotejată, până ce Sebastian avea s-o găsească. Apoi, tot ce trebuia să facă era să-l convingă, calm şi cu argumente, că MacKay nu era un căpcăun groaznic, aşa cum credea el, ci doar un bărbat în vârstă bun la suflet, chinuit de o viaţă de regrete. Un om care dispunea de bogăţii şi resurse ca să-l ajute pe Sebastian să-şi construiască o nouă viaţă, eliberat atât de amintirea bunicului său, cât şi de trecut. Şi eliberat de ea, dacă îşi dorea. Planul ei, grozav în cea mai mare parte, se clătina în acel punct. Îşi strânse puternic pisoiul în braţe. Dacă planul lor cel grozav nu funcţiona, se temea că ea şi MacKay urmau să aibă numai regrete de împărţit.

Refuza să creadă că era posibil ca Sebastian să fi părăsit Scoţia cu totul, fugărit de D'Artan sau de lege. Sau că el ar fi putut-o strânge de gât înainte de a-i lăsa vreo şansă să îi ofere o explicaţie. Simţi o strângere de inimă când trăsura se afundă în ceva, apoi se opri, într-o linişte de rău augur. Tricia lovi cu umbrela de soare în plafonul trăsurii.

— Înainte, birjar. Dă-i bice!

— Mi-ar plăcea să-ţi dau ţie bice, mormăi vizitiul.

Coborî de la locul lui, înclinându-şi pălăria către Prudence, drept scuze. Ea coborî după el împreună cu pisoiul Sebastian care-i atârna de un braţ. Vizitiul deschise, brusc, uşa.

— Toată lumea afară! urlă el. Şi animalul ăla bălos.

Nu Boris, ci Blake apăru primul, frecându-se la ochi, cu sfială.

— Ei bine, eu niciodată…

Tricia îşi făcu loc să iasă, în timp ce Devony îi călca pe fuste. Panglicile pălăriei Leghorn a mătuşii fâlfâiau în vânt.

Lumina iernii nu era binevoitoare cu trăsăturile feţei ei. Pete roşii îi murdăreau obrajii şi nasul, iar pudra i se adunase în crăpăturile fine din jurul ochilor.

Vizitiul arătă spre trăsură.

— Şi el, sau eu nu împing.

— Dar marele meu tovarăş ar putea să-şi murdărească lăbuţele, se plânse Tricia.

Prudence se întristă. Dacă erau nevoiţi să meargă pe jos, Tricia fără îndoială avea să îi ceară să îi care câinele. Boris se dovedi la fel de încăpăţânat ca şi vizitiul. Blake trase de zgarda lui incrustată cu smaralde, dar câinele nu voia să se mişte. Doar linguşirile Triciei îl urniră, în cele din urmă. Prudence privi într-o tăcere melancolică cum ultimii biscuiţi pentru ceai dispărură în gura lui căscată. Ieşi şi adulmecă pisoiul. Prudence spera că nu aveau să rămână prea mult timp fără hrană.

Cu ajutorul călăreţilor care însoţeau trăsura, reuşiră să o mişte, încet, legănând-o. Cu un scârţâit groaznic, roţile se încliнară, aruncând trăsura mai adânc în şanţ.

Tricia îl blestemă pe vizitiu. El urlă înapoi la ea. Boris prinse haina vizitiului între dinţii lui îngălbeniţi şi trase. Moşierul Blake încercă să-i calmeze pe toţi, în timp ce Devony izbucni în lacrimi, jelindu-se că petrecerea iernii în Scoţia era cea mai ridicolă idee pe care cineva o avusese vreodată. Dacă Prudence ar fi ales să se mărite cu acel viconte agreabil, în loc de o brută scoţiană, ei s-ar fi plimbat prin sudul Franţei acum.

Prudence se aşeză pe o piatră. Vântul părea s-o şfichiuiască cu pumnale îngheţate, uscându-i sudoarea de pe frunte. Îşi strânse mai mult pelerina de umeri, înfrigurată de amintirea lui D’Artan.

În ziua când anunţaseră logodna ei cu Killian MacKay, chipul vicontelui devenise o mască palidă, tensiunea din interiorul lui fiind trădată doar de crăpăturile strânse din jurul buzelor. El îşi făcuse bagaje şi dispăruse din reşedinţa

familiei Campbell chiar în acea după-amiază.

Un ţipăt sinistru răsună brusc peste munţi. Prudence încremeni. Ceilalţi tăcură. Boris ciuli urechile, speriat.

— O pisică sălbatică? întrebă Prudence, optimistă.

Vizitiul îi ocoli privirea. Se întinse în spatele banchetei de piele căutând o flintă veche, în timp ce călăreţii care însoţeau trăsura se urcară pe cai şi îşi încărcară armele.

— Da, fetiţo. Cea mai sălbatică dintre toate. În trăsură, doamnelor.

Moşierul Blake se ascunse după Tricia şi Devony. Vizitiul îl prinse de cureaua pantalonilor şi îl trase înapoi. Înfipse un cuţit în mâna tremurândă a moşierului.

— Scoţienilor nu le plac englezii, dar le plac englezoaicele, dacă mă înţelegi ce vreau să spun. Nu contează pentru mine dacă indivizii ăia primesc ceea ce merită, dar n-aş suporta să o văd pe fetişcana drăguţă atacată de o ceată de tâlhari scoţieni.

Se întoarse şi o găsi pe Prudence stând în spatele lui, palidă la chip, dar cu ochii sclipindu-i de o emoţie arzătoare. Vizitiul o conduse în trăsură fără să spună un cuvânt. Uşa se trânti. Ochii lui Boris aveau o strălucire stranie în întuneric. Prudence îl îndesă pe pisoiul Sebastian în buzunarul adânc al hainei. Îi fu mai greu decât altădată.

Dogul german mârâi, făcând aerul şi mai irespirabil. După puritatea de gheaţă a muntelui, Prudence simţi că se sufocă. Tricia privea în gol, în faţă, cu chipul lipsit de expresie.

— L-am avertizat pe tata că nu ar fi trebuit să venim în Scoţia, chiţăi Devony. Probabil voi fi răpită din nou de Cumplitul Bandit Scoţian.

— Nu şi dacă am şi eu un cuvânt de spus, replică Prudence cu calm.

Inima începu să-i bată în ritmul fantastic al unui cântec plin de speranţă.

— Vai, poate voi fi răpită de o întreagă bandă de

tâlhari! adăugă Devony, cu voioşie.

Urletul ascuţit se auzi din nou, apoi un altul şi altul. Sunetul copitelor se auzi mai aproape. Apoi pocnetul unei flinte.

— Nu, şopti Prudence.

Ea îşi imaginase un strigăt dramatic, de genul „Banii sau viaţa”, după care să urmeze predarea. Nu îi trecuse niciodată prin minte că oamenii lui Sebastian l-ar fi putut împuşca pe vizitiul cumsecade, sau, mai rău, că vizitiul acela cumsecade putea să îl împuşte pe Sebastian.

— Nu!

Deschise larg uşa trăsurii, evitând mişcarea bruscă a Triciei, care încercase să-i înşface fustele pentru a o opri. Se împiedică şi căzu, într-o încurcătură de jupoane. Ridică mâinile să-şi acopere faţa când copitele cailor ajunseră chiar deasupra capului ei. Se rostogoli într-o parte, eliberându-şi pisoiul de sub propria greutate, apoi se târî disperată într-o parte, ferindu-se de picioarele din faţă ale unui cal şi de burta masivă a altuia. O mână murdară încercă s-o prindă de păr. Ea se feri. Bărbatul mormăi o înjurătură.

Ochelarii îi atârnau de o ureche. Ea îi apucă iute şi se ridică în picioare, ţopăind pentru a urmări încăierarea, încercând să repereze un uriaş blond, un elf cu părul roşu sau un tâlhar neînfricat în tartan şi kilt.

Nişte bărbaţi masivi se agitau încoace şi încolo, ţipând înjurături şi trăgând cu pistoalele în aer. Unul dintre caii celor care însoţeau trăsura, fără călăreţ acum, o luă la goană în jos pe deal. O grămadă nemişcată de mătase zăcea lângă una dintre roţile trăsurii. Prudence îşi dădu seama, cu groază, că era moşierul Blake. Vizitiul se prăbuşi sub lovitura unui ciomag greu. O creatură îndesată descălecă şi smulse uşa trăsurii din ţâţâni. Apoi intră şi apăru cu Devony, care tremura aruncată peste umărul lui. Părul ei lung şi blond era împrăştiat pe spatele lui.

Prudence nu-şi dădu seama că şi ea ţipa până când o mână sălbatică nu o prinse de păr.

— Gata cu zbieratul, fetiţo, sau Big Gus o să-ţi dea motive să urli ca din gură de şarpe.

Bărbatul îi dădu, cu forţa, capul pe spate şi îşi împinse faţa aproape de a ei. Duhoarea respiraţiei lui o îneca. În spatele măştii fără formă, Prudence nu văzu niciun ochi, ci doar o piele albă ca laptele. Un nou ţipăt ţâşni din gâtul ei. Pisoiul ţâşni din buzunarul ei şi se repezi între picioarele cailor agitaţi. Ignorând durerea din scalpul ei, se întinse după el. Când simţi mânerul unui pistol la ceafă, Prudence îşi dădu seama prea târziu că prinsese tâlharul greşit.

Capitolul 22

Adormită de hurducăiala calului, Prudence trecea constant din starea de trezie în cea de inconştienţă şi invers. Când mişcarea încetă şi mâna apăsată cu brutalitate pe spatele ei dispăru, începu să se trezească. Senzaţia de dezorientare fu înlocuită de groază crescândă când îşi aminti ce se întâmplase. Toate temerile îi reveniră, intensificate de întuneric, de frig şi de cadenţa violentă a unor voci masculine ciudate. Mâna ei se îndreptă instinctiv spre lănţişorul din jurul gâtului. Din fericire, ochelarii erau încă acolo, încâlciţi în păr. Şi-i puse la ochi.

Un scoţian neîngrijit stătea ghemuit lângă o grămadă de vreascuri. Când se uită lung spre cal şi surprinse privirea ei trează, un rânjet lacom îi arcui buzele. Primele trosnete ale flăcărilor îi luminară faţa, lăsând să se vadă o despicătură încreţită unde ar fi trebuit să fie nasul lui. Bărbatul scoase un hohot ameninţător de râs când Prudence se dădu jos de pe cal.

Atinse pământul şi o luă la fugă. Formele întunecate şi

ameninţătoare ale scoţienilor şi ale copacilor se amestecau în faţa privirii ei disperate în timp ce fugea de la un grup de bărbaţi la altul, căutându-le pe Tricia şi pe Devony. Râsul batjocoritor o urmărea. Focurile se ridicau în locurile libere dintre copaci, aruncând o urzeală misterioasă de umbre şi lumină peste tabăra tâlharilor. Ea se împiedică de o pătură făcută sul, înăbuşindu-şi un ţipăt ascuţit înainte de a-şi da seama că mâna care părea să-i apuce strâns glezna era numai o creangă răsucită. Se răsuci, lovindu-se de pieptul larg al unui bărbat.

Un căpcăun zdravăn îi prinse coatele şi îşi umezi buzele cu un plescăit energic. Avea un petic peste ochiul drept.

— Îţi era dor de mine, dragă? Big Gus tocmai se întorcea. Am avut grijă să fie întinse păturile. O fetişcană mică şi drăguţă ca tine nu ar trebui să doarmă pe pământ.

Un bărbat din spatele lui Big Gus râse în hohote. Arătă cu degetul mare spre o ascunzătoare săpată în deal şi acoperită cu o perdea din blană zdrenţuită.

— *Lui* n-o să-i placă. Mai bine i-ai spune ’nainte să te duci să întinzi ceva.

Prudence nu ar fi crezut că era posibil, dar mutra lui Big Gus deveni şi mai urâtă.

— Să-l ia naiba de ticălos, Jordy. A fost prea beat ca să vină cu noi. Crede că va sta frumuşel şi se va bucura de pradă?

— Nu, replică un alt bărbat, râzând mânzeşte. Crede că prada va sta frumuşel şi se va bucura de el.

Dar ochiul bun al lui Big Gus se îngustă, devenind o crăpătură veninoasă. Prudence se răsuci, urmărindu-i privirea supărată, înspre ascunzătoare. Lumina slabă a unui felinar aprins înăuntru îi dădea o strălucire nepământească. Big Gus o apucă pe Prudence cu una din mâinile lui pline de cicatrici şi o luă la braţ. Mânerul pistolului apăsa în coastele ei.

— La naiba cu flăcăul drăguţ. Am prins fătuca asta din Anglia şi, pentru numele lui Dumnezeu, o păstrez.

Fuga lui Prudence prin tabără adunase un public destul de numeros. La anunţul îndrăzneţ al lui Big Gus, bărbaţii care priveau se aplecară repede ca să-şi desfacă păturile sau să frigă o bucată uscată de carne de vânat deasupra focului. Dar nu se putură abţine să nu furişeze o privire spre peşteră. Prudence nu şi-ar fi dorit să îl întâlnească pe omul dinăuntru. Dacă aceşti tâlhari îl considerau mai ameninţător decât Big Gus, cu siguranţă era Lucifer însuşi. Trase adânc aer în piept.

— Scuză-mă, domnule. Trase de degetele lui Big Gus. Domnule, trebuie să vorbesc ceva cu dumneata.

El îi ciufuli părul, făcându-i cu ochiul, peste umăr, bărbatului din spatele lui.

— Nu e drăguţă? Îmi place o fată nerăbdătoare.

Ea se feri şi ieşi din strânsoarea lui, se ridică la adevărata ei înălţime.

— Eu *nu* sunt o fată nerăbdătoare. Sunt Prudence Walker, ducesa de Winton şi logodnica lui Lord Killian MacKay din Strathnaver. Dacă îi vei trimite o scrisoare, sunt sigură că va fi dispus să plătească o recompensă substanţială pentru întoarcerea în siguranţă a mea şi a grupului meu.

— Gus, te avertizez. Îţi va lua gâtul pentru asta, spuse Jordy.

Big Gus doar zâmbi larg şi răutăcios. Prudence mişcă un deget sub nasul lui borcănat.

— Trebuie să te avertizez de asemenea, domnule Big Gus. Vor fi repercusiuni serioase dacă ni se va face rău vreunuia dintre noi.

— Fetişcana mă ameninţă. Cred că mă îndrăgostesc. El o prinse de sub bărbie. Nu mă întărâta, Prudie. De restul grupului tău se ocupă altcineva. La fel cum Big Gus va avea grijă de tine. Nu voi lăsa nici măcar o vânătaie pe care s-o

găsească moşierul tău capricios în noaptea nunţii.

Banditul îndrăgostit îşi deschise braţele vânjoase, cuprinzând-o pe Prudence într-o îmbrăţişare soioasă. Imediat însă, făcu ochii mari, lăsându-şi braţele să-i cadă pe lângă corp. Numai când se dădu înapoi, reuşiră şi ceilalţi bărbaţi să înţeleagă motivul. Ţeava de la propriul pistol apăsa în burta sa durdulie. Vocea lui Prudence fu la fel de fermă şi de neclintită ca şi forţa cu care ţinea pistolul.

— Va fi foarte dezagreabil pentru mine să fiu nevoită să te împuşc. Mai degrabă mi-ai spune unde-i găsesc pe ceilalţi din grupul meu.

Big Gus încercă să tuşească şi nu reuşi.

— Eu doar glumeam, fetiţo. Big Gus nu ţi-ar face rău.

Ea ridică pistolul. Pocnitura răsună în tabăra cufundată în tăcere.

— Asta este o redingotă nouă. Nu-mi va plăcea să o văd toată împroşcată de sânge.

Big Gus îşi ridică mâinile în semn de predare şi făcu un pas în spate. Prudence observă cu colţul ochiului o mişcare uşoară şi I întoarse pistolul, într-un gest amplu.

— Nu aş încerca dacă aş fi în locul tău, avertiză ea.

Bărbaţii se dădură înapoi de parcă ar fi fost legaţi împreună şi schimbară priviri neliniştite. Graţia lui Prudence în mânuirea armei nu trecu neobservată. Pistolul stătea în mâna acoperită de mănuşă la fel de confortabil ca într-un săculeţ din satin.

— Aşa este, spuse ea. M-am născut mânuind pistolul. Tatăl meu a fost…

— Expert în muniţie?

Vocea moale îi trimise fiori pe şira spinării. Ridică privirea spre peşteră şi văzu un bărbat dând la o parte învelitoarea de blană cu o graţie leneşă. Inima ei o luă la goană. Masca uzată, din mătase, nu ascundea micul zâmbetul de pe buzele lui bine conturate. Genele lungi şi dese îi adumbreau ochii strălucitori.

Umerii lui Prudence coborâră, însoţiţi de senzaţie de uşurare. Lăsă braţul în jos, iar arma îi tremură în mână. Apoi o umbră se mişcă în spatele lui Sebastian. O mână şerpuitoare îi cuprinse talia, şi un cap acoperit de păr blond, ciufulit, se ivi de după umărul lui cu o curiozitate de felină. Prudence zări o mână mică, cu oase subţiri, prizând o sticlă de whisky, cu ochii albaştri pe jumătate închişi, într-o nepăsare senzuală, cu buzele roz, umede şi umflate. Găsise primul membru al bietului ei grup nenorocit – pe Devony.

Privirea ei se întoarse înapoi spre Sebastian. Strălucirea focului îi sublinia silueta. Părul lui blond-roşcat era răvăşit. Cămaşa îi atârna descheiată. Primii doi nasturi ai pantalonilor lui erau, de asemenea, descheiaţi ca o invitaţie către linia părului auriu care îi cobora pe muşchii abdomenului.

El îşi încrucişă braţele la piept, se legănă pe călcâie şi îi oferi lui Prudence cel mai dulce zâmbet al lui. Braţul ei se întări şi se roti de parcă avea o voinţă proprie, îndreptând pistolul direct spre inima lui Sebastian.

Capitolul 23

Sebastian înfruntase moartea, în faţa ţevii unui pistol, de mai multe ori în viaţă, dar nu îi simţise niciodată respiraţia suflându-i atât de rece în faţă. Prudence voia să îl omoare. Vedea asta în ochii ei, în postura ei, în felul cum i se ridica pieptul sub redingota ruptă. Voia să îl omoare. Şi nu fusese niciodată atât de frumoasă.

El reuşise, în sfârşit, să aprindă flăcările de sub înfăţişarea ei rece. O şuviţă de păr îi căzu peste ochi. Ea îşi dădu capul pe spate, împrăştiindu-şi coama încâlcită din jurul umerilor într-o revărsare bogată. Bărbaţii se holbară la ea cu gurile căscate şi ochii strălucind, de parcă Dumnezeu

ar fi trimis un înger în mijlocul lor... un înger răzbunător.

Fără să-şi ia ochii de la Prudence, Sebastian prinse cotul lui Devony şi o împinse în faţă.

— Mi-ai spus că tu şi tatăl tău eraţi singuri.

Devony luă o înghiţitură din sticla de whisky, apoi râgâi delicat.

— Am *fost* singuri. Prudence a sărit şi a fugit, lăsându-ne la mila acelor sălbatici. Apoi contesa a fost răpită de acel domn drăguţ, viking.

Sebastian îşi netezi masca de pe faţă, ca şi cum ar fi putut să o lipească de oasele lui.

— Contesa?

— Mătuşa *ei.* Devony îşi vârî un deget între buzele roz, cu un aer meditativ. Am uitat să menţionez despre contesă?

— Mă îndoiesc că ţi-a dat ocazia, spuse Prudence cu răceală.

Sebastian ura să recunoască asta, dar Prudence avea dreptate.

El se chinuise din greu să iasă din ceaţa în care se zbătea mintea sa îmbibată de whisky, abia având timp să-şi pună masca veche, înainte ca Devony să cadă peste el, bălmăjind ceva despre o siluire. Sebastian nu îşi dăduse seama că el era cel pe care ea intenţiona să-l siluiască.

Dar braţele ei fuseseră calde, iar gura ei fierbinte şi umedă, înainte ca el să poată protesta, ea căuta deja nasturii pantalonilor lui şi îi şoptea la ureche cele mai interesante lucruri – lucruri pe care i-ar fi plăcut să i le facă lui, lucruri pe care ea ar fi vrut ca el să i le facă.

Aşa că el îşi spusese să probabil visa. Ce să fi căutat Devony Blake într-o peşteră din Scoţia? Şi nu era mai frumos decât în acele vise în care el se întindea după Prudence exact în clipa în care ea se prefăcea în cenuşă, în mâinile lui?

Dar Prudence era acolo, stând în faţa lui, departe de a

fi cenuşă, şi de-a dreptul în carne şi oase, fierbând de furie, cu picioarele îndepărtate şi cu mânerul din lemn al pistolului strâns într-o mână nerăbdătoare să apese trăgaciul.

Sebastian o împinse pe Devony deoparte şi porni încet, pe deal în jos, înspre ea. Unul dintre bărbaţi mormăi, încet, o înjurătură. Big Gus îşi ştergea picături unsuroase de sudoare de pe frunte.

Când Sebastian se apropie, pistolul începu să tremure. Prudence îşi puse şi cealaltă palmă pe încheietura mâinii. El înaintă până ce ţeava rece a armei îi atinse pielea caldă a pieptului. Şi buzele i se arcuiră într-un zâmbet ironic. Întinse o mână, cu eleganţă, fără să ia în seamă faptul că ambele ei mâini erau ocupate cu pistolul.

— Permite-mi să mă prezint, domnişoară. Poţi să îmi spui Kirkpatrick.

Nările ei delicate se dilatară, avertizându-l că ea l-ar fi numit cu totul altfel.

— Poate că nimeni nu ţi-a explicat legile noastre, continuă el. *Noi* suntem tâlharii. *Noi* avem armele. Îşi întoarse mâna cu palma în sus. Pistolul, iubire.

Auzindu-i alintul, ea se simţi străbătută de un fior. Sebastian speră că nu judecase greşit. Pentru că, dacă o făcuse, era un om mort.

— Ai auzit cererea mea, *domnule* Kirkpatrick, spuse ea. Vreau să ştiu unde este restul grupului meu. Mătuşa mea. Vizitiul şi călăreţii care însoţeau vehiculul. Moşierul Blake. Vocea ei tremură. Şi pisica mea.

Sebastian îşi dădu seama că era pe punctul de a ceda, şi se pregăti pentru lacrimile care i se adunau în ochi.

— Foarte bine. Mă voi ocupa eu însumi să fie în siguranţă. Apoi adăugă uşor: Ai cuvântul meu.

Ea pufni într-un râs zgomotos, lipsit de delicateţe. Jordy păşi înainte.

— Kirkpatrick, e ceva ce ar trebui să ştii. Fata pretinde

că-i aparţine lui...

Prudence îşi îndreptă arma spre el. Apropierea de bărbatul care zâmbea cu superioritate îi stinsese înflăcărarea de a descoperi reacţia lui Sebastian faţă de logodna ei. Speranţa ei de a purta o conversaţie raţională cu el părea acum nu numai foarte puţin probabilă, ci şi periculos de naivă. Jordy se dădu înapoi, în mulţime, călcându-l pe degetele de la picioare pe bărbatul din spatele lui.

— Nu contează. Nu era important.

Sebastian întinse degetele şi, cu blândeţe, trase arma din mâna ei. Ea se încruntă, privindu-i pieptul. Acum că pericolul trecuse, Big Gus îşi regăsi entuziasmul.

— Stai puţin, Kirkpatrick. Eu am găsit-o, la naiba! Vreau s-o păstrez.

— Nu este un căţeluş, Angus.

Sebastian aruncă arma încărcată spre el. Big Gus se feri. Bărbatul din spatele lui prinse arma între două degete.

— Ştiu ca nu este un căţeluş. Este o fetişcană. Şi chiar una atrăgătoare.

Sebastian se uită la faţa lui Prudence ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima dată. Strâmbă din nas.

— Un pic cam prea simplă pentru gusturile tale, nu-i aşa?

Prudence îi aruncă o privire încruntată. Big Gus se scărpină în cap.

— Nu am observat asta.

Ea se agită când Sebastian îi prinse o parte din păr şi i-l înnodă cu iscusinţă în creştetul capului. Îi prinse obrajii cu cealaltă mână, strângându-i.

— Înţelegi ce spun. Simplă ca o vrabie.

Big Gus se încruntă când femeia care îl ispitise strâmbă din buze.

— Lumina nu era prea bună când am prins-o.

Cu un acces de furie neputincioasă, Prudence se

smuci şi porni în jos pe pantă. Sebastian o prinse cu uşurinţă, învârtind-o în braţele lui. Spatele ei se lovi de pieptul lui, când antebraţul lui puternic i se încolăci în jurul taliei. Îl lovi cu călcâiul în fluierul piciorului.

— Naiba să te ia, Sebas…

El îi puse mâna peste gură. Şoapta lui furioasă îi încălzi urechea.

— Nu-mi spune aşa. Aceşti bărbaţi nu sunt admiratori înfocaţi ai lui Bach. Strânsoarea deveni mai puternică. Nu-l mai pot ţine la distanţă pe Big Gus mult timp. Poate e timpul să te decizi dacă vei împărţi aşternutul cu el sau cu mine.

Încordarea ei slăbi. Când corpul ei fermecător deveni docil în braţele lui, îmbrăţişarea lui Sebastian se schimbă subtil. El îşi înmuie strânsoarea până când numai vârfurile degetelor lui îi mai atingeau buzele. Ea trase aer în piept, tremurând, şi vorbi lipindu-şi buzele de degetele lui.

— Ce mă va costa să mă protejezi? Sunt foarte conştientă că nu faci nimic fără o plată.

Braţul din jurul taliei ei se relaxă. El apăsă uşor cu palma curbura abdomenului ei, aplecându-se, şi se lipi de posteriorului ei.

— Ce eşti dispusă să plăteşti?

— Ticălosule! murmură ea, închizând ochii, înfrântă.

— Asta sunt. Printre alte lucruri.

El îi prinse mâna sub cotul său şi porni înapoi spre peşteră.

— Am crezut că eşti un bărbat căruia îi plac blondele plinuţe, îi strigă el lui Big Gus.

— Îmi plac blondele, spuse Big Gus plin de speranţă.

Sebastian aşeză o mână frăţească pe umărul lui Devony şi o îmbrânci, încet, pe deal în jos.

— Dar, Kirk, se smiorcăi ea, mi-ai promis că…

— Îţi va plăcea Big Gus, domnişoară Blake. Şi-a dobândit numele pe bună dreptate.

Lăsându-i pe amândoi să bombăne, Sebastian dădu la o parte blana şi o împinse pe Prudence în peşteră. Înainte ca ea să se dezmeticească, el o puse pe un scaun şi se ghemui în faţa ei. Îşi înfipse degetele în umerii ei.

— Mă duc să văd ce fac ceilalţi. Dacă nu vrei să îi cunoşti mai bine pe Big Gus şi prietenii lui, îţi sugerez să nu te mişti până nu mă întorc. Înţelegi?

Noii ei ochelari îi făceau ochii să pară enormi. Încuviinţă în tăcere, iar Sebastian îi dădu drumul, ezitând. Când el se întoarse, umerii ei subţiri se lăsară.

— Aş fi putut să te împuşc, ştii.

El îşi îndreptă o şuviţă de păr care-i intra în ochi.

— Ştiu. Pentru o clipă, am crezut că eşti aproape umană.

Fără să mai spună alt cuvânt, el se furişă afară din peşteră, lăsând-o singură.

*

Prudence se foi pe scaunul tare, încă suferind de pe urma călătoriei zdruncinate cu trăsura. Furia ei îndârjită plecase la fel cum venise, lăsând doar un sentiment amar de frică. Gândurile ei obositoare se învârteau în minte. Oare Tricia era în siguranţă? Oare pisoiul Sebastian fusese zdrobit? Ce avea să facă dacă Sebastian îi găsea pe moşierul Blake şi pe vizitiu morţi?

Privirea ei se mută, din proprie voinţă, asupra păturilor şifonate împrăştiate lângă felinarul aprins. Oare o atinsese Sebastian pe Devony aşa cum o atinsese pe ea? Gura lui frumoasă rătăcise peste trupul lui Devony aşa cum se bucurase de al ei? O durere ascuţită o înţepă sub coaste când se gândi la imaginea picioarelor lungi ale lui Devony lângă ale lui. Nu ar fi pentru prima dată, nu-i aşa? Prudence îşi ridică ochii spre tavanul peşterii ca să se abţină să nu plângă.

Peştera părea bârlogul unui animal, scobit cu dalta în stâncă şi adăpostit de o piatră care atârna deasupra. O sticlă de whisky stătea lângă un pat strălucitor de jar.

Prudence îşi descheie nasturii de perle ai pelerinei de pe umeri şi îşi scoase redingota. Călătoria mototolise satinul gri al rochiei. Fusta îi fusese sfâşiată şi lăsa să i se vadă ciorapii de mătase şi jartiera dantelată.

— Dumnezeule mare, tu eşti!

Ţipă când o siluetă îmbrăcată în haine rupte îşi făcu apariţia. Sări şi îi puse o mână peste gură.

— Încetează cu ţipatul, fetiţo. Te vor auzi până în Glasgow. El îşi desfăcu eşarfa.

— Jamie! strigă ea la vederea chipului familiar şi a părului roşu. Nici măcar praful adunat timp de o lună nu putea diminua strălucirea coamei încâlcite.

— Nu, e Bonnie Prince Charlie întors să recupereze oraşul Culloden. El îi înşfacă mâna. Ascultă ce-ţi spun. Dacă ceea ce mi-a spus Jordy despre MacKay e adevărat, nu avem prea mult timp.

— Timp? repetă Prudence, agăţându-se încăpăţânată de scaun. Sebastian mi-a spus să stau aici. El te-a trimis să mă duci?

— Am venit să te salvez.

— Nu am nevoie de asta. Sebastian deja m-a salvat.

Jamie îşi dădu ochii peste cap, îndreptând o rugă spre cer.

— Dumnezeule, dă-mi putere. Unde e Tiny când am nevoie de el? Am venit să te salvez *de* Sebastian, fetişcană netoată.

Prudence încruntă din sprâncene. Împletitura neglijentă pe care Sebastian i-o făcuse în păr îi căzu peste faţă.

— Crezi că mi-ar face rău fizic?

Sarcasmul puse stăpânire accentul lui Jamie.

— Doamne fereşte! Probabil va cere o ceaşcă de ceai

ca să-ţi sărbătorească nunta apropiată cu Killian MacKay. Să trimitem după majordomul Old Fish şi să le servim bucăţele de unt în formă de lalele?

— Trandafiri, îl corectă ea, absentă. Oftând, ea îşi dădu părul pe spate şi îşi sprijini bărbia în mână. Este vina lui că am fost forţată să accept propunerea lui MacKay. Nu am nicio intenţie să mă căsătoresc cu acel bărbat. Odată ce îi voi explica asta, sunt sigură că Sebastian va fi înţelegător.

Jamie îngenunche lângă ea.

— Ce te face să crezi că îţi va da şansa să îi explici?

Ea îşi întoarse faţa de la sinceritatea neclintită din ochii lui căprui, dar Jamie îi prinse bărbia şi o trase înapoi.

— Nu l-am văzut niciodată aşa, fetiţo. Poate că el nu intenţionează să îţi facă rău, şi poate chiar i-ar părea rău apoi, dar atunci ar fi prea târziu pentru amândoi. Nu înţelegi?

— Înţelege foarte bine, dacă onorabilul şerif a învăţat-o tot ce trebuie despre tâlhari, după cum bănuiesc că a făcut.

Prea târziu, simţiră pe piele vântul rece al nopţii. Îşi ridicară privirile, ca şi nişte copii vinovaţi, şi-l văzură pe Sebastian stând deasupra lor, cu braţele încărcate cu pături mâncate de molii şi un mic geamantan pe care Prudence îl recunoscu ca fiind al ei. Se întrebă de cât timp stătea el acolo.

— Să îmi înşir infracţiunile aşa cum mi le-a descris ea odată? Aruncă pe jos păturile şi geamantanul. Eu sunt teroarea fără chip a Scoţiei şi a Angliei. Dovada vie şi înfiorătoare a cruzimii care stă ascunsă în inima omului civilizat. Eu jefuiesc şi răpesc… — îi aruncă o privire întunecată – şi siluiesc.

Jamie se îndreptă de spate.

— Pot să vorbesc ceva cu tine.

— Afară, Jamie.

Jamie rânji, încrezător.

— Am crezut că pot rămâne să mă odihnesc cât timp voi doi vă obişnuiţi din nou unul cu celălalt.

Sebastian nici măcar nu se uită la el.

— Afară! Acum.

Jamie îi aruncă lui Prudence o privire neajutorată, apoi ieşi din peşteră, lăsând blana să se legene. Sebastian îşi întoarse spatele la ea şi scutură păturile.

— Ceilalţi? întrebă ea, încet.

— Sunt toţi în siguranţă. Tricia, Boris şi pisoiul sunt sub aripa atotcuprinzătoare a lui Tiny. Devony a găsit farmecele lui Big Gus mai importante decât lipsurile, iar vizitiul tău şi Blake erau în viaţă când au fost lăsaţi la trăsură. Am trimis un om înapoi ca să vadă ce fac.

— Mulţumesc.

El mormăi drept răspuns. Prudence se jucă cu fusta ei.

— Trebuie să mărturisesc că m-a uimit să descopăr că te-ai întors la viaţa de fărădelegi.

El ridică din umeri într-un fel mai degrabă galic decât scoţian.

— Am dobândit o aplecare către obişnuinţa de a mânca la Lindentree. Atelierele erau toate pline, iar eu am fost un prezbiterian şi un libertin puţin cam prea mult timp ca să intru la mănăstire.

Când se ghemui ca să întindă păturile, pantalonii simpli se lipiră de şoldurile lui înguste. Prudence se întrebă ce se alesese de frumosul lui kilt, dar îi fu prea frică să întrebe. Bărbatul acesta era un străin. Înfăţişarea lui rece nu avea nimic din umorul delicat de care ea îşi amintea. Tăcerea ciudată dintre ei se adânci. Ea era disperată să-i demonstreze noul ei rafinament, să-i demonstreze că nu mai era prostuţa neîndemânatică şi îndrăgostită pe care el sigur şi-o amintea.

— Am primit cinci cereri în căsătorie în Edinburgh, vorbi ea fără să se gândească.

El se răsuci pe călcâie, ridicând dintr-o sprânceană.

— Şi a fost vreuna decentă?

— Doar trei, mărturisi ea, dorind să-şi fi ţinut gura.

Sebastian se întoarse înapoi la treaba lui.

— Cred ca asta îţi aduce un total de cinci decente şi trei indecente, inclusiv oferta de a deveni amanta mea, desigur.

Calmul ei se clătină serios când auzi cum minunata lui declaraţie era redusă la asemenea cuvinte grosolane. Sebastian desfăcu curelele de piele ale geamantanului ei. Când ridică o bucată de hârtie în lumina slabă, râsul lui moale îi dădu fiori.

— O asemănare excelentă. Care dintre iubiţii tăi este artistul? Tugbert? Scoţianul pe care l-am văzut mângâindu-te pe stradă? Sau este opera ta? Nu-mi amintesc ca schiţele să se numere printre interesele tale, dar tu eşti o femeie cu multe talente.

— M-ai văzut? Pe stradă?

— Da. S-a întâmplat să fiu prin preajmă.

Tonul lui grosolan nu o păcăli. Îşi aminti umbra lampagiului din seara când îl întâlnise pe MacKay. Inima ei se opri pentru o clipă. Sebastian nu o lăsase la cheremul lui D'Artan. Faptul că se prefăcuse indiferent pe terasă fusese doar o mască. El o urmărise. O protejase. Poate chiar îi păsase de ea. Dar acum privirea lui dură îi contrazicea zâmbetul binevoitor. Părea mai degrabă un Lucifer sarcastic decât un înger păzitor.

Îşi dorea ca el să-şi dea joc masca. Faptul că-i adumbrea ochii o deranja. Ea privi cum mâinile lui îndemânatice netezeau afişul de pe stâlp, amintindu-şi de toate ocaziile în care el încercase să-i inspire teamă. Erau mâini puternice, pricepute şi suficient de rapide să înăbuşe un ţipăt înainte ca acesta să înceapă. Ce-ar fi spus dacă ea i-ar fi mărturisit că dormea cu hârtia sub pernă, în fiecare noapte? Că devenise mai fină datorită atingerii ei? Deschise

gura, apoi o închise din nou, incapabilă să suporte batjocura din râsul lui.

— Haide, nu fi modestă, draga mea, spuse el. Cuvintele „Recompensa oferită dacă este prins viu sau dacă se face dovada sigură de deces” pur şi simplu se potriveşte cu talentul tău pentru melodramă. „Cu ochi gri şi bine dotat”? Ce măgulire! De unde ai ştiut că sunt bine dotat? Ţi-a spus Tricia? Sau a fost Devony?

Buzele lui Prudence se lipiră strâns. Când Sebastian văzu că ea nu avea de gând să nege sau să se apere, zâmbetul lui păli. Se aplecă peste felinar, râzând batjocoritor. Privirea ei se fixă pe liniile aspre ale spatelui său când se întoarse să mărească flacăra felinarului.

Se părea că eşuase lamentabil încercând să pară sofisticată. Poate ar fi trebuit să încerce să fie sinceră. Îşi aranjă fusta peste genunchi şi trase adânc aer în piept.

— Mi-a fost dor de tine, Sebastian.

Îşi trase iute degetele, căci atinsese sticla fierbinte. Îşi înăbuşi un blestem şi se răsuci pe călcâie, trăgându-şi masca de pe faţă.

Prudence simţi că i se taie respiraţia. Nu mai era decât o urmă vagă din logodnicul rafinat al Triciei pe faţa lui acum. Oricine l-ar fi văzut ar fi jurat că era scoţian, născut şi crescut acolo. Părul lui era lung. Vârfurile coamei nepieptănate i se ondulau pe umeri, de o strălucire roşiatică pe pielea lui, închisă la culoare de la soare şi vânt.

Părea mai mare, mai musculos şi cu mult mai periculos. Comportamentul lui necioplit îi conferea o asprime şocantă înfăţişării sale frumoase – o asprime menită a fi letală prin expresia lui de dispreţ absolut. Ea se abţinu cu greu să nu se cutremure din cauza asta. Furia lui în închisoare era o simplă enervare în comparaţie cu această nouă ranchiună.

Prea târziu, Prudence îşi dădu seama că *într-adevăr* ajunsese în bârlogul unei fiare – un prădător, viclean,

sălbatic şi înfometat.

Capitolul 24

— Ei bine, cred că ai putea într-adevăr să mă siluieşti! spuse Prudence, cu neîncredere şi în acelaşi timp uluită.

Buzele lui Sebastian se curbară într-un zâmbet pungaş. Zvâcnirea nebună a inimii ei se transformă într-o bătaie mai înceată.

— Nu aş fi un bandit adevărat dacă n-aş face-o, nu-i aşa? spuse el. Urăsc să te dezamăgesc. Nu ai avea nimic de împărtăşit lui Sir Ario, la ceai, când ajungi acasă.

Privirea ei coborî spre cuibul confortabil pe care el îl făcuse din pături, apoi se abătu spre intrarea peşterii. Ştia că intimitatea lor era iluzorie. Oamenii lui Big Gus stăteau jos, pe pantă, cu urechile lor de tâlhari ciulite pentru a prinde cel mai mic trosnet al unei crengi.

— Un ţipăt ar aduce un plus de senzaţional, spuse Sebastian cu o şoaptă conspirativă. Reputaţia mea ar avea doar de câştigat.

Ea clipi, în sus, spre el. Curiozitatea ei înnăscută îi învinse teama.

— Ai mai siluit pe cineva până acum?

— Nu. Îşi atinse buzele cu un deget. Dar te rog să nu spui. Nu mi-ar plăcea deloc să se afle. Încerc să mă gândesc la asta ca la o tradiţie învechită. Piraţi, tâlhari, americani, tot felul de ticăloşi rău intenţionaţi au căzut pradă acestei tentaţii.

Prudence îşi scoase ochelarii şi îşi miji ochii privindu-l.

— Ai băut?

— Din belşug. Dar, faptul că m-am tot uitat la ţeava pistolului strâns în mâna ta gingaşă a reuşit să mă trezească mai iute decât mi se întâmplă de obicei.

— Poate ar trebui să discutăm despre asta mâine, când eşti treaz de-a binelea, spuse ea, punându-şi ochelarii pe redingota împăturită.

— Bine. Oricum nu aveam starea necesară pentru o discuţie.

Sebastian se îndreptă spre ea. Ea se aplecă pe sub braţul lui şi luă sticla caldă din spatele cărbunilor.

— Ai vrea să mai bei ceva? întrebă ea.

Cu puţin noroc, se gândea că ar putea să-l păcălească să bea până când cădea inconştient. Sebastian luă o înghiţitură mare din sticlă şi îşi şterse gura cu dosul mâinii, oftând cu satisfacţie.

— Whisky-ul mă face întotdeauna să mă simt foarte viguros.

Prudence smulse sticla din mâna lui şi o aplecă spre propriile buze. Nu exista niciun motiv logic pentru care ar fi trebuit să înceapă să fie norocoasă în acel moment. Sebastian smulse sticla şi o aruncă peste umăr, fără să-i pese că era destupată. Degetele lui calde se înfăşurară în jurul degetelor ei.

— Ştii cât timp a trecut de când am avut o femeie?

Ea privi agitată spre pături.

— De vreo cincisprezece minute, dacă am calculat corect.

El o trase aproape de corpul lui puternic.

— Te înşeli din nou, domnişoară Isaac Newton.

Prudence tremură. Sebastian o atinsese de atâtea ori cu blândeţe, ţinându-şi sub control puterea masculină. Era un şoc să îşi dea seama că el era mult mai puternic decât ea. Trupul ei fu străbătut de un fior periculos de anticipare.

Degetele ei începură să frământe părul ondulat care se întindea pe pieptul lui. Nu îndrăznea să se uite la faţa lui, căci îi era teamă că privirea i s-ar putea abate spre buzele lui.

— Ticăloşia nu ţi se potriveşte, Lord Kerr.

— Mi se potrivea înainte să te cunosc pe tine. Sebastian ridică o sprânceană într-un gest maliţios. Am exersat.

O roti într-un cerc frumos şi o îndreptă cu spatele spre pături. Prudence închise ochii, ameţită de dansul primitiv şi de căldura ameţitoare care radia din pieptul lui gol.

— Nu am fost niciodată siluită înainte, spuse ea, cu voce tremurândă. Nu voi fi bună la asta.

— Nu e mare lucru. Tu doar vei ţipa şi te vei zbate. Eu voi face restul.

El îşi prinse piciorul în spatele gleznei ei, împiedicând-o şi prinzând-o în aceeaşi mişcare. O aşeză pe pături, urmând-o cu o delicateţe firească.

Mâinile ei păreau că aparţin altcuiva. Cum de se încurcaseră în părul deschis la culoare de pe pieptul lui? Îi aruncă o privire printre gene.

— Avea dreptate Jamie? Îţi va părea rău apoi?

Maxilarul lui se încordă.

— Probabil. Se întinse peste ea ca să stingă felinarul. Dar nu şi pe parcurs.

Sebastian era puţin mai mult decât o umbră peste ea, dar întunericul o făcea să-i simtă trupul mai fierbinte, iar vocea mai răguşită. Degetele lui îşi făcură drum în jos peste nasturii din perlă ai corsajului ei, cu pricepere nemiloasă.

Când Sebastian îi împinse rochia de pe umeri, duritatea lui intenţionată slăbi fără să vrea. Uitase cât de delicate şi de proeminente erau claviculele ei, cât de fragile adânciturile de sub ele. Nu era necesară o forţă prea mare ca să provoace vânătăi pe pielea aceea delicată. Încleştarea lui slăbi. Degetele lui mari îl trădau, mângâind îmbinarea mătăsoasă a pielii cu oasele, găsind adâncitura catifelată de la baza gâtului ei unde îşi dorea să-şi apese buzele. Dumnezeule, ce făcea?! Prudence era atât de fragilă, de încântătoare. El nu avea niciun drept să o atingă cu mâinile lui aspre de ticălos. Se lăsă pe spate, fermecat

de splendoarea de porţelan a pielii ei care contrasta cu pătura de lână neagră. Respiraţia lui grea umplu tăcerea. Prudence îşi ţinu răsuflarea când expresia lui se schimbă, precum argintul viu, între dorinţă şi consternare.

Văzuse privirea aceea înainte. Pe terasă la Lindentree, când ea îl respinsese. Dacă îl îndepărta acum, el putea să iasă din acel bârlog şi să nu mai vină niciodată înapoi. O uimi să-şi dea seama că nu-şi dorea ca el să plece. Voia să caute un indiciu întârziat de sensibilitate, o şoaptă tulburătoare a lui Sebastian *al ei* în spatele faţadei dure.

Făcându-şi curaj, îi atinse obrazul nebărbierit, ca şi cum ar fi fost un animal periculos pe care ea spera să-l domesticească, îşi lăsă degetele să alunece pe gâtului lui, răsucindu-le în jurul cârlionţilor ciufuliţi de la ceafă. Cu coada ochiului, văzu cealaltă mână a lui ridicându-se, degetele mişcându-se, promiţător, spre sânii ei.

— Nu! Ea se dădu înapoi până ce umerii ei atinseră peretele, prinzându-i încheietura mâinii cu două degete, ca şi cum ar fi avut de fapt puterea să-l ţină dacă el alegea să continue. Nu mă atinge, îi porunci ea, iar propriul curaj o luă prin surprindere. Nu îmi doresc să fiu luată cu de-a sila. Îmi doresc să fiu sedusă. Poţi să mă săruţi dacă vrei, adăugă ea afectată.

Privirea lui furioasă se înmuie într-un zâmbet strâmb.

— La fel de înfumurată ca întotdeauna, nu-i aşa, domnişoară Walker?

Dar mâna lui se uni cu a ei, apăsând palmă pe palmă, în timp ce el îşi coborî capul. Buzele lui calde şi uscate le atinseră pe ale ei. Când vru să îşi împingă limba, adânc, în gura ei, ea îşi lipi strâns dinţii. El scoase un mormăit frustrat, dar când limba ei exploră marginea buzelor lui, mormăitul deveni geamăt. După momentul nesfârşit al acestei torturi superbe, ea îl lăsă să o aibă, puţin câte puţin, trăgându-se înapoi când devenea prea lacom.

Sebastian intră repede în jocul ei, împlântându-şi

limba în adăpostul fierbinte şi umed al gurii ei, apoi dând înapoi ca să muşte şi să provoace pielea sensibilă a buzelor ei. Intră prea repede în jocul ei. Prudence se trezi agăţându-se de mâna lui, nu ca să o împiedice să cutreiere, ci ca să găsească ceva real în nisipurile mişcătoare ale plăcerii şi anticipării. Uită să-l oprească atunci când el se aplecă în faţă. El apăsă din nou până când numai gurile, mâinile şi vintrele lor se atinseră.

— Aşteaptă, spuse Prudence. Se îndepărtă de el, încercând să-şi stăpânească tremuratul. Trebuie să spui ceva frumos acum.

Buzele lui se frecară de gâtul ei.

— Dă-ţi jos rochia.

— Nu, ceva cu adevărat frumos.

Oftând, el îşi lipi buzele de urechea ei.

— Părul tău miroase a flori.

— Mmmm. Asta *a fost* frumos, şopti ea.

Sebastian profită de aprobarea ei pentru a-şi afunda limba în urechea ei. Prudence gâfâi, căci nu fusese pregătită pentru şuvoiul de căldură dintre coapsele ei. El îi trasă lobul urechii cu limba.

— Vrei să mai auzi ceva frumos?

Ea încuviinţă, prea ameţită să observe că mâna lui se desprinsese de a ei şi îşi făcea drum, pe furiş, pe sub rochie. Vocea lui deveni o şoaptă răguşită:

— Pentru fiecare dată când te-ai îndepărtat de mine, îţi voi face la fel. Te voi săruta şi te voi provoca până când mă vei implora să te iubesc.

Ea se uită în sus, întâlnindu-i privirea, care strălucea de dorinţă şi de îndoială. În acel moment buzele lui se întâlniră cu ale ei, iar degetele lui sfâşiară lenjeria ei de mătase, scufundându-se într-o dulceaţă la fel de fierbinte şi de delicioasă ca gura ei de sub a lui. Prudence se cutremură când degetele lui calde, dure se împlântară în ea, cu aceeaşi delicateţe dulce şi înnebunitoare. Îşi lipi faţa

de umărul lui.

— Mi-e frică, Sebastian.

— Şi mie, îngerul meu. Şi mie.

Dar teama nu-l împiedică să o dezbrace şi să o întindă pe spate pe păturile aspre, pregătindu-se să-şi ţină promisiunea. Prudence îşi alungă un fior când păturile îi atinseră pielea goală. Închise ochii, înotând într-o mare de contraste. Falca nebărbierită a lui Sebastian îi zgâria obrazul. Firele de păr de pe pieptul lui atingeau vârfurile dureroase ale sânilor ei ca o mie de firicele de aur, creând un răspuns furtunos care îi făcu abdomenul să se contracte sălbatic.

Strălucirea trandafirie a cărbunilor îi coloră pielea când îşi dădu jos pantalonii. Ea se uită lung la gura lui, la bărbia lui, la cei câţiva pistrui împrăştiaţi pe nasul lui, oriunde, dar nu la ochii lui sau mult mai jos. Sebastian părea, dintr-odată, un străin, nepământean, dar foarte masculin şi hotărât să umple golul din ea, în ciuda fricii ei.

Mâinile lui îi cuprinseră sânii, strângând un sfârc între vârfurile degetelor. Ea gemu când buzele lui prinseră vârful celuilalt sân. O gustă cu o foame lacomă. Ea îşi încleştă degetele în părul lui mătăsos, chircindu-se sub el într-o uimire plină de plăcere. Întinse mâna după el, dar el o împinse înapoi, cu mâinile blânde, dar ferme, în timp ce se lupta să ignore suferinţa propriei dorinţe.

— Am jucat jocul tău, spuse el cu o şoaptă răguşită. Acum îl jucăm pe al meu.

Îşi plimbă buzele pe pielea ei fierbinte, muşcând fără milă din moliciunea de satin din spatele urechii ei, din pielea delicată de deasupra cotului ei sau de pe abdomenul ei neted.

Respiraţia ei se înteţi când el îi desfăcu coapsele tremurânde. Degetele lui agile începură să mângâie micul mugur ascuns în buclele mătăsoase. Prudence se împinse spre mâna lui, implorând în tăcere favoruri pe care nu le-ar

fi putut exprima niciodată în cuvinte. O plăcere întunecată, ascunsă, vibră prin venele ei. Amintindu-şi că ceilalţi erau aproape, ea îşi înăbuşi gemetele în umărul lui.

Pentru Sebastian, să o atingă era ca şi cum ar fi atins pentru prima dată o femeie. Uitase ce încântare era să stăruie asupra trupului unei femei, să exploreze toate crăpăturile dulci, cu miros de mosc, şi toate adânciturile cu degetele lui, apoi cu buzele şi limba. Nu gustase niciodată ceva atât de dulce şi de infernal de îmbătător. Nu exista vreo grădină a plăcerilor în Paris sau în Londra care să se compare cu minunea reprezentată de Prudence. Ar fi vrut să toarne whisky fierbinte pe pielea ei şi să îl soarbă, picătură cu picătură. Un geamăt se rupse din gâtul lui.

Ajunse aproape de limită, prelungind plăcerea glorioasă până când deveni aproape durere. Prudence simţi că, în agonia înflăcărată a atingerii lui, se transformă într-o fiinţă lipsită de ruşine, o depravată. Îşi ascunse faţa în părul răvăşit şi scoase un geamăt.

— Te rog, o, te rog, Sebastian.

El se opri atunci, se opri complet, iar ea se gândi că avea să moară.

— Ce vrei, Prudence? întrebă el cu glas răguşit. Spune.

El ştia că era un tiran, dar nu-i păsa. Aşteptase prea mult ca să audă aceste cuvinte. Vocea ei izbucni.

— Te vreau pe tine.

Cu o singură mişcare, el o împinse peste prăpastia extazului. Se pregăti să o urmeze, dar ezită, ştiind că era pe cale să afle răspunsul la întrebarea care îl chinuia de când o văzuse îmbrăţişând un străin pe o stradă din Edinburgh. Mai fusese cu un alt bărbat? Şi dacă fusese, era el, Sebastian, suficient de puternic încât să lase pasiunea pentru ea să-i depăşească gelozia înveninată?

Închise ochii şi se împlântă în strâmtoarea ei mătăsoasă. Nectarul cald al trupului ei îi uşură coborârea

până când întâlni o barieră slabă. Respiră încleştându-şi dinţii, apoi continuă până când fu învăluit cu totul în catifeaua fierbinte. Scăpă un geamăt de satisfacţie. Un alt bărbat i-ar fi putut da diamante şi perle, dar exista un lucru pe care numai Sebastian Kerr i-l putea oferi. Simţi cum unghiile ei i se înfipseră în spate. Deschise ochii şi-i descoperi obrajii uzi de lacrimi. Le îndepărtă cu vârfurile degetelor, ruşinat că durerea ei îi adusese atâta bucurie. Prudence îşi muşcă uşor buza de jos, cu timiditate.

— Ar fi trebuit să te avertizez, spuse el istovit.

— Nu era nevoie. Tata avea cărţi de anatomie.

— Şi ce ar recomanda ele pentru a alina durerea?

Se luptă să rămână nemişcat cât timp frumoasa lui curajoasă se gândi la întrebare. Ochii ei se înseninară.

— Să exersez?

Sebastian scoase un geamăt surprins când ea îşi arcui şoldurile cu o mişcare plină de senzualitate. Vocea lui răsună o octavă prea sus.

— Îmi place din ce în ce mai mult de tatăl tău.

Se trase în spate până aproape că ieşi din ea, apoi se împlântă din nou adânc în trupul ei înfiorat. Prudence închise ochii, predându-se sentimentului de plinătate infinită. Buzele ei îi sărutară cu ardoare gâtul, adunând ca o albină picăturile de sudoare pe limba ei. Gemetele ei şi implorările şoptite se amestecau cu gemetele lui guturale.

Ea nu îşi imaginase niciodată ceva asemănător. Era posedată de un bărbat, şi totuşi câştiga un dar preţios. Sebastian se mişca neîntrerupt, mângâindu-i în acelaşi timp cu limba interiorul gurii, într-un ritm perfect. Valuri de încântare culminau în ea, urcând mai sus şi mai sus până când dădură pe dinafară, umplând-o de plăcerea supremă. Ea gâfâi cu buzele lipite de ale lui. Când trupul lui deveni rigid, ea se arcui instinctiv spre el, ţinându-l strâns când el îşi strigă extazul cutremurător, umplând, în sfârşit, toate golurile din viaţa ei.

*

Un ţipăt disperat răsună între pereţii luminaţi de felinare ai peşterii. Sebastian se trezi şi se răsuci cu o înjurătură, punându-şi dosul palmei peste ochi şi aruncând o pătură peste Prudence în aceeaşi mişcare. Ea se ridică pe genunchi, smucindu-şi pătura spre nas. Fără căldura lui Sebastian care să o acopere, se simţi mai rău decât dezbrăcată. Felinarul se lăsă în jos. Părul lui Tiny îi stătea ridicat în jurul capului precum aureola unui zeu norvegian nebun. Jamie aruncă o privire de după umărul lui Tiny, cu mâinile peste ochi. Suspină, de parcă era suferind.

— Nu am ajuns prea târziu, nu-i aşa? Spune-mi că nu am ajuns prea târziu.

Aruncă o privire printre degetele lui osoase cercetând ochii mari ai lui Prudence şi părul ciufulit de deasupra marginii ponosite a păturii.

— Pare întreagă, nu-i aşa?

— Mai mult decât veţi fi când voi pune mâna pe voi, mormăi Sebastian, înfăşurându-şi o altă pătură în jurul taliei. Aţi face bine să aveţi motive întemeiate să daţi buzna aici.

— E ceva ce trebuie să ştii, tinere, spuse Tiny cu vocea lui răguşită.

Prudence simţi o fluturare în stomac, asemenea unui semnal de avertizare. Sebastian trecu cu picioarele peste marginea patului improvizat.

— Mă îndoiesc de asta. Îmi mergea foarte bine înainte să apăreţi voi.

Tiny înghiţi în sec.

— E MacKay. Mă tem că am făcut o greşeală groaznică răpindu-i viitoarea mireasă. Prudence smuci pătura în sus, plănuind să o tragă peste cap la momentul oportun.

— Mireasa lui MacKay?

Sebastian se ridică în picioare, trecându-şi o mână prin păr. Pătura căzu periculos de jos pe şoldurile lui. Încercarea lui de a se plimba încoace şi-ncolo fu zădărnicită de mărimea sufocantă a peşterii şi de prezenţa enormă a lui Tiny. Trebui să se mulţumească doar să înconjoare păturile. Prudence se înfioră când o gambă subţire şi musculoasă îi atinse spatele. Spre surprinderea ei, Sebastian dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— În toţi aceşti ani, blestematul de bătrân încăpăţânat nu s-a căsătorit niciodată. Am subestimat farmecele Triciei. Mai bine am duce-o înapoi. Va trimite soldaţii englezi după noi, cu siguranţă. E mai rău decât tatăl lui când vine vorba să-i amăgească pe afurisiţii de englezi.

Sub privirea acuzatoare a lui Tiny, Prudence înghiţi în sec, simţindu-se groaznic. Obrajii lui Jamie se umflară, când trase aer în piept, îngrijorat. Tiny îşi încrucişă mâinile masive peste piept.

— Asta nu e tot.

— Ba este pentru el. Jamie îl prinse pe Tiny de cot. L-ai auzit. M-am răzgândit. Hai să mergem.

Tiny se eliberă din strânsoarea lui. Felinarul aruncă umbre mişcătoare pe perete.

— Mai este ceva ce trebuie să ştii.

— Mai este? întrebă Sebastian, voios. Te rog, spune. Răbdarea mea infinită începe să slăbească.

Tiny arătă spre Prudence. Degetele ei îngheţară pe pătură.

— Fetişcana i-a spus lui Big Gus să transmită toate pretenţiile pentru recompensă logodnicului ei, Lord Killian MacKay din Strathnaver.

Pentru un moment îndelungat, singurul sunet care se auzi fu scârţâitul felinarului atârnat de mâna lui Tiny. Sebastian se întoarse încet să o privească pe Prudence în faţă. O lumină rece sclipi în ochii lui.

Ea se retrase lângă perete. Ridicând din umeri, dezveli din greşeală unul din ei. Un zâmbet timid îi arcui buzele.

— Aveam de gând să-ţi spun, Sebastian. Serios, aveam de gând.

— Când? Vocea lui era fatal de moale. După ce tu şi MacKay v-aţi fi aşezat în castelul *meu* şi aţi fi crescut un grup de ştrengari cu chip de lapte şi gura mare? Ochii lui se făcură mici, ca două dungi argintii. Mai întâi şeriful. Acum MacKay. Duci o viaţă foarte interesantă pentru o fată nemăritată, nu-i aşa, dragă?

Ea simţi cum i se scurge sângele din obraji.

— Nu e drept ce spui. Nu înţelegi…

Tiny făcu un pas în spate când accentul lui Sebastian deveni mai aspru.

— Înţeleg prea bine. Mi-am vândut sufletul pentru Dunkirk, şi cu toate astea nu l-am putut câştiga. Şi tot ce a trebuit tu să faci a fost să apari şi să dai din gene pentru depravatul mizerabil de MacKay.

Ea îşi întoarse privirea spre pături, încercând să nu plângă. Ar fi trebuit să-i dezvăluie că logodna ei era numai un şiretlic ca să-l prindă pentru MacKay? Sebastian avea toate motivele să nu se încreadă în ea. Doar îl trădase lui Tugbert. Dacă era de părere că încerca să-l trădeze în faţa unui alt duşman, era posibil ca ea să nu mai aibă vreodată ocazia să-şi repare greşelile. Dar, când îl privi, nu mai era sigură că voia asta. Toate intenţiile ei nobile de a juca rolul îngerului milei, apoi să se retragă cu blândeţe înapoi la viaţa ei, se dizolvară în fierbinţeala acuzatoare a privirii lui.

— De ce îţi pasă cu cine mă mărit? întrebă ea, cu un glas asprit de amărăciune. Tu eşti cel care m-a oferit bunicului tău.

Degetele lui se înfipseră în bărbia ei.

— Ai fi preferat să te duc la Paris în acea noapte? Să te siluiesc până cădeai în nesimţire doar ca să pun mâna pe

formula blestemată a lui D'artan?

Ea se smuci din strânsoarea lui.

— Ar fi trebuit să te împuşc, spuse ea cu răceală.

— Îmi doresc să o fi făcut.

— Ar trebui să valorez o avere pentru tine acum. Să te ajut să scrii scrisoarea de răscumpărare? Ţi-ar plăcea să-i trimiţi lui MacKay urechea mea sau poate câteva, dintre degetele mele de la picioare?

Privirea lui usturătoare o cercetă de la coama încâlcită până la degetele mici de la picioare, care ieşeau de sub păturile mototolite.

— Eşti sigură că te mai vrea acum? MacKay nu e prea încântat de bunurile folosite.

Protestul înăbuşit al lui Jamie aproape că îi distruse autocontrolul, dar ea reuşi să-i întâlnească liniştită privirea.

— În special bunuri folosite de bărbaţii din familia Kerr.

Sebastian păli. Mâna lui zvâcni, şi pentru o clipă ruptă din timp ea se gândi că o va lovi. În schimb, el se aplecă şi aşeză pătura înapoi pe umărul ei.

O lacrimă nestăvilită se prelinse pe lateralul nasului ei. Cu un pufnet dezgustat, Sebastian întinse mâna sub pături şi aruncă o bucată de tartan în poala ei. Ea frecă lâna moale între degetul mare şi arătător. Era ceea ce mai rămăsese din tartanul lui Sebastian, jerpelit şi cu pânza rărită pe alocuri. Îşi aminti cum avusese grijă de el, mândria reverenţioasă cu care îl atingea. Era tartanul lui Kerr, singurul pe care-l avea, spusese el, şi nu-şi putea permite altul.

Ridică privirea, uitându-se la el cu regret şi milă. Cutele din jurul gurii lui se adânciră preţ de o clipă înşelătoare, apoi faţa lui se întinse, căpătând poleiala fără cusur pe care ea începea să o urască. Îşi trase pantalonii şi cizmele.

— Păziţi-o, îi ordonă lui Tiny, aruncându-i lui Jamie o

privire crâncenă. Dacă cineva încearcă să ajungă la ea, trageţi un foc în aer. Dacă încearcă să fugă – privirea lui rece fixă ochii lui Prudence – împuşcaţi-o.

Dădu blana la o parte şi ieşi în frigul din zori. Tiny îl urmă. Jamie şovăia în spate, cu ochii plini de scuze fără glas, până când mâna lui Tiny apăru, trăgându-l afară de guler. Prudence îşi strânse genunchii la piept şi îşi odihni obrazul pe pătura aspră.

Privirea îi căzu pe afişul care rămăsese pe geamantanul ei. Artistul din Edinburgh fusese la fel de naiv ca şi ea. Surprinsese promisiunea caldă a gurii lui Sebastian, fără a dezvălui ameninţarea mohorâtă pe care o putea oglindi. Pentru ea, ameninţarea devenise acum o promisiune.

Dacă oamenii lui erau drăcuşori, atunci Sebastian Kerr nu era altceva decât regele lor. Se răsuci pe o parte, apăsându-şi bucata de tartan peste buze, ca să-şi înăbuşe suspinele.

Capitolul 25

Sebastian îşi dădu jos masca în timp ce urca dinspre pădurea întunecată de pini, pe deal, cu glezna zvâcnindu-i în frigul din zori. Tiny moţăia aproape de peşteră, cu o flintă pe genunchi. Sebastian îl înghionti. Tiny se trezi brusc, clipind cu o mină vinovată.

— Du-te şi pregăteşte-le trăsura pentru întoarcerea în Edinburgh, spuse Sebastian, domol.

Tiny îl strânse uşor de umăr înainte de a porni cu paşi greoi, pe deal în jos. Sebastian se sprijini de zidul peşterii şi inspiră adânc aerul înviorător al muntelui. Fuseseră nopţi de exil în Paris şi în Londra când ar fi dat tot ce avea pentru ca un miros atât de pur să spele duhoarea negricioasă a

oraşului.

Discuţia cu Devony îi întărise hotărârea, dar nu îl ajutase să-şi limpezească mintea. Se uită lung la mâinile lui aspre, incapabil să uite clipa zguduitoare când voise să o lovească pe Prudence. Să-şi ridice pumnul şi să lovească acuzarea îngâmfată chiar de pe chipul ei frumos. Când i se amintise că era fiul lui Brendan Kerr, el îşi dorise să reacţioneze aşa cum ar fi făcut tatăl său. Cu pumnii.

Îşi lăsă mâinile jos, cu un oftat. Poate tatăl său avusese dreptate. Era neîndemânatic şi naiv, şi nu suficient de inteligent încât să facă diferenţa dintre dragoste şi prefăcătorie. Prudence îl trădase lui Tugbert şi lui MacKay. Nu fusese o răzbunare suficientă să-l scoată din Anglia legat ca un animal. Ea căuta să îl închidă pentru totdeauna în munţii din Scoţia, să îl oblige să se uite cum ea avea să îşi ia locul de mireasă îndrăgostită a lui MacKay, revendicând Dunkirk, singura moştenire pe care i-o lăsase tatăl lui, cu excepţia unui nas care fusese rupt de prea multe ori.

O încruntare îi încreţi fruntea când intră în peşteră. Prudence stătea pe un scaun, cu mâinile în mănuşi, împreunate cu afectare în poală. Era curată şi avea obrazul roşu după ce se spălase cu apa îngheţată. Părul îi era legat la spate cu una dintre panglicile lui uzate din satin. Nu văzu nicio urmă din femeia care răspunsese la ademenirea lui dulce-amară cu o pasiune atât de înfocată.

Simţi cum i se strânge inima. Liniştea lui Prudence nu prevestea niciodată ceva de bine pentru el. Când se apropie, ea rămase neclintită, cu o mină precautră.

— Dacă ai venit să mă siluieşti, doar aruncă-mi rochia peste cap şi termină cu asta.

El privi spre umflătura atrăgătoare a sânilor ei din spatele redingotei şi zâmbi răutăcios.

— O ofertă tentată, categoric, dar nu mi-ar plăcea să răvăşesc îmbrăcămintea ta nouă şi fermecătoare. A fost un

dar de la logodnicul tău?

Îşi trecu degetul mare peste blana frumoasă de vulpe a capei ei, cu atingerea apreciativă a unui hoţ. Articulaţiile degetelor lui îi atinseră gâtul, iar ea îşi îndepărtă privirea vinovată de la buzele lui. Ochii lor se întâlniră, iar ea roşi, în mod evident ruşinată de răspunsul indecent pe care-l trezea în ea simpla lui atingere.

Când pânza uzată a pantalonilor lui începu să se întindă periculos de tare în zona prohabului, Sebastian îşi dădu seama că era în pericol să cadă în propria cursă. Ţinu seama de avertizare şi traversă încăperea până lângă lighean, stropindu-şi faţa cu apă rece şi fluierând nepăsător.

Prudence îşi luă ochelarii, punând intenţionat o altă barieră fragilă între ei. Privi pe deasupra ramei la părul ciufulit al lui Sebastian, la cum picăturile de apă i se adunară pe piept, iar pantalonii îi stăteau căzuţi pe şolduri. Frumuseţea lui masculină absolută era un lucru primitiv, atât ameninţare, cât şi ispitire. Ea îşi ascunse neliniştea în spatele tonului tăios.

— Cum te putea suporta Tricia dimineaţa? Vesel *şi* superb. Trebuie să fi fost o combinaţie intimidantă.

— Simplu. Tricia nu se trezea înainte de prânz. Până atunci eu eram deja cu ochii înceţoşaţi şi dezmăţat.

— Cum ai fost noaptea trecută?

— Exact.

Privirile li se întâlniră şi, pe neaşteptate, amândoi îşi amintiră în câte alte feluri mai fusese în noaptea trecută – gingaş şi dur, răuvoitor şi sensibil, răbdător şi îndrăzneţ.

Se întoarse cu spatele la ea şi îşi puse o altă cămaşă. După cum arăta, toată peticită, ea îşi dădu seama că alegerile lui erau foarte limitate. Se împotrivi impulsului de a se feri când el se învârti în jur, cu pistolul în mână.

— Ce vrei să faci? Să mă omori?

Îşi îndesă pistolul în pantaloni, iar zâmbetul îi reapăru

pe chip.

— Prea repede.

Îşi trecu un colac de sfoară peste umăr.

— Să mă spânzuri?

— Aş fi prea îngăduitor.

Se îndreptă spre ea. Prudence înghiţi în sec.

— Să mă baţi?

El se aşeză pe vine în faţa ei.

— Există un singur mod în care te-aş putea face cu adevărat nefericită. Intenţionez să mă căsătoresc cu tine, ducesă.

Cuvintele lui îi porniră un cântec sălbatic în minte, apoi se opriră la o notă discordantă. „Ducesă.” O privea ca şi cum se aştepta să-l ia în braţe şi să-i acopere faţa cu o ploaie de săruturi. Pumnul ei veni de nicăieri, pocnindu-l în falcă cu o forţă care l-ar fi strivit şi pe Tiny. Sebastian căzu pe spate, oferindu-i priveliştea plăcută a tălpii cizmelor lui. Apoi se ridică în capul oaselor, frecându-şi bărbia cu mâhnire.

— Eşti sigură că tatăl tău nu a fost boxer?

Ea se ridică în picioare, cu ochii mijiţi şi pumnii încleştaţi.

— Nu te-ai căsători cu mine din dragoste, dar m-ai lua imediat de nevastă pentru un titlu, nu-i aşa? Eşti un perfid, un om de nimic, lacom, grotesc… bolborosi ea incoerentă.

— Haimana? sugeră el, ridicându-se în picioare. Tâlhar? Bădăran zăpăcit? Mă răneşti, draga mea. După momentele tandre pe care le-am împărţit noaptea trecută, am sperat că îţi vei dori să facem pasul onorabil.

— Momente tandre, pe naiba! Te-ai împerechea şi cu o capră dacă ar sta cu spatele la tine.

— Hmmm. Ce limbaj! Îndrăznesc să spun că nu ai învăţat asta dintr-una dintre cărţile de anatomie ale tatălui tău.

— Nu ai avut căsătoria în minte noaptea trecută, nu-i

aşa?

Falca lui se încordă.

— Dacă nu greşesc, nici tu nu te gândeai la căsătorie. Cu siguranţă nu te gândeai la apropiata căsătorie cu Killian MacKay.

Fu străbătută de o furie neputincioasă. Îi întoarse spatele.

— Ce crezi că câştigi căsătorindu-te cu mine? Există cazuri de nebunie în familia ta?

— Nu nebunie. Pragmatism. Îşi aşeză uşor mâinile pe umerii ei. Cu tine drept soţie, MacKay nu va îndrăzni să aducă soldaţii englezi asupra noastră. Şi dacă va fi totuşi chiar atât de naiv, nu vor avea nicio dovadă. Tu, dulcea mea ducesă, îmi vei cumpăra timpul de care am nevoie pentru a obţine ce vreau atât de la MacKay, cât şi de la bunicul meu.

Ea izbucni într-un râs tremurat plecându-şi capul.

— Ce declaraţie plină de tandreţe a sentimentelor tale, milord. Sunt impresionată.

Pielea ei era foarte palidă, observă Sebastian. Dar îşi ascunse junghiul de regret în spatele unei cereri bruşte.

— Ai vreo hârtie?

Prudence se îndreptă spre geamantanul ei, fără să scoată un cuvânt. Cu chipul lipsit de orice expresie, îi înmână o pagină din ziarul londonez *Times.* Anunţul logodnei ei era scris cu litere îngroşate în capul paginii. Prudence se aplecă să scoată o pană şi o călimară.

— Nu la hârtia asta mă refeream, spuse el, mânios.

Prudence ridică din umeri cu ingenuitate. Maxilarul lui încleştat o făcu să se întrebe cât de înţelept era să-l momească. Fără să mai aştepte ca ea să scoată o foaie din hârtia ei elegantă, înşfăcă anunţul cu chipul lui şi îl rupse în două. Prudence scăpă un sunet de protest, dar îl deghiză într-un acces de tuse. Folosind o bucată de piatră pe post de masă, Sebastian scrise furios. Ea se ridică în vârful

picioarelor ca să se uite peste umărul lui.

Sebastian înmuie pana în cerneală, scrise ceva, apoi mâzgăli cu mişcări furioase.

— Cum se scrie „tortură”? murmură el.

Buzele ei se strânseră într-o bosumflare rebelă, înainte să răspundă frumos:

— T-o-r-t-u-r-ă.

Sebastian se încruntă.

— Arată ciudat. Ei, nu contează. Lui D’Artan nu-i va păsa.

El continuă să scrie. Ea se strecură mai aproape.

— Ce faci? Te oferi să îmi scoţi unghiile ca să dezvălui formula?

El îşi ţuguie buzele.

— O idee excelentă.

Mâzgăli un alt rând şi împături hârtia. Apoi, îi luă mult mai mult să scrie cel de-al doilea bilet. Ezită înainte să îl semneze, ştiind că era pe punctul de a pecetlui nu numai soarta ei, ci şi pe a sa. Pana rămăsese suspendată deasupra hârtiei. Prudence zăbovea în spatele lui, atât de aproape încât putea simţi pe ceafă şoapta moale a respiraţiei ei. Sebastian strânse mai tare pana, lăsând pe hârtie o mâzgălitură dezordonată.

Se întoarse atât de repede, că Prudence trebui să facă un pas în spate ca el să nu o calce.

— Acum am nevoie doar de ceva cu care să dovedesc că eşti la mine.

Îşi mângâie bărbia. O cercetă de sus până jos. Ea făcu ochii mari când el se aplecă să-şi scoată *skean dhu* din cizmă. Degetele ei de la picioare i se chirciră în pantofi. Se dădu înapoi.

— Î-î-în legătură cu degetele mele de la picioare. Doar glumeam. Mă îndoiesc că Lord MacKay chiar le-ar recunoaşte. Nu le-a văzut niciodată.

Sebastian înaintă spre ea, cu pumnalul în mână şi o

expresie hotărâtă.

— Sau urechile mele. Nu le-a văzut niciodată. Tricia m-a făcut să port acei cercei îngrozitori. Ei bine, aş fi dispusă să pariez că nu ar face diferenţa între urechile mele şi ale lui Boris…

Vocea ei slăbi când zidul de piatră o înghionti în umeri. Genunchii i se înmuiară din pricina apropierii copleşitoare a lui Sebastian. Tresări când el întinse mâna şi îi trase panglica de satin din păr. Acesta îi căzu într-o perdea mătăsoasă în jurul umerilor. Prudence scăpă un hohot de râs gâfâit.

— O, părul meu. Bineînţeles. Ia cât vrei. Este cât se poate de îndărătnic. Nu pot face nimic inteligent cu el.

Îşi trecu degetele peste scalpul ei, scormonind adânc pentru a elibera o şuviţă rătăcită din grămada moale de păr. O trase peste obrazul ei, încântat de ghemul mătăsos, pierdut într-o imagine a ei deasupra lui, cu părul ei ca un văl roşiatic în jurul feţei lui.

Sebastian se aplecă în faţă, sprijinindu-şi un genunchi între ai ei şi coborându-şi capul spre ea. Ridică o mână ca să-i mângâie obrazul. Atunci îşi aminti de pumnal şi de scopul lui sinistru.

— O! se plânse Prudence când degetele lui i se încleştară în păr.

— Îmi pare rău, murmură el.

Atinse şuviţa fină cu marginea pumnalului. Lama apăsă, tăind primele fire delicate. Articulaţiile degetelor lui se albiră pe mâner.

— Pentru numele lui Dumnezeu! izbucni el. Taie *tu* blestemăţia asta. Eu nu ştiu nimic despre cum se taie părul femeilor. Îi puse cuţitul în mână, apoi tresări când ea tăie, veselă, şuviţa pe care o el alesese. Nu atât de mult! Nu vreau o mireasă cheală.

— Este părul *meu,* îi reaminti ea, întinzându-i bucla.

Îl privi desfăcând-o în două şi punând fiecare jumătate

în cele două bilete.

— Ce voi fi eu, Sebastian? întrebă ea. Ostatica sau mireasa ta?

El îşi umezi buzele înainte să o sărute cu putere.

— Niciuna. Amândouă.

Îşi legă masca pe faţă şi îşi strânse puţinele lucruri cu o eficienţă rece, lăsând-o pe Prudence fără vlagă, lângă perete, îşi încheie nasturii capei cu degetele înţepenite, ştiind că frigul de afară nu se putea compara cu gheaţa îngrozitoare care îi lua în stăpânire inima.

*

Prudence ieşi din peşteră şi fu izbită de revărsarea ameţitoare a luminii soarelui peste gheaţă. Ultimele urme ale ceţii de dimineaţă pluteau printre copaci. În luminişul de mai jos, Sebastian punea şaua pe doi cai puternici, cu chipul concentrat şi şchiopătatul lui devenit şi mai vizibil. Masca îi umbrea ochii.

Ea coborî dealul, simţind privirile aţintite ale tâlharilor târându-se pe pielea ei. Când ajunse în luminiş, Tiny se plimba printre copaci, purtând triumfător într-un pumn un lucru încâlcit din care picura apă. Ea sări înapoi, crezând, pentru un moment îngrozitor, că era un şobolan mort, sau mai rău, un cap tăiat.

Tiny îşi ridică trofeul.

— Contesa aia mică este foarte drăguţă odată ce speli tot praful ăla şi vopseaua de pe ea.

Prudence se înspăimântă şi mai mult când recunoscu peruca Triciei. Cu siguranţă numai moartea putea să o despartă pe Tricia de peruca ei!

Sebastian strânse o funie cu o indiferenţă evidentă.

— Eşti un bărbat mai priceput decât mine, Tiny. Eu niciodată nu am putut să o scap de prostia aia.

— E un diavol arţăgos, să ştii. Nu a vrut nicicum. A

trebuit să o arunc în lac.

Sebastian se încruntă.

— Am crezut că lacul este îngheţat.

— Este. Dar am făcut o gaură în gheaţă înainte să o arunc înăuntru.

— Cât de grijuliu, murmură Prudence, ferindu-se de un strop de apă când Tiny scutură peruca.

Rânjetul bărbatului pieri când Tricia se năpusti în luminiş, ţipând furioasă şi cu umbrela de soare ruptă în mână. Înfipse umbrela în abdomenul tare ca piatra al lui Tiny, răstindu-se la el ca o pisicuţă înfuriată.

— Dă-mi peruca, malac barbar ce eşti! Voi avea grijă să ajungi la Newgate pentru asta, şi dacă va fi ultimul lucru pe care îl voi face în viaţa asta!

Prudence privi uimită. Nu îşi dăduse niciodată seama cât de mult semăna Tricia cu tatăl ei. Pistruii acopereau obrajii palizi ai mătuşii ei, iar şuviţele de păr castaniu îi cădeau peste faţă.

Tiny râdea copios ţinând peruca astfel încât Tricia să nu o poată atinge. Ea ţopăia ca un terier care lătra la un taur, apoi începu să îl lovească cu umbrela de soare.

Sebastian nu putu să-şi stăpânească un hohot de râs. Tricia se întoarse să vadă cine îndrăznea să râdă pe seama ei şi se uită urât la scoţianul mascat. Sebastian îi întâlni privirea rece fără să tresară, şocând-o pe Prudence cu îndrăzneala lui. Acesta era momentul adevărului. Tricia ştia vocea iubitului ei când era ameţit de somn, şi îi desenase trăsăturile cu vârfurile degetelor, în lumina slabă a lunii.

La gândul acesta, Prudence simţi un junghi ascuţit în vecinătatea inimii. La urma urmei, îşi reaminti ea, Tricia era soţia pe care ar fi ales-o Sebastian. Cândva, el o considerase pe Prudence bună pentru a fi amanta, dar nu mireasa lui. Toate sentimentele ei vechi de nesiguranţă reveniră în forţă. Fără să-şi dea seama, ridică mâna ca să-şi aranjeze părul într-un coc pe care, de fapt, nu îl avea. Tricia

îşi ridică nasul în aer.

— Nemernic păcătos! Dumnezeu să aibă milă de tine dacă logodnicul nepoatei mele te va prinde. Este un bărbat foarte puternic, şi îţi promit că răzbunarea lui va fi lentă şi dureroasă.

Prudence simţi tensiunea ieşind din trupul lui Sebastian.

— Tu cu cine eşti logodită? şopti el. Cu Dumnezeu?

— Ei, dacă logodnicul meu ar fi aici…

Tricia strâmbă din nas, din fericire, lăsând ameninţarea neterminată. Sebastian se întoarse către Tiny, vorbind cu un accent răguşit, care o făcu pe Prudence să se cutremure.

— Du-o pe contesă la trăsură. Ceilalţi sunt pregătiţi şi aşteaptă.

— Vino, dragă, îi porunci Tricia lui Prudence, învârtindu-şi umbrela de soare ruptă. Se pare că acest cretin a pus la inimă ameninţarea mea. Mergem?

Prudence se apropie uşor de mătuşa ei, întrebându-se care erau şansele de a scăpa neobservată. Sebastian o prinse de cot cu mâna lui caldă.

— Tânăra doamnă va rămâne cu mine.

Atât Tricia, cât şi Tiny se întoarseră pe călcâie privindu-i uimiţi. Prudence îşi ridică bărbia, hotărâtă să salveze o fărâmă din mândria ei.

— L-aţi auzit ce a zis. Stau cu el. Sunt… sunt plictisită. Am decis că o scurtă călătorie ar putea să-mi îmbunătăţească starea. Se spune că aerul din munţii Scoţiei este exact ceea ce trebuie pentru a scăpa de dureri de cap.

— O scurtă călătorie? repetă Tricia. Cu un depravat, tâlhar la drumul mare?

Prudence îşi dădu jos ochelarii. Părul ei stătea ondulat în jurul feţei, ca într-un nor întunecat.

— Voi fi bine, mătuşică. Serios. Nu îmi va face niciun rău.

O altă minciună de adăugat la multe altele, se gândi ea. Tricia privi lung spre nepoata ei ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima dată, fascinată de hotărârea din ochii violeţi ai lui Prudence.

— Dar moşierul MacKay? Logodna ta? Actele de logodnă au fost semnate. Afişele au fost lipite.

Prudence zâmbi cu sfială.

— Dacă cineva va înţelege, acela va fi Killian.

Sebastian îi prinse, strâns, cotul. Uitându-se uimită la el, Prudence îi văzu ochii mijiţi, ca două crăpături scânteietoare.

Tiny îi oferi un braţ protector Triciei.

— Vino, mica mea contesă. Îi aruncă o privire întunecată lui Sebastian peste capul ei. Ştii cât de încăpăţânaţi sunt tinerii când le intră o idee în capul cel prostuţ.

Tricia privi în sus, spre el, consternarea înmuindu-i trăsăturile, în timp ce el o conducea spre trăsură, se agăţă de braţul lui musculos, fără să-şi dea seama.

— Cum poate fi fata asta atât de nerecunoscătoare? În sfârşit am convins un ţap bătrân să se căsătorească cu ea, şi ea fuge pentru o aventură cu un tâlhar la drumul mare. Vei avea grijă de ea, nu-i aşa? A stat cu nasul în cărţi toată viaţa ei. Biata nu are o fărâmă de judecată sănătoasă, draga de ea.

— Aşa e, milady, spuse Tiny liniştitor. Jur pe mormântul bietei mele mame. Voi avea grijă de ea ca şi cum ar fi propria mea fiică.

*

— Nu te mai agita, fetiţo, sau va trebui să te împuşc.

Tiny scoase un geamăt când unul din coatele ei îl lovi în burtă. Ea strânse din dinţi.

— Aşteaptă până după jurământ, bine? Pentru ca

soţul meu să poată deveni moştenitor.

Ea îl lovi pe Tiny în fluierul piciorului. Era ca şi cum ar fi dat într-un stejar.

Prudence se simţea de parcă ar fi mers călare o viaţă întreagă. Fiecare muşchi din corpul ei tremura din cauza excursiei istovitoare sus pe munte. În cele din urmă alunecase în şa, după care fusese trezită de Tiny, care o dăduse jos de pe cal.

Drumul prăfuit era pustiu. Undeva, în satul mic, o uşă se trânti cu o pocnitură puternică. Tiny o apucă de coate cu mâinile lui şi o ridică peste poarta unei case înguste. În timp ce ea stătea suspendată în mâinile lui, ca o păpuşă de pânză foarte mare, un bărbat pistruiat, cu trăsături ascuţite, clipi spre ea, plin de curiozitate. Ea se încruntă, iar el se îndepărtă, cu mustăţile lui lungi, neîngrijite, tremurând de frică. Mai mult ca sigur era tatăl lui Jamie, se gândi ea, şi se cutremură gândindu-se la groaza pe care Jamie i-o pricinuise cu siguranţă în copilărie unui domn atât de timid.

În faţa privirii ei înceţoşate, toată lumea din cameră părea un animal. Jamie se strecura când înăuntru, când afară, ca o vulpe şmecheră, pregătit să o ia la fugă la cel mai mic semn de pericol. Tatăl lui Jamie îşi oferi spatele osos pe post de masă, astfel încât Sebastian să poată semna documentul care îi declara soţ şi soţie. Lumina focului juca pe liniile netede ale feţei lui Sebastian. Era un leopard cu blană roşiatică, irezistibil şi în acelaşi timp periculos.

Se întrebă ce fel de animal putea fi ea. Când Sebastian îi înmână registrul şi îi îndesă pana între degete, ea găsi răspunsul. Cină. Ea era un animal pentru cină.

Un sentiment amar de dezamăgire îi înjunghie inima. Acesta nu era deloc momentul festiv şi plin de sensibilitate la care îndrăznise să viseze cândva. În această noapte îşi luase rămas-bun de la ultima ei speranţă la iubire. Ar fi fost

mai fericită la Lindentree, în calitate de amantă îndrăgită a soţului mătuşii ei. Cel puţin Sebastian o atingea atunci din dragoste, în cel mai bun caz, sau cu o dorinţă plină de tandreţe, în cel mai rău caz, dar niciodată din lăcomie. Poate că, atunci când bătaia aceea de joc avea să se termine, el avea să o trimită înapoi în Anglia ca să-i salveze o fărâmă din demnitate. Îşi muşcă buza de jos, înfricoşată că putea izbucni în lacrimi copilăreşti înaintea tuturor.

Tatăl lui Jamie îi rugă, agitat, să îngenuncheze. Tiny o ajută pe Prudence să se pună în genunchi. Cartea de rugăciuni foşni în mâinile tremurătoare ale preotului. Tiny se foi, iar Jamie îşi scoase din pantaloni cămaşa tatălui său şi îşi drese glasul.

În timp ce preotul Graham se chinuia să spună o rugăciune, Sebastian aruncă o privire spre mireasa lui, extrem de conştient de atingerea uşoară a coapselor lor. Pieptul ei se ridica şi se cobora într-un ritm neregulat, cu fiecare respiraţie apăsătoare. Ochii ei erau trişti, iar pleoapele umflate de plâns. În loc să-i diminueze din frumuseţe, asta îi dădea feţei sale un aer de maturitate înflăcărată, provocatoare, în contrast cu rotunjimea plăcută a obrazului ei şi cu arcuirea răzvrătită a buzelor.

O evitase toată ziua, călărind intenţionat în urma ei, dar fusese incapabil să-şi împiedice privirea să alunece spre umerii ei subţiri, încăpăţânaţi. De ce arăta ea atât de îndârjită acum? Oare perspectiva de a se căsători cu el era atât de respingătoare? Mai demult îl dorise. Dar asta fusese înainte ca ea să între în lumea plină de eleganţă rafinată a înaltei societăţi, îşi aminti el. Poate timpul petrecut în Edinburgh îi deschisese ochii către o lume plină de bogăţie şi de opulenţă. Poate că îşi dorea cu adevărat să se căsătorească cu MacKay, sau cu un bărbat ca el. Un bărbat care putea să o răsfeţe cu bijuterii şi avere şi să o ducă oriunde în lume.

Dar, chiar şi atunci când inima lui se umplea de

îndoieli, Sebastian era torturat de amintirea gingăşiei ei când îndrăznise să-l cuprindă în aripile catifelate ale trupului ei, de amintirea chemării răguşite din vocea ei când îl implorase să o iubească.

Corpul lui se întări de o poftă nedorită. Îl cuprinse un val feroce de posesivitate. Ea stătea cu braţele întinse peste pliurile fustei. El se întinse şi o luă de mână.

Când Prudence se uită lung la articulaţiile mâinilor lui crăpate de vânt, cuvintele preotului deveniră un zumzet. Degetele subţiri ale lui Sebastian le cuprinseră, delicat, pe ale ei. Unghiile lui erau curate şi tăiate cu grijă. Dacă nu ar fi fost asprimea lor, mâinile lui ar fi putut fi cele ale unui artist. Degetul lui mare îi mângâie centrul sensibil al palmei, într-un ritm pe care ea îl recunoştea mult prea bine.

— Ei bine, fetiţo, juri sau nu?

Ea îşi trase iute mâna. Preotul o privea de-a lungul nasului cu o enervare vădită. Ţeava dură a pistolului lui Tiny îi înghionti umerii.

— Jur, rosti ea scurt, fără să ştie dacă jura să fie împuşcată sau să se căsătorească. Judecând după strălucirea batjocoritoare din ochii lui Sebastian, conta prea puţin pentru ce jura. Vocea lui gravă şi adâncă repetă jurămintele fără şovăire. În cele din urmă, tatăl lui Jamie le porunci să se ridice.

— Aveţi un inel?

Jamie deschise un sac murdar, din pânză groasă, care zăngănea plin de bijuterii furate. Prudence se uită urât la el. El îl închise repede, dând din umeri cu sfială. Tatăl lui frământa cartea de rugăciuni în mâini.

— Poţi să-i dai miresei tale un sărut de nuntă dacă vrei.

Ea întoarse un obraz rece spre Sebastian. El îi luă bărbia între degete şi îi înclină faţa spre el. Ea făcu ochii mari când limba lui îi pătrunse printre dinţi şi invadă gura cu o mângâiere uşoară. O străbătu un fior când el se

retrase. Privirea pe care el i-o aruncă din spatele genelor lui fumurii o făcu să-şi dea seama că fusese naivă să creadă că el ar putea permite să fie căsătoriţi doar cu numele.

*

Prudence luă o prăjitură cu ovăz, rupând cu dinţii din biscuit asemenea animalului mic şi răutăcios în care simţea că se transformă. Se retrase lângă perete, înfăşurată în redingota ei şifonată, şi privi lumea printr-o cascadă de păr încâlcit. Scena părea ireală, ca un vis.

Ceasul crăpat de deasupra şemineului îi arătă că era trecut bine de miezul nopţii. Cu toate acestea sătenii continuau să vină, cu butoiaşe de bere pe umeri şi copii somnoroşi agăţaţi de mâinile lor. Cu toţii veniseră să îl felicite pe mire, pe curajosul Kirkpatrick, care îşi răpise mireasa şi se căsătorea cu ea sub ameninţarea armei. Nu părea să fie un eveniment neobişnuit în această parte a lumii, şi se cerea sărbătorirea şireteniei şi a curajului mirelui.

Tiny ridică paharul într-un toast, împroşcând bere în părul lui Sebastian. Sebastian se prefăcu că bombăne, ştergând repede stropii aurii. Un bătrân scoţian cărunt, întins pe o canapea decolorată, îi aruncă o insultă lui Sebastian, cu o voce groasă cu accent pronunţat. Zâmbetul răutăcios cu care răspunse Sebastian îi aminti lui Prudence, când avea cel mai puţin nevoie de asta, ce bărbat chipeş era noul ei soţ.

Prudence se dădu înapoi când în salon intră o oaie, cu pasul vioi, bătând cu copitele în podeaua tare, din lemn. Animalul se aşeză în faţa focului. Vălătuci de abur se ridicară din lâna umedă.

Mama lui Jamie intra şi ieşea din bucătărie, aducând castroane fierbinţi cu mâncare scoţiană, de oaie, şi ferindu-se de ceştile de ceai aruncate de Tiny, beat şi gălăgios. Ea

îl ocolea cu grijă pe Jamie şi se cutremura de câte ori el o striga „mami”.

Prudence urmări cum ea îşi ascundea micile comori de ochii lacomi din salonul plin cu hoţi. Un degetar de cositor se scufundă într-un castron clocotind de mâncare de oaie. O vacă de porţelan fără cap dispăru sub fusta ei. O furculiţă de argint fu ascunsă sub perna unui scaun. Jamie aşteptă până când ea se întoarse în bucătărie, apoi luă furculiţa, o strânse între dinţi şi şi-o îndesă pe mânecă. Simţind privirea dezaprobatoare a lui Prudence, el îi făcu cu ochiul. Ea se feri când o ceaşcă de ceai zbură pe lângă nasul ei.

Din câte îşi putea da seama Prudence, a fi soţie nu era foarte diferit de a fi o rudă săracă. Nimeni nu venea să o felicite. Sebastian nu o băga în seamă. Era la fel de invizibilă cum fusese întotdeauna. La Lindentree măcar putea invoca o durere de cap şi putea să-şi găsească refugiu în camera ei. Îşi acoperi un căscat cu dosul mâinii. Oaia privi la ea cu reproş ca şi cum ar fi trebuit să se distreze mai bine. Ea se uită în spate, cugetând cât de moale şi de ademenitoare arăta blana ei.

Încercă să o scarpine pe obraz. Animalul îşi frecă nasul de palma ei. Încurajată de acea introducere, se întinse pe spate, odihnindu-şi capul pe burta lânoasă, şi inspiră adânc parfumul umed şi cald al blănii de oaie.

*

Sebastian îşi mişcă piciorul. Glezna lui amorţise împreună cu restul corpului său. Se răsuci pe spate, şi mâna îi căzu de pe brocartul ponosit al canapelei. Mâna i se lovi, brusc, de podea. Scoase un mormăit, întinzându-se leneş, în timp ce imagini bizare îi inundară mintea: ceşti de ceai înaripate, Jamie sforăind în manşeta cămăşii tatălui său; femei care se rostogoleau înăuntru şi afară din păturile

lui, ca acrobaţii. Dumnezeule mare, se gândi el, cel mai bine ar fi să schimbe whisky-ul trădător cu nişte bere scoţiană bună şi cinstită! Se frecă la ochi, căscă, apoi încremeni, toate gândurile lui fiind date la o parte de o imagine a lui Prudence, cu părul răvăşit şi mâinile în şolduri, cu o privire ucigătoare şi o armă în mână. Se ridică în capul oaselor şi privi peste spătarul canapelei, simţindu-se inundat de un val de tandreţe.

Prudence era sprijinită de o oaie durdulie, cu ochii închişi, picioarele desfăcute şi bărbia în piept. Părul îi căzuse peste faţă.

Nişte umbre închideau la culoare pielea de sub ochii ei. Ochelarii îi atârnau într-o parte, pe nas. Arăta ca o păpuşă murdară, îmbrăcată cu grijă, apoi abandonată, ruptă şi părăsită de un copil neghiob. Oaia mesteca fericită blana capei de pe umerii ei.

Sebastian se ridică, păşind peste Jamie, care sforăia. Focul pălise, dar şocul aerului rece era nimic în comparaţie cu şocul de a descoperi că viziunile lui nu erau vise, ci amintiri. Îngenunche lângă ea, ocolind cioburile unei ceşti de ceai. Lumina focului mângâia liniile delicate ale feţei ei.

— Soţia mea… murmură el, preţuind cuvântul pe care îl furase doar de curând.

O ridică în braţe. Oaia lăsă, cu greu, pelerina din gură. Prudence îşi sprijini mâinile de gâtului lui şi se ghemui mai bine în îmbrăţişarea lui. Căldura ei îi aminti că ea nu era o păpuşă de porţelan care s-ar fi putut sparge în îmbrăţişarea lui stângace, ci o femeie cu puterea de a-şi modela formele ample după forma lui. Vinovăţia şi dorinţa băteau din aripile lor adormite, fluturând înlăuntrul lui.

Când o întinse pe canapea, ea respiră uşor printre buzele bosumflate, suflându-i o şoaptă în păr. El îşi lipi buzele de ale ei. Prudence se mişcă simţind că buzele lui moi o ating, lăsându-i gust de whisky şi tutun. Pleoapele ei fluturară, deschizându-se.

— Noapte bună, doamnă Kerr, şopti Sebastian.

Apoi trecu înapoi peste Jamie şi se prăbuşi lângă oaie, fără să vadă uimirea confuză din ochii ei.

Capitolul 26

Tiny lăsă cufărul mare la picioarele lui Sebastian cu un mormăit de epuizare.

— Asta este. Tot. Jordy s-a descurcat bine.

Tâlharul cărunt din spatele lui Tiny se înroşi la auzul laudelor.

Razele lăptoase ale soarelui coborau din cerul palid, vopsind drumul satului într-un cenuşiu tulbure. Zăpada se topea, creând petice noroioase. Prudence ţopăia ca să se încălzească. Stăteau pe drumul din faţa micuţei case de la ţară a familiei Graham. O fetiţă cu ochii somnoroşi privea dintr-un pridvor alăturat, mâinile ei slabe ieşind de sub tunica decolorată.

Emoţia se putea citi dar în fiecare linie tensionată a corpului lui Sebastian când îngenunche lângă cufăr. Prudence înghionti cufărul cu degetul de la picior.

— Ce este?

El zâmbi larg în sus, către ea.

— Zestrea ta.

— Zestrea mea nu ar fi atât de grea. Am moştenit un titlu nobiliar, nu o vistierie.

El desfăcu curelele de piele.

— Atunci consideră-l un cadou de nuntă de la dragul meu bunic.

Deschise capacul. Prudence icni. Tiny fluieră uşor, în semn de admiraţie, când monedele de aur se vărsară zgomotos din cufăr. Sebastian îşi vârî mâinile în ele. Acestea se scurseră, strălucind, printre degetele lui. Jamie

se aruncă în genunchi şi prinse cât îi încăpu în palmă.

— Mi-aş putea cumpăra un ponei frumos cu câteva dintr-astea.

Sebastian îşi ciufuli părul.

— Din partea mea, poţi să-ţi cumperi cel mai frumos cal din Scoţia. Bunicul meu cel fermecător a considerat potrivit să ne deblocheze toate conturile.

Tiny se scărpină în cap.

— A făcut-o. Nemernicul bătrân a făcut-o. Ce-ai făcut? I-ai promis primul tău născut?

Lui Sebastian îi pieri rânjetul. Întâlni privirea lui Prudence, iar obrajii ei se colorară uşor. Jordy scoase o foaie groasă de pergament din cămaşa lui.

— Celălalt a trimis asta.

Sebastian desfăcu plicul, cu mâini şovăitoare.

Prudence îşi potrivi ochelarii, încercând să-şi menţină vocea calmă, deşi se simţea brusc pustiită.

— Ai obţinut ceea ce ai vrut? Mă vei trimite înapoi acum?

Toţi o priviră şocaţi. Sebastian cercetă mâzgălitura elegantă, încruntându-se.

— Tocmai m-am căsătorit cu tine, fetiţo, spuse el, absent. De ce te-aş trimite înapoi?

— MacKay e un ciudat. Jordy îşi lovi, uşor, tâmpla. Puţin lovit la cap cred.

Privirea lui Sebastian deveni rece şi precaută.

— De ce spui asta?

— A râs când a citit biletul tău. Hohotea aşa de tare, că mi-era teamă să nu facă o criză.

Prudence se dădu în spate.

— Poate că a considerat ortografia ta amuzantă.

Încruntându-se la ea, Sebastian închise plicul.

— Păcat că nu a făcut o criză. Un MacKay fericit îmi dă fiori.

Îşi aruncă nişte aur în geantă, apoi închise capacul

cufărului.

— Mai bine l-aş plăti pe Big Gus pentru ospitalitatea lui. Apoi mergem acasă. La Dunkirk.

— Sebastian? spuse Prudence uşor.

El se răsuci pe călcâie, buna lui dispoziţie dispărând şi dezvăluind că era încordat ca o pisică. Prudence făcu apel la ultimele ei urme de raţiune.

— De ce nu mă eliberezi? Ai ceea ce îţi doreşti acum. Te-ai căsătorit cu o ducesă. Ai o avere în aur şi castelul tău preţios. Nu îţi mai folosesc la nimic.

Rânjetul lui strâmb era doar o palidă amintire chinuitoare a zâmbetului lui care fusese cândva iubitor. El îi înclină bărbia cu degetul arătător. Degetul lui mare îi atinse buza de jos cu o gingăşie care îi dădu fiori.

— Ai fi uimită la câte lucruri te mai pot folosi.

Sebastian se întoarse, mergând cu paşi mari pe drumul noroios de parcă ar fi fost al lui. Ceilalţi veneau în urmă. Prudence se aşeză pe prispă, sprijinindu-şi bărbia în palmă.

Fetiţa de la casa alăturată se apropie mai mult de ea. Privirea ei admirativă îl urmări pe Sebastian.

— E frumos, nu-i aşa?

Prudence îşi miji ochii. Vântul şi soarele făceau ca părul roşcat al lui Sebastian să pară de aur.

— E foarte frumos. Şi dacă eşti deşteaptă, vei găsi cel mai urât bărbat şi îl vei implora să se căsătorească cu tine.

Copila se sprijini de piciorul lui Prudence, fără să fie descurajată de cinismul ei.

— Mama mea spune că e ca Robin Hood. Fură de la săraci şi dă celor nevoiaşi.

Prudence tresări când auzi cuvintele ei inocente răsunând cu atâta convingere copilărească. Bărbaţii şi banii. Începea să le urască pe ambele cu aceeaşi intensitate. Chiar şi Lord MacKay considerase amuzantă situaţia ei dificilă. Iar Sebastian întotdeauna considerase

averea mai presus de ea. Văzu, din nou, aurul vărsându-se printre degetele lui puternice. Oare o atinsese el vreodată cu o asemenea delicateţe iubitoare?

Copilul îşi îngropă nasul cârn în blana capei lui Prudence. Prudence privi în jos, ruşinată că fusese atât de prinsă în gândurile ei amare încât nu observase picioarele goale şi dureros de subţiri ale fetei. O îmbrăţişă strâns. Mirosea ca un copil, chiar şi sub stratul de praf care îi îngreuna părul şi îi întuneca pielea. Prudence privi în jur, văzând, pentru prima dată, satul cocoţat pe stânca stearpă a munţilor maiestuoşi numiţi Cairngorm. Obloanele atârnau strâmbe pe casele negricioase de la ţară. Hornurile se prăbuşeau în găuri largi, unde acoperişurile de paie fuseseră suflate de vânturile sălbatice ale iernii. Primăvara avea să vină curând, dar nu suficient de repede pentru satul acela.

Privirea ei se opri, în cele din urmă, asupra cufărului legat în piele, aşezat la picioarele ei. Era plin cu bani murdari – banii murdari ai lui D'Artan. Îşi simţi buzele zvâcnind. O făcu atentă pe fată.

— Spune-mi mai multe despre acest Robin Hood al tău, draga mea.

*

Când Sebastian se întoarse, Prudence stătea deasupra cufărului, înconjurată de o grămadă de copii care chicoteau şi făceau acrobaţii. El se opri din drum, fiind surprins de farmecul priveliştii care se înfăţişa în faţa sa. Prudence avea părul răvăşit şi chipul îmbujorat de râs. Un zâmbet melancolic îi atinse buzele.

Cât de uşor îi era să şi-o imagineze cu alt copil pe genunchi! O fetiţă cu părul roşcat, cu ochi serioşi, violeţi, şi un râs răguşit. Sau, poate, un băiat cu păr negru, fin, şi o înclinaţie spre matematică.

Jamie aproape trecu peste el cu o căruţă, îmboldindu-l să se mişte, iar zâmbetul lui Sebastian păli. Îi era teamă să se lase purtat de speranţa sălbatică, egoistă că noaptea în care se culcaseră împreună ar fi putut să producă roade. Când se apropie, un băiat blond se prinse cu putere de gâtul lui Prudence şi îl privi lung, cu ochi geloşi. Sebastian îşi strânse mâinile la spate.

— Ce de progenituri ai acolo, fetiţo. Sunt toţi ai tăi?

Prudence legănă un copil grăsuţ pe genunchiul ei.

— Doar cei care sunt cuminţi.

Băieţelul îşi scăpă degetul mare din gură şi vârî la loc unul dintre degetele lui Prudence.

Jamie coborî din căruţă, scărpinându-se pe burtă.

— Dacă asta nu le întrece pe toate! Să îi urc şi pe ei?

Sebastian ridică din sprânceană, ca şi cum decizia ar fi fost a lui Prudence.

— Sigur că nu, spuse ea, desprinzând copiii de fustele ei şi întinzându-i bebeluşul unui băiat mai în mare, cu ochii serioşi. Fugiţi acasă, acum, cu toţii.

Copiii fugiră, râsetele lor răsunând în vânt. Ultima care plecă fu o fată slăbuţă, blondă. Ea îşi apăsă buzele de obrazul lui Prudence şi îi şopti înflăcărată:

— Nu te voi uita niciodată, domnişoară Marian. Niciodată. Nici când o să am douăzeci de ani.

Privirea uimită a fetei îl mâncă din ochi pe Sebastian, cercetându-l de la cizme până la coama roşcată. Făcu o reverenţă şovăitoare, după care fugi grăbită. Sebastian o privi plecând, cu fruntea brăzdată de o încruntare curioasă.

— Domnişoară Marian?

Prudence îşi netezi fustele.

— E doar un joc de-al nostru.

Jamie o privi, aşteptând. Îşi prinse nişte şuviţe care-i scăpaseră din coadă, îşi şterse pantofii de praf şi îşi aranjă redingota. Jamie îşi dădu ochii peste cap.

— Dacă mă scuzi, prinţesă Prudence, trebuie să încarc

aurul.

— O.

Ea se ridică, întinzându-se ca o pisică leneşă, înainte să se îndepărteze de cufăr. Jamie prinse unul din mânerele de piele şi trase. Nu se întâmplă nimic. Prudence îşi potoli o izbucnire de panică. El îl fixă pe Sebastian cu o privire încruntată.

— Îi stă în fire lui Tiny să dea bir cu fugiţii la casa lui de la ţară când e lucru de făcut.

Înainte ca Sebastian să poată întinde mâna să-l ajute, Jamie ridică cufărul cu ambele mâini. Muşchii subţiri i se contractară pe braţe.

— Drăcia naibii, parcă ar fi plină de pietre, răsuflă el greu.

Prudence avu un acces brusc de tuse. Apoi Jamie împinse cufărul către căruţă, mormăind tare, către el însuşi.

— Nu a avut nici măcar inspiraţia să ceară bancnote. I-a trebuit un cufăr cu aur, ca unui blestemat de pirat. Vorbi mai tare. Încăpăţânat ca un scoţian, aşa eşti, Sebastian Kerr, şi întotdeauna ai fost! Jamie se aşeză pe cufăr, răsuflând din greu. Întâlni privirea lui Prudence. Să nu uiţi niciodată, fetiţo. Jamie Graham a spus-o prima dată. Încăpăţânat ca un scoţian, aşa e el.

*

Prudence îşi legăna picioarele pe margine şi privea zăpada căzând peste munţii din nord. Vremea în Scoţia părea să fie la fel de capricioasă ca şi dispoziţia lui Sebastian. Cine ar fi putut să creadă că era aproape luna martie? În timp ce călătoriseră prin munţi spre casa copilăriei lui Sebastian, acele îngheţate de lapoviţă se transformaseră în zăpadă, potolind vântul cu fulgi albi şi pufoşi.

Pe pământul îngheţat de lângă ea se auziră scârţâind

nişte cizme de piele.

— Frumos, nu-i aşa?

Sebastian îşi sprijini piciorul pe o stâncă marmorată. Ea pufni, dispreţuitoare.

— Acceptabil, presupun.

Soarele alese acest moment pentru a străpunge cerul la apus, împrăştiind norii negri şi atingând uşor, cu o lumină aurie, crestele cufundate în ceaţă. Razele soarelui şi zăpada scânteiau peste vâlcea. Fulgii se prindeau de genele lui Prudence. Ea îi îndepărta, clipind, împotrivindu-se ciudatei bucurii care o cuprinsese. Cât de uşor se putea îndrăgosti de o asemenea zonă! La fel de uşor cum îi fusese să se îndrăgostească de bărbatul care stătea cercetând crestele măreţe, ca şi cum ar fi fost stăpânul lor, dar şi al ei.

Norii trecură grăbiţi peste vâlcea, acoperind lumina soarelui şi lungind umbrele reci ale muntelui. Prudence îşi strânse pelerina în jurul ei, abţinându-se să nu tremure de frig.

Sebastian se aşeză cu picioarele încrucişate şi desfăcu un pachet înfăşurat într-o pânză uleioasă. Apropiase bucata de carne de oaie de buze, când se opri. Ochii lui scânteiară, privind spre Prudence.

— Ai ajutat-o pe doamna Graham să pregătească asta. Cunoscând preferinţa ta de a pune laudanum în mâncare, probabil ar trebui să guşti tu prima. Întinse carnea către ea. Privirea i se încrucişă când ea privi încruntată la bucata de carne.

— Şi dacă am renunţat la laudanum pentru arsenic?

El ridică din umeri.

— Atunci va trebui să găsesc o altă ducesă cu care să mă însor. Este disponibilă văduva ducelui de Gleicester. E cam durdulie şi neîngrijită, dar flexibilă.

Prudence smulse cu dinţii carnea din mâna lui, aproape retezându-i vârfurile a două degete. Carnea de oaie i se opri în gât, ca o piatră. Văzând că nu o apucă

convulsiile şi nu face spume la gură, Sebastian se repezi, cu nepăsare, la hrana puţină. Prudence constată că îşi pierduse apetitul.

— Ar fi trebuit să-l las pe Ario să te spânzure.

— Eşti prea civilizată pentru asta. Prea englezoaică. Desigur, nu trebuie să uităm niciodată că englezii cei civilizaţi au fost cei care le-au tăiat gâturile scoţienilor care zăceau răniţi pe câmpul de luptă de la Culloden. Îi zâmbi răutăcios. După regulile vechi ale clanului, nu ar fi trebuit să te revendic drept soţia mea, ci drept sclava mea.

Privirea lui glacială o avertiză în legătură cu multitudinea de posibilităţi implicată de acel cuvânt. Ea îşi ascunse nasul înroşit în pelerină.

— Atunci este foarte bine că acum suntem guvernaţi de legea englezească.

— Mai gândeşte-te, îngerul meu.

El o cuprinse cu un braţ peste umeri, atrăgându-i atenţia asupra crestelor acoperite de zăpadă, întrerupte de şiruri de pini şi de oglinda închisă la culoare a unui lac. Prudence simţea respiraţia caldă.

— Acum eşti guvernată de legea mea.

*

O lună palidă se ridică pe cerul întunecos, şi munţii se pierdură în cenuşiul catifelat al nopţii care se lăsa în jur. Şaua se legăna între coapsele lui Prudence în timp ce urma calul lui Sebastian, sus, pe cărarea abruptă. Ocoliră o margine stâncoasă, apoi văzu pentru prima dată castelul Dunkirk.

O cuprinse furia, urmată de un sentiment paralizant de singurătate. Cum putuse Sebastian să dea iubirea ei pentru o ruină sfărâmată în bucăţi? Pentru Prudence, care trăise toată viaţa între dealurile verzi, unduitoare, ale Angliei şi coasta ceţoasă din Northumberland, piatra rigidă

îi părea la fel de respingătoare ca bârlogul unui drăcuşor. Lumina lunii arunca o perdea argintie peste umbra ei. Se cutremură când se gândi cât de năprasnic bătea vântul prin castelul din vârful muntelui.

Caii lor obosiţi îşi făcură drum în sus pe versantul stâncos şi apoi în curte. Un aer de pustiire învăluia micul castel, ca şi cum ar fi aşteptat atingerea iubitoare a unui stăpân care nu se mai întorcea. Licheni morţi se căţărau pe zidurile de piatră în ruină. Căruţa lui Jamie era lăsată într-un colţ al curţii, dar nu era nici urmă de el.

Fără a pângări liniştea cumplită, Sebastian descălecă şi îi oferi o mână lui Prudence. Ea îşi îndoi picioarele în timp ce el atinse cu o cremene fitilul uni ciot de lumânare. Lumina slabă pâlpâi peste faţa lui arătoasă, devenită la fel de întunecată şi de tăcută ca şi castelul părăsit. Pentru prima oară, Prudence se întrebă la ce se gândea Sebastian, ce îşi amintea. Când trecură pe sub o uşă de stejar care scârţâia în balamalele ei rupte, ea se apropie de el, bucuroasă de prezenţa lui.

„Sala mare” era o descriere prea îngăduitoare pentru această construcţie ca o cavernă. Lumina slabă a lunii pătrundea prin despicăturile în formă de săgeată, luminând purpuriul şi albul excrementelor de păsări pe o mare de piatră. Oase roase şi bucăţi mucegăite de lucruri necunoscute erau îngrămădite în mormane. Căminele gemene de la fiecare capăt al încăperii erau lipsite de orice în afară de grămezi de cenuşă. Păienjenişul învelea bronzul lipsit de luciu al făcliilor din sfeşnicele de pe perete.

Prudence avu un sentiment ciudat. Îl văzu brusc pe Sebastian luând cina la masa Triciei învesmântat în haine comode, şi totuşi elegante. El nu lăsa nici măcar o fărâmă de pâine să-i cadă pe redingotă fără s-o îndepărteze. Era de mirare că el găsea civilizaţia o ispită, dar şi o capcană? Cine era ea să-l judece pentru că voia să scape pentru totdeauna de o viaţă mizerabilă?

El îşi eliberă degetele cu blândeţe, iar Prudence îşi dădu seama că se agăţase de mâna lui. Sebastian puse lumânarea în palma ei şi făcu un gest spre nişte scări de piatră care se arcuiau în sus, pe un perete.

— Du-te. Eu voi îngriji caii.

Ea se ţinu după el, ezitând să părăsească sprijinul umerilor lui largi.

— Pot să ajut.

El dădu din cap şi o împinse, cu blândeţe, spre scări.

— Nu-ţi fie frică.

Accentul răguşit îi conferi cuvintelor lui efectul unei vrăji, o incantaţie magică ce îi îndreptă spatele şi îi întări hotărârea. Lui Prudence nu îi era frică. Era îngrozită. Dar nu avea de gând să-l lase să îşi dea seama de asta.

Uşa se deschise în spatele ei, şi o suflare de aer rece adânci răcoarea încăperii. Apoi uşa se închise, şi Prudence fu lăsată singură, în lumina pâlpâitoare a lumânărilor. Se întrebă dacă o altă fată stătuse altădată în locul ei, cu mâinile tremurând, cu ochii ei cenuşii plini de lacrimi înfricoşate, singură, într-o ţară ciudată, cu un străin brutal. Prudence se trezi din visare. Sebastian nu era tatăl lui. Iar Prudence Walker era puternică. Prudence Kerr, îşi reaminti.

Căldura lumânării se topi în palma ei. Dacă nu găsea curând un sfeşnic, mâna ei avea să plutească în seu. Se îndreptă spre scări, făcând o grimasă când pantoful ei lovi ceva mic şi delicat.

Lumina plăpândă arunca umbre fantomatice pe fiecare treaptă sfărâmată. Se împiedică şi întinse mâna spre zid ca să se sprijine, apoi o trase repede când degetele i se înmuiară într-un mucegai umed.

Nu era niciun coridor în partea de sus a scărilor, ci doar un palier strâmt cu o singură uşă. Turnul mai mult ca sigur folosea, ca şi în urmă cu cinci secole, drept dormitor pentru întregul castel. O picătură de seu fierbinte îi stropi încheietura mâinii. Prudence trase adânc aer în piept şi

împinse uşa crăpată.

Capitolul 27

Prudence îşi ţinu răsuflarea, aşteptându-se să găsească gratii de fier la fereastră şi o ceată de şobolani băloşi care să o întâmpine. În loc de asta, pe palier se răspândeau căldura şi lumina. Ea rămase cu gura căscată. Torţele aşezate în sfeşnicele de pe perete proiectau pete de lumină pe podeaua curată, din piatră. Limbi de flăcări vesele ardeau un butuc din lemn de tisă în cămin. Un ibric cu ierburi fierbea deasupra focului, parfumând aerul cu o aromă pătrunzătoare de pin. O crenguţă de vâsc era aşezată pe pervaz, cu boabele ei roşii strălucind ca rubinele în mijlocul verdelui scânteietor. O podidiră lacrimile când văzu cămaşa ei de noapte întinsă pe patul şubred.

Se strecură în turn, ca un somnambul, incapabilă să reziste unei camere pregătite cu atât de multă pricepere pentru confort şi o primire călduroasă. Acum îşi dădu seama de ce Sebastian îl trimisese pe Jamie înainte. Confortul ispititor al camerei era incontestabil.

Avea să fie uşor să pretindă că în patul ei nu venea un mercenar nemilos, ci un iubit apreciat, care voia să-i ofere plăcere. Se dezbrăcă şi îşi luă cămaşa de noapte cu mâini tremurânde. Merse tiptil spre fereastră. O pătură strălucitoare de chiciură învelea sticla deformată. Deschise geamul. Un vânt rece, ca de gheaţă, îi aduse lacrimi în ochi. Colţul camerei ieşea în afară peste stâncă, dându-i impresia ciudată că era suspendată în mijlocul văzduhului.

Trase o gură din aerul rece, luptând cu senzaţia că ar putea cădea, învârtindu-se, neajutorată, până în valea de jos. Jamie îi spusese odată că Dunkirk era aşezat la marginea raiului însuşi. Era mai uşor de crezut că iadul

stătea la pândă pe fundul abisului întunecat.

Încercă să îşi imagineze valea de jos cufundată în nenumăratele feluri de verde ale verii. Închizând ochii, i se păru că simte mirosul de iarbă neagră, aroma ei fiind adusă pe geam de briza primăvăratică. Atunci turnul ar deveni un cuib pentru îndrăgostiţi, un paradis mângâietor ridicat ca o santinelă peste piscurile aspre şi câmpiile în pantă.

Îşi sprijini şoldul de pervaz şi îşi frecă braţele, încercând să-şi potolească tremuratul care avea puţin de-a face cu frigul. Frica ei era mai puternică decât oricând. Luptase pentru control toată viaţa ei, înfrânându-şi pasiunile şi construindu-şi un scut de gheaţă pe care nu-l putea sparge niciun bărbat. Până când un tâlhar cu ochi cenuşii se rostogolise de pe cal în inima ei.

Ce voia Sebastian de la ea? Oare nu era pentru el nimic altceva decât un drum spre demnitate? Voia o soţie sau o ducesă? O ostatică sau o iubită? Avea de gând să o ţină prizonieră în turn precum o căpetenie scoţiană triumfătoare din urmă cu un secol? Avea să vină la ea în întuneric, în orele de catifea ale nopţii, ţesându-şi farmecele erotice până când ea avea să îngenuncheze, incapabilă să i se împotrivească, şi să implore o fărâmă de afecţiune pe care el ar fi putut să i-o arunce?

Vântul îi dădu părul de pe faţă. Ştiuse că existau riscuri când ea şi MacKay îşi făcuseră planul. Dar simţise că nu avea nimic de pierdut. Nimic, în afară de ea însăşi. Se aplecă mai mult pe fereastră, îmbătându-se cu prospeţimea aerului rece, lăsându-l să-i spele din minte ceaţa învechită a trădării şi a fricii.

*

Sebastian urcă treptele cu un pas obosit, triumful venirii acasă fiind tulburat de o mulţime de amintiri triste. Se aştepta să audă râsul tatălui său în îngusta casă a scării,

răsunând cu ecoul cruzimii.

Rămase fără suflare când intră pe uşă şi văzu fereastra aflată de cealaltă parte a camerei deschisă. Ajunsese înnebunit până la jumătatea turnului înainte ca panica să-l facă de ruşine. Prudence stătea întinsă pe patul nedesfăcut, cu părul negru despletit peste perna subţire, umplută cu iarbă neagră, cu genele strălucindu-i pe obraji. Merse spre ea, apoi privi în jos cu atenţie. Îşi imagina doar sau genele ei erau ude de lacrimi? Cămaşa de noapte i se încurcase între picioarele lungi. Bumbacul moale îi susţinea sânii şi îi sublinia curba zveltă a taliei.

Prudence se foi. Simţi parfumul dulce care venea de la iarba neagră. Tânjea să se aşeze peste ea, să-i modeleze trupul după al lui. Era mireasa lui. Niciun bărbat din Anglia sau Scoţia nu l-ar fi defăimat pentru că-şi dorea aşa ceva. Dar faptul că avea puterea să o posede îi dădea dreptul să o facă? Un vânt rece îl lovi în spate. Prudence se ghemui de frig. Trase plapuma groasă peste ea şi i-o aranjă sub bărbie. Îi atinse tâmpla cu buzele, dar ea nu se mai mişcă.

Se întoarse să închidă geamul. Cât de mult visase la acest moment? se întrebă el. Să stea în bastionul propriului castel. Să o aibă pe Prudence în patul lui, cu părul ei moale despletit, cu trupul ei încântător eliberat de jupoane şi corset. Nu îşi dorea nimic mai mult decât să îşi îngroape faţa în părul ei şi să o ţină aproape de bătăile inimii lui.

Oare îl va vrea măcar? O îndepărtase de confort şi de ordine şi o adusese în acea fundătură murdară. O insultase, o făcuse de râs, şi îi furase preţioasa inocenţă pe o pătură aspră în bârlogul unui animal, la câţiva metri de douăzeci de hoţi adormiţi.

Totuşi, nu putea să promită că nu avea să se comporte mai rău, dacă ea avea să îl respingă. Dacă propunerile lui urmau să fie întâmpinate cu furie sau, mai rău, cu spaimă, oare va avea curajul să o ia în braţe şi să îi domolească fricile? Sau avea să continue, vrăjit de o

dorinţă care îi ştergea orice urmă de bun-simţ şi decenţă? O tensiune feroce îl făcea să tremure. Timpul atârna deasupra capului său ca ştreangul unui călău. Câtă vreme o va avea? O săptămână? Două săptămâni? Nevoile lui îl împingeau să meargă la ea, să-i îndepărteze coapsele mătăsoase şi s-o ia ca pe o prinţesă captivă, pe un pat de blănuri, fără grabă, şi de câte ori alegea el.

„E soţia ta acum, băiete. Arată-i pentru ce sunt făcute femeile. Fă-o să implore aşa cum am făcut-o eu pe mama ta să implore.” Când vocea lui Brendan Kerr îi răsună în minte, articulaţiile degetelor lui Sebastian se albiră, încleştate pe pervaz. El obişnuise să doarmă sub acea fereastră, cu capul ascuns sub o pătură mâncată de molii, ca să înăbuşe zgomotele din pat. Dar încă le auzea. Chiar şi acum.

Fără să îndrăznească să o privească încă o dată pe Prudence, se năpusti în jos pe scări. La jumătatea drumului, paşii lui şovăiră. Venise în Dunkirk ca să-şi alunge demonii, şi, de fapt, îi găsise vociferând în mintea sa. Cu un oftat, se aşeză pe o treaptă prăfuită şi îşi trecu degetul peste cicatricea de sub bărbie.

*

Nasul lui Prudence se încreţi, când fu ademenită să se trezească de mireasma ispititoare de ceai care-i trecea pe la nas. Se cuibări mai bine în saltea. Căldura trupului ei o încălzise, creând un cuib confortabil. Se agăţă de plăcerea seducătoare a somnului, întorcându-se pe spate în încercarea de a ignora senzaţia stranie că cineva îi muşca părul. O gheară ascuţită ca un ac i se înfipse în cot. Îşi înăbuşi un scâncet. Deschizând ochii, fu surprinsă să descopere nu bolta patului ei cu baldachin, ci un tavan din piatră gri, acoperit cu funingine.

O pereche de ochi verzi-aurii o priveau de aproape. Se

ridică, dând din picioare ca să se asigure că nu visa. O minge din blană cenuşie şi muşchi se mişca la picioarele ei, atacându-i degetele cu ferocitatea unui leu înfometat.

Râse şi îl duse pe pisoiul Sebastian în dreptul obrazului. O lăbuţă scoase ghearele să se joace cu părul ei. Ea depuse un sărut pe umflătura blănoasă a burticii lui, apoi privi, cu timiditate, în jur. Un foc puternic trosnea în căminul de fier. Prudence se dezmetici, mângâind blana zbârlită a pisicii.

— Se pare că binefăcătorul nostru doreşte să rămână anonim.

Îşi puse picioarele pe podea, frecându-şi ochii înceţoşaţi. O perdea rece, mohorâtă, de ploaie spăla geamurile, dar turnul era cald şi confortabil. Urmări mireasma irezistibilă de ceai care venea dintr-un ibric de alamă fixat pe un grilaj de fier deasupra flăcărilor. O cană ciobită, de porţelan, se încălzea pe pietrele căminului. Ea clătină din cap în faţa unei asemenea generozităţi.

Sub răpăitul ploii, Prudence începu să discearnă un alt sunet – hârşâitul constant al metalului pe pământ. Se duse la fereastră. Respiraţia ei caldă aburi sticla, iar ea o şterse cu două degete. Totuşi, nu putea vedea altceva decât stânca de jos. Dar, deschizând geamul şi aplecându-se pe fereastră, zări terenul neted şi plin de noroi din spatele castelului.

Sebastian săpa cu furie, izbind o lopată adânc în pământ şi aruncând bucăţi de noroi şi zăpadă peste umărul lui. Nu purta nicio haină groasă pe el. Cămaşa, udată de ploaie, îi era lipită de umeri. Părul îi atârna în şuviţe umede în jurul feţei. Apa curgea ca şi cum i-ar fi ieşit din ochi, scoţând la iveală sprâncenele maro, coborâte într-o încruntătură mohorâtă.

Prudence duse instinctiv mâna la gât, când văzu cufărul îmbrăcat în piele plin de noroi lângă el. Dar curiozitatea îi depăşi panica atunci când Sebastian se dădu

în spate şi fugi să ia cufărul. Alunecă, o dată, cu genunchiul în noroi. Apoi îşi propti piciorul de el şi cu un efort nemaipomenit, îl trânti în gaura din pământ.

Prudence închise brusc geamul când izbucni într-un râs isteric. Sebastian îngropa cufărul! Cuvintele lui Jamie îi trecură prin minte. „E încăpăţânat ca un scoţian. Să nu uiţi niciodată asta.”

Sunetul puternic de fier săpând în noroi se reluă. Era un lucru în minus pentru care să se îngrijoreze, se gândi ea. Pe când Sebastian avea să dezgroape cufărul din groapa noroioasă, avea să obţină tot ce îi trebuia de la MacKay, fără să mai aibă nevoie de aurul blestemat al lui D’Artan. Sau de ea.

Cu melancolia stăruind ca o greutate surdă în gâtul ei, se aşeză pe cămin. Pisoiul se lovi cu capul de piciorul ei. Ea oftă, aruncând o privire spre patul gol. Sebastian nu venise la ea în timpul nopţii. Era încă supărat? Sau noaptea din peşteră îi satisfăcuse curiozitatea de a se culca cu ea? Poate că o găsise ciudată şi neîndemânatică. Ea nu ştia niciunul dintre trucurile sofisticate despre care Tricia jurase că ar ţine un bărbat interesat mai mult de o noapte. Degetele ei se înfăşurară în jurul unei ceşti calde de porţelan. Tricia era în Edinburgh, iar ea era aici. Singură în Dunkirk. Cu Sebastian. Şi avea o abilitate pe care toate aventurile ilicite ale Triciei nu o învăţaseră niciodată – să se facă indispensabilă. Funcţionase cu soţii senili ai Triciei şi la fel şi cu tatăl ei. Chiar şi la vârsta de trei ani, ea găsea întotdeauna ochelarii lui pierduţi, strângându-i în mâinile ei mici şi dolofane. O sarcină suficient de uşoară când, de fapt, ea era cea care îi ascundea.

Un zâmbet răutăcios se ivi în colţurile buzelor lui Prudence când dădu restul de ceai pisoiului şi se ridică să se îmbrace.

*

Sebastian îşi târa picioarele prin curtea noroioasă, cu umerii îndoiţi de greutatea ploii. Efortul îl încălzise în timp ce săpa, dar, acum, frigul iernii pe terminate pătrunse adânc în oasele lui. Ocoli mormântul tatălui său fără să-i arunce vreo privire. Ochii i se mutară spre turnul de piatră, atras de amintirea irezistibilă a unui foc cald, trosnind în cămin, şi de Prudence a lui cuibărită adânc în saltea, pe o pernă umplută cu iarbă neagră. Ploaia i se scurgea în ochi. O îndepărtă clipind. O pernă. Va trebui să-i ceară lui Jamie să fure o pernă pentru ea.

Scuturându-se de frig, intră pe holul umed, bâjbâind să-şi dea jos cămaşa udă. Încremeni la vederea unui foc slab arzând o mână de beţe în cămin. Lemnul umed sâsâia şi sfârâia.

— Doamne sfinte!

Privirea îi fu atrasă spre o laviţă şubredă. Prudence stătea în vârful picioarelor pe capacul ei, măturând păienjenişul cu un băţ lung încununat de o bucată de material care arăta, suspicios de mult, ca un jupon de satin. Vechea ei rochie cenuşiu-închis era împodobită cu pânze de păianjen. Şuviţe umede de păr îi ieşeau din cocul lejer. Ea îşi prinse limba între dinţi cu o grimasă ghiduşă.

Mâinile lui se căzură, moi, pe lângă corp, când fu dus înapoi în timp, din încăperea răcoroasă într-o dimineaţă de vară în coliba veche a arendaşului, o dimineaţă parfumată cu caprifoi şi însufleţită de bâzâitul leneş al albinelor.

Prudence ţopăi ca să îndepărteze o pânză încăpăţânată. Laviţa se înclină cu un scârţâit periculos. Trezit din visare, Sebastian traversă încăperea din trei paşi mari, înfăşurându-şi mâinile în jurul taliei lui Prudence, când laviţa se prăbuşi pe un picior despicat.

El o coborî încet, savurând alunecarea mângâietoare a corpului ei cald pe lungimea dură, udă a trupului lui. Încă mai ţinea băţul într-o mână. Cealaltă mână se strânse într-

un pumn între ei şi îl împinse pe el la o parte.

— Îmi pare rău pentru laviţă, spuse ea, respirând sacadat.

Privind furios, el dădu cu piciorul în lemn.

— Mai bine laviţa decât piciorul tău. Cum ai aprins focul?

— Am prins un dragon şi l-am luat de coadă. Când privirea furioasă a lui Sebastian nu se lumină, Prudence recunosc. Am adus jos un băţ din focul meu.

Ea îşi vârî un deget între buze. El îi luă mâna şi o desfăcu. O arsură roz, strălucitoare, îi afectă articulaţia şi o băşică se îndoia între degetul ei mare şi arătător. Mâna ei era la jumătatea distanţei spre buzele lui când ea o trase înapoi şi o îndesă în cutele fustei. Sebastian se încruntă la ea.

— De acum înainte, dacă vrei să aprinzi un foc, vii la mine. Înţelegi?

Ea făcu o reverenţă, luând în râs pronunţia lui cu pricepere diavolească.

— Da, domnul meu. Cum doreşti.

Sebastian îşi muşcă interiorul obrazului ca să-şi ascundă zâmbetul. De-ar fi fost sinceră! Ceea ce îşi dorea el era curajul de a o arunca pe umăr, de a o duce înapoi în pat şi de a face dragoste fierbinte şi înflăcărată toată dimineaţa.

Prudence îşi coborî privirea ca şi cum i-ar fi putut citi gândurile în ochii sclipitori. Dintr-odată ochii ei deveniră sălbatici. Buzele începură să-i tremure de furie, şi un ţipăt îi ţâşni din gât.

Sebastian făcu un salt în spate când ea puse băţul între ei, înfigându-i capătul în piept.

— Afară! Afară de aici, chiar acum!

El se dădu înapoi, surprins de patima ei. Urma să fie singurul moşier scoţian ucis vreodată de o soţie care mânuia un petic de jupon? Ea păşi furioasă după el.

— Cum îndrăzneşti? Doar uită-te la asta! Ai obiceiurile unei brute sălbatice. E o ruşine, o dizgraţie, o…

Bolborosind, ea coborî băţul şi îl agită cu sălbăticie spre cizmele lui. Sebastian se uită în jos, aşteptându-se să găsească o viperă încolăcită în jurul piciorului său. Noroiul era întărit pe tălpile de piele deteriorate, şi o potecă perfectă de mâzgă conducea înapoi la uşă peste podeaua proaspăt măturată. El îşi aruncă mâinile în sus, predându-se, când ea îl împinse înapoi în curte. Uşa grea se trânti în faţa lui.

Întinse mâna după clanţă, intenţionând cu tot dinadinsul să năvălească înapoi înăuntru şi să lase o amprentă noroioasă într-un loc mai promiţător. Cizmele lui se opriră pe prispă. Se uită la ele, apoi se aplecă să le scoată. Apa adunată pe prispă îi udă şosetele de lână. El se îndreptă spre uşă, îşi dădu seama că şi şosetele erau pline de noroi, şi ţopăi într-un picior, ca să-şi scoată ciorapii, blestemând fără oprire.

Trânti uşa şi rămase acolo – un scoţian ud, înfuriat şi desculţ. Prudence nici măcar nu îşi ridică privirea.

Ea trăsese un butoi lângă o masă joasă, demontabilă şi se cocoţase pe el de parcă ar fi fost un scaun Chippendale. Picioarele îi atârnau la câţiva centimetri de podea, iar el observă că tălpile şosetelor ei albe erau înnegrite de la podelele castelului Dunkirk. Chiar şi cu părul plin cu pânze de păianjen, arăta atât de liniştită şi de netulburată, încât ar fi putut fi o cu totul altă femeie decât hoaşca furioasă care îl dăduse afară. Înmuia o pană într-o călimară. Sebastian nu ştia ce altceva să facă, aşa că trânti uşa cu o izbitură satisfăcătoare.

Prudence ridică dintr-o sprânceană arogantă şi îl privi pe deasupra ramei ochelarilor. Cu o mişcarea foarte uşoară a capului, se aplecă înapoi la lucrul ei, mâzgălind desene gingaşe pe spatele unui plic rupt.

Sebastian deschise gura ca să înjure, dar vocea ei

moale, cultivată, umplu tăcerea.

— Lucrez la o listă de mâncare şi provizii pe care să le procuri. Pentru început, mi-ar plăcea un amestecător, o frigare, un mop, o săpăligă şi o lopată, nişte leşie, cinci găleţi, două capre şi trei pui.

Se ridică şi începu să se plimbe prin faţa mesei. Sebastian rămase cu gura căscată, încremenit de legănarea graţioasă a fustelor ei. Ea se uită cruciş la listă.

— Am nevoie, de asemenea, de o detaliere a pământului pe care îl deţinem şi ce intenţionezi să faci cu el. După ziua de azi, aş prefera să stabilim un set de reguli. Micul dejun va fi servit, repede, la şase dimineaţa, prânzul la ora două, iar cina la ora şapte. Dacă nu vei fi prezent la una dintre aceste mese, trimite-mi vorbă cu cel puţin două ore înainte şi voi pregăti un coş pentru tine. Dacă îţi convine, desigur.

Ea se opri să tragă aer în piept, privindu-l pieziş şi aşteptându-i răspunsul. Lui Sebastian îi fu greu să găsească unul. Nu o auzise niciodată pe Prudence spunând atât de multe dintr-odată. Stătea acolo privind lung, ştiind că arăta ridicol, dar incapabil să-şi ia ochii de la pata încântătoare de noroi de pe vârful nasului ei.

Ea îşi drese vocea.

— Foarte bine atunci, dacă nu ai nimic altceva de făcut, poţi începe reparând laviţa şi masa şi tăind câteva lemne de foc. Mâine, dacă nu plouă, putem începe să lucrăm la acoperişul bucătăriei şi să îndreptăm gardul din spatele grajdului. Apoi, luni, m-am gândit că vom…

Sebastian izbucni într-un hohot de râs răsunător. Prudence se îmbujoră şi îl privi cu un aer întrebător.

— Am spus ceva amuzant?

— Mi-am imaginat expresia de pe mutra plină de riduri a lui Old Fish, dacă ar putea-o vedea acum pe mica lui domnişoară supusă.

Ea lăsă capul în jos, dar nu înainte ca el să-i vadă

zâmbetul şovăielnic. Sebastian îşi stăpâni impulsul de a-i săruta vârful murdar al nasului şi luă lista de la ea.

— O să iau un cal şi-o să mă duc în sat, să văd ce pot găsi.

— Sebastian? strigă ea, melodios, când el se îndepărtă.

El se întoarse, ridicând din sprâncene.

— Dacă vrei să fii văzut drept un moşier respectabil de către vecinii tăi, pot să îţi fac o sugestie?

— O, te rog.

Ea se ridică pe vârful picioarelor şi îi şopti la ureche:

— Plăteşte pentru lucruri. Nu le fura.

Sebastian ridică o pălărie imaginară cu o plecăciune impetuoasă care l-ar fi făcut mândru şi pe Sir Ario.

— Da, Excelenţă. Orice vă doriţi.

Înainte ca el să ajungă la uşă, Prudence era jos pe brânci, frecând căminul înnegrit cu tivul fustei. Închise uşa, cu blândeţe, şi se sprijini de ea, vlăguit de atâta râs.

Îşi ştergea ochii umezi când Jamie se apropie mândru, cu paşi mari, dinspre grajduri. Sebastian întinse un braţ de-a lungul uşii.

— Nu aş face asta dacă aş fi în locul tău. Decât dacă ai şase luni să asculţi şi şase să lucrezi.

Jamie se scărpină în cap în timp ce Sebastian mergea cu paşi mari prin curtea noroioasă, fluierând „Odată am iubit o fetişcană frumoasă”. Ajunsese la al treilea refren şi la jumătatea drumului spre sat, înainte de a-şi da seama că îşi uitase cizmele şi calul.

Capitolul 28

Ploaia scoţiană lăsă loc surprinzătoarei revărsări a soarelui de început de primăvară. Vânturile nordice poate

că suflau prea din senin pentru cei leneşi, dar Prudence îi dădea noului ei soţ puţine şanse să simtă răcoarea, deoarece, împreună, căutau să remedieze deceniile de neglijare.

Sub mâinile drăgăstoase ale lui Prudence, Dunkirk înflorea. Ea nu ştiuse înainte plăcerea de a avea propria casă. Stând în locuinţe închiriate şi apoi în casa de păpuşi, exagerat de mare, a Triciei nu fusese pregătită pentru văpaia caldă de mândrie pe care Dunkirk o trezise în ea. Zilnic, Sebastian îi aducea noi comori: un mop zdrenţuit, o găleată de stejar, un calup de leşie. Ele îi erau mult mai dragi decât orice diamante sau perle.

Lucrau acompaniaţi de sporovăiala lui Jamie, în timp ce cuvintele lor nerostite atârnau, grele, între ei. Prezenţa lui Sebastian o încuraja pe Prudence, aducând speranţă fiecărei zile. Se bucura de plăcerea absolută de a-l vedea tăind lemne, cu pielea atinsă de o lucire aurie de transpiraţie, cu obrajii îmbujoraţi de la vânt. Şi-ar fi dorit să-l atingă cu buzele pe gât, să-şi înfigă degetele în părul lui ud de sudoare şi să-l tragă în braţele ei. Cu toate acestea, el nu urca scările către dormitorul ei singuratic. Gândul că el prefera grajdurile şi compania lui Jamie o tortura în nopţile ei fără somn.

Aceeaşi apropiere fizică ce îi dădea putere lui Prudence îl scotea din minţi, încet, pe Sebastian. Când ea decise să-şi poarte părul despletit sau pur şi simplu dat pe spate de doi piepteni, dezvăluind curba delicată a gâtului ei, el simţi că sângele îi clocoteşte în vene. În acele momente, ieşea afară şi îşi arunca trupul cuprins de palpitaţii într-o altă sarcină grea, sperând că se va obosi suficient de mult încât să se împiedice în păturile lui şi să cadă într-un somn fără vise. Dar, prea des, visele lui erau chinuite de un râs gutural şi de senzaţia părului închis la culoare trecându-i printre degete.

Într-o noapte, stătu să o privească pe Prudence cum

cosea în faţa focului, cu ochii obosiţi şi pleoapele grele. Îi plăcea ritmul liniştitor al muncii ei, trecerea graţioasă a acului prin pânza ruptă a cămăşii lui.

Prudence îşi ridică privirea spre el şi se înţepă cu acul în deget. Când îşi vârî degetul între buzele roz, fărâmele lui de mulţumire se împrăştiară, lăsând în locul lor o nelinişte sălbatică, o dorinţă nesăţioasă de a cunoaşte mai mult din ea, nu doar profilul cu trăsături elegante sau parfumul ispititor al părului ei. Dar putea să afle veşti de le MacKay în orice zi. Odată ce Prudence avea să descopere târgul pe care îl încheiase cu ticălosul perfid, nu urma să aibă de ales şi avea să o trimită înapoi. Se ridică brusc, lăsând-o pe Prudence să privească lung în urma lui, cu izbitura uşii răsunându-i în urechi.

*

Prudence se juca în părul ei, ondulând o şuviţă groasă într-o buclă potrivnică, doar ca să o vadă căzând dreaptă când îi dădea drumul. Oftă, dorindu-şi cu disperare o oglindă. Din câte îşi putea da seama din reflexia ei în geamul de sticlă deformat, părul ei părea o mătură de bucle încâlcite asemănătoare cu ale lui Jamie. Făcu o grimasă, apoi deschise geamul pentru o gură de aer răcoritor. Un cer noros întunecase crestele munţilor toată ziua, la fel de posomorât şi de neîndurător ca şi dispoziţia lui Sebastian. Vântul se înteţea acum, iar norii negri se îngrămădeau spre est.

Îşi ridică fustele şi lăsă vântul sâcâitor să îi răcorească uşor coapsele. Căldura de la focul din bucătărie stăruia pe pielea ei, chiar şi în turnul umed. Coborându-şi fustele, mângâie mătasea de culoarea lavandei, cu degete şovăitoare. Aceasta era singura rochie bună care îi amintea de zilele ei din Edinburgh. Îşi puse ochelarii, apoi îi scoase şi îi vârî în buzunar. Îşi potrivi eşarfa de mătase şi se aplecă

pe fereastră a douăzecea oară. În sfârşit, fu recompensată cu vederea unei persoane singuratice plimbându-se prin curte, cu paşii înceţi, dar încordaţi.

Simţi că inima îi bătea să-i spargă pieptul. La naiba cu spiritul practic şi eficienţa! se gândi ea. În noaptea aceea era hotărâtă să-şi folosească toate farmecele pentru a afla dacă Sebastian încă o voia. Îşi strânse fustele şi ajunse la jumătatea scărilor înainte să-şi amintească de perechea ei de papuci de culoarea lavandei. Goni înapoi după ei, şi îi încălţă din fugă. Când ajunse la treapta de jos, se împiedică de juponul ei şi aproape se ciocni de Sebastian când el intră în încăpere. O prinse de coate când trecu pe lângă el.

— Hei, ce e cu graba asta afurisită?

Ea făcu o reverenţă stângace.

— Scuză-mă. Trebuie să mă ocup de ceva în bucătărie.

Fugi pe lângă el, privind cu coada ochiului, nefericită. Nimic nu avea să meargă bine în ziua aceea? Ce făcea Jamie încă acolo?

Copilul obraznic îşi puse picioarele pe masă. Dar ea îi *promisese o* bucată din delicatesa făcută de ea. Nu-l putea certa, nu-i aşa? Fusese suficient de drăguţ ca să-i facă rost de un rinichi fraged, în ciuda glumelor lui interminabile despre *cine* fusese proprietarul.

Se întoarse în salon cu două cupe de alamă, strălucind de curăţenie şi pline cu bere spumoasă. Sebastian stătea ţeapăn lângă uşă de parcă ar fi fost un musafir nepoftit. O privi, fără strop de curiozitate în ochi, apoi inspectă focul bine întreţinut şi masa aranjată cu satin.

— Nu prea mi-e foame. Am crezut că deja dormi.

Prudence îşi dădu tot interesul să aşeze cupele pe masă, străduindu-se să ascundă cât de adânc o atingea sinceritatea lui.

— Te-am aşteptat. Nu ai luat cina. Am crezut că eşti lihnit.

Prudence izbuti să-i zâmbească, cu bunăvoinţă. El mormăi, ezitând în mod evident să-şi exprime mai clar obrăznicia. Când ea se întoarse în bucătărie, Jamie încetă să se mai scobească între dinţi cu unul dintre cuţite, sări cât colo şi trase scaunul lui Sebastian cu exaltare.

— Un tron pentru moşierul conacului.

Sebastian se afundă adânc în scaunul lui.

— Iar te joci de-a Cupidon, Jamie?

Jamie zâmbi ascuns.

— E mai înţelept decât să fac pe prostul.

Un urlet de panică răsună din bucătărie. Sebastian se ridică, dar Jamie îi puse mâna pe braţ, *dându-i* aceeaşi avertizare pe care Sebastian i-o dăduse odată. „Nu aş face-o dacă aş fi în locul tău.”

Prudence nu apăru preţ de câteva minute. Când o făcu, veni însoţită de o farfurie din ceramică ciobită şi un aer de hotărâre feroce. Aşeză farfuria în faţa lui Sebastian. El privi în jos la bucata neagră, uscată, apoi tuşi înainte să întrebe moale:

— Ce este?

— Budincă din carne de oaie.

Jamie se uită atent la ea.

— Arată mai degrabă a funingine decât a budincă.

Sebastian îi aruncă o privire încruntată. Împunse bucata cu cuţitul, sperând să o taie şi să descopere un miez aburind. Aceasta alunecă, sărind din farfurie, cât era masa de lungă.

Prudence îşi încordă maxilarul, într-o agonie stânjenită.

— N-ai vrea nişte prăjitură cu fructe?

Pe deasupra capului ei, Sebastian surprinse clătinarea frenetică din cap – de avertizare – a lui Jamie.

— Nu, mulţumesc.

Dar ea păru atât de demoralizată, încât el adăugă:

— Ei bine, poate doar una.

Jamie îşi dădu ochii peste cap şi făcu un semn cu degetul în dreptul beregatei.

— Cel mai bine ar fi să plec, spuse el, bătând cu mâna în pălăria lui uzată. I-am promis unei fete dulci din sat că voi trece pe la ea şi îi voi da un sărut de noapte bună sau poate ceva mai mult, dacă îmi dă voie…

— Noapte bună, Jamie, interveni Sebastian.

Jamie se uită lung la Prudence ca şi cum ar fi vrut să spună ceva drăguţ. Culoarea aprinsă din obrajii ei îl avertiză să tacă.

— Voi aduce pâinea, spuse Prudence când Jamie se pierdu în noapte.

Buzele ei tremurau. Nu îndrăzni să întâlnească ochii lui Sebastian. El îşi recuperă budinca şi o tăie cu cuţitul. *Era* lihnit, dar nu aşa cum se gândea Prudence. Era înfometat să guste buzele ei, să ia o înghiţitură din extazul plin de tandreţe pe care-l împărţiseră în peşteră. Acea îmbucătură dulce doar îi stârnise apetitul pentru mai mult.

Simţi miros de cedru. Prudence atârnase ramuri parfumate deasupra fiecărei uşi. Privi în jur, văzând cu adevărat castelul pentru prima dată de la întoarcerea lui. Încăperea era de nerecunoscut, comparată cu camera oribilă, plină cu pânze de păianjen, care fusese doar cu o săptămână în urmă. Podeaua era măturată. Un covoraş din fire împletite era aşezat în faţa căminului. Două scaune se odihneau comod pe el, ca şi cum şi-ar fi şoptit secrete. Lustruirea delicată a lui Prudence scosese la iveală frumuseţea veche a mobilei grele din stejar şi din lemn de cireş. Ea găsise eleganţa din spatele scobiturilor urâte lăsate de urmele cizmelor tatălui său, a cicatricilor neglijente ale copilăriei lui. Atingerea mâinilor ei iubitoare era peste tot. Dar nu şi pe trupul lui.

Înfipse cuţitul în budincă, tăind crusta carbonizată ca să găsească interiorul ars. Dacă ea avea să fie acolo când venea primăvara, cugetă el, avea să umple încăperea cu

flori – iasomie, şi caprifoi, şi clopoţei – până ce gândul de a trăi fără parfumul lor ar deveni de nesuportat. Ca şi cum ar fi răspuns la gândurile lui negre, cerul îşi coborî bubuitul ameninţător la huruitul unui tunet.

Prudence se întoarse aducând o farfurie încărcată cu carne de vânat sărată şi pâine arsă. El refuză carnea de vânat şi înghiţi puţină budincă.

— Sebastian, nu mă aştept să mănânci aia.

El mestecă înverşunat.

— Îmi place.

Când ea începu să protesteze, din nou, el îşi miji, din nou, ochii, cu o privire atât de înveninată că ea se retrase cu farfuria în propriul capăt de masă. Încercă să nu se holbeze când el mestecă fiecare bucăţică de budincă, apoi o stropi cu o înghiţitură sănătoasă de bere.

Prudence se jucă cu medalionul care îi ţinea eşarfa legată. Sebastian se strădui să-şi abată privirea flămândă de la ea, dar pierdu lupta. Lumina lumânărilor sclipea peste părul ei, dându-i strălucirea bogată a vinului de Xeres. Rochia de mătase de culoarea lavandei sublinia delicateţea palidă a pielii ei. În pantalonii lui murdari şi cămaşa pătată de sudoare, el se simţi ca un ţăran necioplit. Ea îşi ridică pocalul.

— Jamie mi-a spus că erau doi francezi azi în sat care întrebau de tine. Ştii de ce?

Întrebarea ei nu-l surprinse pe Sebastian. Era doar surprins că-i luase atât de mult timp să întrebe. Poate că ei îi era la fel de frică de răspuns cum îi era şi lui.

— Probabil sunt buldogii lui D'Artan. Bătrânul mi-a dat termen două săptămâni ca să-i trimit formula. Dacă MacKay se ţine de promisiunea lui, nu vom avea nevoie de mai mult.

— Ce ţi-a promis Killian?

Sebastian sări ca ars când ea folosi numele de botez al lui MacKay. Era atât gingăşie, cât şi respect în vocea ei.

— O amnistie, spuse el, ţâfnos. MacKay a plecat la Londra să-i ceară o audienţă regelui. El crede că Maiestatea Sa va fi recunoscător să ştie ce fel de şarpe stă ascuns în Camera Comunelor.

Buzele lui Prudence zvâcniră. Ea şi Lord MacKay nu s-ar fi putut gândi la un fel mai bun de a-l ajuta pe Sebastian nici dacă ar fi petrecut luni întregi cântărind situaţia. Îşi ridică furculiţa la gură ca să-şi ascundă zâmbetul.

— Şi ce i-ai promis în schimb?

Sebastian bău restul de bere.

— Pe tine.

Furculiţa ei înţepeni. Sebastian continuă să umple tăcerea, studiind, cu interes, coaja arsă a prăjiturii sale.

— De vreme ce nu am avut acordul scris al tutorelui tău să facem nunta, un tribunal britanic ar trebui să-ţi admită repede anularea căsătoriei. Desigur, pentru a evita un scandal, va fi cel mai bine pentru tine să convingi un judecător că mariajul nostru nu a fost niciodată consumat.

— Şi care să-i spun că e motivul pentru asta?

Vocea ei era surprinzător de monotonă.

De ce trebuia să fie atât de al naibii de calmă în legătură cu asta? se întrebă el. El simţea nevoia să spargă ceva. Îşi îndesă jumătate de prăjitură în gură cu o lipsă de eleganţă intenţionată.

— Nu îmi pasă. Spune-i ce vrei. Spune-i că sforăi prea tare. Că nu mă spăl suficient de des. Că prefer bărbaţii în loc de femei.

Ea îşi puse ochelarii. „O, la naiba”, se gândi el. „Începe.” Prăjitura îi rămăsese în gât.

Ea îl privi pe deasupra ochelarilor.

— Faci asta?

El îşi încruntă sprâncenele.

— Ce să fac? Să sforăi? Să miros urât?

— Preferi bărbaţii în loc de femei?

Sebastian îi aruncă o privire lungă din spatele genelor

dese. Dintr-odată avea chef de ceartă, disperat după orice ar fi putut elibera neliniştea care îl frământa. Cunoscuse sentimentul şi înainte, însă în cârciumile pline de fum şi în bodegile gălăgioase unde putea să se ia la bătaie fără a răni pe cineva în afară de el însuşi.

Puse mânerul cuţitului pe faţa de masă, privi în jos şi găsi lupta pe care o căuta. Trase de colţul pânzei, răsturnând cupa lui goală, cu o pocnitură.

— Asta a fost rochia ta, nu-i aşa? Rochia roz pe care ai purtat-o la reşedinţa Campbell în noaptea în care te-am jefuit.

Ea îl privi lung, amintindu-i clar de „ducesa de Winter”.

— Culoarea afinelor.

— Culoarea afinelor? ţipă el.

— Rochia avea culoarea afinelor. Nu era roz.

El se ridică în picioare şi smulse pânza de pe masă, scoţând la iveală lemnul vechi şi zgâriat de dedesubt. Farfuriile se sparseră când loviră podeaua de piatră.

— Nu îmi pasă nici dacă era fucsia. Nu mă aştept să-ţi tai hainele tale bune ca să mă serveşti pe mine. Să nu crezi că nu te-am văzut! Ştergând praful cu juponul tău. Strecurând smântână prin ciorapii tăi. Nu ţi-am cerut niciodată asta.

— Nu am nevoie de acele haine aici. Nu sunt practice. Rochiile mele vechi sunt suficiente.

El ocoli masa şi îi trase mâinile din poală, întorcându-le la lumina lumânărilor. Bătăturile îi îngroşau palmele delicate. Palmele erau crăpate şi înroşite. Simţi cum i se contractă un muşchi din maxilar.

— Şi mâinile tale de demult îmi erau de-ajuns. Uită-te la ele acum! Îmi amintesc când erau la fel de delicate şi albe ca porumbeii.

Ea se uită lung la masă. O singură lacrimă se vărsă din ochii ei umezi, scurgându-i-se pe obraz. Un val de

dispreţ de sine îl înecă pe Sebastian, făcându-l chiar şi mai furios. Îşi înfipse degetele în încheieturile mâinilor ei.

— La naiba, femeie! Nu te-am adus aici ca să fii sclava mea!

Ea se ridică în picioare, smucindu-se din încleştarea lui.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce m-ai adus aici? Cu siguranţă nu pentru a fi soţia ta. Îşi trânti palmele pe masă şi îl înfruntă faţă în faţă. Ce e în neregulă cu aceste mâini? Sunt prea murdare pentru tine? Prea puternice? Nu la fel de fine sau albe precum crinul, aşa cum sunt ale Triciei sau ale lui Devony? Prudence ridică palmele. Sunt mândră de ele. Au făcut mai mult decât să servească ceai şi să deschidă cărţi. Nu au fost niciodată mai frumoase. Mi-am câştigat fiecare băşică, fiecare bătătură şi fiecare crăpătură muncind ca să fac acest castel un fel de cămin pentru tine.

El se întinse după ea, uimit de măreţia izbucnirii ei furioase, dar mâinile lui nu întâlniră decât aerul. Ea deja se îndepărtase de el.

— Voi fi fericită când MacKay va veni, ticălos nerecunoscător ce eşti, spuse ea. Mi-aş dori să vină în seara asta. Nu voi avea nicio problemă să conving un judecător de prefăcătoria ta, de vreme ce îţi consideri soţia atât de dezagreabilă încât preferi să dormi cu aşa-zisul vizitiu. Din partea mea, tu şi preţiosul tău Dunkirk puteţi să vă duceţi în cele mai adânci găuri ale iadului!

Cu aceste cuvinte, Prudence izbucni în lacrimi, îşi acoperi faţa cu mâinile şi fugi pe scări. Sebastian se lăsă să cadă în scaunul ei. Îşi sprijini bărbia pe mâinile lui lungi.

— Nemernic prost, şopti el.

Bubuitura unui tunet răsună prin castel asemenea ecoului batjocoritor al vocii tatălui său. Prudence lovea cu pumnul în pernă. Cine se mai gândise să umple o pernă cu iarbă neagră uscată? se întrebă ea. Dacă voia să doarmă

pe ferigi şi frunze, s-ar fi întins pe pajiştea umedă şi întunecată de jos. Era surprinsă că Sebastian nu o umpluse cu spini. Afurisiţii de scoţieni erau într-adevăr necivilizaţi cum spunea toată lumea că erau, iar Sebastian Kerr era cel mai rău dintre toţi! Toate lucrurile urâte pe care le auzise despre scoţieni îi treceau prin minte, într-un şuvoi de insulte.

Fulgerele inundau tumul. Tunetul trosnea ca miezul unei pietre masive. Ea îşi vârî capul sub pernă, bântuită de parfumul persistent de iarbă neagră. Cine mai auzise de o furtună atât de devreme în timpul anului? Chiar şi legile lui Dumnezeu erau anapoda în ţara aceea necivilizată. Nu exista nimic pe care să se bazeze? Nimic, se părea, în afară de trădarea meschină a stăpânului de la Dunkirk. Ea şi MacKay fuseseră nebuni să creadă că ar fi putut ajuta un asemenea ticălos egoist.

Aerul înăbuşitor de sub pernă o sufoca. Se întoarse pe spate, îndepărtând pătura de lână care i se înfăşurase în jurul picioarelor. Cum de se aşteptase ca un scoţian sălbatic să aprecieze farmecul civilizat al lumânărilor şi al feţelor de masă? Ar fi trebuit să se înfăşoare în piele de animal. Şi să se ghemuiască în faţa focului şi să mănânce rinichi cruzi cu degetele. Fulgerul desenă o dâră frântă pe cer. Îşi încleştă pumnii, iar unghiile îi săpară mici semicercuri în palme. O lovitură de tunet făcu turnul să se clatine. Vântul bătea în fereastră, zguduind geamurile vechi precum pumni plini de furie. Umbrele dansau pe ziduri având parcă o viaţă a lor. Prudence îşi trase pătura peste cap. Furtunile de obicei o înveseleau, dar, în acea noapte, îi era frică. Era ca şi cum furtuna s-ar fi dezlănţuit în jurul turnului, atrasă ca un magnet de furia şi nefericirea ei.

Fără să vrea, simţi prezenţa celeilalte fete, mama lui Sebastian. Şi-o imagină ghemuindu-se sub aceleaşi pături, cu ochii cenuşii închişi. Prudence se simţi ca şi cum ea *era* acea fată, şi fiecare bubuitură a tunetului era mersul apăsat

al cizmelor grele ale lui Brendan Kerr. Venea după ea. Îşi duse pumnii lângă urechi, mormăind în zadar teorema lui Pitagora ca să acopere zgomotul. Tunetul bubui din nou şi ea se ridică rapid, tremurând din tot corpul, cu cămaşa de noapte lipită de corp de un strat de sudoare rece.

O explozie de lumină albă dădu substanţă umbrei şi adumbri materia. Umbra neagră de lângă geam. Nu fusese acolo înainte, nu-i aşa? Nu era cumva un tartan aranjat peste umerii lui masivi şi strălucirea de argint a unei săbii ridicate de nişte pumni cărnoşi?

Cu o lovitură puternică, vântul deschise fereastra. Prudence ţipă. Bubuitul asurzitor al tunetului acoperi sunetul strident. Ploaia se revărsă în turn, bătând în podeaua de piatră. Ea sări din pat şi fugi spre uşă. În beznă, între un fulger şi următorul, nu mai văzu uşa. Se învârti în jur, bătând în pereţi ca o pasăre închisă în colivie. Când o altă rază de fulger lumină camera, degetele ei tremurătoare se prinseră de clanţa de fier. Se năpusti pe scările şerpuitoare, cămaşa de noapte învolburându-se în urma ei. Nu îi păsa dacă dădea de diavolul însuşi atâta timp cât scăpa de coşmarul din turn.

La capătul ultimei trepte, piciorul ei se lovi de ceva moale şi consistent. Se împiedică şi căzu. Un mormăit de durere fu urmat de o înjurătură răguşită. Un pocnet metalic răsună în tăcerea bruscă. Prudence îşi dădu la o parte părul din ochi, descoperind că se uita direct în ţeava pistolului lui Sebastian.

Capitolul 29

Sebastian stătea în picioare deasupra ei, fără cămaşă, cu picioarele depărtate şi cu un ochi aţintit asupra ţevii lungi şi negre a pistolului. Prudence ridică mâinile.

— Nu mă împuşca. Nu voi mai găti niciodată. Jur.

Privirea arzătoare a lui Sebastian o scrută din cap până în picioare. Părul ei despletit îi era răvăşit pe umeri, într-o dezordine plăcută. El lăsă jos arma, încet, deşi respiraţia lui sacadată nu-şi încetini ritmul, aşa cum sperase ea. El îi întinse, şovăind, o mână. Ea o acceptă, mâna ei fiind rece şi tremurătoare precum o pasăre captivă în palma lui. Împletindu-şi degetele cu ale ei, el o ridică. Prudence aruncă o privire spre pătura uzată care era aşezată peste pietrele aspre de la baza scărilor.

— *Aici* este locul unde dormi? întrebă ea.

— Da. Ce-i cu el? spuse el brusc.

O lumină îi scoase în evidenţă pometii când aşeză pistolul lângă un pumnal care arăta periculos şi lângă o bâtă cu capul teşit. Prudence înghiţi în sec.

— Ce aveai de gând să faci? Să mă ciomăgeşti dacă încercam să fug?

El încruntă din sprâncene.

— Mai precis, *unde* mergeai în asemenea grabă? Arătai de parcă te-ar fi urmărit o zână prevestitoare de moarte.

Fu rândul lui Prudence să pară sfioasă. Departe de mijlocul furtunii, tunetul se transformase într-un huruit supărat, şi ploaia se redusese la un ropot liniştit în uşa de lemn. Înconjurată de licărirea domoală din cămin şi cu prezenţa puternică a lui Sebastian atât de aproape, îşi văzu groaza precum o frică copilărească. Cum putea să îi spună că fugise de arătarea ciudată a tatălui lui?

— Am vrut să beau apă, spuse ea obraznică.

— Într-adevăr. El ridică o sprânceană. Ai fi putu să deschizi geamul şi să umpli o găleată dacă ţi-ai fi dorit.

Ea îşi feri privirea de ironia din ochii lui. Resturile ospăţului ei distrus dispăruseră. Podeaua fusese curăţată de cioburi, iar satinul de culoarea afinelor împăturit cu grijă şi aşezat pe spătarul unui scaun.

— Nu ţi-ar fi mai comod să dormi lângă foc? întrebă ea.

Sebastian deschise gura ca să-i spună unde i-ar fi mai comod să doarmă, dar o închise la loc. Se aşeză pe a treia treaptă şi îşi trecu o mână prin păr.

— Şi dacă oamenii lui D'Artan ar veni când mi-e „comod"? Noi, scoţienii, am învăţat cu mult timp în urmă că oamenii comozi se aleg cu gâturile tăiate când dorm.

Prudence se încruntă. Deci Sebastian se culcase aici în fiecare noapte, înfăşurat în pătura aspră, pe podeaua rece de piatră, cu armele alături, la baza scărilor, în timp ce ea se cuibărea pe perna ei de iarbă neagră ca o prinţesă. Faptul că aflase toate acestea îi produse o senzaţie stranie.

Se aplecă lângă el, la umbra scărilor, suficient de aproape încât coapsele lor să se atingă. În timp ce ascultau ropotul ploii, furtuna îi învălui într-o atmosferă de intimitate calmă. Prudence îşi dădu seama că aceasta era prima dată când erau absolut singuri. Nu era niciun majordom care să zâmbească batjocoritor pe sub mustăţi, niciun tâlhar care să sforăie în curte, niciun Jamie care să apară din senin. Se simţi ca un copil lăsat singur acasă, liber să sară pe saltelele umplute cu pene.

— Crezi că oamenii lui D'Artan vor veni? întrebă ea.

— Ar putea. Dacă imaginea fericirii noastre domestice nu este destul de convingătoare.

— Nu ar fi găsit-o foarte convingătoare în noaptea asta.

Nu era nicio urmă de reproş în vocea ei, ci doar un umor muzical, care îl făcu pe Sebastian să tânjească după atingerea ei. Îi luă mâna. Şocul degetelor lui calde pe pielea ei îi produse lui Prudence un tremur în tot corpul. El îşi frecă degetul mare de articulaţiile ei.

— Ai venit să-mi spui că m-am comportat ca un scoţian barbar?

Ea râse uşor, încercând să ascundă efectul zguduitor

pe care atingerea lui o avea asupra ei.

— Îl prefer pe scoţianul barbar în locul scoţianului posomorât. Cel puţin te uitai *la* mine şi nu prin mine.

El se uita la ea acum, deşi umbrele îi ascundeau expresia feţei.

— O, mă uit la tine.

El îi desfăcu palma, ducând-o spre buze. Cu fiecare respiraţie, apăsa un sărut tandru în palma ei sensibilă.

— Te privesc în fiecare noapte când dormi. Cu picioarele tale lungi încurcate în pături, cu buzele desfăcute, cu faţa îmbujorată ca a unui bebeluş.

Îşi frecă nasul de bătăturile pe care le criticase cu doar câteva ore mai devreme. Prudence închise ochii, tulburată din nou de puterea cuvintelor nescrise, dar şoptite, cu o voce răguşită, la fel de moale precum ceaţa dimineţii pe pielea ei. Ele sunară ca un imn pentru sufletul ei singuratic.

— Ai putea dormi cu mine, rosti ea înainte să-şi dea seama ce avea să spună. O căldură domoală îi îmbujoră obrajii. Îşi trase mâna din strânsoarea lui, încleştând-o într-un pumn, incapabilă să-i suporte privirea cercetătoare şi insistentă. Sunt soţia ta. Cel puţin pentru moment. Nu sunt străină de faptul că soţii au anumite… nevoi, încheie ea, ca o scuză.

Sebastian se ridică şi se îndreptă spre cămin. Ea închise ochii din nou, apoi îi deschise, întărită de nevoia copleşitoare de a spune ceea ce trebuia, chiar dacă avea să sufere apoi. Chiar dacă el avea să râdă de ea. El îşi lipi palmele de pietrele căminului, sprijinindu-şi greutatea de ele.

— Mă tem că nu este atât de simplu ca în cărţile tatălui tău sau în lecturile sinistre ale Triciei, spuse el, un amuzament disperat însoţindu-i cuvintele. Deja ne-am asumat prea multe riscuri. Cei mai mulţi judecători ar avea o problemă să creadă că mariajul tău este neconsumat

dacă ai merge clătinându-te, în sala de judecată, însărcinată cu bebeluşul unui tâlhar scoţian.

— Tu mi-ai spus odată că ştii toate modalităţile de a preveni acest lucru, şopti ea.

El se roti încet, cu ochii plini de uimire înfricoşată.

— Ştii ce spui, Prudence?

Ea îşi rezemă coatele de treapta din spatele ei şi îşi desfăcu genunchii, pe deplin conştientă de felul provocator în care cămaşa ei de noapte sublinia formele şi adânciturile corpului ei.

— Ce e în neregulă, Sebastian? Să faci dragoste cu soţia ta ar fi prea banal pentru un crai ca tine?

Gura lui Sebastian se uscă, iar palmele i se umeziră. Era posibil ca această fiinţă seducătoare, cu murmurul ei gutural, să fie timida şi mofturoasa Prudence? Se lăsă atras spre ea ca un somnambul zăpăcit de o lumină strălucitoare. Cu siguranţă, în orice moment, avea să se răsucească peste pistolul lui, trezindu-se singur şi tremurând, pe podeaua rece, de piatră. Se întinse spre ea, aşteptând ca trupul ei să se topească la atingerea lui. Degetele lui se închiseră ca o brăţară de aur în jurul gleznei ei subţiri, şi el preţui materia delicată a osului de dedesubt. Ea se cutremură la atingerea lui, în vreme ce umbra lui o acoperi pe scări.

— Nu am făcut niciodată dragoste cu o soţie până acum. Cel puţin nu cu una care să fie mea.

Buzele lor se atinseră, iar Prudence oftă. De ce trebuia să fie atât de frumos? Cuvinte care ar fi sunat prosteşte de la oricare alt bărbat ieşiră de pe buzele lui sculptate asemenea vorbelor sfinte din gura unui înger căzut. Palmele ei îi frământară pieptul cu o bucurie copilărească.

— Am crezut că nu mă vrei, şopti ea.

Mărturisirea ei timidă trimise un junghi adânc în inima lui Sebastian. Ar fi trebuit să-şi dea seama că Prudence

avea să-i interpreteze greşit tăcerea şi încordarea posomorâtă. Avusese parte de ani de îndrumare sârguincioasă din partea Triciei care să o asigure că niciun bărbat nu o va vrea. Ce mult îşi dorea să aibă o viaţă întreagă la dispoziţie pentru a-i dovedi că se înşela! Dar, poate, tot ce avea era noaptea aceea. Îşi îngropă mâinile în catifeaua bogată a părului ei.

— Am crezut că o să mor din cauză că te doream atât de mult.

Lui Prudence îi scăpă un oftat tremurător. Degetele ei mari îi mângâiară sfârcurile întărite, apoi coborâră mai jos, urmărind linia de păr roşcat până la cureaua pantalonilor lui. El îi privi creştetul vrăjit de dulceaţa ei, de generozitatea ei, de gemetele neajutorate, de dorinţă, care se auzeau din gâtul ei. Când buzele ei curioase explorară ajungând la buricul lui, îi prinse mâna şi o apăsă cu putere între coapsele lui. Apoi îi ridică faţa spre el şi o privi, adânc, în ochi.

— Lasă-mă să fiu o parte din tine.

Chemarea lui răguşită trimise un fior de dorinţă în trupul lui Prudence. El avea să fie mereu o parte din ea. Acum ştia asta. Dacă MacKay venea a doua zi şi Sebastian o gonea pentru totdeauna, el avea totuşi să fie o parte din ea ca şi şoapta respiraţiei ei sau ca unduirea părului ei peste umeri. Nu avea să se căsătorească niciodată cu alt bărbat. Nu se putea mulţumi cu un înveliş gol în loc de ceea ce ştia că putea fi dragostea.

Îl adora pe Sebastian. Îl adorase din prima clipă. Chiar şi când roşi simţind căldura excitării lui în palmă, ea ştia că, nici timiditatea, nici mândria nu aveau să o oprească din a-i dovedi în noaptea aceea cât de mult îl adora.

Sebastian îi mângâie tâmpla cu buzele.

— Nu ai de ce să-ţi fie ruşine, iubito. Înaintea lui Dumnezeu şi a legii, sunt soţul tău.

Privirea lui scrută umbrele din partea de sus a scării,

apoi se întoarse. Ea se cutremură de uşurare când el o conduse prin încăpere, spre căldura căminului. Niciunul din ei nu era îndeajuns de pregătit să dea piept cu fantomele din turn. El îşi întinse păturile, apoi aşeză peste ele satinul de culoarea afinelor. Prudence se lăsă în genunchi în lumina pâlpâitoare.

Când Sebastian îşi dădu jos pantalonii, flăcările unduitoare îi îmbăiară pielea în culoarea bronzului. Ea nu îl văzuse niciodată arătând atât de timid. Acolo, între ruinele copilăriei lui, era dezbrăcat de toate măştile pe care îşi petrecuse toată viaţa croindu-le. Nu era nici tâlhar, nici domn, nici vagabond. Era doar un bărbat, făcut să fie atât puternic, cât şi vulnerabil, de nevoia imensă de ea.

Şi în noaptea aceea era bărbatul ei. În timp ce el se apropie de ea, Prudence se întinse spre el, îmbătată de el, dornică să-l tragă adânc în interiorul ei. Degetele ei se plimbară pe mădularul lui fierbinte asemenea unor panglici reci de mătase.

Sebastian era incapabil să reziste chemărilor ei tânguitoare. Toată hotărârea lui să o ia încet, să caute plăcerea ei înainte de a lui, dispăru când coapsele ei subţiri se depărtară, într-o invitaţie plină de senzualitate, ispitindu-l să o ia fără mai multă eleganţă decât aceea a unui tânăr imatur pus în faţa miracolului extraordinar al primei sale femei. El îi împinse cămaşa de noapte în sus, cu mâini tremurătoare.

— Eşti atât de frumoasă!

Cuvintele lui răguşite fură atât rugăciune, cât şi mărturisire când se întinse să-i mângâie sânii pe sub cămaşa de noapte şi intră în ea, prădându-i corpul gingaş cu vigoarea lui sălbatică.

Posedarea ei fu o furtună ea însăşi – tunete şi fulgere magice bubuiră necontrolat. În noaptea aceea, Prudence avea să domine furtuna, descătuşată de ruşine sau frica de viitor. Ea avea să atragă sălbăticia furtunii în ea, fără să

încerce să o îmblânzească în vreun fel.

Şoldurile ei se mişcau în ritm cu ale lui, învelindu-l adânc în cel mai iubitor, cel mai intim colţişor al ei, pierdută complet în miracolul de a-l adăposti în interiorul ei. Îndrăzni să-şi treacă mâinile pe spatele lui, savurând felul în care muşchii lui se tensionau, corpul lui se încorda, în timp ce împingerile lui deveneau mai adânci şi mai iuţi. Gemetele ei se pierdeau în huruitul tunetului lui.

Sebastian simţi că plăcerea lui atingea un nivel intolerabil prea repede. O parte raţională din mintea lui ezită, ştiind că ceea ce avea să facă nu era la fel de sigur pe cât promisese. Dar era prea târziu să se oprească. Prea puţin din ceea ce făcuse în viaţa lui fusese lipsit de ruşinea vinovăţiei. De ce iubirea pentru Prudence ar fi fost diferită? O voce voioasă din mintea lui îl îndemnă să rămână adânc în interiorul ei, să-şi verse sământa în interiorul ei şi să o lege pentru totdeauna prin copilul lui. Dar un copil nu o legase pe mama lui. Soarele îi mângâiase rotunjimea abdomenului când ea păşise peste pervazul geamului şi dispăruse din viaţa lui pentru totdeauna.

Cu un strigăt răguşit de agonie şi plăcere, el se trase afară din căldura trupului lui Prudence. Ea se întinse spre el când el se prăbuşi peste ea, firele ei parfumate de păr prinzându-se ca nişte lanţuri de mătase de buzele lui.

*

Sebastian se sprijinii într-un cot şi o privi pe Prudence dormind. Era întinsă jumătate pe burtă, cu arcuirea suplă a spatelui apăsată pe burta lui, iar mâinile îndoite ca nişte aripi, sub bărbie. Chiar şi în somn, era irezistibilă.

Se întinse şi îi dădu la o parte părul de pe faţă. O rază de lumină îi scăldă obrajii. Gene negre se întindeau peste umbrele vagi de sub ochii ei. Buzele ei erau încă umflate de la săruturile lui. Prudence dormea somnul încântător al unei

femei satisfăcute, obosită după o partidă de amor. Corpul lui se foi neliniştit la gândul acela. Lăcomia lui era o bestie neîmblânzită când venea vorba de ea. Se lipi de curbele calde şi nebănuitoare ale posteriorului ei, savurând un moment de plăcere egoistă. Ea se foi, gemând uşor. Oare visa la el? El voia să-i stăpânească gândurile, visele, tot ce era al ei. Dar, pentru moment, trebuia să se limiteze la ceea ce îi era la îndemână.

Ca un hoţ înnăscut ce era, se apropie de ea prin spate, atingând-o şi explorând-o până ce ea începu să scoată mici sunete guturale. Cu o delicateţe pe care nu folosise niciodată când buzunărea pe cineva sau când fura inele de pe degetele doamnelor, el o pătrunse. Pe când era hoţ, nu avusese niciodată parte de o asemenea bucurie. Această bijuterie era mai preţioasă decât oricare alta pe care o furase – splendidă şi infinit mai plăcută. El stătu nemişcat pentru un moment lung, scăldat în miracolul căldurii ei vibrante. Degetele ei frământau pătura. Ea se arcui spre el cu un scâncet domol. El îşi apăsă buzele de urechea ei.

— Linişteşte-te, iubito, şopti el. E doar Cumplitul Bandit Scoţian Kirkpatrick care te siluieşte.

El se stăpâni cu un autocontrol pe care, cândva, l-ar fi crezut imposibil. Întinzând mâna spre centrul plăcerii ei, o mângâie până când corpul ei fu străbătut de fiori de plăcere. Un oftat groaznic îi scăpă de pe buze când se retrase. Speră că ea avea să se trezească întrebându-se dacă fusese adevărat sau încă un alt vis fermecat.

*

Când răcoarea tot mai accentuată din încăpere îi limpezi mintea înceţoşată, puse o pătură peste umerii ei. Cu Tricia, el ar fi apelat la orice scuză ca să o ia la fugă după ce făceau dragoste. Gândul că o va părăsi pe

Prudence era însă ca o gheară care-i sfâşia inima.

Spera, pe jumătate, că lui MacKay avea să îi fie refuzată amnistia. Atunci ar fi avut o scuză să o ţină pe Prudence la Dunkirk. Dar, fără amnistia lui, ce fel de viaţă îi putea oferi? Faţa lui apărea pe afişe de la Edinburgh până la Glasgow. Nu exista vreun loc în care să fugă sau în care să se ascundă. Chiar şi în pustietatea de la Strathnaver, era doar o problemă de timp înaintea ca legea să îl ajungă din urmă. Sau D'Artan. Jamie îi spusese că oamenii bunicului lui deveneau din ce în ce mai neliniştiţi pe zi ce trecea.

Prudence se foi lângă şoldul lui, în căutare de căldură. Nu ar fi trebuit să o aducă niciodată în patul lui, se gândi el. Ar fi trebuit să o trimită înapoi în Anglia şi să o lase să fie peţită de Ario Tugbert sau de vreun alt tânăr îndrăgostit. Un bărbat care îi putea oferi o casă adevărată şi un nume onorabil. Un bărbat cum era Killian MacKay.

Îşi trecu degetele prin păr. Sfinte Iisuse! Începea să gândească, din nou, ca şi cum ar fi fost unchiul ei. Oftând, căută pe sub păturile lui după o ţigară de foi. Era ultima rămăşiţă din viaţa lui de la Lindentree şi o păstrase pentru o ocazie specială. Cum ar fi momentul de dinainte de a fi spânzurat. Îşi trecu ţigara pe la nas. Amestecul aromat de tutun şi hârtie de calitate părea nelalocul lui în încăperea veche şi expusă curentului, la fel ca şi Prudence. Sprijinindu-şi umerii de cămin, aprinse ţigara subţire şi privi fumul care se unduia melancolic, în întuneric.

Capitolul 30

Killian MacKay înainta cu greu în sus pe deal, cu o ureche ascultând promisiunile şoptite ale primăverii timpurii, cu cealaltă trilul vesel al mierlei. Furtuna din urmă cu o noapte lăsase cerul fără urmă de nori. Soarele, ca un

pepene mare, ocolea norii veseli pe un covor de azur. O briză uşoară cernea vârfurile coniferelor care se legănau în valea de dedesubt, aducând cu ea mirosul zeflemitor al unui pământ cald şi roditor. O urmă de verde se unduia în ierburile maronii ale pajiştii.

MacKay ignoră durerile constante din articulaţii. Îşi priponi calul la poalele dealului, spunându-şi că oasele lui obosite se vor bucura de plimbare. Cu toate acestea, era conştient că doar amâna momentul când putea descoperi că făcuse doar o altă greşeală groaznică.

Nu mai urcase la Dunkirk din după-amiaza ceţoasă de vară când descoperise că Brendan Kerr murise. Făcu o grimasă la amintirea pietrelor rostogolite peste un mormânt puţin adânc, paşii săi răsunători când se plimbase încoace şi-ncolo, apăsat, prin sala aceea mizerabilă, strigându-l pe băiat. Singurul lui răspuns fusese ecoul răguşit al propriei voci şi bătaia din aripi, batjocoritoare, a rândunicilor din grinzi.

Mâna îi tremură când o vârî în tartan şi smulse un mănunchi de pergamente subţiri alb-gălbui, cu sigilii roşu aprins. Groaza încleştă o gheară de gheaţă în jurul inimii lui. Dacă Kerr îi făcuse rău lui Prudence, ea putea să dea vina numai pe el. Cum putea să-i explice că el trebuise să-i dea băiatului o şansă? Că-i datora asta.

Hârtia foşni când ajunse în vârful dealului şi îşi adună puterile pentru a întâmpina umbra sumbră a castelului. Groaza lui se transformă în uimire când surprinse imaginea perfectă a farmecului domestic.

Micul castel, odată bântuit doar de spiriduşi şi rândunici, arăta ca şi cum ar fi fost lustruit cu temeinicie. Uşa încovoiată care cândva atârna în balamale ruginite fusese înlocuită cu o uşă nouă, vopsită în verdele-închis al pădurii. Două capre albe păşteau pe iarbă în jurul pridvorului. Trei rochii, îngălbenite, dar curate, atârnau de o sfoară întinsă între doi pini. Lovitura ritmică a unei mistrii în

mortar se auzea în tandem cu zgomotul viguros al unui topor care tăia lemne. MacKay îşi feri ochii de lumina soarelui. Un bărbat muncea departe, în josul dealului, construind zidul de piatră care ieşea în afară, peste câmpie. Lumina soarelui îi aurea părul. Lângă el, o femeie subţire folosea cu sârg o săpăligă printre lujerii încăpăţânaţi de iederă moartă care se căţărau pe poartă, cascada ei neagră de păr unduindu-se în vânt. În curte, un băiat slab, pistruiat, bombăni când toporul său se înfipse în rădăcinile unui buştean masiv. Rădăcinile şerpuitoare ale buşteanului cedară după o lovitură. Băiatul se clătină în spate. În ciuda brizei reci, fu nevoit să-şi şteargă transpiraţia din ochi. Apoi îl văzu pe MacKay şi aruncă toporul.

— Slăvit fie Domnul! Jură-mi că eşti magistratul. Dumnezeule mare, sunt mântuit! Îşi sprijini palmele pe genunchi, respirând cu greutate. Tatăl meu întotdeauna mi-a spus că voi fi pedepsit pentru faptele mele rele, dar eu nu l-am crezut niciodată. Mă predau. Înaintă cu paşi mari, întinzând încheieturile mâinilor lipite spre MacKay. Mă vei duce înapoi în Edinburgh, nu-i aşa? Poate de-acolo mă vor trimite pe mare la vreo închisoare unde oasele mele obosite se pot odihni.

MacKay zâmbi larg.

— Tu trebuie să fii Jamie, fiul preotului. Cel pe care l-a scos din mahalaua din Glasgow. MacKay privi în jur. Unde e celălalt? Tânărul voinic cu care el obişnuia să colinde câmpurile?

— Tiny este la casa lui de la ţară. Ochii lui Jamie se îngustară când privi la hârtia din mâna lui MacKay. Dacă nu eşti un magistrat şi aceea nu e o citaţie de arest, cum ştii atât de multe despre noi?

MacKay zâmbi enigmatic.

— Nu sunt un magistrat, băiete. Doar un admirator.

Jamie răsuflă zgomotos.

— Cei mai mulţi admiratori ai mei sunt de sex feminin.

Privi mânerul săbiei lui MacKay. Nu ai o fiică, nu-i aşa?

— Nu. Nici copii.

Jamie păru uşurat să audă răspunsul lui MacKay. Brusc, nişte hohote răguşite de râs le atraseră privirile spre cele două persoane care se conturau pe fondul cerului albastru-deschis. Văzură cum bărbatul îi aplecă faţa către el şi o sărută uşor. MacKay simţi că i se strânge inima. Vârî pergamentul înapoi în tartan. Când îşi scoase mâna, ţinea un ceas de buzunar de aur. Jamie oftă.

— Te avertizez. Cel mai bine ar fi să pleci înapoi de unde ai venit. Dacă te vor vedea, nu vei mai avea scăpare. Te vor pune să munceşti în gospodărie cât ai zice peşte.

MacKay desfăcu capacul gravat al ceasului său, trimiţând reflexia unei raze de soare în privirea lui Jamie.

— Uită-te cât e ceasul! Am o treabă în sat. Mă tem că trebuie să trec pe la stăpânul tău în altă zi.

Cu o înclinare elegantă din cap, porni înapoi, în jos, pe deal, cu sabia lovindu-i-se de cizme.

— Aşteaptă! Jamie strigă după el. Cine ar trebui să-i spun că l-a căutat?

Fluieratul vesel al lui MacKay pluti înapoi spre el purtat de o adiere de vânt. Clătinând din cap, Jamie ridică toporul şi se apropie lipsit de entuziasm de buştean. Soarele se reflectă în lama ascuţită la fel cum se întâmplase cu inscripţia de pe ceasul străinului. Toporul îi alunecă, înfigându-se în pământ, periculos de aproape de degetele de la picioare ale lui Jamie. El dădu, *brusc,* din cap.

— Ei, MacKay ticălos bătrân şi şiret!

Bătrânul dispăruse. Soarele încălzea poteca goală. Jamie privi în jos, pe pantă. Sebastian smulsese o rămurică de iederă din părul lui Prudence şi o gâdila sub bărbie cu ea. Jamie privi, cu dor, umbra unui pin.

— Tatăl meu întotdeauna spunea că ar trebui să învăţ să-mi văd de treaba mea, murmură el.

Ascunzându-se în spatele copacului, îşi trase bereta peste ochi şi se aşeză pentru un lung pui de somn de după-amiază.

*

Sebastian coborî găleata de mortar şi rămase cu mâinile în şolduri, analizându-şi munca. Când privi peste umăr, spre Prudence, expresia lui se înmuie. Părul ei atârna în cârlionţi şerpuitori, jumătate în sus, jumătate în jos. O încruntare fioroasă îi brăzda fruntea, în vreme ce sfârteca iedera de pe poartă ca o leoaică răzbunătoare.

Lui Sebastian îi veni să râdă de propria aroganţă. El reparase zidul de piatră ca să o despartă pe ea de golul enorm de jos, ştiind, adânc în inima lui, că până şi o fortăreaţă grandioasă era lipsită de putere în faţa acelui gol. Mirosul de iarbă neagră a câmpului era mereu purtat de vânt şi ceaţă ca să rupă orice barieră pe care el o putea construi. Vântul îi înţepa ochii. Nu câmpia sălbatică îi omorâse mama. Ci temperamentul schimbător al tatălui său şi frica neobosită de trădare.

Sebastian fu surprins să constate că dispăruse durerea sfâşietoare care îi însoţea mereu amintirile legate de mama sa, lăsând în locul ei o pace neobişnuită. Soarele de la începutul după-amiezii îi încălzea spatele. Umbrele norilor se urmăreau una pe alta deasupra peticelor de pajişte. Era prea uşor să pretindă că momentul, ca şi promisiunea primăverii, va dura pe vecie. Se duse lângă Prudence şi îi prinse degetele reci în palma lui caldă.

— Vino cu mine.

Nu îi dădu timp să protesteze sau să pună întrebări când o scoase pe poartă şi o duse departe de Dunkirk. O cărare îngustă pornea din porţiunea abruptă a stâncii. El coborî pe stânci cu încrederea unei capre de munte.

Prudence se agăţă de mâna lui, sprijinindu-şi

greutatea de el când se împiedica. Vântul bătea cu putere, împiedicând-o să respire. Ea îşi fixă privirea pe părul lui răvăşit de vânt pentru că, fără zidul care să-i adăpostească, înălţimea era ameţitoare. Jos, tot mai jos, coborâră în valea îngustă care îi aştepta. Când ajunseră acolo, Prudence simţi că i se taie răsuflarea. Sebastian o prinse de mijloc.

— Ce te supără, micuţă englezoaică? Nu ai niciun pic de curaj în corpul tău delicat?

Ea se împinse de lângă pieptul lui Sebastian, ascunzându-şi zâmbetul în spatele unei priviri furioase.

— Am destul curaj ca să ţin pasul cu un scoţian barbar.

Cu un zâmbet larg şi strălucitor, o trase după el pe o cărare mică, departe de umbra stâncii şi în braţele însorite ale câmpului sălbatic. Alergară, ţinându-se de mână ca nişte copii, călcând în picioare iarba foşnitoare, eliberând, din pământul reavăn, parfumul primăverii care se apropia. Prudence râdea, dându-şi capul pe spate, ca să soarbă guri mari de aer. Sebastian o învârtea, cu ochii strălucind de bucurie.

Când o trase în întunecimea strălucitoare a unei păduri de pini, ea se prăbuşi pe o movilă de pământ. Clipocitul apei pe stânci îi atrase atenţia. Se târî în faţă, pe coate, dând la o parte o perdea de ace pentru a privi dedesubt. Fu surprinsă să descopere că stăteau pe un povârniş acoperit cu muşchi, care dădea spre sat. Râul şerpuia printre căsuţele adormite, sclipind, argintiu, în lumina soarelui. Fumul ieşea în vălătuci pe hornurile de piatră.

— Sebastian! exclamă ea în timp ce mâinile lui îndemânatice îşi croiră drum sub fustele ei.

— Da, dragă?

Limba lui atinse pielea sensibilă din spatele genunchiului ei.

— Nu face asta. Satul este chiar dedesubt.

— Avem intimidate deplină aici. Doar încercă să nu ţipi la fel de tare cum ai făcut-o noaptea trecută când am…

Cuvintele lui fură înăbuşite, din fericire, când buzele ajunseră mai sus, pe coapsă. Prudence simţi un fior fierbinte în ceafă.

— Zău, cred că ai o predilecţie pentru a face dragoste în locuri publice!

— Prostii. Desigur, odată, pe estrada de la Grădinile Vauxhall…

Ea se ridică, încercând să-l prindă pe picior greşit. Însă el se furişă în spatele ei şi îi adulmecă ceafa.

— Nu ai milă de un biet tâlhar care vrea să te siluiască?

Cuvintele acelea îi treziră lui Prudence o amintire nedesluşită, ca un vis presărat cu tensiune erotică. Îşi lăsă capul pe spate, convinsă de căldura persuasivă a buzelor lui şi de apăsarea pricepută a degetelor lui pe lenjeria ei de mătase umezită de dorinţă.

Pe drumul de dedesubt se auzea un tropot ritmic de copite. Prudence se gândi că era bătaia nebună a pulsului ei până când Sebastian îşi îndreptă spatele şi ridică o ramură. Simţi un junghi agonizant în inimă când îl văzură pe Lord Killian MacKay călare în sat, în toată splendoarea sa, înveşmântat cu tartan şi kilt. Umerii lui largi erau dureros de drepţi. Ea se întrebă ce efect trebuia să aibă efortul acela pentru articulaţiile lui noduroase. Aruncând o privire atentă spre Sebastian, văzu o grimasă pe care n-o putu descifra, în vreme ce ochii lui erau întunecaţi de o emoţie impenetrabilă.

Observară cum satul înfloreşte la viaţă. Uşile căsuţelor se deschiseră în grabă. Pânze de sac fluturară în ferestrele deschise. Hohote de râs răsunară în aer în vreme ce, din fiecare casă, din fiecare curte şi colţ al satului, începură să se reverse o mulţime de copii. Ei dansau în jurul calului bălţat al lui MacKay, cu feţele ridicate, cu

mâinile mici atingând pielea lucitoare de pe coastele calului. Nicio mână nu rămase goală. Copiii îşi aplecară capetele, cu ochii timizi strălucind, apucând cu degetele murdare nucile zaharisite. Acei copii nu arătau precum copiii din satul lui Jamie. Obrajii lor erau bucălaţi, iar picioarele protejate în încălţăminte rezistentă. Prudence se întrebă cât de mult din toate acelea avea de-a face cu bunăvoinţa lordului lor. MacKay se aplecă, cu un mormăit puternic, şi ridică un băiat blond în şa. Băiatul apucă oblâncul, afişând un rânjet ştirb pentru prietenii lui invidioşi.

Sebastian lăsă ramura să cadă, izolându-i din nou în lumea mută, verde. El lungi pe spate, zgâindu-se la umbrarul care scârţâia.

— Acum douăzeci de ani el l-ar fi ridicat pe băiat pe umeri. Nemernicul îmbătrâneşte.

Îşi vârî un ac de pin între buze cu o nepăsare dureroasă, dar încordarea maxilarului îl trădă.

— Obişnuiam să vin aici şi să-l privesc când eram băiat. Mă gândeam că ar putea fi regele Scoţiei. Cred că am început să-l urăsc chiar de-atunci.

— Pentru ce, Sebastian? Pentru că e generos cu copiii?

El se ridică fără să răspundă, îndepărtând acele uscate de pin de pe cămaşa lui. Privirea îi era tăioasă.

— Cel mai bine ar fi să ne întoarcem. Am o vizită de făcut.

Ea îl luă de mână.

— Poţi s-o laşi pe mâine. Ea îşi frecă uşor buzele de articulaţiile mâinilor lui, gustându-i aroma caldă pielii. Sebastian?

El privi ca hipnotizat la degetele lor întrepătrunse.

— Hmmm?

— Există şi alte modalităţi de a face dragoste fără a face copii?

Sebastian rămase fără suflare când se uită lung spre ea, pierdut în sclipirea curioasă a ochilor ei.

— Da.

Ea îşi strecură între buze vârful degetului lui mare.

— Arată-mi.

Împotrivirea lui se topi în căldura umedă şi captivantă a gurii ei. Scoţând un oftat răguşit, el îşi îngropă degetele în părul ei, uitându-l pe MacKay, uitând de orice în afară de tentaţia de a juca cu nepăsare jocul pe care îl creaseră.

*

Razele trandafirii de lumină ale după-amiezii târzii pătrunseră prin ambrazurile în formă de săgeată din salon. Ţinându-şi respiraţia, Prudence se eliberă de sub greutatea coapsei lui Sebastian. Degetele lui lungi se înfăşurară în părul ei.

— Mergi undeva, ducesă?

Ea tresări. Bărbatul acesta nu dormea niciodată? Îi atinse uşor pieptul cu vârfurile degetelor.

— Am gâtul uscat. Nu ţi-ar plăcea nişte bere?

Sebastian îşi răsuci o şuviţă din părul ei pe deget.

— Nu ar fi trebuit să-l trimitem pe Jamie de aici. Ar fi putut să se ducă să ne aducă bere şi să ne arunce boabe de struguri în gură.

— El deja se consideră un sclav. Nu trebuie să-i cântăm în strună.

Prudence se trase din îmbrăţişarea lui, înfăşurându-se într-o pătură până peste sâni. Privirea lui Sebastian o analiză din cap până în picioare, când ea luă carafa cu bere pe care o lăsaseră să se încălzească pe cămin. Surâsul lui lent o dezarmă.

— Devii decadenţa însăşi, domnişoară Walker.

Ea făcu o reverenţă, ţinând pătura suficient de sus ca să-şi expună frumoasele gambe.

— Mulţumesc, milord. Am exersat.

Se îndepărtă de el cu o piruetă şi îngenunche lângă cămin, cu mişcările ascunse de cutele păturii. Mâinile ei erau ciudat de calme, observă ea, când vărsă bere într-o cupă, apoi desfăcu capacul sticluţei pe care o scosese din cufărul ei mai devreme. Se încumetă să privească peste umăr. Sebastian era tolănit pe pături, ca un satir mulţumit, cu o fâşie de lână înfăşurată peste şolduri. Un aer de îndestulare îi colora pometţii. El devenea decadenţa însăşi. Prea frumos pentru liniştea ei sufletească.

Cinci. Zece. Cincisprezece picături. Se opri, apoi turnă încă două picături de laudanum. Corpul lui Sebastian era mult mai mare decât al Triciei. Mâinile ei nu tremurară până ce nu îngenunche lângă el, punându-i cupa în mână. Se clătină, vărsând bere pe părul roşcat împrăştiat pe pieptul lui. Îşi înclină capul ca să-şi ascundă obrajii fierbinţi şi îi tamponă pieptul cu o şuviţă din părul ei. Sebastian bău până la fund.

— Mmmm. Fierbinte şi dulce. Ochii lui o studiară visători. Ca şi tine.

O prinse de ceafă şi o trase la el pentru un sărut lung şi umed. Lui Prudence îi venea să plângă. Nu era dulce, se gândi ea. Ci plăcut şi dureros în acelaşi timp. Se lăsă în jos, odihnindu-şi obrazul în căldura pieptului său. Mâna lui îi mângâie părul, apoi se linişti. Degetele lui se dezlipiră de obrazul ei. După ce îi măsură respiraţia timp de câteva clipe, Prudence se ridică, se îmbrăcă repede, şi dispăru în amurgul ceţos al munţilor scoţieni.

*

Soarele care apunea brăzdă cerul cu dungi roz. Când Prudence părăsi cărarea, fusta i se prinse în spinii unei tufe de păducel. Ea o smuci şi rupse o bucată din catifeaua decolorată. Nu avea de unde să ştie cât timp urma să

doarmă Sebastian. Dacă el se trezea înainte ca ea să se întoarcă, avea să fie nevoită să facă mai mult decât să dea explicaţii.

Cerul se întunecă în culoarea lavandei, în timp ce ea se afunda într-un pârâiaş umflat de zăpezile care se topeau. Apa îngheţată îi lipi fusta de glezne. Un vânticel rece îi uscă transpiraţia de pe ceafă. Se căţără pe stâncile de pe malul opus, rupându-şi unghiile în suprafaţa lor aspră.

Se opri să-şi tragă răsuflarea. Ceaţa se răspândea peste vâlcea. Ramurile tremurătoare ale mestecenilor păreau să-şi bată joc de ea. Îşi trase eşarfa peste păr şi fugi în braţele pădurii care o aştepta.

Un şir de pini se contură pe lângă ea, ca într-o negură. Prudence păşea iute şi apăsat, împiedicându-se doar când stâncile îi răneau tălpile delicate.

Un junghi de durere o înţepă în spatele coastelor, iar ea se îndoi de spate. Agonia dispăru încet. Vederea i se limpezi. Clipi, crezând că ochii înceţoşaţi o înşelau. Îşi dorea să se fi gândit să-şi aducă ochelarii.

Pe cerul care se întuneca se contura un castel de o splendoare legendară. Pe măsură ce se strecură mai aproape, ea se aştepta să audă cântecul ascuţit al cimpoiului sau să vadă paznici îmbrăcaţi în kilt care se grăbesc afară să ridice podul basculant. Doar arbuştii tunşi cu grijă şi ferestrele cu menouri o asigurară că nu păşise printr-un portal în timp. Grăbi pasul. Nu era timp pentru prostii. Trebuia să ajungă la MacKay înainte ca Sebastian să facă asta, ca să-l avertizeze că ea nu fusese încă în stare să-l îmbuneze pe Sebastian în privinţa lui.

Lovi cu pumnul în uşa legată cu cercuri de fier, adunându-şi puterile ca să întâlnească privirea uimită a unui majordom englez adevărat. Se deschise uşa şi o mână puternică o trase în holul întunecos de la intrare. Lui Prudence i se tăie respiraţia când nişte degete brutale îi smulseră şalul din păr.

Privi în sus către o faţă aprinsă de o emoţie pe care nu o putea citi. Când privirea lui MacKay îi analiză trăsăturile, sclipirea din ochii lui cenuşii dispăru treptat. Îi dădu drumul. Culoarea lui era bolnăvicioasă în lumina lumânărilor, iar o peliculă de transpiraţie îi acoperea fruntea. Prudence putea mirosi duhoarea de whisky din respiraţia lui.

— Dumnezeule mare, copilă, îmi pare rău. Pentru un moment am crezut că…

Îşi trecu o mână tremurândă peste faţă.

— Că eram ea? întrebă Prudence domol. Că eram mama lui Sebastian?

MacKay nu se uita la ea. Dar curiozitatea lui Prudence era neobosită.

— A venit la tine, nu-i aşa? Din ceaţa nopţii.

MacKay îşi trecu o mână prin păr. Umerii lui largi se înclinară când o conduse pe Prudence printr-o uşă cu cadru de lemn nelustruit într-o cameră de lucru aflată într-o dezordine confortabilă.

Un foc trosnea în căminul din piatră, risipind bezna. Lămpi cu ulei proiectau cercuri luminoase pe podelele din lemn, bine lustruite. Un clavecin se vedea într-un colţ, cu clapele prăfuite.

MacKay se aşeză într-un scaun tapiţat, strângându-şi tartanul în jurul umerilor, ca pe un şal.

O pisică albă, durdulie, se strecură între gleznele lui. El o scărpină nepăsător între urechi cu articulaţiile lui noduroase. Prudence se aşeză pe marginea unei canapele, simţind că MacKay avea nevoie de tăcerea lui mai mult decât de întrebările ei. El îşi turnă un pahar de whisky şi îl ridică spre buze, cu o mână şovăitoare.

— Azi te-am văzut împreună cu flăcăul, iar asta mi-a trezit atâtea amintiri…

— Ne-ai văzut?

— Puţin. Nu am fost niciodată atât de aproape de el.

Era ca şi cum aş fi putut pur şi simplu să mă duc la el şi… îşi fixă privirea asupra ei. Whisky-ul îi înapoiase o parte din agerime. Mama lui Sebastian a venit, într-adevăr, la mine. Cum ai venit tu în noaptea asta.

— Să ceară ajutor?

Tonul lui calm o făcu pe Prudence să se ruşineze.

— Dacă ea mi-ar fi cerut ajutorul, crezi că aş fi refuzat-o?

Prudence privi în jos, stingherită. MacKay continuă, cuvintele sale fiind lipsite de orice emoţie:

— Căsătoria noastră a fost aranjată. D'Artan a trimis-o aici cu câteva luni înainte de ceremonie ca să ne poată cunoaşte mai bine pe mine şi familia mea. Ea era puţin mai mare decât un copil – cu ochii mari şi o faţă de ştrengar. Tatăl meu era deja bolnav, dar mama o adora.

— La fel ca şi tine.

Nu fusese o întrebare. MacKay privi în paharul său.

— Ea s-a luptat atât de mult să-şi ascundă frica. A fost dulce, curajoasă şi nostimă. Şi, o, atât de atrăgătoare. M-am gândit că era mai bine să păstrăm puţină distanţă între noi înainte de nuntă. Eram în Grecia când ea a fost răpită. Oamenilor mei le-a luat luni întregi să mă găsească.

Privirea lui o făcu pe Prudence să se înfrigureze.

— Fiindcă tatăl meu era bolnav, eu făceam legea. Eram exact în această încăpere, încărcându-mi pistoalele să merg după ea, când a venit şi a bătut la uşă. Ca să-mi spună că se îndrăgostise de Brendan Kerr. Şi ca să mă roage să nu intervin. Ca să-mi arate că ea purta deja în pântece un copil – copilul *lui.*

— Ce-ai făcut?

— Ce-aş fi putut să fac? Mai întâi am simţit c-o iau razna. Apoi am lăsat-o să plece. Am lăsat-o să meargă înapoi în acea noapte ceţoasă. O, am revăzut-o după aceea. Pe munte. În sat. Dar întotdeauna am fost rece, întorcându-i spatele. Am văzut şi felul în care îşi purta eşarfa, trasă

peste faţă, şi vânătăile de pe glezne, urmele de la încheieturile mâinilor.

Prudence îşi turnă puţin whisky şi îl bău dintr-o singură înghiţitură, primind cu bucurie senzaţia de arsură pe gât în jos. Pisica sări în poala lui MacKay şi începu să-i frământe kiltul cu ghearele.

— Dar, chiar şi atunci, biata mea mândrie rănită nu recunoştea că ea m-a minţit. Ridică paharul într-un toast mohorât. Mândria mea blestemată.

Prudence îngenunche lângă el şi îi puse o mână gingaşă pe genunchi.

— Vino cu mine la Dunkirk. Spune-i lui Sebastian ce tocmai mi-ai spus mie. El crede că ai abandonat-o pe mama lui. Că niciodată nici măcar nu ai încercat să o ajuţi. Poate dacă îi spui, va înţelege.

Ochii înroşiţi ai lui MacKay se fixară asupra ei.

— Cum pot să îl fac pe el să înţeleagă când eu nu înţeleg? Clătină din cap. Nu, fetiţo. Este mult prea târziu pentru mine. Dar nu şi pentru tine.

Se ridică şi se îndreptă încet spre un birou mare, cu paşii îngreunaţi de băutură. Scoase un pergament dintr-un cotlon şi i-l înmână.

— Amnistia tânărului. El va fi aşteptat la Londra peste două săptămâni ca să depună mărturie împotriva bunicului său în Camera Lorzilor.

Ea atinse hârtia rafinată de parcă aceasta ar fi putut să o ardă.

— Am vrut să o ascunzi, mărturisi ea. Dar Sebastian a fost prizonier prea mult timp. În seara asta îi voi da amnistia. Chiar dacă alege să scape de mine, cel puţin va fi liber.

MacKay îi cuprinse obrazul într-o palmă tremurătoare. Prudence nu văzuse o oglindă de când plecase din Edinburgh. Nu avea habar de propria transformare sub mângâierea înflăcărată şi iubitoare a lui Sebastian în

sălbăticia munţilor scoţieni. Părul îi atârna, moale şi despletit, pe spate. Aerul ceţos şi munca grea îi conferiseră pielii ei albe un aer sănătos. Vântul adusese o scânteiere nouă în ochii ei violeţi.

Degetele lui MacKay deveniră ferme.

— Este un bărbat norocos. În sfârşit ai devenit atât de frumoasă pe cât se temea mătuşa ta că vei deveni.

Prudence îi culese un păr de pisică de pe tartan. Nu suporta să îl lase singur, copleşit de sentimentul de vină şi singurătate. Voia să împartă cu el speranţa care vibra în inima ei, bucuria care se trezea în ciuda fricii. Sub privirea lui întrebătoare, ea se apropie de birou, desfăcu o călimară şi mâzgăli ceva pe un bilet. 1-1 împinse în palmă, apoi se ridică în vârful picioarelor ca să-i şoptească la ureche. Faţa lui îmbătrânită schiţă un zâmbet.

— O sugestie excelentă! Voi trimite după cusătoreasa mea în noaptea asta.

Prudence ascunse amnistia în şalul ei. MacKay sprijini pisica pe un braţ şi o urmă pe Prudence spre uşă. Ea se opri.

— Spune-mi, Lord MacKay, zise ea, cu solemnitate, mi-ai cerut mâna doar ca să-l salvezi pe Sebastian sau chiar doreai să te căsătoreşti cu mine?

Ochii cenuşii-verzui ai pisicii o urmăreau pe Prudence fără să clipească. MacKay îşi înclină capul.

— Eu şi Bella am fi putut găsi un loc pentru tine în inimile noastre dacă ai fi ales să rămâi.

Prudence îi strânse puternic mâna, apoi porni în fugă spre pajişte. MacKay privi până ea deveni doar o umbră printre copaci, apoi îşi îngropă faţa în blana lui Bella.

*

Prudence alergă printre copaci cât o ţineau picioarele, rugându-se să nu se rătăcească. Luna îşi împrăştia razele

peste pădure, luminând stâncile şi ferigile. Un şoarece de câmp fugi din calea ei, în timp ce ea alerga mai departe, înfricoşată, dar incapabilă să nimicească speranţa care creştea în ea odată cu fiecare respiraţie tremurătoare. Strânse amnistia lui Sebastian la piept. Chiar şi când se împiedică şi căzu lată, îşi ţinu pumnul încleştat pe ea. Când se ridică, eşarfa i se agăţă de o ramură şi căzu.

Prudence ieşi din pădure, într-o pajişte. Luna plină scălda iarba în argint. O căprioară roşcată ridică privirea dintr-o apă curgătoare, cu ochii maronii înţelegători şi liniştiţi, de parcă englezoaice tinere şi nebune săreau pe pajiştea ei în fiecare noapte. Stelele prindeau viaţă ca nişte cioburi îngheţate pe o piele de animal întunecată. Păreau atât de aproape, încât Prudence ar fi jurat că se putea întinde să prindă câteva.

Terenul se schimbă, devenind mai abrupt sub picioarele ei. Ceaţa se înfăşură, ca nişte degete umede, în jurul ei. Chiar şi ceaţa părea bine-venită acum, la fel ca norii reci îngrămădiţi pe crestele raiului. Se ducea acasă. Acasă la Dunkirk. Acasă la Sebastian.

Se năpusti poticnindu-se în curte, apoi îşi linişti avântul nebunesc. Groaza îi accelera pulsul şi îi încetinea respiraţia. O lumină singuratică ardea în fereastra turnului. Lumina era o pâlpâire urâtă, în contrast cu întunericul, la fel de pătrunzătoare şi de neobosită ca o lamă prin burta moale a nopţii. Înaintă, şovăind, apoi se opri, din nou, clătinându-se pe marginea gropii urâte în care fusese odată îngropat cufărul lui Sebastian.

Capitolul 31

Cufărul îmbrăcat în piele zăcea pe-o parte ca o fiară rănită. Urme de lopeţi loviseră balamalele şi crăpaseră

tăbliile. Încuietoarea fusese distrusă ca dintr-o singură lovitură, plină de furie. Sau o împuşcătură perfectă. Prudence îşi dădu seama că, dacă îi mai rămăsese puţină înţelepciune, trebuia să se întoarcă şi să meargă direct înapoi în Anglia.

Dar ceva o oprea. Uitându-se în sus, către turn, făcu un pas, apoi un altul, hipnotizată de caracterul inevitabil al acelei lumini care profana întunericul, afectând frumuseţea nopţii şi transformându-i speranţa în cenuşă. Uşa principală era întredeschisă. Ea se strecură prin crăpătură, ţinându-ţi respiraţia.

Semnele apropierii lor intime erau împrăştiate de-a lungul holului – păturile mototolite, cenuşa pe cale să se răcească în cămin, carafa răsturnată într-o baltă de bere. Orele acelea calde, înflăcărate păreau să se fi întâmplat cu o viaţă în urmă. Pisoiul se sprijinea de pietrele calde ale căminului. Îşi ridică privirea cu o curiozitate somnoroasă. Prudence se uită în sus, către pata de lumină de pe palier. O îndemna să se apropie, topind scările de sub picioarele ei. Ea păşi în lumină, mototolind amnistia din mâna ei.

Sebastian stătea cu şoldul sprijinit de pervaz, cu spatele la ea. Se întoarse când ea trecu pragul. Pentru o clipă, sinistra reflexie a unui alt bărbat îi umbri figura. Apoi dispăru – nimic mai mult decât un joc de lumini.

El întinse mâna cu un zâmbet batjocoritor. O piatră de râu îi scăpă printre degete, fărâmiţându-se când se lovi de podea.

— Viitorul nostru împreună, draga mea.

Prudence făcu un efort să-şi liniştească vocea.

— Un viitor ar trebui construit pe mai mult decât pietre… sau aur.

— Ai vorbit ca o adevărată optimistă. El se ridică, ştergându-şi mâinile. Totul are un sfârşit, nu-i aşa? Ca şi noi.

— Ai vorbit ca un adevărat fatalist.

— Sau realist.

Lumina torţelor cădea, aurie, în părul lui ciufulit. Se apropie de ea cu o graţie leneşă, cu mişcări încete, dar eficiente. „De la laudanum”, se gândi ea. Ochii lui cenuşii erau la fel de pătrunzători ca lumina.

— Ai dreptate, draga mea, spuse el, părând să-i citească gândurile. Mă tem că ai calculat greşit. O doză atât de mică de laudanum nu face decât să mă ameţească. Când trăiam la Paris, bunicul obişnuia să mă hrănească cu opiu de parcă ar fi fost bomboane.

Ea începu să tremure aflând de o asemenea decadenţă, asemenea depravare lipsită de inimă şi îşi ţinu privirea coborâtă, ştiind că mila ei doar l-ar provoca pe el. El ajunse lângă ea şi închise uşa.

— Unde ai fost, Prudence a mea? Ai luat ceaiul cu logodnicul tău?

Sebastian stătea chiar în faţa ei, respiraţia lui gâdilându-i tâmpla.

— Îmi pare rău, murmură ea. Nu ar fi trebuit să te droghez. Am greşit.

— Au contraire, ma cherie, ba din contră. Vocea lui era contemplativă, aproape blândă. A fost genial. Ţi-am spus vreodată cât de mult îţi admir mintea? Mâinile lui se îngropară în părul ei, lipindu-i-se de scalp. Ea închise ochii în ciuda forţei din degetele lui subţiri. Chiar şi atunci când m-ai trădat lui Tugbert, o mică parte din mine s-a mirat şi a zis: „Bravo! Ce fetiţă şireată este! Cât curaj! Ea vede ce trebuie făcut şi face”.

Ochii ei se deschiseră brusc. Încercă să se elibereze din strânsoarea lui, dar degetele lui se încordară în părul ei.

— Încetează să-ţi baţi joc de mine!

Clipi cu inocenţă copilărească.

— Nu sunt atât de inteligent. Trebuie să-ţi aminteşti că sunt doar un scoţian ignorant de la munte. Nici măcar nu am învăţat să citesc sau să scriu până când aveam aproape

douăzeci de ani. Şi nu am învăţat niciodată să pronunţ. Îşi apăsă buzele de părul ei şi şopti: Găsesc genialitatea ta exotică... şi erotică. Limba lui îi atinse urechea, arzând-o ca o flacără vie. Aurul, Prudence. Unde este? I l-ai dat lui MacKay? Sau ai alt iubit de rezervă? Prim-ministrul Pitt, poate? Guvernatorul general?

Ea privi fix spre pieptul lui, cu mintea lucrându-i încet, în cel mai bun caz, cu gura lui atât de dulce lipită de părul ei, coapsa lui îndoită între picioarele ei. Poate se gândea că ea ascunsese aurul ca să-l necăjească. Ce avea să-i facă atunci când descoperea că era pierdut pentru vecie?

— Aur? spuse ea vioi. Ce aur?

Sebastian nu consideră întrebarea vrednică de vreun răspuns. Buzele lui atinseră uşor pulsul de la gâtul ei. Prudence nu putea suporta tandreţea lui prefăcută când putea simţi furia brută fierbând în el şi ghiontul neliniştit al genunchiului lui dintre coapse, îl împinse în piept.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, încetează să mă torturezi! Ţi-am dat aurul preţios copiilor săraci din satul lui Jamie. Mă săturasem să mă foloseşti ca să-ţi satisfaci dorinţele lacome. L-am dat şi sunt bucuroasă că am făcut-o. Aş face-o din nou dacă aş avea ocazia.

Îl privi în ochi, cu bărbia înclinată, sfidător. Nasul ei o trădă pufnind necontrolat. Sebastian încremeni. Îi scăpă un forăit înăbuşit, apoi un altul. Ea făcu un pas în faţă, alarmată, înfricoşată că mânia s-ar putea să-l sufoce. El o dădu la o parte, izbucnind într-un hohot de râs sălbatic asemenea unui răcnet. Se aplecă să se sprijine de piciorul patului, ţinându-se cu mâna de abdomen. Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

Ea se sprijini de uşă. Oare îl afectase laudanumul? Ea citise de asemenea efecte. Poate că şocul fusese prea mare.

— Cât de hazliu! rosti el pe nerăsuflate. Cât de convenabil! Toată prada strânsă timp de ani întregi de

jafuri la drumul mare să fie oferită celor nevoiaşi. Aş fi dispus să pariez că tu şi MacKay v-aţi distrat bine pe seama glumei. Îşi trecu o palmă peste faţă. Se pare că am ajuns înapoi în locul de unde am început. La Dunkirk. Cu nimic altceva decât hainele de pe mine.

„Şi cu mine.” Prudence îşi dori cu ardoare să rostească cuvintele cu voce tare. Dar dacă el ar fi început să râdă din nou, ea ştia că lacrimile din colţurile ochilor ei ar fi început să curgă. Îşi încleştă pumnul mototolind pergamentul. Îşi coborî privirea către mână, amintindu-şi pentru prima dată de amnistie. Traversă turnul şi îl împunse cu ea în piept.

— Nu doar hainele de pe tine. Ai mult mai decât hainele de pe tine acum. Ai libertatea ta.

Ultimele urme de bucurie dispărură de pe faţa lui. Sebastian luă hârtia din mâna ei şi se holbă la sigiliul regal fără să-l desfacă.

— Libertatea mea? ridică el dintr-o sprânceană batjocoritor. Vrei să spui libertatea ta, nu-i aşa, ducesă?

Ea îşi înghiţi un strigăt în timp ce el rupse amnistia în două.

— Cu aurul pierdut, valorez mult mai mult mort decât viu. Cu siguranţă tu şi preţiosul tău *Killian* v-aţi dat seama de asta.

Ea se îndepărtă de el, ştiind că nu vrea să fie singură în turn cu acest bărbat. Nici măcar nu era sigură cine era el.

O urmări, cu ochii strălucitori. Zâmbetul lui ar fi făcut să roşească chiar şi un înger.

— Îmi datorezi treizeci de mii de lire, draga mea.

— Cred că glumeşti.

Genunchii ei tremurară de uşurare în timp ce el o ocoli, cu paşi mari, îndreptându-se spre cufăr. Scoase o călimară şi o pană şi le duse cu el spre pervaz.

— Cât este indemnizaţia ta anuală?

— Zece mii de lire.

— Matematica întotdeauna mi s-a potrivit mai bine decât ortografia.

El mâzgăli pe spatele amnistiei, apoi o ţinu sus, rânjind bucuros.

— În trei ani, vei fi liberă şi vei scăpa de mine. Sunt sigur că MacKay va aştepta. S-a dovedit că este un bărbat foarte răbdător. Dacă trăieşte atât de mult.

Ea îşi ridică privirea.

— Chiar ai luat-o razna, nu-i aşa?

— Nu trebuie să uităm de celelalte abilităţi ale tale: faptul că ţii registrele contabile, brodezi, ştergi praful. Arcui o sprânceană într-o privire pofticioasă. Trebuie să existe un mod chiar şi mai rapid de a-mi plăti. Cât crezi că valorezi pe noapte, draga mea? El notă altă cifră. Atât de multe posibilităţi. Ar trebui să socotim asta pe noapte, sau pe eveniment? Fără îndoială că te vei aştepta să-ţi plătesc un salariu săptămânal. Scoase un oftat copleşit. Aş putea fi generos şi să-ţi dau câteva lire în plus pentru prima dată. Cei mai mulţi domni ar face-o.

Prudence se învârti în jurul lui, cu ochii mari şi gura căscată de uimire. Nu-şi putea crede urechilor, nu putea înţelege impertinenţa absolută a acelui bărbat. Era atât de înverşunat să reducă la bancnote şi şilingi murdari fiecare moment tandru pe care îl trăiseră împreună.

El medită, apropiindu-şi pana de buze.

— Nu sunt sigur în ceea ce priveşte după-amiaza asta. Ar trebui să plătesc jumătate pentru asta? Îi aruncă o privire provocatoare. Sau dublu?

Căldura inundă obrajii lui Prudence. Primul ei impuls fu să-l tragă de urechi atât de tare, încât el să înghită pana şi să-şi şteargă zâmbetul infatuat de pe chip. O intuiţie mai profundă o opri. Sebastian era mânios. Dar cu cât se enerva mai tare, cu atât devenea mai vesel. De câte ori fusese nevoit să-şi astâmpere mânia?

Cât de multe accese de plâns îi înăbuşise tatăl lui cel

brutal chiar în acea cameră? Poate că ea nu era o bună jucătoare de cărţi, dar ştia cum să facă un bărbat să-şi dea cărţile pe faţă. Îşi descleştă pumnii şi îşi ridică mâinile către nasturii corsajului. Zâmbetul lui dispăru.

— Ce faci?

Ea îşi descheie un nasture, ridicând din sprâncene într-o expresie de mirare elegantă.

— Nu aşa se face la Londra? Cu siguranţă un bărbat sofisticat ca tine a frecventat destule case de toleranţă ca să cunoască obiceiul.

Veselia feroce a lui Sebastian dispăru, împrăştiată de disperare şi de ceva periculos de aproape de dezgustul de sine. Prudence îşi dădu jos pantofii şi îşi sprijini piciorul de un scaun, ridicându-şi fustele şi dezvelind un picior lung. Cu o indiferenţă graţioasă, îşi trase jartiera în jos, de-a lungul contururilor catifelate ale gambei şi îşi scoase ciorapii.

— Prudence, îngăimă el părând să se sufoce.

Ea îşi dezgoli celălalt picior, fără să se uite la el, apoi îşi ridică braţele ca să-şi scoată rochia peste cap. Nu purta jupon, ci doar o cămăşuţă de mătase devenită transparentă după prea multe spălări în leşie brută.

— Nu face asta, şopti el cu glas răguşit. Nu asta este ceea ce vreau eu.

Totuşi, chiar în timp ce rostea cuvintele, se apropia de ea ca un bărbat vrăjit, atras de sfârcurile ei întunecate sub mătasea fină, de umbra delicată dintre coapsele ei. Lui Sebastian îi veni să plângă. Voia să cadă în genunchi în faţa ei şi să o venereze. Voia să implore iertare pentru nenumăratele păcate, unele dintre ele ale lui, altele ale tatălui său, altele comise de alţi oameni de-a lungul secolelor.

— Nu, spuse el, abia respirând, chiar când întinse mâna spre ea.

Prudence se îndepărtă de atingerea lui.

— Cât valorez în noaptea asta, Sebastian? O sută de

lire? O mie?

Ea îşi dădu părul peste umeri. Privirea lui ezită, atrasă de mişcarea unduitoare.

— Îţi spun cât valorez în noaptea asta, treizeci de mii de lire. Dacă pui şi un singur deget, o singură geană pe mine, suntem chit. Fără datorii. Fără regrete.

El o privi pieziş un moment îndelungat.

— Fără regrete?

Ea dădu din cap, cu ochii plini de lumină. Sebastian se apropie atunci de ea, rezemându-i spatele de perete, cu un mormăit gutural. Asemenea băiatului înfometat care fusese odată, o devoră cu gura şi cu mâinile. Ea era singura care avea puterea de a-l împlini, de a-l hrăni, de a-l duce în locul în care chinurile foamei nu mai puteau să-l urmărească. Acum tot ce voia să facă era să o satisfacă până ce Prudence avea să strige de plăcere. O prinse de coapsă şi îi ridică piciorul lung şi catifelat, ducându-i-l în jurul taliei lui.

Prudence nu era atât de liniştită pe cât se prefăcuse a fi. Tremura, trepidând de aceeaşi căldură care-l invadase şi pe el. Sebastian îi ridică în sus cămăşuţa, cuprinzându-i sânii în palme, îşi desfăcu şi el cămaşa şi eliberă tensiunea puternică din pantaloni, disperat să simtă fiecare bucată din pielea ei peste a lui. O apucă cu un braţ, ridicând-o, deschizând-o. Prudence era fierbinte, atât de fierbinte. El îşi aminti de iernile lungi din Dunkirk când se gândise că nu avea să-i mai fie cald niciodată – când nu-şi putea aminti cum era să simtă soarele pe pielea lui, sau care era mirosul verii.

Pielea lui Prudence era soarele, iar mireasma ei delicată parfumul verii nesfârşite. Sebastian îşi îngropă faţa în părul ei şi o pătrunse. Se proptiră de perete, într-un amalgam de membre şi plăcere. O luă cu mişcări lungi, adânci, legănând-o înspre el ca să nu se lovească de perete. Prudence se agăţa de el ca un copil, înfăşurându-se pe trupul lui cu mâinile şi picioarele, într-o uniune de

plăcere emoţionantă. El suspină, alunecând periculos de aproape de un loc unde exista doar plăcerea lui egoistă.

Sprijinindu-i greutatea cu a lui, el strecură mâna între ei şi o atinse delicat, minunându-se din nou de gingăşia şi graţia feminităţii ei. Reacţia ei cutremurătoare veni rapid şi puternic. El o simţi până în miezul fiinţei lui, văzu propria eliberare venind prea repede. Îl cuprinse panica.

Prudence îşi încordă picioarele în jurul taliei lui şi, domol, îi murmură numele. Fu ca şi cum ar fi apăsat trăgaciul unui pistol armat. Un tunet de extaz îi traversă trupul şi se revărsă în ea. El îşi coborî faţa înspre gâtul ei, oprindu-şi lacrimile, ştiind că era nevoit s-o lase să plece înainte ca ea să descopere cât de mult s-ar fi coborât el ca s-o convingă să rămână.

*

Prudence se trezi întinsă pe burtă într-o dezordine de pături. Deschise ochii, apoi îi închise din nou, mulţumită să se cuibărească mai adânc în perna de iarbă neagră. Îşi strânse pumnii în timp ce se întinse. Pisoiul era ghemuit la picioarele ei. Patul de lângă ea era rece şi gol. Îşi strecură mâna până la adâncitura aproape imperceptibilă unde dormise Sebastian, asigurându-se că nu fusese un vis. „Dormise” era un cuvânt prea generos. Nimeni nu-l putea acuza pe Sebastian Kerr că nu primise cât valorau banii. Se ridică, delectându-se cu zvâcnirea slabă a muşchilor ei şi tresăririle ciudate din partea de jos a corpului ei.

Uşa se deschise larg. Prudence îşi strânse pătura peste genunchi, împotrivindu-se unui val brusc de ruşine. Sebastian aducea pe braţ un coş din nuiele. Ea recunoscu coşul în care obişnuia să adune ouă. Când el abia dacă aruncă o privire asupra patului, inima ei îi stătu în loc pentru o clipă. Prudence privi, uimită, cum el împături una din cele două cămăşi pe care le avea şi o vârî în coş.

— Pisoiul Sebastian ar trebui să se simtă confortabil călătorind aici, spuse el fără să se uite la ea. Nu trebuie să rişti să fugă din nou. Norocul micuţului tovarăş ar putea să nu ţină de data asta.

Ea fixă locul prăfuit unde se aflase cufărul ei chiar cu o noapte în urmă. O rochie curată şi redingota ei erau împăturite îngrijit, peste scaun. Dintr-odată, Prudence înţelese disperarea sălbatică cu care Sebastian făcuse dragoste, dorinţa agonizantă a mângâierii lui. Intenţiona să nu o mai atingă niciodată. Niciodată.

— Nu plec.

El continua ca şi când ea n-ar fi vorbit.

— Poţi să iei căruţa către casa lui MacKay. Îl voi trimite pe Jamie după ea mâine. Am scris această declaraţie jurând că mariajul nostru a fost nul şi căzând de acord asupra unei desfaceri. El strecură hârtia în buzunarul redingotei ei, ferindu-şi capul. Nu am fost sigur dacă „desfacere” are doi „f” sau unul singur.

— Unul, şopti ea.

Sebastian întinse mâna după pisoi, intenţionând în mod evident să-l vâre în coş, dar ea înhăţă animalul confuz şi-l duse la piept, privindu-l cu dispreţ pe bărbat.

— Asta ai de gând să faci cu mine? Să-mi faci bagajele şi să mă alungi?

El îşi trecu o mână prin păr, întâlnindu-i în sfârşit privirea. Ochii lui erau plini de disperare şi de o hotărâre tăcută pe care Prudence îşi dori să nu le fi avut. Pisoiul se zvârcoli. O zgârie cu ghearele pe mână, dar ea nu simţi. Sebastian se întinse şi îl luă cu delicateţe de lângă ea. Apoi îl aşeză în coş. Mâinile lui mângâiară blana moale a animalului în timp ce vorbea, fiecare cuvânt fiind la fel de precis şi de chibzuit ca un cuţit.

— MacKay şi-a ţinut cuvântul. Voi face şi eu întocmai. Nu mi-au mai rămas multe, dar mi-a rămas onoarea. Vreau să mergi înapoi în Anglia, unde îţi este locul. Uită-mă. Nu

am nevoie de tine în viaţa mea. Nu te *vreau* în viaţa mea.

Ignorând mieunatul jalnic al pisoiului, închise capacul şi se întinse după încuietoare.

— Nu mă iubeşti?

Mâinile lui Sebastian tremurară. De câte ori, se întrebă el, această femeie curajoasă şi blândă se abţinuse să pună această întrebare când se confruntase cu afecţiunea distrată a tatălui ei sau cu sentimentele indiferente ale Triciei? El nu dispunea de elocvenţa necesară pentru a o face să înţeleagă cât de măreaţă şi de îngrozitoare era dragostea. Brendan Kerr o iubise pe mama lui. O răpise pentru răzbunare, dar o ţinuse dintr-o obsesie întunecată. Sebastian încă îşi amintea rugăminţile disperate ale tatălui lui când o implorase pe fata mândră şi siluită pe care o răpise să-i ofere o rămăşiţă de dragoste în schimb. Era singurul lucru pe care ea avea puterea să îl ascundă de el. Aşa că el îşi folosise pumnii ca să încerce să scoată cuvintele de la ea.

Sebastian închise coşul şi se forţă să îi zâmbească degajat.

— Nu. Nu te iubesc.

Faţa lui Prudence deveni palidă. El ridică din umeri.

— Ţi-am găsit inocenţa captivantă. Dacă m-aş fi căsătorit cu Tricia, tu ai fi fost o amantă confortabilă. Nu ar fi trebuit să părăsesc casa ca să-mi satisfac plăcerile. Şi, cu siguranţă, mi-ai părut o diversiune interesantă săptămâna trecută. Sunt sigur că înţelegi. Distracţiile sunt rare în această parte a ţării.

Trase un scaun în faţa ferestrei şi se aşeză, cu spatele la ea, disperat să scape de privirea ei îndurerată.

— Minţi, spuse ea. Pe mine şi pe tine însuţi. De ce ţi-e atât de frică, Sebastian Kerr? Ce ascunzi în spatele…

— Nu începe, o întrerupse el cu răceală. Am făcut un târg noaptea trecută. Fără datorii. Fără regrete. Ai jurat.

O putea auzi în spatele lui, îmbrăcându-se cu mişcări

iuţi şi nervoase. Coşul scârţâi când ea se opri în uşă. Sebastian îi simţi tăcerea şi ştiu că era ultima dată când ea avea să îşi calce pe inimă pentru el.

— Te-ai gândit vreodată să ne facem o viaţă împreună? întrebă ea, cu glas răguşit. Un foc sănătos? Copii care să se joace în jurul căminului?

— Nu, minţi el. Niciodată.

Când se întoarse, pragul uşii era gol. Prudence plecase.

*

Sebastian îşi sprijini cizmele de pervaz în timp ce umbrele ceţoase ale amurgului pictau tumul în negru. Se ridicase de pe scaun doar o singură dată în ziua aceea. Un pistol încărcat stătea la picioarele lui. Avea să aibă nevoie de el când oamenii lui D'Artan descopereau că o lăsase pe Prudence să plece. Nu se mişcă să aprindă torţele, deşi focul se făcuse cenuşă. Un vânt rece intră prin fereastră, mângâindu-i faţa cu degete batjocoritoare. Nu era nevoie să închidă geamul acum. Nu îi mai rămăsese nimic de care să se teamă. Nici vântul, nici abisul întunecat de sub fereastră nu erau duşmanul lui. Acum nu avea să se mai teamă decât de tăcere.

Îşi aminti ziua însorită în care îl îngropase pe tatăl său. Tăcerea fusese un dar atunci – încetarea zgomotului de tun, după un război lung şi sângeros.

El se uită fix la întunericul care începea să se lase. Era ca şi cum Prudence luase toate sunetele castelului cu ea, lăsându-l surd şi mut. Nu se auzea lipăitul melodios al pantofilor ei pe scări, niciun hohot de râs, înmuiat de whisky, niciun pisoi care să toarcă. El o alungase, rămânând să orbecăie prin holurile sărăcăcioase de la Dunkirk fără măcar mirosul urât de ars al prăjiturilor ei cu fructe, după care să se ghideze.

„Bărbaţii nu plâng.”

Un urlet urât, o izbucnire vie de durere şi sângele cald ţâşnindu-i din bărbie. Chiar şi la vârsta de cinci ani, Sebastian ştiuse că era o minciună. Îl surprinsese pe tatăl lui, în amurg, în aceeaşi zi, îngenunchind în pământul proaspăt săpat de pe mormântul mamei lui, cu umerii lui zdraveni aplecaţi şi faţa lui îmbujorată copleşit de durere. „Bărbaţii nu plâng.”

La parter se trânti uşa. O lovitură puternică fu urmată de o înjurătură energică. Sebastian închise ochii. „Nu acum, Jamie. Te rog, Dumnezeule mare, nu acum.” Veselia zgomotoasă a lui Jamie putea să reprezinte distrugerea lui, ca şi cum ai freca cu sare rana unui om muribund.

Rugăciunile lui Sebastian nu fură ascultate. Jamie urcă scările, mormăind către sine:

— Nu ştie nimeni că suntem în nenorocitul de secol optsprezece? Ai crede că e Evul Mediu. Nu a auzit nimeni din carcera asta de lămpile cu ulei? Lumânări? Un om ar putea fi omorât… Vocea lui căpătă tonalitatea unui nechezat nazal. Sebastian? Dacă i-ai dat jos hainele lui Pru, cel mai bine ar fi să o îmbraci pentru că vin sus.

Sebastian îşi ascunse fruntea în palmă, oftând. De ce nu putuse Dumnezeu să fie milostiv şi să-l lase pe Jamie să-l împuşte?

Jamie intră împiedicându-se în turn, aruncând pe jos un pachet gros într-o grămadă foşnitoare.

— Iisuse! Presupun că mă aşteptaţi pe mine să vin şi să aprind focul. Dumnezeule, da, cred că da.

Se întoarse, apăsat, punând lemne pe foc şi aprinzând torţele. Sebastian se înfioră din pricina neaşteptatei explozii de lumină.

— Unde e Pru? Fruntea lui Jamie se încreţi de îngrijorare. Dacă ai lăsat-o în bucătărie iar, merg direct înapoi spre sat.

Sebastian se ridică şi deschise gura, dar nu reuşi să

spună nimic. Nu putea face faţă întrebărilor, acuzaţiilor, învinuirilor pe care ştia că avea să le citească pe faţa lui Jamie. Închise gura. Cât de ciudat, se gândi el. Pentru prima dată în viaţa lui, fusese lăsat fără cuvinte. Prudence nu îi mai lăsase nimic?

— Ce este? întrebă Jamie. Ţi-a mâncat pisoiul limba? Luă pachetul. Prietena mea croitoreasă mi-a spus că trebuie să-ţi livrez asta. Nu-mi dau seama de ce. Să-ţi schimbi hainele zilnic este un obicei mândru şi păcătos. Mama mea a spus întotdeauna aşa.

Aruncă pachetul spre Sebastian. El îşi ridică mâinile prea târziu, şi pachetul îl lovi în piept. Ambalajul fragil se rupse, scoţând la iveală metri întregi de lână cadrilată negru cu verde – tartanul Kerr în toată măreţia şi splendoarea lui. Sebastian rămase privindu-l năuc.

Marginea unei cărţi de vizită de culoarea fildeşului ieşi la iveală din mormanul de lână. El îngenunche, ţinând cartea de vizită în lumină. Purta un scris delicat:

Sebastian Kerr, Lord de Dunkirk, întotdeauna.
A ta, iubitoare, Prudente.

Jamie se uită pe furiş peste umărul său.

— Ce spune? Tu ştii că eu nu citesc aşa de bine.

Sebastian îşi sprijini cotul pe genunchi, cu ochii pierduţi în depărtare.

— Spune că sunt un prost, Jamie. Un prost desăvârşit.

Capitolul 32

Sebastian îşi aruncă noul tartan peste umeri când aduse caii din grajd.

— Nu te mai plânge, Jamie. Nu am de ales. Trebuie să

merg după ea.

O ceaţă uşoară aluneca peste curte, răcind aerul, fără a acoperi luna sau stelele. Jamie se furişă în spatele lui Sebastian. Sebastian azvârli o şa pe spatele calului, iar Jamie o scoase pe partea cealaltă.

— Nu poţi face asta. Oamenii lui D'Artan sunt încă în sat. Cât timp crezi că va trece până vor afla că ai lăsat-o să plece? Vei ocoli gloanţele tot drumul spre Anglia.

Vocea lui Sebastian deveni extrem de calmă.

— Jamie, dă-mi şaua.

Jamie se îndepărtă, ţinând şaua ca pe un scut în faţa lui.

— Lasă-mă să merg eu pentru tine. O voi ajunge din urmă. Îi voi spune că eşti un prost cu ifose care o iubeşte. Chiar o voi săruta pentru tine dacă doreşti. Pot fi la fel de fermecător ca orice tânăr când îmi pun mintea la contribuţie.

Sebastian se învârti în jurul calului, urmărindu-l pe Jamie cu toată graţia, dar niciun pic din timiditatea unei pisici din munţii Scoţiei. Ochii lui cenuşii ardeau de hotărâre. Picioarele lui Jamie dădură de un jgheab cu apă.

— Nu doar în legătură cu D'Artan trebuie să-ţi faci griji. Sunt afişe cu faţa asta frumoasă a ta în toată Scoţia. Nu-ţi aminteşti ce a promis şeriful ăla arogant? Dacă te vei apropia de graniţă, vei fi spânzurat cu siguranţă.

Sebastian întinse mâna, parcă vorbindu-i unui copil.

— Şaua, Jamie.

Pentru o clipă, Jamie se gândi să izbucnească în lacrimi. Tânguirea lui nu dăduse niciodată greş când fusese vorba să o impresioneze pe mama lui. Se îndoia însă că va funcţiona cu Sebastian, şi aruncă şaua către el, însoţindu-şi gestul cu un epitet deosebit de inventiv.

— Mulţumesc, spuse Sebastian, cu calm, întorcându-se spre calul răbdător.

Jamie îşi trecu mâna prin păr, dar degetele îi

rămaseră prinse în firele încâlcite. Sebastian încălecă, fixându-şi sacul de dormit în faţa lui. Jamie ţopăi prin curte şi prinse frâiele.

— Atunci, ia-mă cu tine. Nu trebuie să mergi singur.

Sebastian încercă să smulgă degetele lui Jamie de pe frâie, dar nu reuşi.

— Trebuie să merg singur. Ai spus-o tu însuţi. Este prea periculos.

— Atunci, o să mergi cu mine atârnând de frâiele calului tot drumul către Anglia.

Sebastian continuă să tragă de degetele lui Jamie, în timp ce, cu cealaltă mână scoase pistolul din centură.

— Nu pot să îţi cer să îţi rişti pielea pentru prostia mea.

Jamie îl privi lung, cu ochii larg deschişi şi sinceri.

— Mi-ai cerut să risc pentru mai puţin.

— Aşa am făcut. Sebastian zâmbi – un zâmbet dulce, sensibil.

Apoi patul pistolului său îl lovi pe Jamie, făcându-l să cadă precum un sac de cartofi.

— Nu ţi-ai învăţat lecţia, Jamie Graham, murmură el, împingând pistolul înapoi în pantaloni. Un om căzut este un ştreang peste următorul om. Iar eu am căzut rău de data asta.

Jamie părea chiar mai tânăr întins în iarbă, cu genele lăsate peste obrajii pistruiaţi. Oftând, Sebastian îşi desfăcu sacul şi aruncă pătura peste Jamie.

— Vise plăcute, băiete, şopti el.

Se mai învârti o dată cu calul şi goni afară pe poartă. Îndrăzni să arunce o privire peste umăr, descoperind că Jamie şi Dunkirk fuseseră înghiţiţi de ceaţă.

*

O siluetă singuratică se furişa pe alee. Ceaţa se

învârtea în jurul gleznelor sale. Razele lunii pline se revărsau cu generozitate, mângâindu-i masca de mătase şi tivindu-i liniile feţei cu nuanţe de argintiu. Entuziasmul făcea să-i fiarbă sângele în vine şi-i înteţi respiraţia. O urmă a emoţiei de demult îl atinse când se strecură printre umbre, mişcându-se ca şi cum ar fi fost una cu întunericul, încă o dată stăpân al nopţii şi prinţ al hoţilor. Dar la sfârşitul acelei călătorii, spera să fure nu doar ceasuri sau bancnote de o liră pe care praful le putea distruge uşor, ci inima unei femei, la fel de adevărată şi de preţioasă ca aurul călit în foc.

Intră în cârciumă fără să scoată un sunet. Lumina înceţoşată a lunii pătrundea pe geamul pătat de muşte, făcându-i părul să pară de aur. La o oră atât de târzie într-un sat atât de adormit, de mic, cârciuma era aproape pustie.

Un bătrân ştirb lustruia halbe în spatele bufetului. Doi bărbaţi erau implicaţi într-un joc foarte înfocat de pichet la o masă. O prostituată durdulie stătea călare pe genunchii celui mai tânăr. Mâna bărbatului alunecă pe lângă genunchiul ei arcuit şi pe sub fusta ei, scoţând la iveală o nouă carte. O aruncă pe masă, câştigând partida. Când el aruncă bucuros monedele în poala femeii, celălalt bărbat înjură într-o franceză rapidă.

Sebastian zâmbi. Barmanul se uită în sus, iar privirea lui încremeni îndată asupra măştii şi asupra tartanului înfăşurat în jurul umerilor lui Sebastian, asupra zâmbetului lui prefăcut. Sebastian îşi duse un deget la buzele şi făcu cu ochiul. Barmanul schiţă un zâmbet, apoi reveni la lustruitul halbelor.

Prostituata făcu cărţile cu dexteritate, iar tânărul francez îşi frecă nasul de gâtul ei. Înainte ca vreunul dintre ei să reacţioneze, Sebastian îşi trecu un picior peste spătar şi se aşeză călare pe scaun.

— Intru în joc, fetiţo.

Francezul o azvârli pe femeie de pe genunchii lui. Ea căzu pe podea, împrăştiind monedele. Celălalt bărbat scotoci după pistolul său. Sebastian le prinse capetele şi le izbi laolaltă. Ei se prăbuşiră de-a lungul mesei precum nişte marionete cu sforile tăiate. Sebastian îi zâmbi prostituatei, întinzându-i o mână şi ajutând-o să se ridice.

— Scoate-i pe ei.

Ea nu se putu abţine să nu zâmbească înapoi, chiar şi atunci când mâinile ei se repeziră să adune monedele.

*

Jamie clipi către cerul spălat de o lumină sidefie. O pasăre ciripi alături. Unde naiba era? Se trezise de mai multe ori în zori cu întrebarea aceea pe buze, dar în această dimineaţă nu avea nicio femeie caldă lângă el şi niciun gust ciudat în gură care să-l avertizeze de o bătălie pierdută cu demonul berii. Ridică privirea, scrutând împrejurimile. Gâtul îi era ţeapăn, cămaşa şi pantalonii udaţi de rouă, dar în rest părea teafăr, ba chiar odihnit.

Se aşeză comod pe spate, mulţumit să privească mănunchiurile de nori roz, duse de vânt peste stelele a căror strălucire pălea, îşi vârî bărbia ascuţită în pătura care-i acoperea pieptul.

O imagine îi apăru, brusc, în minte. „Sebastian.” Zâmbetul unui înger, licărirea razelor de lună pe patul unui pistol ridicat.

Ignorând ameţeala din capul lui, Jamie sări în picioare şi alergă spre grajd. Ieşi de acolo cu un picior aruncat peste o iapă sură, iar cu celălalt picior încă atârnând pe pământ. Se îndreptă apucând coama calului cu ambele mâini. Când se năpusti în jos pe pantă, desculţ şi cu spatele gol, strigătul lui sălbatic, de scoţian, ar fi îngheţat sângele în vinele oricărui englez.

*

Izvorul susură o primire veselă când Sebastian intră cu calul în poiană. Coliba arendaşului stătea povârnită în lumina lunii, aşa cum şi-o amintea. Îşi desfăcu degetele înţepenite de pe frâie şi se prăbuşi în şa, prea obosit ca să se mişte.

Timp de două zile şi două nopţi, călărise, având parte de puţin somn şi de şi mai puţină mâncare. Chiar urmărise grupul lui MacKay timp de o oră, cu o zi în urmă, suficient de aproape ca să poată striga numele lui Prudence. Dar nu o făcuse. Gărzile lui MacKay păreau genul de paznici care mai întâi trăgeau cu arma şi abia apoi puneau întrebările. Nu intenţiona să rişte ca Prudence să fie prinsă în schimbul de focuri. Când se opriseră să-şi petreacă noaptea în Edinburgh, el schimbase caii şi pornise călare mai departe.

Dacă o putea prinde înainte să treacă graniţa, ar fi făcut-o. Dacă nu, avea să meargă direct până la uşa din Lindentree, blestemaţi să fie MacKay şi Tricia, şi va cere să o vadă pe nevasta lui. Atunci, tot ce îi mai rămâne era să o convingă pe Prudence că ea încă mai voia un tâlhar scoţian încăpăţânat, gelos şi lacom drept soţ. Oftă şi se dădu jos de pe cal. Poate că lucrurile vor arăta mai bine în lumina dimineţii. Îngriji iapa cu mâinile obosite, masându-i muşchii tensionaţi. Fusese antrenată pentru viteză, nu pentru rezistenţă, şi el o forţase prea mult. O lăsă legată de un copac şi deschise uşa colibei, strângând tartanul în jurul lui când simţi o rafală de aer rece.

— Faptul că eşti predictibil a fost întotdeauna defectul tău, băiete.

Sebastian ridică mâinile într-o implorare tăcută în timp ce pistolul din mâna bunicului său explodă într-o minge de durere arzătoare.

*

Prudence stătea ţeapănă în şaua pentru doamne, fără să se uite în dreapta sau în stânga, fusta ei bleumarin fiind înfăşurată cu precizie militară peste picioarele ei. Pisoiul se afla lângă ea, înghesuit în coşul de nuiele. Nici măcar atingerea mângâietoare a brizei de primăvară nu putea răvăşi şuviţele aspre de păr care îi încadrau obrajii palizi. Ochii ei erau uscaţi, atât de uscaţi încât o înţepau la atingerea vântului. Nu mai vărsase nici măcar o singură lacrimă din urmă cu două dimineţi, când bătuse la uşa lui MacKay. Căzuse în adăpostul braţelor lui şi plânsese în hohote pe tartanul lui până i se uscaseră lacrimile, iar trupul ei zăcuse frânt şi epuizat, căutând doar alinarea somnului.

Aruncă o privire la omul care călărea în spatele ei. MacKay părea să fi îmbătrânit din acea noapte. Ridurile de pe faţa lui se adânciseră, iar umerii i se cocoşaseră. Era ca şi cum flacăra din ochii lui fusese stinsă de lacrimile ei amare.

Când trecură pe lângă o pădure scăldată de soare, gărzile înarmate ale lui MacKay strânseră cercul în jurul lor. Feţele lor erau neclintite. Mâinile zdravene ce stăteau pe mânerele pistoalelor avertizau că ei nu aveau să fie vreo ţintă uşoară pentru orice tâlhar la drumul mare.

Apoi drumul se netezi într-o luncă. Prudence ştiu că se apropiau cu siguranţă de graniţa cu Northumberland.

Trilul gingaş al unei ciocârlii o făcu să-şi deschidă ochii către frumuseţea dureroasă a dimineţii. Lăstari fragezi de iarbă neagră nouă se întindeau pe dealuri. Mirosul bogat de pământ reavăn îi gâdilă nasul. O sferă orbitoare de lumină atârna pe un cer prea albastru, ca născocirea imaginaţiei înfrigurate a unui artist.

Vântul sufla prin ierburile unduitoare, iar ea îşi imagină că îşi aude numele purtat de vânt, într-o notă tânguitoare, de dor. Degetele ei înmănuşate se strânseră

pe frâie. Niciodată nu avea să mai fie vrăjită de un accent la fel de fermecător şi de înşelător ca al acestui ţinut care-i frânsese inima. În curând va trece graniţa în Anglia cea normală şi predictibilă, unde avea să devină din nou Prudence cea normală şi predictibilă. Un junghi de mâhnire păru să-i treacă precum un fier încins prin inimă.

Apoi ea îl auzi – un freamăt sălbatic precum sunetul îndepărtat al cimpoaielor, care îi făcu părul măciucă. Doi bărbaţi goniră peste creastă, iar primul era atât de aplecat în jos faţă de gâtul calului, încât putea fi confundat cu un picior musculos al calului însuşi. Gărzile îşi scoaseră pistoalele. Calul lui MacKay se cabră, învârtindu-se în jur şi făcându-şi loc între Prudence şi călăreţii care se apropiau. Pisoiul scoase un mieunat posomorât din închisoarea coşului său.

Prudence îşi auzi numele din nou, însă nu purtat de vânt, ci strigat în cadenţa inconfundabilă a vocii lui Jamie.

— Aşteaptă! ţipă ea. Nu trage. Nu ne vor răul.

MacKay îi aruncă o privire bănuitoare, dar avu suficientă încredere în ea încât să oprească gărzile. Oamenii lui îşi coborâră armele, cu o evidentă ezitare, fără îndoială descurajaţi de statura impunătoare a bărbatului de pe al doilea cal. În soare, părul lui blond părea alb. Şi părea în stare să le sfâşie gâturile cu o singură mână, fie că erau înarmaţi sau neînarmaţi.

Bărbia lui Prudence se îţi mânioasă, prima urmă grozavă de speranţă înăbuşită de o furie copleşitoare. Nu avea să fie niciodată lăsată în pace?

Jamie îşi opri calul din goană, cu pumnii încleştaţi în coama lui încurcată. Oamenii lui MacKay căscară gurile de uimire. Nu văzuseră niciodată un om călărind un cal în acest fel, fără căpăstru, fără şa şi fără frâie. Şi desculţ. De data aceasta, ochii lui Jamie erau lipsiţi de orice urmă de veselie.

— Sebastian are nevoie de tine.

Prudence îi întâlni calmă privirea, iar cuvintele ei erau ca de gheaţă.

— Mă tem că te înşeli. El m-a făcut să înţeleg foarte limpede că nu are nevoie de mine. Acestea au fost exact cuvintele lui.

Tiny vorbi:

— Nu înţelegi. A plecat din Dunkirk acum o zi. Avea de gând să te întâlnească la graniţă. Noi am străbătut toate drumurile noastre vechi, peste tot, şi nu am găsit nici urmă de el.

— Poate ar trebui să verifici moşia familiei Blake, spuse ea. Se poate să se fi oprit la Devony pentru ceai sau alte distracţii.

Cu un forăit dezgustat, Jamie îşi întoarse capul spre Tiny. Acesta desfăcu iute coburul de la şa.

— Am găsit asta în vechea scorbură din copac unde el obişnuia să lase mesaje pentru noi.

Prudence desfăşură micul pergament. Uitându-se cruciş la scrisul elegant, ea citi calmă, cu voce tare. „Ducesă, soţul dumitale este oaspetele meu. Mă găseşti la vechea colibă a arendaşului. Singură.” Nu era semnată decât cu un *D* înflorit. Prudence îl auzi pe MacKay scoţând un geamăt. Ea îi înapoie biletul lui Jamie.

— Nu am niciun soţ. Am doar o scrisoare în redingota mea semnată de Sebastian Kerr, care neagă validitatea mariajului nostru.

Jamie păli. Pistruii lui se vedeau mai pronunţat. Scotoci prin coburul de la şaua lui Tiny, apoi întinse mâna spre ea.

— D’Artan a lăsat asta pentru noi.

Tartanul verde cu negru atârna în mâinile sale. O urmă de copită, plină de noroi, murdărea lâna moale. MacKay se albi la faţă. Gura lui Prudence se strânse într-o linie subţire.

— Îmi pare rău. Nu te pot ajuta. Sebastian a insistat

că eu nu mai trebuie să mă implic în viaţa lui.

Buza lui Jamie se răsuci într-un mormăit de dispreţ. Tiny puse o mână pe umărul tovarăşului său.

— Am încercat să-ţi spun că nu ne va ajuta. Nu îi pasă de el. Niciodată nu i-a păsat.

Jamie azvârli tartanul în poala ei.

— Sper să îţi ţină de cald noaptea, doamnă Kerr, pentru că e tot ce îţi va rămâne de la Sebastian odată ce D’Artan termină cu el.

Cu un ţipăt ascuţit, Jamie întoarse calul, în cerc, făcându-şi loc, neatent, printre gărzi. Tiny îi aruncă lui Prudence o ultimă privire acuzatoare înainte de a-l urma. Tropotul copitelor făcu pajiştea să vibreze când porniră cu avânt spre orizont.

Prudence atinse lâna moale de pe genunchii ei fără să poată întâlni privirea pătrunzătoare a lui MacKay. Degetele ei mângâiară minuţios materialul bogat până se prinseră în gaura înnegrită, zdrenţuită, aflată aproape de tiv.

*

Prudence şi Lord MacKay mergeau călare în tăcere, înconjuraţi de gărzile care înaintau cu precauţie. Tartanul lui Sebastian încă se mai afla la ea pe genunchi. Când MacKay îi aruncă o privire, ea simţi îngrijorarea puternică din sufletul lui, dar, cu grijă, îşi menţinu figura împietrită.

El îşi drese glasul.

— Ştii, fetiţo, dacă vrei, m-aş putea întoarce…

Ea se clătină în şa, iar MacKay o prinse repede de cot. Prudence îşi apăsă vârful degetelor pe tâmplă, ştiind că paloarea ei era convingătoare, pentru că era sinceră. Se sprijini de el.

— Capul meu… mă doare foarte tare. Cred că e de la soare.

MacKay îşi căută bidonul cu apă. Prudence îl apucă

strâns de braţ, privindu-l lung cu disperare tăcută.

— Moşia Blake este chiar în faţă. Putem să ne oprim să ne odihnim? Nu sunt pregătită să dau ochii cu mătuşa mea. Va avea atât de multe întrebări.

El îi mângâie mâna.

— Desigur, draga mea.

Fără să-i ceară permisiunea, MacKay aruncă frâiele ei unuia dintre paznici şi o ridică în şa, în faţa lui. Îi aranjă tartanul scoţian al lui Sebastian în jurul umerilor. Prudence îşi ascunse faţa în pieptul lui, în timp ce el zorea calul, binecuvântând pliurile protectoare care îi ascundeau îmbujorarea bruscă din obraji.

*

Un şir de servitori căscară gura când majordomul lui Blake îi conduse pe Prudence şi pe MacKay în răcoarea întunecată a holului de la intrare. Prudence stătea agăţată de braţul lui MacKay, cu capul plecat, şi se împiedică atunci când ajunseră la baza scărilor.

Tânărul majordom vorbăreţ îi informă că domnişoara Blake era la Londra pentru balurile din sezon, iar moşierul plecase să o viziteze pe contesă la Lindentree.

Dar, desigur, el avea să fie mai mult decât fericit să le ofere camere domnişoarei Walker şi musafirului ei pentru a se odihni. După ce îi arătase lui MacKay camera de lângă cea a lui Prudence, majordomul chiar îndrăzni să o atingă pe tânără pe mână. Era cât se poate de solidar cu necazurile ei. Citise despre ele în toate ziarele. Prudence nu avea nicio idee că devenise o celebritate cât timp fusese plecată.

— Aţi dori nişte ciocolată? întrebă el. Sau poate nişte biscuiţi foarte fierbinţi cu smântână groasă şi cu peşte afumat cu…

Ea afişă un zâmbet stins.

— O sticlă de coniac şi o ţigară de foi, te rog. Imediat.

Ea îi închise uşa în faţă. Trecu mult timp înainte ca paşii lui să se audă pe coridor. Prudence se repezi la fereastră. Niciun spalier. Ea făcu o grimasă văzând tufa de trandafiri cu ţepi de jos. Camera dădea către spatele casei întortocheate, în stil Tudor. Vedea gărzile lui MacKay fumând sprijinindu-se de pereţii grajdului. Fumul leneş de pipă se răspândi în briza dimineţii. Pistoalele lor străluceau în soare. O bătaie timidă în uşă o trimise gonind înapoi. Cel mai serios majordom stătea acolo, cu coniac şi ţigări de foi în mână.

— Am auzit că scoţienii sunt indivizi imprevizibili, nemiloşi, şopti el, uitându-se lung la ea ca şi cum ar fi aşteptat să-şi scoată hainele şi să devină o scoţiancă murdară şi sălbatică. Prudence era pe jumătate tentată să-i facă pe plac doar ca să-l determine să plece. Dar dorinţa frenetică din ochii lui îi dădu o idee mai bună. Ea îl prinse de antebraţ şi îl smuci în cameră.

— Ai dreptate. Scoţienii sunt o specie nebună. Iar bărbatul din camera alăturată este cel mai nebun dintre toţi.

— Domnul agreabil cu păr alb?

El încruntă din sprâncene privind spre uşa de legătură. Prudence pufni.

— O deghizare inteligentă. El este fiara care m-a răpit. El mă duce înapoi la moşia mătuşii mele cu speranţa să scoată banii de răscumpărare de la biata de ea. Îl trase pe majordom lângă fereastră, privind de după draperii cu o teamă prefăcută. Îi vezi pe bărbaţii de acolo? Aceia sunt acoliţii lui. Asasini pricepuţi cu toţii.

— O, Doamne. O, Doamne! Vocea lui coborî la o şoaptă. Vreţi să spuneţi că el este… nu poate fi…

Zâmbetul ei era extrem de gingaş.

— Cumplitul Bandit Scoţian Kirkpatrick. În persoană.

Majordomului îi scăpă un urlet cutremurător.

— Ce trebuie să fac? Sunt nou în acest post. Nu aş fi obţinut locul deloc dacă Devony… vreau să spun domnişoara Blake… nu m-ar fi recomandat. După doar o săptămână la serviciu am lăsat un răufăcător depravat în casă. Se uită fix la ea plin de speranţă. Credeţi că ar pleca dacă i-aş oferi argintul?

Prudence îşi coborî vocea, folosind timbrul răguşit în avantajul ei.

— Să plece? Cum ar arăta palmaresul tău dacă l-ai lăsa pe cel mai cunoscut hoţ scoţian de la Black Jack Jones încoace să-ţi scape printre degete?

El trase de o buclă din peruca lui, în mod evident sfâşiat între frica de crimă şi tentaţia de a fi erou. Prudence se jucă cu mâneca lui.

— Există şi o recompensă pe care să o iei în seamă.

Un erou bogat.

— Şi gândeşte-te cât de impresionată va fi domnişoara Blake de curajul tău.

Un erou bogat şi adorat.

El apucă mâinile lui Prudence cu palmele lui umede.

— Ce trebuie să fac?

Ea se apleacă înainte şi şopti:

— Adu-mi arme. Multe arme.

Capitolul 33

Sebastian strâmbă din nas când simţi o duhoare neplăcută venind spre el. „Mai mult ca sigur Prudence pregăteşte micul dejun”, se gândi el. Va fi nevoit să meargă călare până jos în sat şi să-i angajeze un bucătar. Ar fi preferat mult mai mult ca ea să se cuibărească lângă el, cu capul culcat pe braţului lui, decât să se chinuie cu o vatră antică. Dacă ar fi lângă el, el i-ar putea mângâia gâtul cu

nasul, ar putea să o alinte până când ea ar toarce ca o pisicuţă lângă el, şi…

Adulmecă. Ouă? De unde şterpelise Jamie nişte ouă atât de urât mirositoare? De la un afurisit de dragon? Peste duhoarea de sulf veni un miros usturător de amoniac care îi aduse lacrimi în ochi.

Se chinui să deschidă pleoapele. Un vârtej întrerupt de lumină se roti în faţa ochilor lui. Îl asaltară imagini disparate. O fereastră nefinisată. Şipci de culoarea albastrului cerului între ramuri încărcate de muguri. O briză intră prin fereastra deschisă, plină de promisiunea primăverii. Sebastian ştia unde se afla. În vechea colibă a arendaşului. Simţi o durere bruscă la gleznă. Poate că anul trecut nu fusese decât un vis, se gândi el. Dacă închidea ochii, o fată ar fi putut îngenunchea lângă el, cu părul ei înmiresmat îndeajuns de aproape de el încât să-i atingă, uşor, pieptul, degetele reci şi fruntea cu o preocupare tandră. Dacă ar apărea fata aceea, el ar duce-o departe şi niciodată nu ar mai fi atât de prost încât să se uite înapoi.

Metalul zornăi pe ceramică. Vederea lui Sebastian deveni mai ascuţită. Îşi înăbuşi un oftat la vederea lui D'Artan aplecat peste o balanţă de bronz aşezată pe masa zgâriată. Bunicul lui măsură un con de hârtie umplut cu aşchii de metal, apoi se aplecă spre vatră ca să le amestece cu conţinutul care fierbea al unui ibric de fier. Sebastian speră că nu era micul dejun.

Îşi mişcă degetele. Un junghi ascuţit îi străbătu braţul. Odată cu revenirea cunoştinţei, îi reveneau şi o multitudine de neplăceri. Mâinile îi erau legate la spate, iar glezna lui bolnavă era îndoită într-un unghi ciudat. Umărul îl durea foarte tare, iar lucrul acela putea să aibă ceva de-a face cu petele de sânge înnegrite de pe cămaşa lui. Un gust amar persista în partea din spate a gâtului lui. Ştia acel gust mult prea bine. Cât de mult opiu îl pusese D'Artan să înghită?

Se simţea încă puţin ameţit şi aproape râse când se

uită la bunicul lui care alerga între vatră şi bancă, precum o maimuţă turbată. D'Artan mormăi ceva pe sub nas. O maimuţă franceză, rectifică Sebastian. Nu-l văzuse niciodată pe bunicul său atât de băţos. Părul cenuşiu al lui D'Artan atârna în smocuri pe capul lui, ca şi cum l-ar fi pieptănat cu degete agitate. Căldura focului îi colorase obrajii netezi în roz. Transpiraţia îi pătase şorţul cel lung.

Sebastian privi cu interes detaşat cum D'Artan duse vasul mic de la cuptor la masă cu mâinile acoperite de mănuşi. Scufundă o lingură de argint în amestec. Acesta şuieră şi clocoti. Când ridică lingura scufundată, nu era nimic decât o masă răsucită, fumegândă. Sebastian înghiţi în sec.

— Aş prefera peşte afumat şi ouă dacă nu te deranjează, spuse el.

D'Artan tresări la sunetul vocii lui ursuze, aproape răsturnând acidul. Îl îndreptă, cu mâinile tremurându-i de enervare. Cu o viteză alarmantă, un zâmbet vesel îi înlocui încruntătura.

— Nu trebuie să alegi meniul. Aşteptăm companie la micul dejun.

Sebastian ridică o sprânceană, analizând masa. Deasupra erau împrăştiate praf de puşcă, două pistoale, un cuţit şi vasul cu acid care fierbea.

— Cine? Lucreţia Borgia? Vechiul tău prieten de jucat cărţi, Marchizul de Sade?

— Greşeşti din nou. Chiar soţia ta iubitoare. I-am trimis o invitaţie.

Sebastian izbucni într-un hohot sălbatic de râs. Zâmbetul lui D'Artan păli.

— *Soţia* mea nu va veni. După felul cum m-am purtat cu ea la ultima noastră întâlnire, ea nici măcar nu ar scuipa pe mine dacă aş arde în foc.

D'Artan se ridică şi se îndreptă spre el. Sebastian se ţinu tare, refuzând să trădeze şi cea mai mică tresărire.

— Poate îţi subestimezi farmecul. Bunicul lui îi netezi o buclă de pe frunte cu o mână blajină. Şi curajul.

— Poate că mi-l supraestimez. Cum a făcut tatăl meu când a răpit-o pe fiica ta şi s-a aşteptat ca ea să se îndrăgostească de el.

Faţa lui D'Artan deveni de un roşu întunecat. Mârâitul lui îi întinse pielea, strâns, peste pometţi.

— Nu-mi aminti de fiara aceea. Trecutul e trecut. Îmi pasă doar de viitor.

Sebastian închise ochii cu plictiseală prefăcută.

— Şi va fi un viitor mohorât dacă rămânem aici pentru eternitate, aşteptând o doamnă cu o formulă.

D'Artan se aplecă aproape de el.

— Dacă ea nu vine, doar viitorul meu va fi lung şi mohorât. Al tău va fi doar foarte scurt.

Ochii lui D'Artan scânteiară ca fărâmele de cremene. Speranţa lui Sebastian că vreun fel de sentiment l-ar putea opri pe bunicul lui să-l omoare se risipi într-o respiraţie rece şi sonoră. D'Artan trecu, repede, înapoi la masă, frecându-şi palmele. Picături de salivă îi apărură pe buze. Ridică un tub de sticlă în lumina soarelui.

— Nu am înţeles niciodată ce atracţie simţea pentru tine mândra noastră domnişoară Walker. De-abia aştept ca micuţa creatură serioasă să dea buzna, plângând şi frângându-şi mâinile, bălmăjind formula ei preţioasă ca să-ţi salveze viaţa. Cum o să mă distrez de isteria ei!

— Om fără inimă blestemat şi tică…

Cuvintele lui Sebastian fură întrerupte de explozia asurzitoare a unui pistol. Tropotul copitelor scutură cabana. Tubul alunecă din mâinile lui D'Artan, iar cioburile se împrăştiară pe podeaua dură.

— Dacă mica femeiuşcă hoaţă a îndrăznit să aducă autorităţile…

Scoase un pistol german din buzunarul şorţului pe care-l purta.

Cizmele lui mărunţiră cioburile de sticlă sfărâmate când se duse să întredeschidă uşa. Sebastian trebuia să ştie ce se petrece. Mută mai multă greutate pe piciorul aşezat sub el. Diavolul înfipse o gheară ascuţită de durere în umărul lui. Mărgele de transpiraţie îi acopereau fruntea. Trebuia să facă repede lucrul acela sau avea să-şi piardă curajul de a o face vreodată. Muşcă adânc cu dinţii din buza de jos când se ridică repede şi se puse în genunchi, lovindu-se cu umărul rănit de pervaz. Soarele şi agonia îl orbeau. Simţi gustul metalic de sânge pe limbă.

În timp ce D'Artan îşi înfrână o înjurătură, Sebastian privi lung afară pe fereastră. Fumul de la pistol era dus de vânt printre copaci. Clipi, văzând priveliştea din faţa lui printr-o prismă distorsionată de durere, apoi încercă din răsputeri să-şi vină în fire. Poate se scursese atât de mult sânge din umărul lui, încât nu mai rămăsese nimic să-i hrănească creierul.

Dar Prudence era încă acolo, înarmată şi călare pe calul lui MacKay ca şi cum s-ar fi născut în şa. Vocea ei răsună cu un accent foarte muzical, care l-ar fi făcut mândru pe Jamie.

— Deschide uşa, ticălos blestemat, până nu îţi zbor fundul francez până pe lumea cealaltă.

Sebastian se prăbuşi pe pervaz, lovindu-se cu capul şi întrebându-se dacă ar durea mai mult să râdă sau să plângă.

Capitolul 34

Prudence suflă graţios în ţeava pistolului ei înainte să-l vâre în centura fustei. Patul altui pistol se întrezărea lângă el. Sebastian se miră de nodul pe care îl simţi în stomac, de pulsaţia înceată, constantă, a dorinţei din vintre. Presupuse

că trebuia să nu mai aibă puls deloc pentru ca inima lui să înceteze să mai pompeze sânge în toate locurile greşite ori de câte ori Prudence era aproape. Ea era îngerul focului şi demonul gheţii, urcată pe calul lui MacKay ca o prinţesă scoţiană, cu tartanul lui atârnându-i neglijent peste un umăr. Ea îşi trăsese fusta între picioare şi o prinsese de talie ca nişte pantaloni improvizaţi. Doar masca tâlharului lipsea, înlocuită de o caraghioasă pereche de ochelari. Venise înveşmântată nu pentru un bal mascat, ci pentru o mascaradă fatală, unde jucătorii nu erau mai puţin periculoşi doar pentru că erau cunoscuţi.

Calul ei lovi pământul cu copitele. Prudence îşi dădu părul peste umeri.

— Hei! Monsieur D'Artan, sunteţi acasă?

Tonul ei cultivat îl izbi pe Sebastian precum o lovitură fizică. Se agăţă cu braţele de pervaz ca să nu alunece jos.

— Pleacă dracului de aici, fată prostuţă, înainte să fii omorâtă!

— Linişte, mormăi D'Artan smucindu-l de păr.

El traversă coliba fără să scoată un zgomot. Un zâmbet civilizat îi înlocui dispreţul.

— Bună dimineaţa, Excelenţă. Sunt atât de încântat că ai putut trece pe aici. Te-ar deranja să arunci pistoalele la pământ şi să ni te alături?

Ea zâmbi generos.

— Dar de ce, viconte? Sunt o trăgătoare îngrozitoare.

Drept răspuns, D'Artan împinse pistolul în tâmpla lui Sebastian şi trase cocoşul armei. Prudence ridică din umeri, refuzând să întâlnească privirea furioasă a lui Sebastian, şi îşi aruncă armele jos. Apoi descălecă, aterizând pe vârfurile picioarelor cu o săritură arogantă.

Sebastian simţi smucitura furioasă a lui D'Artan când lovitura lui Prudence deschise uşa, trântind-o de perete. Intră mândră şi se cufundă într-un scaun, apoi scoase o ţigară de foi din tartan şi se aplecă înainte să o aprindă de

la flacăra torţei. D'Artan o privi ca şi cum ea tocmai ar fi scăpat din Bedlam. Sebastian făcu ochii mici. Hristoase, fata era magnifică! se gândi el. Dar ce naiba încerca să facă?

Ea îşi sprijini cizmele de masă.

— Bună dimineaţa, domnilor. Cred că avem de rezolvat nişte afaceri.

Presiunea lui D'Artan asupra părului lui Sebastian se reduse uşor. Sebastian aproape că putea citi mintea analitică a bunicului său. D'Artan ura tot ce era necunoscut. Dacă trebuia să aibă de-a face cu o femeie nebună, voia să se termine repede cu asta. Bătrânul îşi strecură pistolul înapoi în buzunarul şorţului.

— Mi-am planificat călătoria spre Franţa. Trebuie să am formula tatălui tău înainte de a pleca. Am toate ingredientele gata să le testez. Dă-mi-o. Acum.

— Nu am îndrăznit să o notez. Ea îşi apăsă un deget pe tâmplă. O ţin aici. Scoase o sticluţă de argint din tartan, o destupă şi trase o duşcă. Ochii ei sclipiră pentru o clipă subtilă, apoi se limpeziră. Se şterse la gură cu dosul mâinii.

— Trebuie să-ţi aminteşti că e o formulă periculoasă. Tatăl meu a murit pentru ea.

D'artan îşi puse ambele mâini pe masă şi se aplecă peste ea.

— Sunt dispus să omor pentru ea.

Ea trase adânc din ţigara de foi, trădată de nimic altceva decât de o uşoară înroşire a obrajilor. Ţuguindu-şi buzele, suflă intenţionat un nor de fum în faţa lui D'Artan. Acesta bolborosi ceva. Începură să-i curgă lacrimi din ochii umezi. El o smuci pe Prudence de pe tartan, răsucindu-l strâns la gâtul ei.

Un moment mai devreme, Sebastian ar fi jurat că îi era imposibil să stea în picioare. Dar înainte să-şi dea seama, se ridică şi se îndepărtă de fereastră, singura lui dorinţă fiind să-şi înfăşoare degetele în jurul gâtului lui

D'Artan şi să stoarcă viaţa din el. O lance de suferinţă îi săgetă umărul. Capul începu să i se învârtă. În mod curios, Prudence fu cea care îl prinse, cu mâinile ei ca o menghină delicată peste antebraţele lui. D'Artan zăbovea în spatele ei, cu ochii strălucitori şi precauţi.

— Aşa, dragă, spuse Prudence mângâietor, îndrumându-l înapoi la perete. Nu trebuie să-l învinuieşti pe bunicul tău pentru că a fost puţin nerăbdător. A aşteptat prea mult pentru asta. Stai la geam, bine, şi acoperă soarele pentru mine. Multe dintre aceste ingrediente sunt fragile şi foarte sensibile la lumină.

Părul lui Prudence îi mângâie bărbia. El închise ochii, dorind s-o tragă la pieptul lui.

— Nu-i da formula, Prudence. Te va omorî de îndată ce o are.

Clinchetul râsului ei ar fi făcut-o pe Tricia să leşine de invidie.

— Sigur nu o să mă omoare, prostuţul meu drag. Prudence îi zâmbi lui D'Artan peste umăr. Bunicul tău este un bărbat respectabil.

Lumina soarelui îi bătea prin păr, făcându-l de culoarea scorţişoarei. Ochii ei străluciră cu o căldură intensă. D'Artan gesticulă către masă.

— Revoluţia nu aşteaptă pe nimeni. Începem?

Sebastian vru să o tragă înapoi, dar fu prea târziu. Prudence se îndreptă deja spre D'Artan, cu posteriorul ei frumos strâns de linia strâmtă a fustei. El îşi sprijini şoldul de pervaz. Echilibrul era înşelător, dacă nu imposibil, cu mâinile legate şi cu capul care i se învârtea de la efectele opiului. Lumina soarelui îi încălzi spatele.

D'Artan se concentră pe vasele şi tuburile sale cu încântare copilărească.

— Am descoperit că accidentul prostesc al tatălui tău a fost cauzat de folosirea unui fulminat bazat pe mercur. Mi-am luat permisiunea să înlocuiesc mercurul cu argintul.

— Cât de inteligent, bolborosi Prudence. Aprinse felinarul ca să alunge umbrele. Ţigara ei fumegândă era aşezată la baza felinarului.

— Aşa. Adaugă doar o picătură de amoniac, bine?

— Ah! D'Artan se supuse, părând absurd de mulţumit de el însuşi. Am ghicit şi eu asta.

Un nor de abur se ridică de pe masă. Prudence arătă cu degetul.

— Acum dizolvă argintul în acidul nitric.

El radia.

— Deja am făcut-o.

— Păi, viconte! Nu cred că ai nevoie de mine deloc. Ţi-ai dat seama de unul singur.

— Ţi-am spus odată că eu am fost chimist amator.

— Şi un nemernic profesionist, murmură Sebastian.

D'Artan zâmbi plin de compătimire spre el.

— Tu ştii mai multe despre această ocupaţie, nu-i aşa? Ai practicat-o de la naştere.

Întorcându-se la masă, D'Artan amestecă ingredientele cu precizie exagerată. Prudence îşi înăbuşi un căscat. D'Artan privi în sus, cu chipul răbdător şi emoţionat, în lumina felinarului.

— Un ingredient final, viconte! rosti Prudence după ce se întinse şi făcu câţiva paşi spre Sebastian.

D'Artan se aplecă peste masă, cu ochii sclipind şi frângându-şi mâinile de nerăbdare. Prudence se întinse şi făcu câţiva paşi spre Sebastian, apoi gesticulă spre sticla de pe masă. Un zâmbet angelic îi apăru pe buze.

— O gură de coniac.

„O gură de coniac."

Cuvintele răguşite rezonară în mintea lui Sebastian când Prudence înaintă treptat înapoi spre fereastră. D'Artan smuci sticla, bâjbâind de emoţie. O ridică să toarne. O rază de soare auri coniacul, făcându-l ca un fluviu strălucitor de chihlimbar.

„Aşa o risipă de coniac de calitate.”

Cuvintele moşierului Blake răsunară în creierul lui Sebastian când Prudence se repezi la el, rostogolindu-se amândoi afară pe fereastră chiar înainte ca micuţa colibă a arendaşului să explodeze într-o sferă zgomotoasă de lumină.

Capitolul 35

Obrazul lui Prudence se frecă de ceva tare şi cunoscut. Îşi scoase ochelarii zdrobiţi ca să afle că era pieptul lui Sebastian. Erau întinşi pe iarbă în faţa colibei arendaşului, distrusă de explozie.

Ceea ce fusese coliba arendaşului, se corectă Prudence pe sine. Rămaseră doar o grămadă de dărâmături arzând înăbuşit şi scânduri îndoite. Ea privi lung la Sebastian şi văzu că deschisese ochii. Limpezimea lor cenuşie o enervă. Îşi lăsă capul înapoi la loc. Se simţea de parcă urma să i se facă rău.

— Vai, sper că nu eşti supărat. Mi-e teamă că l-am aruncat pe bunicul tău în aer.

Îl durea ca naiba, dar Sebastian tot reuşi să ridice din umeri.

— O decizie reprobabilă din punct de vedere social, dar sănătoasă din punct de vedere moral. Îşi lipi buzele de părul ei. Ea tresări când găsiră o rană superficială pe tâmpla ei. Eşti o adevărată actriţă, să ştii. Ar trebui să urci repede pe scenă.

— Pot să fac o baie mai întâi? bombăni ea cu vocea înăbuşită de pieptul lui. Am crezut că ţigările din foi îmi vor aduce sfârşitul. Sunt îngrozitoare, nu-i aşa?

— Un obicei groaznic. M-am gândit să renunţ şi eu la ele.

Coloane de fum negru pătau cerul albastru senin, aruncând scântei şi cenuşă mult deasupra pinilor. Calul lui MacKay păştea liniştit între copacii aflaţi de partea cealaltă a râului. Sebastian era foarte tăcut.

— Ai venit pentru mine. De ce?

Privirile lor se întâlniră peste pieptul lui. Ea îşi trase tartanul de pe umeri, împăturindu-l cu mâini reverenţioase.

— Ca să-ţi dau asta.

— Eşti sigură că nu ca să îmi dai asta?

O sărută, nepăsându-i că aveau gust de sânge, transpiraţie şi fum. Prudence se mişcă înspre el cu un mic geamăt. El râse fără suflare.

— Deşi această poziţie deschide nişte posibilităţi foarte tentante, te-ar deranja să îmi dezlegi mâinile?

El se ridică cu un mormăit de durere, iar ea se târî în spatele lui.

— Nu ştiu, băiete, îl tachină ea. Are să merite osteneala?

— Cu siguranţă, iubito. Cu siguranţă.

Ea începu să desfacă nodul cu unghiile ei rupte. Simţi că sângele i se prelingea pe obraz şi-l şterse. Sebastian simţi un spasm traversându-i corpul. Mâinile lui deveniră ţepene.

— Stai în spatele meu, Prudence. Stai în spatele meu şi închide ochii.

Dar Prudence Walker Kerr nu îşi ferise niciodată privirea de la ceva. Scoase un ţipăt puternic când D'Artan se ivi dintre ruinele colibei. Şorţul şi pantalonii îi atârnau ca nişte cârpe. Carnea de pe faţa lui se topise şi se înnegrise pe oase. Dar, în această siluetă monstruoasă scânteia claritatea de oţel a unui singur ochi. Un răget răguşit îi ieşi din gât. Flutură pistolul de buzunar cu sălbăticie. Sebastian o simţi pe Prudence foindu-se şi se mişcă iute s-o protejeze, ca un scut.

— La naiba, Prudence, stai în spatele meu!

Totuşi, cu mâinile legate, Sebastian era neajutorat, o ţintă vie pentru furia puternică a lui D'Artan. Pistoalele lui Prudence erau în iarbă la câţiva metri distanţă, iar genunchiul ei apăsă ochelarii zdrobiţi când se întinse după ei, fără să bage în seamă înjurătura fioroasă a lui Sebastian. D'Artan flutură pistolul în direcţia ei, şi ea fu obligată să rămână nemişcată, întinsă pe burtă în iarbă.

Ochiul vicontelui se concentrară asupra lui Sebastian, îngustându-se. Veni, clătinându-se, spre nepotul lui, cu pistolul agăţat în vârful degetelor carbonizate.

— Bandit ticălos, spuse el, cu vocea răguşită scăzută şi plină de răutate. Îmi doresc să nu fi existat. Nu ai fost altceva decât un eşec toată viaţa ta – un eşec ca tâlhar, un eşec ca spion, un eşec ca bărbat. Mi se face rău când te văd. Eşti exact ca tatăl tău.

Cu un efort trădat doar de încleştarea maxilarului, Sebastian se ridică în picioare.

— Întotdeauna m-ai urât, nu-i aşa? Jocul tău de-a bunicul iubitor nu a fost niciodată prea convingător.

D'Artan îşi lăsă capul pe spate cu un chicotit.

— Te-am dispreţuit. Te-am urât. De fiecare dată când te priveam, tot ce vedeam era el. Brendan Kerr. Scoţianul ticălos care a distrus-o pe fiica mea, singura mea fetiţă…

Vocea lui se schimbă. Prudence îşi suprimă sentimentul de milă, chiar în timp ce degetele ei se răsuciră în jurul mânerului rece al pistolului. „Doamne, fă se fie pistolul cu care nu am tras", se rugă ea şi se ridică.

Capul lui D'Artan se clătina.

— Scumpa mea Michelline, singurul lucru pe care l-am realizat în viaţa mea. Tu!

Vocea lui se ridică, devenind un ţipăt, când ultima lui bucată de echilibru mintal se risipi. Prudence îşi dădu seama cu înfiorare crescândă că el credea că Sebastian *era* Brendan Kerr.

— Monstru mizerabil! Tu mi-ai furat şi mi-ai violat

fata, iar laşul ăla de MacKay te-a lăsat să scapi basma curată. D'Artan ridică pistolul şi îl îndreptă direct spre inima lui Sebastian, hotărât să îndeplinească răzbunarea care îi fusese interzisă timp de treizeci de ani. O să-i trimit pe toţi scoţienii în iad înainte să mor. Şi pe toţi englezii.

Sebastian îşi dădu la o parte o şuviţă de păr din ochi şi îl înfruntă pe acuzatorul lui nebun cu un curaj care îi sfâşie inima lui Prudence.

— Vom fi acolo să îi întâmpinăm la porţi, îi spuse el bunicului lui, noi doi.

Prudence îşi sprijini arma de încheietura mâinii. D'Artan trase cocoşul pistolului.

— Nu vei mai fura copilul altcuiva vreodată.

Degetele lui Prudence se strânseră pe trăgaci. Când privi cu ochii întredeschişi şi ţinti, sângele îi picură în ochi. Aspectul lui D'Artan se transformă într-o bulă fără faţă. El veni, clătinându-se, în faţă.

— Nu vei mai fura niciodată mireasa altui bărbat aşa cum ai furat-o pe gingaşa mireasă a lui MacKay.

O voce la fel de ascuţită ca o sabie cu două tăişuri răsună dintre pini:

— Mireasa mea însărcinată, ticălosule!

Se descărcă un pistol. O pată roşie înflori peste inima lui D'Artan. El îi aruncă o privire nedumerită, apoi se clătină, prăbuşindu-se în apă. Pentru mult timp, singurul zgomot care se auzi fu chicotitul vesel al apei care curgea.

Arma lui Prudence îi alunecă dintre degete când Sebastian se întoarse încet. MacKay stătea în spatele lui, cu pistolul fumegând în mână. Privirea lui Prudence se plimbă între ei când cei doi bărbaţi ajunseră faţă în faţă pentru prima dată. Umeri laţi, întăriţi de mândrie. Gene suficient de lungi cât să stânjenească şi cel mai hotărât bărbat. Linii în jurul gurilor lor, săpate de râs şi prea multe lacrimi.

Cum de putuseră cu toţii să fie atât de orbi? se întrebă Prudence, când ochii cenuşii ai lui Sebastian se

măriră. Înţelegea. Nu erau ochii mamei lui, în cele din urmă. Ci ai tatălui său.

Degetele ei frământară firele de iarbă. În sfârşit, înţelese legătura ciudată pe care o simţise de la prima întâlnire cu MacKay, recunoaşterea stăruitoare, empatia duioasă. Nu era tatăl ei cel de care îi aducea MacKay aminte. Era Sebastian. Lacrimile începură să i se scurgă pe obraji.

Vocea lui MacKay fu practică atunci când începu să-i desfacă legăturile lui Sebastian.

— Am avut o bănuială de ani întregi. Am adorat-o pe mama ta. Am fugit în Grecia pentru că îmi era ruşine că am sedus-o înainte de căsătorie. Am plănuit să mă întorc în toamnă, când o puteam face nevasta mea de drept.

— Ai întârziat puţin, nu-i aşa?

Prudence se cutremură simţind urma de dispreţ din vocea lui Sebastian. MacKay făcu un pas înapoi, cu funiile atârnându-i în mâinile noduroase.

— Când m-am întors, mama ta a venit la mine. A jurat că îl iubeşte pe Kerr, că tu erai copilul lui, nu al meu.

— Şi tu ai crezut?

— Mi-am scotocit inima treizeci de ani încercând să aflu motivul pentru care a minţit. De ce mi-ar fi spus un asemenea lucru? Ca să mă protejeze? Ca să ne protejeze pe toţi?

Sebastian lăsă capul în jos, masându-şi cercul de vânătăi de pe încheietura mâinii. În mod curios, pe Prudence o analiza pe sub gene, nu pe MacKay. Cuvintele pe care le spuse veniră direct din inima lui.

— Nu. Pentru că s-a simţit ruşinată. Pentru că s-a simţit murdară. După lucrurile pe care i le-a făcut el, nu s-a simţit niciodată vrednică de cineva atât de bun ca tine.

Gura lui MacKay făcu o grimasă.

— Atât de bun ca mine…

Clătină din cap şi merse spre corpul lui D’Artan cu

umerii îndoiţi sub tartan.

Pumnii lui Sebastian se încleştară. Nu îl putea ajuta pe MacKay acum. Propria lui durere era prea sfâşietoare. Prudence stătea în iarbă, cu genunchii la piept. Urme murdare de lacrimi îi pătau faţa. El se prăbuşi lângă ea şi, fără să bage în seamă zvâcnirile din umerii lui, şi o cuprinse cu blândeţe în braţe. Ea se înduioşă. Sebastian îşi îngropă faţa în părul ei ca şi cum parfumul lui dulce ar fi putut îndepărta fumul din viaţa lui o dată pentru totdeauna, îşi frecă nasul de gâtul ei, gustându-i lacrimile cu limba.

Lumina vindecătoare a soarelui îi mângâie spatele lui Prudence. Ei se agăţară unul de celălalt, prea pierduţi în confortul îmbrăţişării lor ca să audă zgomotul din lăstăriş, vocile care creşteau.

Un bot umed şi rece îi atinse fruntea lui Prudence. O limbă soioasă îi linse obrazul. Îşi deschise un ochi, privind peste umărul lui Sebastian. Nu vedea decât nişte dinţi galbeni scoşi la iveală într-un rânjet canin. Prudence rămase cu gura căscată. Exista un singur câine atât de prost şi de urât în Marea Britanie.

Prudence încercă să vorbească, dar nu ieşi decât un croncănit. Sebastian deveni curând conştient de tăcerea ei. Se uită în sus, urmărindu-i privirea de la pantofii cu panglici la juponul cu volane de satin, şi la ochii de chihlimbar mijiţi, răzbunători.

Capitolul 36

Când Sebastian întâlni privirea veninoasă a fostei lui iubite şi logodnice, mâinile lui se ridicară instinctiv să potrivească o mască ce nu mai era acolo. Urechile lui Boris se ciuliră cu interes.

— O, vai, o, vai, murmură Tricia. E chiar scumpa mea

nepoată.

Blake se apleca peste umărul Triciei, examinând-o pe Prudence prin monoclul lui de sticlă ca şi cum acesta ar fi fost un microscop, iar ea era un gândac.

— Pentru numele lui Dumnezeu, este ea, nu-i aşa? Ce să vezi?

Prudence se ridică şi îşi împreună mâinile în faţă. Sub cercetarea atentă a mătuşii, se simţi, din nou, ca la nouă ani, cu obrajii brăzdaţi de grafit şi cu hainele mirosind a sulf. Sebastian se ridică şi el. Mâinile lui îi atinseră umerii cu un gest posesiv, dându-i curaj.

— Cum ne-ai găsit? întrebă Prudence.

— O scrisoare anonimă, izbucni Tricia.

— D'Artan, şopti Sebastian. Fără îndoială că intenţiona ca ei să ne găsească într-o îmbrăţişare de îndrăgostiţi fatală.

— Pot explica, spuse Prudence moale.

Tricia flutură din mâini.

— De ce să te deranjezi? Asta explică atât de multe lucruri, începu să numere punctele pe degete. Mi-ai sedus logodnicul. L-ai deghizat într-un tâlhar josnic.

— Mă tem că nu a fost nicio deghizare, contesă. Omul *este* un tâlhar josnic.

Sir Ario ieşi dintre copaci, flancat de trei ajutoare. Oamenii lui se răspândiră în jurul lor, împingând dărâmăturile cu bastoanele. Sebastian se îndepărtă de Prudence şi se sprijini, cu greu, de un stejar noduros.

— Linişte! se răsti Tricia la Ario. Cum îndrăzneşti să mă întrerupi? Unde rămăsesem? O, da, ai fugit cu el sub pretextul că ai fost răpită.

— O aventură grozavă! interveni Blake.

— Dar *am fost* răpită, protestă Prudence.

Tricia îşi arcui sprâncenele.

— Presupun că pungaşul te-a ţinut legată de patul lui de atunci?

Îmbujorarea invadă obrajii lui Prudence. Tricia păşi în jurul nepoatei ei ca şi cum ar fi devenit invizibilă şi îşi trecu o unghie roşie pe cămaşa lui Sebastian.

— Dacă aş fi fost mai înţeleaptă, aş fi ţinut pungaşul legat de patul meu.

Sebastian îşi încrucişă mâinile. Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet irascibil.

— Asta e singurul fel în care m-ai fi ţinut acolo, dragă.

Tricia scoase un ţipăt strident. Sir Ario întinse nişte cătuşe de fier, cu un zâmbet agreabil.

— Acestea sunt singurele lanţuri pe care domnul ar trebui să le poarte până va fi judecat pentru faptele lui mişeleşti în calitate de Cumplitul Bandit Scoţian Kirkpatrick. Pentru tâlhărie. Pentru răpire…

— Poţi adăuga şi crima la astea, domnule, strigă unul dintre ajutoarele sale, aplecat lângă cadavrul lui D’artan.

MacKay se plimba cu paşi mari de-a lungul luminişului.

— Nu poţi aresta acest om. Îţi interzic.

— De ce să-l arestezi? Tricia bătu din piciorul ei mic. Nu putem să-l spânzurăm acum?

Blake îşi frecă palmele grase.

— O, asta este foarte interesant. Mult mai interesant decât o vânătoare de vulpi.

Sebastian îi zâmbi Triciei.

— Păcat că nu suntem în Franţa, dragă. Ai putea să mă decapitezi.

— Cu plăcere, rosti ea printre dinţi.

— Şi cine eşti dumneata, domnule? îl interogă Tugbert pe MacKay.

MacKay aşeză o mână încurajatoare pe umerii lui Prudence.

— Sunt logodnicul acestei fete.

— Dar eu sunt soţul ei, adăugă Sebastian.

Sir Ario întinse încă o dată cătuşele.

— Nu-l poţi aresta pe acest om, repetă MacKay. A primit o amnistie completă de la rege.

Ofiţerului începu să-i piară zâmbetul.

— Atunci să aruncăm o privire la ea, nu-i aşa?

MacKay o privi pe Prudence. Prudence îl privi pe Sebastian. Bărbia lui se încordă, dar el refuză să o privească înapoi. Încet, îşi ridică braţele, îndreptându-şi încheieturile mâinilor spre Sir Ario.

— Nu! Prudence scoase un ţipăt chinuit. Cu toţii se holbară la ea. Lord MacKay are dreptate. Nu puteţi să-l arestaţi.

— De ce? întrebă Sir Ario cu răceală.

Îşi forţă mintea, îşi frământă mâinile pe fustă, apoi ridică privirea cu o speranţă bruscă.

— Pentru că nu el este Cumplitul Bandit Scoţian Kirkpatrick. Eu sunt.

Sebastian oftă. Sir Ario rămase cu gura căscată. Blake se înecă, peste măsură de îmbujorat, incapabil să găsească un adjectiv potrivit pentru noua întâmplare palpitantă. Tricia scoase o batistă din corsaj şi i-o întinse.

— Aşa este.

Prudence se plimbă prin luminiş cu paşi mari, căutând soluţii.

Unul dintre ajutoarele şerifului îi urmări paşii, cu cătuşele zăngănindu-i în mâini.

— Eu am fost tâlharul în toţi aceşti ani. De ce crezi că tâlhăriile se întâmplau tot timpul lângă graniţă? Mătuşica Tricia mă vâra în patul meu mic, apoi mă căţăram pe spalier şi porneam în galop pe pajiştea luminată de lună pe armăsarul meu.

— Tu nu ai un armăsar, îi aminti Sebastian, cu blândeţe.

Ea trecu pe lângă el, călcându-l intenţionat pe degetele de la picioare.

— Atunci, poate că era o iapă. Este greu de spus în

întuneric. Singura mea grijă a fost să îi fur pe bogaţi, să-i jefuiesc pe inocen…

— Ce poveste absurdă! întrerupse MacKay.

Sebastian oftă.

— În sfârşit, cineva cu judecată sănătoasă.

MacKay se îndreptă de spate şi îşi întinse cu mândrie tartanul pe umeri.

— Eu însumi sunt Cumplitul Bandit Scoţian Kirkpatrick.

Sebastian îşi ascunse faţa în palme, cu un pufnet de disperare.

— Majordomul de la moşia Blake va fi mai mult decât fericit să-mi confirme identitatea, continuă MacKay. Slujitorii au făcut o încercare destul de îndrăzneaţă de a mă captura înainte ca eu să le scap printre degete. Chiar şi servitoarele erau înarmate, îi aruncă lui Prudence o privire severă. Aş fi fost probabil omorât dacă cineva nu ar fi avut precauţia să-i anunţe că valorez mai mult viu decât mort.

Pentru prima dată, Prudence observă pata întunecată a unei vânătăi de pe obrazul lui. Ridicând din umeri cu vinovăţie, îşi roase o unghie.

În luminiş se dezlănţui haosul. Sir Ario îşi azvârli cătuşele la pământ cu un blestem foarte lipsit de cavalerism. Ajutorul lui se scărpină în cap, privind neîncrezător spre Prudence şi MacKay. Tricia începu să ţipe, cerând ca Sir Ario să-i spânzure pe toţi. Boris ţopăia în jurul lui Blake, lătrând cu furie.

Un strigăt scoţian de luptă aduse liniştea în luminiş. Boris scânci şi se furişă în spatele fustelor Triciei. Doi cai se iviră dintre ferigi, călăreţii lor oprindu-i în ultimul moment pentru a nu călca în picioare mulţimea. Sir Ario îi înfruntă, cu mâinile în şolduri.

— Lasă-mă să ghicesc. Tu trebuie să fii Cumplitul Bandit Scoţian Kirkpatrick.

Jamie îşi dădu jos pălăria.

— La dispoziţia dumneavoastră, domnule.

Sentimentul de uşurare îndulci puţin trăsăturile ascuţite ale lui Jamie când privirea lui îi zări pe Prudence şi Sebastian, murdari, dar în viaţă. Tricia păli la vederea lui Tiny. Se ascunse în spatele lui Blake, dar nici măcar corpul lui masiv nu era de ajuns pentru a-i piti pe ea şi pe Boris. Tiny radia de fericire, îndemnând calul să înainteze.

— O, Jamie, uite-o pe micuţa mea contesă! Bună, iubire. Îţi aminteşti de mine?

— Destul! zbieră Sir Ario.

Prudence aproape zâmbi. Ario era extrem de dominator când era iritat.

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să urmez sugestia contesei şi să vă spânzur pe toţi, dar devotamentul meu către legea din Anglia mă opreşte. Aşa că îl voi aresta pe cel despre care cred că deţine răspunsurile pe care le caut.

MacKay ieşi în faţă, dar Sebastian păşi în faţa lui. De data aceasta, când întinse încheieturile mâinilor, Sir Ario închise cătuşele peste ele cu un pocnet final.

Când şeriful se îndepărtă de Sebastian, Prudence trase, cu greu, aer în piept. Paşii ei molcomi o apropiară de el. Îşi şterse o lacrimă cu palma, lăsând o urmă neagră pe chip. Uitând de Tricia, uitând de ei toţi, se aplecă în faţă şi atinse buzele lui Sebastian cu o mângâiere înduioşătoare. Nici chiar lanţurile grele de metal dintre ei nu puteau să o oprească să-şi lipească trupul de el într-o abandonare plină de iubire.

El se trase într-o parte, şovăind doar atât cât să-şi lipească buzele de urechea ei. Prudence îşi ţinu respiraţia, dorind să savureze fiecare cuvânt din mărturisirea lui tandră până când aveau să fie, din nou, împreună.

— La revedere, draga mea ducesă, şopti el.

Ea îşi încleştă pumnii când unul dintre ajutoarele şerifului îl luă de acolo. MacKay merse cu paşi mari în urma

lor, hotărât în sfârşit să fie alături de singurul lui fiu. Sebastian privi peste umăr, făcându-i cu ochiul lui Prudence Ştia că avea să poarte imaginea cu ea pentru totdeauna: zâmbetul lui pungaş, pata de funingine de pe sprânceană, lumina soarelui brăzdându-i părul ciufulit. Curajos până la finalul amar.

Unghiile Triciei se înfipseră ca nişte cuţite mici în antebraţul lui Prudence.

— Vino cu mine, fată rea şi nerecunoscătoare. Eşti o ruşine pentru tatăl tău şi pentru toţi bieţii mei soţi morţi. Nu pot să cred ce mulţumire mi-ai arătat după tot ce am făcut pentru tine…

Prudence îşi smulse mâna din strânsoarea mătuşii sale. Îndreptându-şi umerii, făcu un pas în faţă, folosindu-se de avantajul înălţimii ca să o privească de sus pe femeie. Tricia făcu un pas grăbit înapoi, împiedicându-se de Boris. Blake o prinse înainte să cadă. Ea o apucă strâns de volanele de pe piept.

— Niciodată… Aroganţa absolută…

Moşierul Blake o duse de acolo, murmurând cuvinte de compătimire chiar în timp ce îi arunca lui Prudence o privire de admiraţie răutăcioasă peste umăr. Boris îi urmări scheunând. Prudence rămase singură. Tiny îşi puse mâinile mari pe umerii ei.

— Haide, fetiţo. Eşti o tânără frumoasă şi curajoasă, dar ar fi mai bine să te ducem acasă.

Ea începu să meargă, zăpăcită, dorind să-şi amintească unde era casa ei.

Capitolul 37

Ploaia cădea pe acoperişul clădirii dărăpănate, dar nici chiar revărsarea torenţială nu putea să-i ţină pe curioşi

departe de tribunalul din inima sătucului Elsdon. Era aglomerat, plin până la refuz cu cetăţeni din Northumberland şi din comitatele învecinate. Aburii se ridicau din mantiile ude. Conţii îşi frecau coatele cu fermierii, satinul rivaliza cu lâna, iar cu toţii erau hotărâţi să fie martori la desfacerea mariajului celebrei ducese de Winton.

Reporteri de la *London Observer* şi *Times* îşi făcură drum prin mulţime, adunând păreri şi bârfe. Taberele erau împărţite. O bătrână de la ţară, cu o faţă ridată ca un măr uscat, spuse că ducesa era o biată fată ghinionistă, răpită de un nemernic şi forţată să se mărite cu arma la tâmplă. Tânăra domnişoară Devony Blake avea să fie mai târziu citată, acuzând-o pe Prudence Walker drept o „adeptă a plăcerilor vicioase” care „a îndrăznit să fugă” cu logodnicul mătuşii ei. Tatăl ei cel onorabil şi vesel consideră toată chestiunea „fascinantă”, apoi adoptă o atitudine nobilă şi întrebă dacă ei ar putea include o schiţă a lui în articolul lor.

Freamătul mulţimii deveni un răcnet slab când uşa tribunalului se deschise, lăsând înăuntru, într-o rafală de ploaie, obiectul fascinaţiei lor. Femeile îşi ridicară evantaiele să-şi acopere şoaptele. Bărbaţii se înghiontiră, uitându-se chiorâş.

Reporterul de la ziarul *Times* îşi ascunse dezamăgirea când unul dintre nobilii locali îi explică faptul că ducesa nu era fiinţa înzorzonată cu o perucă impozantă şi rochie elegantă, ci femeia cu ochelari din spatele ei.

Cu siguranţă, nu era nimic în aspectul tinerei ducese care să stârnească critica, se gândi reporterul. Era îmbrăcată în negru simplu, părul ei închis la culoare fiind prins într-un coc la ceafă. El se blestemă pentru că nu adusese o călimară. Dumnezeule, cum ar fi vrut să-i facă o schiţă! Tunetul răsună în tribunal când Prudence înaintă şi îşi ocupă locul în faţă. Tricia îl părăsi pe Old Fish la uşă ca să-i scuture umbrela pe cei câţiva care bombăneau că

ajunseseră prea târziu ca să mai găsească locuri. Noul amorez al Triciei păşea după ea, cu mantia învolburându-i-se în urmă – un conte corsican, fracul lui imaculat fiind decorată cu o ploaie de panglici şi medalii.

Prudence îşi împreună mâinile în poală. Zgomotul mulţimii îi părea vâjâitul unui ocean îndepărtat. Nu putea simţi critica şoaptelor lor, înţepătura privirilor lor răutăcioase. Nu simţea nimic. Era cuprinsă de o nepăsare îngrozitoare, care amorţea totul în calea ei.

O lună. Treizeci de zile şi niciun cuvânt. Nici măcar un semn. Niciun mesaj. Nimic care să indice că Sebastian nu voia ca ea să finalizeze desfacerea căsătoriei, pe care ea îi dăduse voie Triciei să o programeze. Prudence nu avusese nevoie să audă bârfele care circulau în jurul ei ca să ştie că Sebastian fusese eliberat dintr-o închisoare din Londra în urmă cu aproape o săptămână. Old Fish fusese suficient de mulţumit să o informeze în legătură cu acel fapt.

Sir Ario hotărâse, cu înţelepciune, că urma să fie o sarcină dificilă, dacă nu imposibilă, să-l condamne pe Sebastian Kerr, având în vedere că apăruseră numeroşi bandiţi scoţieni cumpliţi, inclusiv un lord scoţian, o ducesă şi fiul roşcat al unui preot. Mai era, de asemenea, şi problema dispariţiei misterioase a amnistiei, şi faptul că Killian MacKay, unul dintre cei mai puternici duci din Scoţia, afirmase public că Sebastian era fiul lui, fie el şi ilegitim. Ca să salveze aparenţele şi să oprească întrebările indiscrete, fusese făcut anunţul că banditul pierise în explozia care distrusese coliba arendaşului. Trupul lui D’Artan fu îngropat cu aplombul potrivit.

Prudence îşi dădu jos mănuşile, răsucindu-le în forma unei mingi. Acum, Sebastian era probabil pe drum înapoi spre Scoţia, se gândi ea. Era moştenitorul uneia dintre cele mai mari averi din Scoţia. Putea avea castelul Dunkirk sau orice altceva dorea să accepte de la tatăl său. Nu mai avea nevoie de o ducesă simplă cu fonduri limitate ca să-şi

cumpere demnitatea.

Îşi îndreptă spatele când judecătorul intră în sala de judecată. Roba lui era prăfuită, iar peruca arăta ca şi cum ceva s-ar fi cuibărit în ea. Observând mulţimea, judecătorul scoase un oftat puternic. Nu era obişnuit cu astfel de scene. Cea mai importantă judecată a lui, cu un an în urmă, implicase furtul unei scroafe gestante.

Se aşeză pe scaunul judecătoresc, micşorând murmurul la câteva şoapte. Prudence privi în jos, lăsând-o pe Tricia să răspundă la întrebări în falsetul ei subţire. Poate acum Sebastian putea scăpa de moştenirea negativă a lui Brendan Kerr, se gândi ea. Va avea întotdeauna cicatricile, dar, în timp, rănile se vor vindeca, îşi dorea să creadă la fel şi despre ea însăşi.

— Excelenţă!

Cuvintele bubuiră ca un tunet. Prudence tresări în scaun când îşi dădu seama că judecătorul se încrunta la ea. Chicotitul agitat al mulţimii se reduse la tăcere.

— Da, domnule?

— Tutorele dumneavoastră a fost îndeajuns de amabil să-mi răspundă la întrebările despre răpire. Aş aprecia aceeaşi politeţe din partea dumneavoastră. Îmi voi repeta întrebarea din nou: Acest simulacru de mariaj a fost consumat?

„Simulacru?” Faptul că au alergat ţinându-se de mână pe o pajişte scăldată în soare. Că s-au întrecut care să dea un nume caprei. Au împărtăşit un sărut în zori, îmbrăcaţi doar în primele raze de soare ale dimineţii. Prudence deschise gura ca să mintă, luptându-se să înghită nodul chinuitor din gât ca să poată vorbi. O voce răsună din capătul sălii de judecată.

— Da, domnule, a fost.

Prudence se ridică, apucând balustrada ca să se sprijine. Întorcându-se, văzu un bărbat stând în pragul uşii sălii de judecată. Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet

obraznic.

— Şi cu mare plăcere, aş putea adăuga.

Prudence se făcu roşie, apoi albă. Oamenii izbucniră în ţipete de revoltă. Judecătorul bătu cu ciocănelul în pupitru. În urma lui Sebastian Kerr stătea tatăl său, ambii fiind înveşmântaţi în haine scoţiene strălucitoare. Killian MacKay radia de mândrie. Tiny şi Jamie îi flancau, fiecare purtând haine nou-nouţe. O ţigară groasă, de foi, atârna între buzele lui Jamie.

Când Sebastian străbătu cu paşi mari culoarul, spre ea, Prudence se lăsă din nou jos, cu încheieturile mâinilor rezemate de balustradă. Nu îl putea privi. O durea prea mult. Era ca şi cum ar fi privit la soare. Mulţimea îşi ţinu respiraţia când Sebastian îngenunche lângă ea. Scoase o cutie gravată din tartan şi i-o înmână.

— M-am gândit să-ţi cumpăr un inel, dar Jamie mi-a sugerat că ai aprecia asta mai mult.

Ea deschise cutia, cu degetele tremurând. Un mic pistol de aur era aşezat între falduri de catifea. Sebastian păşi înapoi, cu o expresie resemnată pe chipul frumos.

— Fă ce e mai rău. O merit.

Mulţimea amuţi când ea ridică micul pistol direct spre inima lui şi apăsă pe trăgaci. O pasăre din pietre preţioase ieşi din gura ţevii, cântând primele note muzicale din „Adormiţilor, treziţi-vă” a lui Bach. Prudence încercă să-şi ducă palma la gură pentru a-şi ascunde zâmbetul, dar Sebastian îi prinse mâna înainte. Hohotele ei de râs răsunară în sala de judecată. Toate urmele amuzamentului dispărură din ochii lui Sebastian.

— Mi-a fost frică să te implic pe tine. Nu m-am putut întoarce până nu am fost cu adevărat liber. Îngenunche lângă ea şi îi luă mâna. Sunt încă un nemernic, ştii.

Ea îşi potrivi, cu afectare, ochelarii.

— Întotdeauna ai fost. Dar asta nu m-a oprit să te iubesc.

Mulţimea ţipă când Sebastian o ridică în braţe. Tricia căzu pe spate, într-un leşin mortal, peruca ei ajungând în poala contelui.

În vreme ce mulţimea se dădea la o parte din faţa lor, Sebastian îi sărută obrazul, nasul, fruntea. Îşi trecu mâna prin cocul ei, împrăştiind acele până când părul ei căzu moale şi liber în jurul feţei ei.

Tiny şi Jamie deschiseră uşile. El o duse prin ploaia care cădea, acoperindu-i, cu gingăşie, capul cu pledul lui.

— De unde vin eu, spuse ea, cu vocea răguşită, când un bărbat îi oferă unei femei tartanul lui înseamnă un singur lucru.

El se opri pe treptele tribunalului, zâmbindu-i cu tandreţe.

— Arată-mi.

Ea făcu întocmai. Buzele lor se întâlniră, iar ea se lipi de el. Mulţimea strigă de bucurie. Killian MacKay se întoarse şi făcu o plecăciune specific englezească, iar Tiny izbucni într-un hohot de râs sănătos. Jamie îşi şterse ochii înlăcrimaţi şi îşi suflă nasul pe mâneca hainei noi.

— Să îndrăznească cineva să spună că Jamie Graham nu este un sentimental şi un băiat cu frica lui Dumnezeu, mormăi el către sine.

Îndesă ţigara de foi aprinsă între buzele încreţite ale lui Old Fish, apoi se grăbi să coboare scările, ţopăind în urma lui Prudence şi a lui Sebastian, în blânda ploaie englezească.

Sfârşit